

Nora Roberts

**ZLOVĚSTNÝ
ÚPLNĚK**

Copyright © 1999 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášova, 2001
Copyright© ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu CAROLINA MOON
přeložila Soňa Tobiášova
Redakční úprava Jana Pleskotové
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Sazba Josef Polák
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2001
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o.,

Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7218-591-8

*Kamarádkám mého dětství,
pokrevním sestrám a důvěrnícím,
díky nimž se zadní dvorky měnily
v kouzelné zahrady.*

Tory

*Pro mě, můj příteli,
nikdy nebudeš
stár.
Mé oči tě navždy uvidí
krásného jako
v první den.*

WILLIAM
SHAKESPEARE

1

Probudila se v těle mrtvé přítelkyně. Bylo jí zase osm let, a třebaže na svůj věk vysoká, působila jemně a křehce. Po zádech jí splývaly hladké nazlátlé vlasy, které jí matka večer tak ráda česávala. Snad stokrát je hladila kartáčem se stříbrným držadlem před třeshňovým toaletním stolkem v ložnici.

Její dětské tílko nikdy nezapomnělo na ty něžné dotečky, na odlesk světla lampy na leštěných krabičkách a flakoncích a na všudypřítomnou vůni gardénií - mamčinu vůni.

V zrcadle pozorovala svou oválnou bledou tvář se zamyšlenými modrými očima. Tak hezkou, mladičkou a živou.

Jmenovala se Hope - Naděje.

Do chladného domu jen stěží pronikaly ozvy horkého letního večera. Zatoužila po dobrodružství venku, ale jako poslušný andílek políbila matku na dobrou noc. Pak se vydala halou ke schodišti a nahoru do otcovy pracovny.

Jeho pokoj byl plný docela jiných vůní. Tabákového dýmu, kůže, Old Spice a burbonu.

Tu místnost plnou knih milovala stejně jako muže, který v ní sedával za ohromným stolem a pokuřoval doutník. Zahlaholil na pozdrav a sevřel ji do měkké náruče. Jeho objetí se tolik lišilo od matčina letmého, zdrženlivého polibku.

Moje malá princezna se chystá do říše snů.

O čem se mi bude zdát, tati?

O rytířích, lodích a velkých dobrodružstvích.

Zasmála se, ale nechala hlavu na jeho rameni o něco déle než obvykle. Předla mu v náruči jako koťátko.

Že by tušila? Věděla snad, že už nikdy neposedí na jeho bezpečném klíně?

Nakonec se přece vydala dolů po schodech, kolem dveří Cadeova pokoje. Ten ještě nemusel spát, byl totiž o čtyři roky starší a k tomu kluk.

Jednoho dne se stane pánem na Beaux Reves. Zasedne v otcově okrouhlé pracovně a starost o sklizeň bavlny bude ležet na něm. Bude najímat a propouštět dělníky a na večírcích kouřit stejné doutníky jako otec.

Byl to totiž prvorozený syn.

Hope to nevadilo. Netoužila sedět za stolem a počítat číslice.

Váhavě se zastavila před sestřinými dveřmi. Té naopak vadilo skoro všechno. Faith viděla problémy všude. Jejich hospodyně Lilah jednou řekla, že slečna Faith by jen tak z plezíru odmlouvala i Všemohoucímu.

Hope jí musela dát za pravdu. Protože i když byla Faith jejím dvojčetem, Hope nechápala, proč je tak často podrážděná. Právě dnes musela jít za trest do svého pokoje kvůli odmlouvání. Hope si představila, že tam teď sedí a se zatátlými pěsty zírá na strop, jako by chtěla bojovat i se stíny.

Hope se dotkla kliky. Obyčejně dokázala sestru zbavit těžkých chmur. Schovala se k ní pod deku a vymýšlela si veselé příběhy, dokud se Faith znova nezačala smát.

Ale dnes večer myslela na něco jiného. Dnes ji čekalo dobrodružství.

Všechno bylo předem naplánované, ale Hope na sobě nesměla nechat znát vzrušení, dokud se nezavřela ve svém pokoji. Raději ani nerozsvítila a potmě se převlékla do trička a šortek. Pokrývku na posteli smotala tak, aby připomínala spící tělo.

Zpod postele vytáhla starou piknikovou kabelu, kde už měla připravenou výbavu - láhev zteplané coca-coly, sáček koláčků z kuchyně, narezlý nožík, zápalky, kompas, vodní pistolku a baterku.

Chvilku jen tak seděla na podlaze zalitá světlem měsíce. Cítila vůni pastelek a zdálky slyšela hudbu z mamínčina pokoje.

Když pak otvírala okno, usmívala se. Přehodila nohu přes parapet a zapřela se o mříž, po které se pnula bujná vistárie. Začala slézat dolů a neustále sledovala osvětlená okna v přízemí. Když se jí do ruky zadřela tříska, sykla bolestí, ale pokračovala v lezení. Musí být jako stín, pomyslela si, docela neviditelná.

Ted' je z ní přece Hope Lavelleová, špionka, která se má setkat se svým partnerem přesně v deset třicet pět.

Přidušeně se zahihňala a seskočila na zem.

Vžila se do své role a přískoky se kryla za kmeny vysokých starých stromů, které obklopovaly dům. Prozrazení by znamenalo konec mise, a to nemohla dopustit. Vždyť osud světa závisel na ní a na jejím chrabrém partnerovi. Proběhla mezi vonícími keři růží a jasmínu a ještě jednou se ohlédla k osvětleným oknům, za nimiž rodiče trávili poklidný večer.

Žena v dětském těle vykřikla. *Vrat' se, prosím, vrat' se.* Ale dívka ji neslyšela.

Zpoza keře kamélií vytáhla růžový bicykl, který si tu odpoledne ukryla, a pak ho vedla po trávníku podél štěrkové cesty, dokud jí dům nezmizel z dohledu.

Nasedla na kolo a rozjela se s větrem o závod. Představovala si, jak se říti nocí na silném motocyklu a zpěv cikád a stromových žab se na chvíli změnil v rachot motoru.

Na rozcestí zahrnula prudce vlevo. Po chvíli seskočila a kolo schovala v mělkém příkopu. Přestože měsíc jasně svítil, vytáhla z batůžku baterku. Na hodinkách s obrázkem princezny Leiy si ověřila, že má čtvrt hodiny k dobru. Beze strachu a bez rozmyslu se vydala po úzké pěšině směrem k blatům.

Končilo léto, končilo dětství, končil jeden život.

Cestu na tajnou mýtinu znala dobře. Horký vzduch se tu hemžil hmyzem a tajemnými zvuky. Ihned se pustila do rozdělávání ohně, aby zahrnala komáry. Bezmyšlenkovitě si podržela štípance, které už jí naskákaly na lýtkách.

Pak se usadila k ohni se sušenkou a láhví koly.

Po chvíli se jí začala klížit víčka a zvuky lesa ji kolébaly do snu. Oheň pomalu strávil několik polínek a začal skomírat.

První zachrastění považovala za součást snové honičky pařížskými uličkami. Pronásledoval ji ničemný ruský agent. Křupnutí větve ji už ale

docela probudilo. Na tváři se jí nejprve objevil radostný úsměv, ale okamžitě ho zase vystřídal výraz tvrdého profesionála.

Heslo!

Všude bylo ticho, až na bzukot dotěrného hmyzu.

Vyškrábala se na nohy a baterku namířila jako zbraň. *Heslo!* křikla znovu a posvítila do houštiny.

Jenže teď zaslechla cosi za zády. Prudce se otočila a srdce pocítila v krku. Strach, který za svých osm let téměř nepoznala, jí palčivě stáhl hrdlo.

No tak, nech toho. Mě nevyděsíš.

Znova cosi zachrastilo a Hope zděšeně ucouvla.

Zaslechla smích, tichý, dýchavičný smích.

To už se dala na úprk. Běžela a běžela. Stíny a světlo baterky se jí míhaly pod nohama. Hrůzou už měla tak stažený krk, že se z něho nevydral ani výkřik. Za sebou slyšela těžké kroky. Příliš rychle se blížily. Pocítila úder do zad. Bolest jí projela až dolů do prstů u nohou. Zalapala po dechu a dopadla tvrdě na zem. Z plic se jí vydral vzlyk, když ji zavalilo čísi těžké tělo. Cítila pach potu a whisky.

Konečně dokázala vykřiknout. Bylo to jediné zoufalé volání po své přítelkyni.

Tory! Tory, pomoc!

Zena, uvězněná v mrtvém dítěti, se rozplakala.

Když Tory přišla k sobě, zjistila, že leží v noční košili na dláždění patia, celá zvlhlá jarním deštěm. Tvář měla zbrocenou slzami.

V hlavě ještě slyšela dozvuk zoufalého volání, jen nevěděla jistě, zda křičela sama, nebo ta dívka, na niž nemohla zapomenout.

S námahou se obrátila na záda a nechala si tvář omývat deštěm. Tyhle záchvaty - omámení, jak říkala její matka - ji vždycky na čas docela vysílily. Někdy s nimi dokázala bojovat. Anebo je zahnal otcův řemen.

Já z tebe toho d'ábla vytrískám, holka.

Pro Hannibala Bodeena se d'ábel skrýval za vším -v každém záchvěvu pokušení i strachu. A snažil se ze všech sil, aby tu posedlost ze svého jediného děcka dostal.

Ve chvílích slabosti si to Tory i zoufale přála.

Po letech už ale dokázala své schopnosti, svůj vnitřní zrak přijmout jako zděděný dar.

Ale to by tu nesměly být vzpomínky na Hope. Tak zraňující a děsivé. Nic jí nedokázalo tak ničit, nic jí nepůsobilo větší utrpení.

A přece se to stalo znova. Ležela tu na terase v dešti, aniž by tušila, jak se tam dostala. Stála přece v kuchyni a zalévala čaj. Měla puštěnou hudbu a četla dopis od babičky.

Tam byla nejspíš příčina. Ano. Babičku si přece spojovala se vzpomínkami na dětství. Na Hope.

Na tu hrůznou poslední noc, kterou prožívala namísto Hope. A stejně stále nevěděla, kdo a proč to udělal.

Tory zavřela dveře na terasu, zachvěla se a šla si do koupelny pustit horkou sprchu.

„Nemůžu ti pomoci,“ zašeptala do proudu vody, „nemohla jsem tehdy, nemůžu ani teď.“

Její přítelkyně, sestra jejího srdce, zemřela tu noc na blatech, zatímco ona plakala zamčená v pokoji po dalším otcově výprasku.

A Tory to věděla. Cítila to a byla bezmocná.

Pocit viny ji ochromil se stejnou silou jako před osmnácti lety. „Nemůžu ti pomoci,“ zašeptala znovu, „ale jedu zpátky.“

Bylo nám tehdy osm let. Měly jsme pocit, že ty báječné horké letní dny nikdy neskončí. Žily jsme ve vlastním zázračném světě plném her a bláznivých nápadů. A pak se během jediné noci všechno rozpadlo. Navždy.

Většinu života jsem se o tom zdráhala mluvit. Vzpomínky a představy jsem ale spolu s Hope nikdy pohrbit nedokázala. Je úlevné teď všechno zaznamenat, i kdyby jen pro sebe. Jako bych se zbavila nějaké velké tíže u srdce.

Byla to má nejlepší kamarádka. Naše pouto bylo silné a hluboké, jak jen v dětském věku může být. Asi osudové. Světlovlásá, báječná, privilegovaná Hope Lavelleová a tmavá, nesmělá Tory Bodeenová. Můj otec měl v pronájmu kousek půdy, jen maličkou část obrovské plantáže, kterou Lavelleovi vlastnili. A moje matka občas vypomáhala v jejich domě, když pořádali bohaté večírky nebo společenské obědy.

Ale tahle propast v sociálním postavení pro nás nepředstavovala problém. Nebyly jsme šijí vůbec vědomy.

Hope bydlela ve skvělém domě, který vystavěl nějaký výstřední praděd v podobě pohádkového hradu s věžičkami. Ale nebyla to žádná namyšlená princezna.

Hope milovala dobrodružství a já se jich spolu s ní ráda účastnila. Jen tak jsem mohla uniknout bídě domova. Stávali se z

nás špioni, detektivové, piráti a cestovatelé. Byly jsme statečné a rytířsky čestné.

Tehdy před prázdninami jsme si dokonce kapesním nožíkem lehce pořežaly zápěstí a naštěstí se nestaly pacientkami infekčního oddělení, ale pokrevními sestrami.

Hope sice sestru měla. Ale Faith se k našim hrám nikdy nepřipojila. Případaly jí většinou hloupé, drsné a špinavé. A nám dvěma její připomínky a stížnosti rozhodně nechyběly. To léto se dvojčata stala z nás dvou.

Kdyby se mě tehdy někdo zeptal, jestli Hope miluji, asi bych se cítila trapně a neuměla odpovědět. Ale od chvíle, kdy zemřela, ji postrádám, jako bych s ní ztratila i kus sebe samé.

Měly jsme se setkat na mýtině na blatech. Naše místo jistě nebylo tak utajené, jak jsme myslely, ale bylo naše. Skrýš mezi planými azalkami.

Setkat se tam po setmění znamenalo porušit všechna rodičovská nařízení. V tom věku bylo něco takového prostě neodolatelně vzrušující.

Měla jsem obstarat limonádu a turecký med. To byla prostě věc cti. Rodiče žili v nouzi, ale já jsem také chtěla na tu výpravu něčím přispět. Odpočítala jsem drobné z několika málo dolarů nastrádaných ve sklenici pod postelí a zásoby nakoupila v krámku u Hansonových.

K večeři jsme měli kuře s rýží, V domku bylo horko k zalknutí a nikdo neměl do jídla chuť. Otec ale trval na tom, aby se snědlo i poslední zrnko rýže na talíři. Večeři vždycky předcházela děkovná modlitba, která mohla podle otcovy nálady trvat od pěti do dvaceti minut. Nezáleželo na tom, zda jídlo stydne a všem po páteři stékají čůrky potu.

Babička často říkala, že když Hannibal Bodeen našel Boha, i velký Bůh se raději snažil ukrýt jinde.

Otec byl velký a silný muž, prý kdysi i hezký. Ale roky zbrázdily jeho tvář do podoby ostrého skaliska. Černé vlasy nosil uhlažené dozadu a jeho temné, kazatelské oči sledovaly každý váš nesprávný pohyb s nechutí.

Maminka se ho bála. Stále se jí snažím odpustit, že se vždycky jen bála a nevystoupila na moji obranu, kdykoli se snažil vtlouct do mě svého pomstychtivého boha řemenem.

U večere jsem tehdy mlčela. Existovala šance, že si mě otec nevšimne, když pěkně v tichosti vyberu talíř. Uvnitř jsem se tetelila v očekávání nadcházející tajné schůzky. Snažila jsem se jíst poklidně, aby mi nemohl vyčíst, že hltám, nebo že se v jídle nimrám.

Vzpomínám si na bzučení ventilátoru a škrábání vidliček o talíře. Jinak bylo naprosté ticho, jak se ustrašené duše snažily skrýt před ustavičnou hrozbou v našem domě.

Když mu matka nabídla další porci kuřete, zdvořile poděkoval a přidal si. To bylo dobré znamení. V místnosti se hned lépe dýchalo. Maminka se odvážila nadhodit cosi o dobré úrodě rajčat a kukuřice. Ze prý bude příští týdny hodně zaváret, a jestli si otec myslí, že by měla přijmout nabídku vypomáhat se zavářením i na Beaux Reves.

O výplatě za práci u Lavelleových se raději nezmínila, protože otec jako hlavní živitel rodiny něco takového nerad slyšel.

Obě jsme znovu zadržely dech. Někdy totiž otec nesnesl ani zmínku o Lavelleových. Tehdy ale souhlasil, že to bude rozumné, pokud matka předtím stihne všechny domácí povinnosti.

Na to se maminka usmála a její tvář tím natolik zjemněla, že se zdála téměř hezká. Někdy, když usilovně vzpomínám, mi opravdu připadala hezká.

Hane, oslovila otce důvěrně, vždyť víš, že my to tu s Tory všechno obstaráme, nedělej si starosti. Brzy se také pustíme do marmelád. Jen co si vzpomenu, kam jsem dala parafínový vosk.

A ta jediná zmínka o marmeládě a vosku všechno zničila. Musela jsem být duchem nepřítomná, napůl v představách o večerním dobrodružství. Řekla jsem první, co mi přišlo na jazyk, bez pomyšlení na možné následky.

Krabička s voskem je na horní polici ve skřínce nad sporákem. Za sirupem a škrobem.

Prostě jsem popsala, co jsem skrytým zrakem viděla, krabičku vosku za lahví tmavého sirupu, a pak jsem vztáhla ruku po skleničce sladkého čaje, abych spláchla moučná zrnka rýže z krku.

Než jsem ji ale donesla k ústům, zaslechla jsem znovu to ohlušující ticho, které jako by překrylo i šumění větráku. Mé srdce začalo v tom prázdnu bušit na poplach.

Promluvil tiše, jako vždycky před výbuchem vzteku. Jak můžeš vědět, kde je ten vosk schovaný, Victorie? Jak víš, že je někde, kam nemůžeš vidět? Ani dosáhnout?!

Lhala jsem. Bylo to bláhové, protože se mnou byl konec, ale ještě jsem se snažila spasit zoufalou lží, že jsem maminku viděla, jak ho tam dává.

Moji obhajobu okamžitě rozdrtil na prach. To uměl dokonale. A kdy že jsem to mohla vidět? Proč se ve škole neučím líp, když mám tak skvělou paměť a vím, kde zůstal vosk od minulé sezóny? Jak můžu vědět, že je až za sirupem a škrobem a ne před nimi nebo vedle nich?

Byl velmi chytrý, ten můj otec, žádná podrobnost mu neunikla.

Když začal mluvit tím nasládlým tónem a přitom mi každým slovem hrozil jako pěstí obalenou v hedvábí, maminka mlčela. Jen sepnuté ruce se jí chvěly. Doufala jsem, že kvůli mně. Ale mlčela dál, i když otcův hlas začal hřmít, i když vstal prudce od stolu a já upustila sklenici s čajem. Roztříštila se na podlaze a střep mi poranil kotník.

Nejdřív se šel na vlastní oči přesvědčit. Připadalo mu asi férové zjistit pravý stav věci. Otevřel kuchyňskou skříňku, odstrčil láhve se sirupem a pak pomalu vyndával zpropadenou krabičku vosku. To už jsem plakala. Tehdy jsem ještě byla schopná pláče, ještě jsem měla naději. Ještě když mě zvedl na nohy, mohla jsem chvíli doufat, že mu jako trest postací modlitby - třeba mnohahodinové modlení, dokud bych vydržela klečet - protože někdy se přece jen spokojil i s tím.

Copak mě nevaroval, že nesmím poslouchat d'áblovy svody? A já jsem ho zase přivedla do našeho domu a zahanbila otce před Bohem. Prosila jsem za odpuštění. Tatínku, už se to nestane, já už budu hodná.

Prosila jsem, zatímco přeříkával odstavce z Písma a vlekl mě do mého pokoje. Ten den jsem ale prosila naposledy.

Nemělo smysl klást odpor, to by všechno jen zhoršilo. Čtvrté přikázání bylo nedotknutelné, protože otce svého ctíti budeš, i kdyby z tebe měl vytřískat duši.

Tvář měl brunátnou a oči osleplé spravedlivým hněvem. Pak mě uhodil a tím definitivně umlčel moje prosby a výmluvy. Zabil moji naději.

Ležela jsem na břiše na posteli, teď už odevzdaná jak obětní beránek. Zvuk pásku vytahovaného z jeho pracovních kalhot zněl jako zasyčení hada. Pak jím třikrát šlehl do vzduchu. To dělal pokaždé. Svatá trojice krutosti.

První rána je vždycky nejhorší. Nezáleží na tom, kolik jich nakonec přijde, ta první vždycky a zabolí nejvíc, doslova vytrhne skřek z vašich vnitřností. Tělo sebou škubne, jako by neschopné uvěřit, ale to už se do něj zařízne další rána, pak další...

Vaše výkřiky se brzy změní v jakýsi nelidský skřek, protože lidskost byla stejně zpochybněna, pod lavinou bolesti a ponížení.

A otec přitom dál kázal a celý brunátnými rozhořčením byl ale cítit náznak jakéhosi ohavného vzrušení, zvrácené radosti, které jsem nerozuměla. Alespoň toho jsem byla ještě na chvíli ušetřeni, žádné dítě by takovou slizkou licoměrností u rodiče poznat nemělo.

Poprvé mě uhodil jako pětiletou. Tehdy se ho pokusila zastavit, ale odnesla to podlitinou. Potom už mu v ničem nebránila. Nevím, co dělala třeba právě tu noc, kdy se ze mě znovu pokoušel ďábla, co mi prý vnukl nadpřirozené schopnu. Neděla jsem nic než rudou mlhu.

Teprve později jsem pochopila, že to byla nenávist.

Nechal mě plakat na posteli a zamkl dveře. Po chvíli mi bolest dovolila usnout.

Probudila jsem se už za tmy. Nelze říct, že je bolest nesnesitelná, když vám nezbyvá než ji snést. Začala jsem se modlit. Prosila jsem, aby to cosi ve mně konečně zmizelo. Nechtěla jsem být zkažená, jak tvrdil otec.

Ale během té modlitby jsem začala cítit v břiše podivný tlak, ten pocit se znovu vracel jako šimrání ostrých nehtů na mém zátylku. Tak silné to ještě nikdy nebylo. Nejdřív mě napadlo, že mám horečku.

Pak jsem spatřila Hope, tak živě, jako pasece na blatech seděla vedle ní. Dokonce jsem cítila noční vzduch a slyšela bzukot hmyzu. A také to hrozivé šustění ve křoví.

Zachvátil mě Hopein strach. Když se dala do běhu, běžela jsem i já. Lapala jsem po dechu, až mě bolelo na plicích. Viděla jsem ji padnout pod tíhou čehosi těžkého. Nějakého stínu, který nešel dobře rozeznat. Zato svou přítelkyni jsem viděla dobře.

Volala mě. Z posledních sil křičela mé jméno.

Pak jsem upadla do hluboké temnoty. Probudila jsem se až ráno na podlaze svého pokoje. S Hope zmizela i moje naděje.

Rozhodla se ztratit v Charlestonu a po celé čtyři roky se jí to víceméně dařilo. Město ji přijalo jako láskyplná dáma, v jejíž náruči šlo zapomenout na nervy drásající, bezcitné ulice New Yorku.

V Charlestonu byl život pomalejší a vlídnější než na severu. Tory se o sebe uměla postarat a s penězi neměla problém. Léta pečlivě šetřila a teď si konečně dovolila snít o vlastním malém podniku a klidném, spořádaném životě, který jí stále nějak unikal.

Lidí se spíše stranila. Skutečné přátelství znamenalo citové pouto a ona nebyla ochotná nebo schopná se nikomu natolik otevřít. Na účastné nebo jen všetečné otázky druhých neodpovídala.

Objevila menší dům - starý, sešlý, ale perfektní - a začala horlivě vyjednávat, aby ho mohla koupit.

Victorii Bodeenovou lidé často podceňovali. Tuhle křehkou mladou ženu malého vzrůstu s vážnými ústy a průzračnými šedými očima měli spíše za naivku. Lehce zakřivený malý nos v hezké tváři orámované hladkými, hnědými vlasy působil roztomile. Nikdo většinou nevytušil, že to vše drží pohromadě rovná páteř zocelená tisícerými ranami otcova řemenu.

S vervou buldoka dokázala jít za tím, co si umanula. Zatoužila po tom domě, a tak ho nakonec získala. Už nechtěla bydlet v pronajatém bytě. Byty jí připomínaly New York a neslavný konec jejího pobytu tam.

Po celé tři roky, místnost za místností, dům opravovala, aby nakonec jeho prodejem doplnila kapitál pro svůj velký cíl a sen.

Teď už se mohla vrátit zpět do rodného města. Po třetí pročetla nabídku realitní kanceláře z Progressu a uvažovala, jestli si na ni její majitel pan Harlowe ještě vzpomene.

Bylo jí sotva deset, když se rodiče z Progressu odstěhovali do města Raleigh za práci. Prý lepší práci než je dřina na neúrodném kousku půdy pronajatém od všemocných Lavelleových. Ale v Raleighu zůstali stejně chudí jako dřív, a ještě žili v mnohem menším domku.

To už je pryč, pomyslela si Tory. Teď už nebyla chudá, vystrašená dívka jako kdysi, ale obchodnice, rozhodnutá založit si v Progressu vlastní společnost.

Tak proč se jí přitom tolik chvějí ruce? zeptal by se asi její psycholog.

Nervozita, očekávání nového, vzrušení, chtěla odpovědět, to je přece lidské, na to má právo každý.

„Sakra.“

Zatnula zuby, chňapla po peru a podepsala dohodu s realitkou.

Vždyť je to jen na rok. Kdyby to nevyšlo, může zase odejít jinam. To už přece udělala víckrát.

Tentokrát ji ale ještě čekalo nekonečné papírování. Licenci na nový obchod státu Jižní Karolína už zaplatila, i když to byly nekřesťanské peníze. Zbývalo ještě předat starý dům novým majitelům, vyinkasovat smluvenou sumu a zdanit zisk.

Koncem dne už držela vytoužený šek v ruce.

Balení jí moc práce nedalo. Ostatně většinu věcí v Charlestonu rozprodala. Raději cestovala jen tak nalehko a také už nikdy nechtěla přilnout k něčemu, o co by zase mohla přijít.

Vstala od stolu, umyla šálek od kávy a pečlivě ho zabalila do novin. Poveze si s sebou jen nějaké nádobí a kuchyňské vybavení, což jí přišlo praktické.

Od dřezu pohlédla oknem na vymetený dvorek a pak přelétla očima místnost. V tom domě už zanechala stopu a budoucí majitelé na ni budou všude narážet.

Minulost není možné vymazat, ale to, co je teď nebo to, co přijde, také nezměníme. Zůstáváme lapeni v čase, otáčíme se v kruhu kolem našich včerejšků. A nějaký takový zlý včerejšek se člověka nepustí, ani kdyby bojoval z posledních sil.

Konec černých myšlenek, poručila si Tory.

Popadla krabici a na cestě k vozu už se zpátky neohlédla.

O tři hodiny později si už potřásla rukou s novými majiteli jejího domu a spěchala definitivně pryč. Tihle nadšeně vrkající lidé už nebyli součástí jejího života.

„Tory, počkej chvíli.“

Tory se, s rukou na klíce auta, ohlédla. Přes plochu bankovního parkoviště k ní plouživým krokem přicházela její právnička. Abigail Lawrencová nikdy na nic nespěchala, a zvlášť na sebe ne. Proto nejspíš vždycky vypadala jako vystřižená z časopisu *Vogue*.

„Uf!“ mávla si rukou před obličejem, jako by právě ušla dvě míle. „Takové horko, a to je teprv duben.“ Zadívala se na Toryino auto zaplněné krabicemi. „Takže tím to hasne?“

„Už to tak vypadá. Díky, Abigail, žes všechno zařídila.“

„Vždyť ses o všechno postarala sama. Ještě jsem neměla klienta, od kterého bych se mohla učit, jak se co správně dělá.“

Znovu se podívala do auta a vůbec ji nepřekvapovalo, že osobní věci téhle ženy zaberou tak málo místa. „Netušila jsem, že chceš odjet ještě dnes. Ale ty myslíš všechno vážně, Victorie.“

„Nemám důvod zdržovat se tady.“

Abigail chtěla něco říct, ale pak jen zavrtěla hlavou. „Napadlo mě, jak ti závidím. Umět si takhle sbalit pět švestek a začít někde jinde nový život. Ale ne, nezávidím. Vyžaduje to totiž spoustu energie a odvahy. Ale ty jsi ještě mladá a máš jistě obojího dost.“

„Nový život to možná bude, ale vlastně se vracím zpátky. Mám přece v Progressu rodinu.“

„Vracet se zpátky je nejspíš ze všeho nejtěžší. Doufám, že budeš šťastná, Tory.“

„Budu v pohodě.“

„V pohodě je jedna věc,“ Abigail Tory překvapila tím, že ji lehce vzala za ruku a políbila na tvář, „a šťastná jiná. Buď radši šťastná.“

„Pokusím se.“ Tory se odtáhla. V tom stisku ruky a účastném pohledu bylo něco víc. „Tys to věděla,“ pochopila Tory.

„Jistěže.“ Abigail ji naposledy stiskla a pak pustila. „Zprávy z New Yorku občas zaletí až sem. Změnila sis jméno a obarvila vlasy, ale já mám dobrou paměť na tváře.“

„Tak proč jsi mi nic neřekla?“

„Najalas mě, abych se o tvé záležitosti starala a ne abych do nich strkala nos. A jak tě znám, kdybys chtěla, aby někdo věděl, že jsi ta Victoria Mooneyová, co to před pár lety roztočila v New Yorku, určitě bys to řekla.“

„Tak děkuju.“

Její ostražitost Abigail rozesmála. „Proboha, Tory, snad si nemyslíš, že se tě teď začnu vyptávat, jestli se můj syn někdy ožení nebo kde jsem ztratila snubní prsten? Jen jsem ti chtěla popřát lepší život než ten, co máš za sebou. A kdyby se přece tam v Progressu vyskytly nějaké problémy, stačí zavolat.“

Nezištná laskavost Tory vždycky dojala. „Děkuju. Vážně. Ale už bych měla vyrazit. Musím se ještě zastavit na několika místech.“

„Jeď opatrně.“

Tory vklouzla do vozu, nastartovala, ale pak zaváhala a stáhla okénko. „V kanceláři v prostředním fochu v zásuvce mezi písmeny D a E.“

„Co tam má být?“

„Tvůj snubní prsten. Je ti trochu velký, sklouzl ti, když jsi hledala nějaké záznamy. Nech si ho upravit.“ Pak rychle zařadila zpátečku a vyrazila z parkoviště, zatímco Abigail za ní zírala s otevřenou pusou.

Tory zamířila na západ od Charlestonu, přesně podle plánu na smluvené návštěvy u řemeslníků a umělců, kteří by obohatili sortiment jejího budoucího obchůdku. Cesta byla náročná na čas, ale všechno chtělo své.

Do týdne by už mohla začít krámek na Market Street zařizovat a koncem května otevřít. Pak se uvidí.

Všechno ostatní bude řešit průběžně. Až přijde čas, rozjede se také tou stinnou alejí na Beaux Reves k Lavelleovým.

A vyrovná se s Hope.

Po několika dnech se vyčerpaná a kvůli prasklému chladiči o pár set dolarů chudší Tory musela na noc zastavit v levném motelu nedaleko Chesteru. K babičce do Florence se tedy dostane nejdřív nazítří ráno.

Pokoj páchl kouřem a původ skvrn na koberci se raději nepokoušela objasnit. V recepci zaplatila předem hotově, aby nemusela půjčovat kreditní kartu tomu úředníkovi s krhavým pohledem.

Představa další jízdy beze spánku byla přece jen odpudivější než tenhle pokoj, a tak rychle podložila kliku nejbližší rozviklanou židlí, aby alespoň trochu zvýšila pocit bezpečí.

Neměla dopustit, aby takhle vyčerpaná uvízla v noci na cestě. Ale ten den jako by se proti ní všechno spiklo. Z hrnčiče, s nímž se ten den sešla, se vyklubal nesnesitelný prud'as a jednání jim zabralo několik hodin. Přimět mechanika, aby chladič opravil na počkání, také znamenalo zbytečné zdržení, a zamluvit si včas slušnější hotel v Greenville prostě nestihla.

Je to jen na jednu noc, uklidňovala se a popošla k posteli se zapraným zeleným přehozem. Jen pár hodin úlevného spánku a pak už bude na cestě do Florence, kde jí babička jistě přichystá hostinský pokoj a vanu horké vody.

Padla na postel, aniž si zula boty, a okamžitě usnula.

Nahá těla orosená potem.

No tak, kotě, jsem. Ještě! Přidej.

Žena pláče, bolest ji zaplavuje jak horká láva.

Bože můj, co si jen počnu? Kam půjdu? Hlavně ne zpátky. Hlavně aby mě tu nenašel.

Těkávé myšlenky, pátravé ruce. Zmatené vzrušení a neodbytný pocit viny.

Co když otěhotním? Matka by mě zabila. Nebude to bolet? Má mě opravdu rád?

Dost! Dost! Tory si ve snu vystavěla vysokou bílou zeď, za níž zůstaly všechny tyhle nepříjemné vzpomínky. Za zdí se prostírala čistě modrá jezerní hladina ozářená sluncem. Lákala k spočinutí a Tory se do ní zasněně ponořila. Břeh rámovaly staré duby a opodál se v jezeře shlížela osamocená smuteční vrba. Tory zavřela oči a nechala se laskat vlnami.

Vtom zaslechla vysoký, bezstarostný smích. Otevřela oči a spatřila, jak na ni od té vrby mává Hope.

Haló, Tory! Haló, hledala jsem tě.

Tory se zarazila, ale zamávala také. Pojď za mnou, voda je báječná.

Jestli nás načapou, jak se koupem na Evu, schytáme to. I přesto se s hihňáním začala svlékat. Myslela jsem, žeš odešla.

Co blázníš? Kam bych šla?

Hledala jsem tě dlouho. Hope pomalu nořila do vody štíhlé, mramorově bílé tělo. Zlaté vlasy jí začaly splývat po hladině. *Nekonečně dlouho.*

Najednou voda ztmavla a zčeřila se. Ladné vrbové šlahouny pleskaly o hladinu jako biče. Tory se roztrásla zimou.

Blíží se bouřka. Měly bychom vylézt.

Je tady hloubka. Nedosáhnu na dno. Pomoz mi. Zvedla se vlna a Hope zmizela pod hladinou. Její štíhlé ruce zápasily s těžkými vrstvami blátivé hnědé vody.

Tory vyrazila kupředu, ze všech sil plavala k místu, kde její přítelkyně bojovala o život. Ale s každým tempem se od ní vzdalovala. Voda ji páčila v plicích a stahovala ji za nohy dolů. To ona sama se teď topila a Hopein hlas slyšela ve své hlavě.

Pomoz mi, honem, pospěš si.

Tory se probudila do tmy a ústa měla ještě plná pachu vody z blat. Teď už neměla dost síly na stavbu ochranné zdi. Skulila se z postele a v koupelně si chrstla na obličej hrst rezavé vody. Zvedla hlavu a v zrcadle pozorovala, jak jí po popelavě šedé tváři stékají kapky. Je pozdě ohlížet se zpátky, pomyslela si, moc pozdě.

Popadla kabelku a malou tašku s cestovními potřebami. Tma jí teď připadala konejšivá. V automatu za dveřmi si koupila tyčinku a plechovku koly. V autě zapnula rádio, aby se trochu rozptýlila, a pak se snažila soustředit jen na cestu.

Když se blížila k Florence, slunce už stálo vysoko a doprava na silnici zhoustla. Tory minula odbočku do města, kam se její rodiče naposled stěhovali, a žaludek se jí sevřel na příštích třicet mil.

Snažila se myslet na babičku, na zboží, které vezla s sebou nebo si nechala poslat do nového obchodu, snažila se myslet na cokoli, kromě pravého důvodu, proč se vracela zpátky do Progressu.

U Florence se ještě jednou zastavila, aby se na záchodku benzínky trochu učesala a nalíčila. Babičku tím sice oklamat nemohla, ale i snaha se počítá. Koupila také pugét nádherných růžových tulipánů, i když to bylo spíš nošení dříví do lesa.

Pak už zabočila do malebné uličky, kde Iris Mooneyová bydlela. Její domek stál uprostřed řady podobných, avšak byl už téměř zakrytý starou, popínavou azalkou, jejíž růžové květy jen zvýrazňovaly sytou modř Irisiny fasády. Předzahrádka byla jako vždycky nádherně upravená.

Před domkem, vedle stárnoucí babiččiny dodávky, stál pick-up s nápisem Instalatéři. Tory zastavila u chodníku a cítila, jak napětí pomalu povoluje.

Cestou k domu se zhluboka nadechla. Neklepala. Na tyto dveře klepat nikdy nemusela, a přece věděla, že bude vítaná, a to vědomí jí i v nejhorších dobách dodávalo sílu.

Vstoupila do ztichlého přízemí a velmi ji překvapilo, že Iris není nikde vidět. Vždyť bylo téměř deset hodin.

Obývací pokoj, jako obvykle přeplněný nábytkem a knihami, zel prázdnotou. Tory si všimla pugétu rudých růží, vedle něhož její tulipány vypadaly jak chudí příbuzní. Odložila si kufřík a kabelku a vrátila se do haly.

„Babi?! Jsi doma?“ S tulipány v ruce se vydala k ložnici, odkud zaslechla nějaké zvuky.

„Tory? Drahoušku, hned jsem tam. Prosím tě, jen si běž... vzít trochu čaje.“

Tory pokrčila rameny a na cestě do kuchyně se ještě ohlédla, protože zaslechla přidušený smích.

Odložila květiny a otevřela lednici. Konvici s čajem našla připravenou, jak to měla nejraději. S plátky citronu a snítkami máty. Babička nikdy na nic nezapomněla. Do očí se jí najednou vedraly slzy dojetí a únavy.

Rychle zamrkala, protože zaslechla Irisiny rychlé kroky. „Božíčku, tak už jsi tady! Nečekala bych tě dřív než v poledne.“ Drobná, štíhlá paní Mooneyová vběhla do kuchyně jako srnka a sevřela Tory v pevném objetí.

„Trochu jsem si přivstala. Asi jsem tě vzbudila, ne? Nebo ti není dobře?“

„Cože?“

„Že jsi ještě v županu?“

„Ach tak.“ Iris se odtáhla. Já jsem v naprostém pořádku. Ale ukaž se, ty jsi nějaká zničená.“

„Jen unavená. Zato ty vypadáš neuvěřitelně.“

Byla to rozhodně pravda. I když se sedmašedesát let vepsalo Iris do tváře, její kůže neztratila růžový nádech a šedé oči lesk. Vždycky o sebe dbala a vlasy měla obarvené přesně do stejného nazrzelého odstínu jako zamlada. To se ovšem o její vnučce říct nedalo.

„Honem se posad'. Udělám ti pořádnou snídani.“

„Nedělej si se mnou starosti.“

„Jenom neodmlouvej.“ Ukázala na židli u malého stolku. „Jé, ty jsou ale krásné,“ rozzářila se vzápětí a zabořila tvář do tulipánů. „Ty jsi takový drahoušek, Tory.“

„Chybělas mi, babi. Nezlob se, že jsem dorazila až teď.“

„Máš přece svůj život. Ale teď si trochu odpočín a pak mi budeš vyprávět o své cestě.“

„Stálo to za to. Našla jsem několik nádherných kousků.“

„Taky jsi vždycky měla dobrý vkus.“ Iris se otočila právě ve chvíli, kdy Tory užasle zamrkala na muže, který právě vstoupil do kuchyně.

Byl to dlouhán se širokou hrudí a vlasy jako ocelová vlna. Oči v opálené tváři pohledem připomínaly dobráckého basseta. Odkášlal si a kývl na pozdrav.

„Dobré ráno,“ promluvil po jižansku, „paní Mooneyová, ten odpad jsem pročistil.“

„Cecile, přestaň s tím, vždyť s sebou nemáš ani náradí.“ Iris odložila karton s vejci. „A nemusíš se červenat. Moje vnučka určitě neodmlí ze zprávy, že si její babička našla milence. Tory, tohle je Cecil Axton, důvod, proč ještě v deset nejsem oblečená.“

„Iris.“ Cecil se začervenel jako růžička. „Těší mě, že vás poznávám, Tory. Iris se vás už nemohla dočkat.“

„Mě taky těší,“ špitla Tory, protože ji nic lepšího nenapadlo. Vztáhla ruku, aby mu pomohla z rozpaků, a matně si představila, co za těmi dveřmi v ložnici asi dělali.

„Vy... vy jste instalatér, pane Axtone?“

„Jednou mi přišel spravit bojler,“ ozvala se Iris, „a od té doby mě nepřestal hřát.“

„Iris.“ Cecil sklopil oči a nahrbil mohutná ramena, ale docela se smíchu neubránil. „Už budu muset do práce. Mějte se tu hezky, Tory.“

„Snad si nemyslíš, že utečeš a nedáš mi ani pusu.“ Iris to vyřešila sama, když přešla k Cecilovi, vzala jeho zbrázděnou tvář do dlaní a pevně ho políbila na ústa. „Tak vidíš, svět se nezbořil a vnučka taky nezkolabovala.“

Políbila ho ještě jednou a pak ho plácla po tváři. „Tak běž, hezoune, a přeju dobrý den.“

„Hm, stavím se později.“

„To bys měl. A teď jdi, ať si mužem s Tory promluvit.“

„Jdu, jdu.“ S váhavým úsměvem se obrátil k Tory. „S touhle ženskou se radši nehádám, jinak mě rozbolí hlava.“ Vzal si čepici z věšáku v kuchyni, nasadil ji na kudrnaté vlasy a spěchal ven.

„No, není to miláček? Mám tady kousek pěkné slaniny. Jak bys chtěla ta vajíčka?“

„To je jedno. Babi,“ Tory se nadechla a vstala, „nic mi do toho sice není, ale...“

„Jistěže by nebylo, kdybych tě do toho sama nezatáhla.“ Iris vhodila plátky slaniny na pánev. „Jenom bys mě dost zklamala, kdyby tě měla pohoršovat představa, že tvá babička má taky nějaký sexuální život.“

Tory sebou trhla, ale snažila se ovládnout svůj výraz. „Nepohoršuje, snad jen trochu znepokojuje. Když si uvědomím, že jsem vás před chvílí málem načapala... hmmm...“

„Však jsi taky přijela o dost dřív, zlatíčko. Teď si ale dáme pěkně vydatnou pozdní snídani.“

„Asi ti dost vyhládlo, co?“

Iris zamrkala a pak se rozesmála. „Takhle se mi líbíš, děvenko, už jsem měla strach, že ses zapomněla smát.“

„Copak mám důvod? Sexu si užíváš jen ty.“

Iris pobaveně naklonila hlavu ke straně. „A cí je to asi vina?“

„Tvoje. Tys potkala Cecila první.“ Tory vyndala dvě sklenice a nalila do nich čaj. Uvažovala, kolik žen by se asi mohlo pochlubit babičkou, která si užívá s instalatérem. Ještě nevěděla, zda je to záviděníhodné nebo zábavné, ale tušila, že tak trochu obojí. „Vypadá jako milý člověk.“

„To tedy je. Dokonce dobrý člověk.“ Iris obrátila slaninu a rozhodla se vysypat všechno najednou. „Tory, on tady bydlí.“

„Bydlí? Ty s ním žiješ?“

„Chce si mě vzít, ale já si tím ještě nejsem tak jistá. Takže ho tu mám takříkajíc na zkoušku.“

„Tak to se snad přece jen posadím. Ježíši, babi. Už jsi to řekla mámě?“

„Ne, a ani nehodlám, nepotřebuju poslouchat přednášky o životě ve smrtelném hříchu. Tvoje matka je někdy nesnesitelná jak osina v zadku. Jak se z mé dcery mohla stát taková domácí myška, to nikdy nepochopím.“

„Metoda přežití.“

„Žila by si docela dobře, kdyby se konečně vykašlala na toho mizeru, co jí už pětadvacet let ničí život. Vybrala si sama, Tory. Každý má možnost volby. I ty sis vybrala jinak.“

„Ano? Já ale vůbec netuším, co jsem rozhodla sama a co za mě rozhodl někdo jiný. Ani která cesta je správná. Jen se na mě podívej - právě se vracím zpátky tam, kde jsem začala. Snažím se jen sama sebe přesvědčit, že je to moje volba. Ale kdesi v hloubi je mi jasné, že to prostě jen nemůžu zastavit.“

„A chtěla bys?“

„Na to nedokážu odpovědět.“

„Tak nezbyvá než pokračovat, dokud tu odpověď nenajdeš. Ty v sobě ale neseš takové jasné světlo, Tory. Já věřím, že na to přijdeš.“

„To jsi říkala vždycky. Já se přesto stále děším pocitu, že jsem ztracená.“

„Měla jsem pro tebe udělat víc a pomoci ti dřív.“

„Babi.“ Tory vstala a šla Iris u sporáku obejmout. „Tys přece vždycky byla jediný pevný bod v mém životě. Bez tebe bych to nepřežila.“

„Ale ne.“ Iris poplácala Tory po ruce a pak vytáhla opečenou slaninu. „Ty jsi mnohem silnější než většina nás ostatních. A věř mi, právě to tak děsilo Hannibala Bodeena. Snažil se tě zlomit, ale nakonec tě jen zocelil, no ne? Ignorant jeden.“ Iris rozklepla vejce na pánev. „Neopekla bys pár toustů, prosím?“

„Ona vůbec není jako ty. Matka myslím,“ řekla Tory a vložila plátky chleba do toasteru. „Není ti vůbec podobná.“

„Já nevím, jaká Sarabeth je. Ztratila jsem ji už dávno. Asi ve stejnou dobu jako tvého dědečka. To jí bylo teprv dvanáct a mně sotva třicet. Bože, není nic horšího než být tak mladá vdovou se dvěma dětmi. A přitom jsem toho muže tak milovala.“

Povzdechla si a přendala smažená vejce na talíře. „Znamenal pro mě celý svět, můj Jimmy. Jednu chvíli stál ten svět na pevných základech a druhou se celý rozpadl. Sarabeth bylo dvanáct a J. R. měl sotva šestnáct. A ona mě začala trápit. Snad jsem se jí tehdy měla víc věnovat. Bůhví, že jsem měla...“

„Nemůžeš se obviňovat.“

„To nechci. Ale některé věci člověk pochopí až po čase. Jak se jedinou věcí mohl změnit konečný obraz. Kdybychom se tenkrát odstěhovali, místo abych vzala tu práci v bance. Kdybych využila pojistku po Jimmym a nesnažila se za každou cenu šetřit, aby moje děti mohly studovat...“

„Chtělaš pro ně to nejlepší.“

„Ano.“ Iris odložila na stůl talíře a šla do lednice pro máslo a džem. „J. R. vystudoval a dobře své vzdělání využil. A Sarabeth potkala Bodeena. Asi to tak mělo být. Jinak bychom tu teď nemohly sedět a dát si tuhle kalorickou bombu. Takže bych asi nic měnit nechtěla, protože bych pak neměla tebe.“

„Já se taky vracím, babi, a vím, že nic změnit nejde.“ Tory přinesla tousty na malém talířku. „Jenom mě děsí, že se tak moc chci vrátit. Vždyť tam ty lidi už ani neznám. Bojím se, že nebudu chápat ani svoje chování.“

„Nebudeš mít ale klid, dokud to nezkusíš, Tory. Tys byla na cestě zpět do Progressu, už když jsi ho opouštěla.“

„Já vím.“ A mít někoho, kdo to také cítil, bylo příjemné. Tory se usmála a napíchla na vidličku kousek slaniny. „Tak mi pověz o tom instalatérovi.“

„Ó, to je drahoušek.“ Iris se nadšeně pustila do snídaně. „Působí jako starý medvěd, co? Ale přitom je

moc chytrý. Tu firmu si založil už před čtyřiceti lety. Taky přišel o ženu. Zнала jsem ji jen od vidění. On už je teď spíš na penzi a o podnik se starají jeho dva synové. Taky má šest vnuků.“

„Šest?“

„Přesně tak. Jeden z nich je doktor a velký fešák. Napadlo mě...“

„Stačí.“ Tory přimhouřila oči. „Nemám zájem.“

„Jak to můžeš vědět, když jsi ho ještě neviděla?“

„Protože mě žádní chlapi nezajímají.“

„Tory, vždyť už jsi nikoho neměla snad od...“

„Jacka,“ dokončila Tory větu. „Ano, a znova se už zaplést nechci. Jednou to stačilo.“ Raději spláchla hořkou pachut' vzpomínek čajem. „Pro všechny se manželství asi nehodí, babi. Já jsem takhle v pohodě.“

Když Iris nedůvěřivě povytáhla obočí, Tory trhla rameny. „Tak se o to aspoň snažím. A budu dřít ze všech sil, aby to byla pravda.“

3

Už tak dávno neseseděla Tory na houpačce pod hvězdami. Zasněně naslouchala bzukotu cvrčků a zhluboka dýchala vlahý vzduch. A bude dlouho trvat, než si takhle zase bude moci posedět, uvědomila si.

Zítřka konečně dorazí do Progressu, posbírá střípky svého života a konečně v míru propustí mrtvou přítelkyni.

Odpočívát tedy může jenom dnes.

Po zaskřípění dveří vzhledla a usmála se na Cecila. Babička měla pravdu, vypadal jako starý medvěd a v tuhle chvíli ještě hodně nervózní.

„Iris mě vyhodila z kuchyně.“ V ruce držel láhev piva a rozpačitě zašoupal obrovskými nohama. „Že prý vám mám chvíli dělat společnost.“

„Chce, abychom se spřátelili. Tak se posaďte. Společnost neodmítnu.“

„Připadám si trochu trapně.“ Složil tělo vedle Tory na houpáčku a po očku se na ni zadíval. „Já vím, co si mladí lidé o takových věcech myslí. Starý kocour se dvoří staré paní.“

Byl ještě cítit mýdlem, jak se před večerí sprchoval. Příjemná mužská vůně, napadlo ji, mýdlo a voda po holení. „Vaše rodina to snad neschvaluje?“

„Hm, teď už je to dobré. Iris moje kluky okouzila, to ona umí. Jerry měl sice ze začátku řeči, ale přivedla ho k rozumu. Jde o to, že...“

Zmlkl a odkašlal si. Tory s úsměvem čekala na jeho připravený proslov.

„Iris na vás moc záleží. Myslím, že na ničem jiném jí tolik nesejde. Je na vás hrdá, strachuje se o vás, a protože si s dcerou tolik nerozumí, jste jí asi o to dražší.“

„Ty city jsou oboustranné.“

„Já vím. Všiml jsem si toho při večerí. Jde o to...“ začal znova, ale pak si rychle lokl piva. „Sakryš. Já ji miluju,“ vyhrkl a celý se začervenel. „Je asi divné slyšet to od chlapa, co má šedesátku dávno za sebou...“

„Proč?“ Nebyla zvyklá se dotýkat lidí, ale protože to tolik potřeboval, poplácala ho po koleně. „Co s tím má věk společného? Babičce na vás moc záleží. To mi stačí.“

Očividně se mu ulevilo. Tory zaslechla, jak si oddechl. „Nikdy bych nevěřil, že mě to ještě jednou potká. Byl jsem šestačtyřicet let ženatý s báječnou ženou. Dospěli jsme spolu, vychovali děti, založili firmu, a když mi odešla, myslel jsem, že je se vším konec. Pak jsem potkal Iris a... Bože, cítím se jak dvacetiletý.“

„A jí se zase rozzářily oči.“

Zarděl se ještě víc a plaše se usmál. „Ano? Mám docela šikovné ruce.“ Když se Tory upřímně rozesmála, vyděsil se. „Chtěl jsem říct, že se postarám o dům a tak. Leccos správím.“

„Vím, co jste chtěl říct.“

„A Stella, to byla moje žena, mě taky zaučila. Dávám si pozor, abych nenanosil bláto na čistou podlahu nebo odhazoval špinavé ručníky. Taký něco ukuchím, když je třeba, a mám slušný příjem.“

Iris měla pravdu, uvědomila si Tory, ten muž byl zlatíčko. „Cecile, žádáte mě snad o požehnání?“

Odfoukl si. „Chci si ji vzít. Ona o tom sice nechce ani slyšet. Je tvrdohlavá jak mezek. Ale já si taky umím stát za svým. Chtěl jsem, abyste věděla, že jen nevyužívám příležitost, že mé úmysly...“

„Jsou čestné,“ dokončila Tory s dojetím. „A já vás budu podporovat.“

„Fakt?“ Úlevně se opřel, až houpačka zavržala. „To mi spadl kámen ze srdce, vážně, Tory. Bože, jsem rád, že to mám za sebou.“ Zavrtěl hlavou a znova se napil. „Už mě z toho řečnění bolí pusa.“

„Ale vedl jste si dobře. Cecile, ona je s vámi šťastná.“

„O to mi taky jde.“ Uvolněně si položil ruku na lavičku za Toryinými zády a zahleděl se do zahrady. „Krásná noc.“

„Ano, moc krásná.“

V babiččině domě spala Tory hlubokým spánkem beze snů.

„Nemohla bys zůstat ještě aspoň den?“

„Chci se už pustit do práce.“

Iris přikývla a už mlčky doprovázela Tory k autu. „Ale zavolej, až se trochu zabydlíš.“

„Určitě.“

„A nezapomeň zajít k J. R. On a Boots by ti mohli být užiteční.“

„Navštívím jeho, tetu i Wadea.“ Políbila babičku na obě tváře. „Tak už si nedělej starosti.“

„Já jen, že už teď mi chybíš. Podej mi ruce.“ Když Tory zaváhala, chopila se jich Iris sama. „Uvolni se, zlato.“ Držela ji pevně a její oči se při soustředění trochu rozostřily.

Neměla dar jasnozřivosti jako její vnučka, viděla jen mlhavé barvy a tvary. Kouřově šedou starost, narůžovělé vzrušení, temně modrý stesk. Ale za tím vším sytou červeň lásky.

„Dobře to dopadne.“ Iris vnučce naposled stiskla ruce. „Vždycky mě tady najdeš, když bude třeba.“

„Spoléhám na to.“ Tory sedla do vozu a zhluboka se nadechla. „A neříkej jim, kde jsem, ano?“

Iris zavrtěla hlavou. Pochopila, že Tory myslí své rodiče. „Neřeknu.“

„Mám tě ráda.“ Pak už se dívala jen na cestu, kterou měla před sebou.

I

Projížděla mezi lány s budoucí úrodou sóji, tabáku a bavlny. Uvědomila si, že čas jarního výsevu už dávno pominul.

Tory nikdy neměla majetnický vztah k půdě a touhu pěstovat ukázkové plodiny. Raději se starala jen o květinové záhonky. Přesto se jí líbil ten

věčný koloběh práce na poli a uměla ocenit krásu zdejší přírody: barevných lánů, starých dubů a pásů hlubokých, nezkratných vod.

Vůni vody, sytou a temnou, považovala za pravou vůni jihu, pravdivější než vůni místních magnolií.

Na západním konci Progressu ustoupila pole čtvrti nových domků s anglickými trávníky, širokými cestami a posledními modely sedanů a dodávek. To byly domovy mladých párů ze středních vrstev, kterým záleželo na pěkném bydlení blízko přírody. To by mohli být její budoucí zákazníci, ty by si měla považovat. Takoví úspěšní lidé chtějí mít domy hezky zařízené a vyzdobené. Inteligentní reklama by je mohla přivést na práh jejího obchodu.

A jestlipak se tu ještě najde někdo, kdo si vzpomene na hubenou holčičku, co chodívala do školy s modřinami? Anebo věděla věci, které nikdo vědět nemohl?

Lidská paměť je krátká, uvědomila si Tory. A pokud si na ni někdo vzpomene, využije toho, aby upozornila na svůj nový krámk.

Blíže ke středu města se domky začaly tísnit k sobě, jako by se strachy krčily. Vzpomněla si, jak v době jejího dětství končilo město chudinskou čtvrtí, jejíž obyvatelé si v potu tváře vydělávali na chleba. Ona sama měla štěstí, že žila alespoň ten krůček nad propastnou bídou, kterou tam mohla vidět.

To už zahlédla věž kostela. Ve městě bývaly čtyři, i když většina lidí patřila k baptistické církvi. Na tvrdé kostelní lavici strávila desítky hodin a zoufale naslouchala kázání, ze kterého ji pak otec doma zkoušel.

Pokud něco spletla, následoval rychlý a tvrdý trest.

Do kostela Tory nevkročila už celých osm let.

Nemysli na to, přikázala si. Soustřed' se na dnešek. Ale současnost se od minulosti příliš nelišila, alespoň při běžné obhlídce rodného města.

Záměrně zabočila do staré rezidenční čtvrti, kde stály výstavnější vilky obklopené mohutnými listnatými stromy. I její strýc sem přesídlil pár let předtím, než Tory z města odešla. Prý za peníze své ženy, ucedil pohrdavě Hannibal Bodeen.

Tory k němu na návštěvu nesměla a ještě teď pocítila známý pocit viny, když mýjela bílý dům se třpytivými okny.

Strýc touhle dobou ale nemohl být doma. Jistě řídí svoji banku, jako ostatně odjakživa, a na štěbetavou tetu neměla náladu.

Ještě chvíli projížděla ulicemi a prohlížela si domy, které tu dřív nestály. Všimla si přestavěné školy, úhledného parčíku na místě sešlých řadových domků a záhonů květin u chodníků.

Všechno se zdálo hezčí, čistší a svěžejší, než pamatovala. Jen jestli je to takové i pod lesklým, novým nátěrem, pomyslela si Tory.

Když konečně došla na Market Street, potěšilo ji, že se stará cukrárna u Hansonových vůbec nezměnila. Stále měla ten oprýskaný nápis a výlohu polepenou plakáty a třepetalkami.

Sladká chuť grepového nehi z dětství jako by ji na chvíli zalechtala na jazyku, až se musela usmát.

Kadeřnictví u Lou změnilo očividně majitelku. Dnes se jmenovalo Módní účesy, ale ve vedlejší jídelně jako by se zastavil čas. Stále se do ní trousili staříci v overalech.

V polovině ulice, mezi Rollinsovým železářstvím a květinovým stánkem, stála stará opuštěná drogerie. Její životní šance.

Tory zastavila u chodníku a vystoupila z vozu. Průčelí bylo stejné, jak si pamatovala. Cihly se sedavou hmotou ve spárách, velká výloha, teď právě pokrytá prachem z ulice. To je maličkost. Ale prasklé prosklené dveře bude muset opravit majitel, usmyslela si a poznamenala do notesu.

Vedle vchodu postaví lavičku s černým kováním a dva květináče s bílými a růžovými petúniemi. Nad výlohu přijde deska se jménem obchůdku:

JIŽANSKÝ KOMFORT

To přesně totiž chtěla svým zákazníkům nabízet. A stylový obchod musí být stylově zařízen a vyzdoben.

Už se viděla uvnitř, jak rovná zboží na regály a stolky, když zaslechla své jméno. Krev se jí nahrnula do hlavy a puls slyšela až v hrdle.

„Tory! Myslel jsem, že jsi to ty. Už pár dní tě vyhlížím.“

„Wade,“ vydechla.

„Vylekal jsem tě.“ Jeho bezprostřednost ji postavila zpátky na zem. „Nezlob se. Jsem prostě rád, že tě vidím.“

„Musím jen popadnout dech.“

„A já si tě zatím prohlédnu. Že by to vážně byly už dva roky? Kruciš, tobě to ale sluší.“

„Vážně?“ Bylo to od něj hezké, i když mu příliš nevěřila. Odhrnula si vlasy z čela a zhluboka vydechla.

Wade neměl ani sto osmdesát centimetrů, ale i tak musela mírně zaklonit hlavu, aby mu viděla do tváře. Vždycky byl pohledný, ale jistě ho těšilo, že jeho příliš andělský obličej přece jen léty trochu zmužněl. Měl čokoládové oči, dolíčky ve tvářích a vlasy, jen o odstín světlejší než ona, dokonale sestříhané. Hezký, dobře situovaný muž.

„Jestli mně to sluší, pak nemám slov pro to, jak vypadáš ty, bratráčku.“

Plaše se usmál, ale raději ji znovu neobjímal. Věděl, že vždycky byla na doteky citlivá. Místo toho ji mírně zatahal za vlasy.

„Jsem rád, že jsi zpátky.“

„Lepší uvítání bych si neuměla představit.“ Máchla rukou. „Město je moc hezké, trochu stejné a trochu upravenější.“

„Pokrok přišel do Progressu,“ utrousil. „Za hodně vděčíme Lavelleovým a taky novému starostovi. Pamatuješ na Dwighta? Dwighta Frazierera?“

„Tlust’och Dwight, člen Silné trojky složené z tebe, z něho a Cadea Lavellea.“

„Dwight vystudoval vyšší střední, závodil na dlouhých tratích, oženil se s místní královnou krásy, začal pracovat ve stavební firmě svého tatky a teď pomáhá zvelebovat Progress. Jsou z nás úctyhodní občané.“

Zvuk jeho milého hlasu Tory připomněl, proč ho vždycky měla tak ráda. „Jen ty rošťárny vám asi občas schází, ne?“

„Trochu. Hele, budu muset za dalším pacientem - Igorem. Je to dánská dog a já ji mám přesvědčit, aby se nechala odblesit.“

„Tak to ji nenechte čekat, doktore Mooney.“

„Ordinaci mám přes ulici, támhle na rohu, pojď kousek se mnou a já tě pozvu na ledový čaj.“

„Ráda bych, ale musím se ještě stavit v realitce, jestli mi sehnali něco k bydlení.“ Zachytila jeho zamyšlený pohled a naklonila hlavu ke straně. „Hm?“

„Nevím, co bys na to řekla, ale váš starý domek... Je teď prázdný.“

„Náš domek?“ Instinktivně zkřížila ruce na prsou a chytila se za lokty. Osud si s lidmi někdy podivně zahrává, napadlo ji. „Vážně nevím, co říct. Asi se na to půjdu zeptat.“

V městečku, které čítá méně než šest tisíc obyvatel, není možné projít po ulici, aniž by člověk nenatrefil na někoho známého. A nesejde na tom, zda jste tu nebyli šest nebo šedesát let. Když Tory vstoupila do realitní kanceláře, našla za přepážkou pohlednou mladou ženu. Dlouhé blond vlasy měla sčesané ze srdčitého obličej, kterému dominovaly velké, modré oči.

„Dobré odpoledne.“ Žena překvapeně zamrkala a odložila paperback s obrázkem piráta na obálce. „Co si přejete?“

Tory se okamžitě vybavila scénka ze hřiště progresské základní školy, kde skupinka dívek s ječením prchá na všechny strany, zatímco tyhle modré oči se ledově zadívají a jejich majitelka jen s úšklebkem pohodí zlatou hřívou.

„Lissy Harloweová.“

Lissy natočila hlavu. „Znám vás? Promiňte, já si nějak nemůžu...“ Modré oči se rozšířily. „Tory? Tory Bodeenová! Propána!“ Trochu vypískla a vyskočila na nohy. Podle obliny pod růžovou halenkou mohla být tak v šestém měsíci těhotenství. „Táta říkal, že se tady tenhle týden objevíš.“

Ačkoli Tory trochu ustoupila, Lissy oběhla přepážku a začala ji objímat jako dlouho oplakávanou kamarádku. „To je ale vzrůšo. Tory se po takové době vrátila. A jak dobře vypadáš.“

„Díky.“ Tory viděla, jak Lissy porovnává a pak se trochu uklidňuje. Nebylo pochyb, kdo z nich narostl lépe. „Zato ty ses vůbec nezměnila, vždycky byla na škole ta nejhezčí.“

„Ale jdi.“ Lissy mávla rukou, ale přece jen trochu ješitně zavrňela. „A ty se honem posad' a já ti přinesu něco studeného k pití.“

„To nemusíš, je mi fajn. Dostal už tvůj otec mou dohodu o pronájmu?“

„Myslím, že něco říkal. Celé město už o tvém krámku mluví. Nemůžu se dočkat, až otevřeš. V Progressu se totiž nic hezkého nesežene.“ Během řeči se znovu posadila za přepážku. „Bůhví, že se pokaždé, když potřebuješ něco stylového, nedá jezdit až do Charlestonu.“

„Tak to se hodí.“ Tory si sedla a do očí jí padla cedulka se jménem Lissy Frazierová. „Frazierová? Tak ty sis vzala Dwighta?“

„Už před pěti lety. Máme kluka. Luke je naše zlatíčko.“ Otočila k ní zarámovanou fotografii modrookého batolete. „A na konci léta mu přibude bráška, nebo sestřička.“ Spokojeně si pohladila oblé břicho a zahýbala brilantovým snubním prstenem. „Ty ses ještě nevdala?“

V té otázce bylo skryto lehké píchnutí, které Tory připomnělo, že Lissy vždycky musela být ze všech nejlepší.

„Ne.“

„0Já prostě obdivuju ženy, co dělají kariéru. Jste všechny tak chytré a odvážné. Nás domácí puťky zahanbujete.“ Když Tory tázavě pohlédla na přepážku a jmenovku, Lissy znova s úsměvem mávla rukou. „Tady jen trochu vypomáhám tátovi. Až se to narodí, určitě mi nezbyde čas ani energie.“

A pomalu, ale jistě, pomyslela si Lissy, se z toho doma zcvoknu. Nakonec si budu muset nějak poradit, s dětmi i s Dwightem.

„A teď prosím povídej ty.“

„Ráda bych, Lissy,“ snad jen kdyby šlo o život, dodala Tory v duchu, „ale nejdřív si musím najít bydlení.“

„Bože, já jsem pitomá. Musíš být unavená z cesty.“ A jestli ne, určitě na to vypadáš. „Pokecáme si, až si odpočineš.“

„Dobře.“ Nezapomeň, že tohle je zákaznice, jakou potřebuješ, připomněla si Tory. „Před chvílkou jsem narazila na Wadea. Zmínil se, že náš starý dům je také k pronajmutí.“

„No, to je. Nájemníci Lavelleových se odstěhovali zrovna před pár týdny. Ale přece bys teď nechtěla bydlet takhle stranou? Máme hezké byty přímo tady ve městě. Je tam všechno, co může svobodná žena potřebovat, včetně svobodných mužských,“ dodala a spiklenecky mrkla. „Moderní vybavení, všude koberce a taky hezká zahrada.“

„Nemám zájem o byt a domek trochu stranou mi nevadí. Jaký je nájem?“

„Hned to najdu.“ Cenu znala z paměti, ale jen tak pro formu vyťukala cosi v počítači. „S tímhle se snad nikdy nenaučím zacházet. Takže jak víš, jsou to dvě ložnice, koupelna...“

„Vím.“

Lissy přečetla z obrazovky výši nájemného. „Ale je to dobrých patnáct dvacet minut jízdy. Ten byt, o kterém jsem mluvila, je jen pár minut chůze z centra.“

„Vezmu si ten domek.“

Lissy překvapeně vzhledla. „Vezmeš? Nechceš si to tam nejdřív prohlédnout?“

„Už jsem to viděla. Vypíšu ti šek. Na dva měsíce dopředu?“

„Ano.“ Lissy pokrčila rameny. Jenom vytisknu dohodu o pronájmu.“

Do třiceti sekund od podpisu lejstra už Tory s klíči v ruce vycházela z budovy a Lissy se vrhla k telefonu, aby tu novinku sdělila světu.

I tady to bylo jiné. Domek stál jako kdysi stranou silnice na kraji lánu bavlny nedaleko blat. Avšak pod okny ložnice někdo vysadil keře růžových a bílých azalek a také magnolii.

Tory měla v paměti narezlé venkovní dveře se sítí a zašedlou fasádu. I s tím si někdo dal práci - domek měl nový světlemodrý nátěr a okna se jen blyštěla. Téměř přívětivé místo s houpačkou na verandě.

Když se přiblížila, srdce jí úzkostně bušilo. I přesto tady přebývají duchové, to jí bylo jasné. Ale za nimi sem přece přišla, tak to setkání nemusí oddalovat.

Klíče jí zachrastily v ruku. Opřela se do dveří a ty povědomě zaskřípěly. Než vstoupila, zhluboka se nadechla.

Nejdřív spatřila odranou pohovku s vybledlými růžemi, starou skříňku pod televizi a nevábny kobereček. Žlutavé zdi byly holé. Ucítla pach převařeného zeleniny a lyzolu.

Tory! Okamžitě pojd' sem a umyj si ruce. Neříkala jsem ti, že má být prostřeno, dřív než se tatínek vrátí domů?

Odehnala tu představu a vstoupila do prázdného pokoje s krémovými stěnami. Prošla jím do kuchyně.

Pracovní desky někdo vyměnil a skřínky nabílil. I sporák byl nový, anebo novější než ten, nad kterým se její matka lopotila. Okno nad dřezem stále skýtalo výhled směrem k stinným, tajemným mokřinám.

Tory sebrala odvahu a šla se podívat do svého bývalého pokojíku.

Opravdu byl vždycky tak maličký? podivila se. Vždyť se tam sotva otočila, ale tehdy jejím potřebám plně postačoval. Postel mívala pod oknem, aby mohla vyhlížet na hvězdnou oblohu. V prádelníku často schovávala knihy, protože otec zakázal jiné čtení než bibli.

Ano, tenhle kamrlík byl svědkem i příjemnějších věcí - jejího snění, tajného čtení pod peřinou nebo plánování společných dobrodružství s Hope.

A pak výprasků, samozřejmě.

Nikdo už na ni nesmí vztáhnout ruku.

Zřídí si tu malou pracovnu, rozhodla se. Stůl, skříňku na papíry a možná i ušák se stojací lampou. To postačí.

Spát bude v bývalé ložnici rodičů. Už už chtěla odejít, ale neodolala a potichu otevřela dveře do komory. Tam se ve tmě krčil duch malé Tory s tváří zbrocenou slzami. Do svých osmi let vyplakala slzy za celý svůj život.

Dřepla si a přejela prsty po prahu. Nahmatala písmena a zachvěla se. Jako slepec četla se zavřenýma očima vyrytý nápis: JÁ JSEM TORY.

„Přesně tak. Já jsem Tory. To jste mi vzít nemohli, to jste ze mě nedokázali vytlout. Jsem Tory a vrátila jsem se.“

Nejisté se postavila. Vzduch, pomyslela si. V komoře byla vždycky tma a nedostatek čerstvého vzduchu. Musí ven. Cítila, jak se jí potem orosily dlaně.

Otočila se a chtěla vyběhnout z domu. Vtom si všimla stínu na verandě. Byla to mužská postava, které slunce svítilo do zad.

Když se dveře s vrznutím pootevřely, byla z ní zase ta osmiletá žabka. Samotná, bezmocná a k smrti vyděšená.

Stín ji oslovil jménem. Celým jménem. *Victorie*.

Zaznělo to jako přelévání hutného nápoje do sklenic.

Mohla utéct. Ale zaskočilo ji, že je v ní stále tolik z toho vystrašeného králíčka, který se už tolikrát marně snažil spasit útekem.

Stála tedy jako přimražená a čelila náporu rostoucí paniky.

„Vyděsil jsem tě, to je mi líto.“ Mluvil tiše, jako by chlácholil zraněného. „Chtěl jsem se jen podívat, jestli něco nepotřebuješ.“

Obličej měl stále ve stínu, takže rysy dobře nerozeznala. Nedokázala se uklidnit. „Jak jste věděl, kde jsem?“

„Tos už opravdu zapomněla, jak rychle se v Progressu šíří zvěsti?“

Cítila, že se ji snaží uklidnit. Tak to na ní bylo zděšení příliš znát. Složila si ruce na prsou. „Nezapomněla jsem na nic. Kdo jste?“

„Hm, to je tedy rána pro mé sebevědomí. Já bych tě rozhodně poznal vždycky. Jsem Cade,“ řekl a přistoupil blíž. „Kincade Lavelle.“

Jak vystoupil z nejprudšího světla, mohla se mu podívat do tváře.

Cade, Hopein bratr. Opravdu by ho nepoznala? Ne, nebo jen stěží. Kdysi to byl štíhlý kluk s jemnou tváří. Tenhle statný muž se svalnatýma rukama a ostře řezaným obličejem ho ničím nepřipomínal.

Vlasy měl o něco tmavší, barvy vlašských ořechů, se světlými konečky od slunce. Vždycky rád pobýval venku, vzpomněla si. Často ho vídala, jak se s otcem prochází po rodinných pozemcích.

Snad jen ty oči, ty by uměla zařadit. Barva letní oblohy, takové měla i Hope. I jemu slunce zanechalo stopu v podobě jemných vrásek pod víčky. Takových, co vdechují mužům dojem charakternosti a ženám toužebné sny.

A ty oči ji teď pozorovaly s línou trpělivostí.

„Už je to dávno,“ bylo jediné, co ji napadlo.

„Půlka života.“ Ruku jí raději nepodal, protože měl dojem, že by uskočila a rozpaky tak ještě prohloubila. Raději si ležérně zastrčil palce za kapsy pracovních džín.

„Co se takhle na chvíli posadit na verandu? Jiná židle tu zatím není...,“ navrhl.

„Není třeba.“

Byla bílá jak smrt a její velké, šedé oči, které ho vždycky tak fascinovaly, tak ještě víc vynikaly. Vyrostl v domácnosti plné žen a jejich hrdost uměl opatrně obcházet. Prostě se otočil a otevřel dveře na verandu.

„Je tu dusno,“ prohodil a přidržel jí galantně dveře, že nemohla odmítnout.

Přešla tedy místnost a vyšla ven. Zachytil její slabou vůni připomínající jasmín, kvetoucí utajeně a v noci.

„To musí být zajímavá zkušenost,“ vzal ji lehce za loket a dovedl k houpací lavičce, „vrátit se po takové době.“

Neucukla, jen se mu jemně vysmekla. „Potřebovala jsem něco k bydlení, a to co nejrychleji.“ Žaludek se jí zase vzpouzel. Nerada mluvila s muži tímhle způsobem. Člověk nikdy nevěděl, co se za těmi nenucenými větami a úsměvy skrývá.

„Žila jsi přece v Charlestonu, tady je život mnohem klidnější.“

„Já ale hledám klid.“

Opřel se a pobaveně uvažoval, co mu ten její tón připomíná. Jako vždycky - ostrý nůž skrytý pod jemným sametem.

„Hodně se tu mluví o tvém obchodu.“

„To je dobře.“ Usmála se, ale její oči zůstaly vážné. „Řeči vzbudí zvědavost a zvědavost přivede zákazníky.“

„I v Charlestonu jsi měla obchod?“

„Jenom jsem jeden řídila. Mít je něco jiného.“

„To ano.“ Usedlost Beaux Reves teď patřila jemu a vlastnictví opravdu znamenalo něco docela jiného. „A jak se ti to teď jeví, Tory? Po takové době?“

„Stejně.“ Nedívala se do polí jako on, ale přímo na něho. „A přece ne tak docela.“

„Taky mi tak připadáš. Dospěla jsi.“ Zadíval se na ni a všiml si, jak nervózně zatíná pěst. „Dorostla jsi k těm tvým očím. Vždyckys měla takové dospělé oči. Ve dvanácti mě docela děsily.“

Snažila se zachovat kamennou tvář. „Prosím tě, když ti bylo dvanáct, neměls čas na nic jiného než na vaše skopičiny s Wadeem a Dwightem. Mě sis vůbec nevšímal.“

„To se pleteš,“ začal pomalu, „když mi bylo dvanáct, přišla doba, kdy jsem si všímal hlavně tebe. A pořád ten obrázek nosím v hlavě. Nemíjí třeba předstírat, že mezi námi nestojí ona.“

Tory polekaně vyskočila, odešla na druhý konec verandy a mlčky zírala do pole.

„Oba jsem ji milovali,“ pokračoval Cade, „oba jsme ji ztratili a ani jeden z nás na ni nikdy nezapomene.“

Pocítila velkou tíhu na prsou. „Nemůžu ti pomoci.“

„Já ani pomoc nechci.“

„Tak co teda?“

Nejistě se zadíval na její profil. Uzavřela se, všiml si. „Nechci po tobě nic, Tory. To taky asi od lidí čekáš, že?“

Ted' už zas cítila pevnou půdu pod nohama a zpříma se na něj podívala. „Ano.“

Za Cadeovou hlavou přeletěl pták, pak usedl kdesi v koruně stromu a dlouze zazpíval. Teprve po chvíli Cade znovu promluvil.

Úplně zapomněla na tuhle pomalou venkovskou konverzaci s dlouhými pauzami.

„To je škoda,“ řekl, „ale já od tebe opravdu nic nechci, snad kromě přátelského rozhovoru jednou za čas. Ale je prostě fakt, že pro nás Hope hodně znamenala. Její smrt rozhodně ovlivnila můj život. Asi bys lhala, kdybys tvrdila, že tvůj ne.“

„Proč ti záleží na tom, co já cítím?“ Chtělo se jí třít si ledové ruce, ale nedovolila si to. „Vždyť se ani neznáme. Nikdy jsme se pořádně neznali.“

„Ale znali jsme ji. A tvůj návrat nejspíš některé věci znova oživí, i když za to nemůžeš.“

„Přišels mě přivítat, nebo varovat, abych se od vás držela dál?“

Chvilí nic neříkal a pak jen pobaveně zavrtěl hlavou. „Ty jsi pořádně kousavá. Ale já rozhodně hezkým ženám neříkám, aby se držely dál. Vždyť by to byla moje škoda, ne?“

S úsměvem k ní o krok přistoupil. „Ty mě sice můžeš odhánět, ale asi budu neposlušný. Chtěl jsem tě opravdu jen přivítat a prohlédnout si tě. Mám snad právo na trochu zvědavosti. A když tě vidím, vzpomínky na to léto se samozřejmě vrací. S tím jsi ale jistě počítala předem.“

„Přijela jsem kvůli sobě.“

A proto vypadáš tak unavená a vyděšená? uvažoval v duchu. „Tak vítej doma.“

Natáhl pravici. Zaváhala, ale pak podanou ruku přijala, a zdála se jí mnohem teplejší a tvrdší, než čekala. Ve chvíli, kdy se jejich dlaně spojily, jako by něco hluboko pod povrchem zajiskřilo, nečekaně a nevítaně.

„Promiň, jestli je to neslušné,“ vytrhla se mu, „ale mám před sebou moc práce.“

„Tak mi dej vědět, kdybys potřebovala píchnout.“

„Díky. A... ten dům jsi opravil moc hezky.“

„Je to dobrý dům.“ Zadíval se na ni. „A dobré místo. Ale už tě nebudu zdržovat,“ dodal a seběhl z verandy. Zastavil se u silného pick-upu, který nutně potřeboval umýt. „Tory? Víš, jak jsem mluvil o tom obrázku ve své hlavě...“ Poryv větru mu rozcuchal vlasy. „Tak ted' už ho vyměním za hezcí.“

Odjížděl a pozoroval ji ve zpětném zrcátku, dokud nemusel z polní cesty odbočit na asfalt. Neměl v úmyslu hned připomínat Hope a do domku na blatech ho přivedla hlavně zvědavost. Jen si nalhával, že od majitele Beaux Reves a pronájemce domku by se slušelo přivítat novou nájemnici. Neoklamal sebe ani ji.

Své polnosti spravoval jak nejlépe uměl a často to ostatním nebylo po chuti. Přesto se snažil jednat diplomaticky a hrát roli, kterou situace vyžadovala. Jakou roli by ale měl přijmout, pokud šlo o Tory? Nebyl si jistý, jak se k ní má chovat, co by vlastně měl a neměl dělat. Musela ale vědět, že její návrat rozvíří hladinu místních poklidných vod.

Z náhlého popudu zastavil u krajnice. Přestože měl tolik jiných starostí s budoucí úrodou, vystoupil a přešel dřevěný mostek na blata.

Tady se otevřel jiný svět - vlhký, živoucí, sytý zelený. Cesty byly vyčištěné a místo bývalého roští je lemovaly keříky azalek, magnolií a parkových jehličnanů. Tohle už nebyl vzrušující a trochu nebezpečný kout jeho dětství, ale svatyně ztraceného dítěte.

To otec tu nechal vytvořit na její paměť tuhle zahradu. Z žalu a hrdosti, možná i vzteku, který se snažil nedat najevo, ale který ho uvnitř stravoval jako rakovina.

Žal se tu proměnil v ráj květin - lilií, žlutých kosatců a azalek. Dokud otec žil, staral se o to místo sám. Dnes i tohle patřilo ke Cadeovým povinnostem.

Na pasece, kde si tehdy Hope rozdělala oheň, stála kamenná lavička. O kousek dál byl další dřevěný můstek přes tabákově hnědý močál, ale cestu k němu obklopovaly jasně bílé květy rododendronů, v zimě pak kamélií a sedmikrás.

A mezi mostem a lavičkou, uprostřed dalšího záhonu květů, našla místo mramorová podoba rozesmáté dívky, které bude navždy osm let.

Pohřbili ji před osmnácti lety na slunné vyvýšenině. Ale tady, ve stínu provoněném květinami zůstávala její duše.

Cade se posadil na lavičku a nechal si ruce spadnout mezi kolena. Od smrti otce sem příliš často nechodil a vlastně ani nikdo další z rodiny.

Pro jeho matku přestalo tohle místo existovat ve chvíli, kdy tu Hope našli. Znásilněnou, uškrcenou a pohozenou jako nepotřebnou panenku.

Za co z toho, ptal se Cade už potisící, nese odpovědnost on?

Zavřel oči. Neřekl Tory pravdu, musel připustit. Něco od ní chtěl. Chtěl znát odpovědi na mnohé otázky. Čekal na ně víc než půlku života.

Chvilí se uklidňoval. Netušil, že ho setkání s Tory tolik rozruší. A opravdu, v dětství si jí příliš nevšímal.

Pro dvanáctiletého kluka to prostě byla ta Bodeenovic holka, co si hraje s jeho sestrou.

Až do toho osudného srpnového rána, kdy se objevila u dveří s napuchlou tváří a vyděšenýma očima. Od té chvíle se mu definitivně vryla do paměti. Nezapomněl na jedinou podrobnost, která se jí týkala.

Později si zjistil, kam z města odešla, co dělá a kým se stala. Věděl téměř na hodinu přesně, kdy začala plánovat návrat do Progressu.

Ale i tak nebyl docela připraven na to dnešní setkání v prázdné místnosti, na ten výraz v bledé tváři a na oči jako kouřové studny.

Musí se oba nejdřív uklidnit, uvědomil si Cade a vstal. Pak si spolu znovu promluví o Hope.

Vrátil se k autu a odjel na pole dohlížet na úrodu a své lidi.

Když Cade konečně zabočil mezi kamenné pilíře na . začátku stinné aleje před Beaux Reves, byl už horkem rozpálený, zpocený a také špinavý. Těch dvacet vzrostlých dubů, květinové záhony lemuující široký trávník a dlážděná cesta k domu vždycky dokázaly potěšit pohled unaveného člověka. I přes všechny zvraty v jejich životech zůstávalo sídlo Beaux Reves nepohnuté stát.

Už přes dvě stě let byla tahle půda vlastnictvím rodu Lavelleů. Pečovali o ni, využívali ji, proklínali, ale mohli se spolehnout, že jak je zrodila, tak je i pohřbí.

A nyní patřila jemu.

Dům působil spíš excentricky než elegantně, spíše jako pevnost než rodinná vila. Věžičky čnely vzhůru k fialovému nebi, ve vysokých oknech se odrážel západ slunce a robustní vzhled vyřezávaných vchodových dveří zjemňoval snad jen kruhový květinový záhon uprostřed příjezdové cesty.

Cade zaparkoval ve vzdálenějším ohybu a vyběhl po šesti kamenných schodech ke dveřím. Zastřešenou verandu nechal dostavět teprve jeho dědeček. Pod květy bujného plaménku se tu člověk mohl kochat nerušeným výhledem do zeleně.

Cade si očistil bláto z bot, aby si nevysloužil matčin káravý pohled. Vstoupil do haly dlážděné namodralým mramorem, takže měl opět pocit, jako by vstupoval do chladivé vody. Toužil se osprchovat a napít, než se pustí do povinného papírování. Pohyboval se tiše, aby se vyhnul členům rodiny, dokud se nedá trochu do pořádku. Sotva ale vešel do svého pokoje a začal se svlékat, zaslechl klapot podpatků. Trhl sebou, ale uklidnil se, když do místnosti vplula Faith.

„Nalej mi trochu bílého, kocourku, potřebuju se malinko uvolnit.“

S povzdechem se natáhla na pohovku a prsty si přejela oblinu hladkého blond mikáda. Nakonec se vrátila ke světlým vlasům, uvědomil si Cade. Začínalo se už říkat, že Faith Lavelleová mění barvu vlasů stejně často jako milence.

V šestadvaceti už byla dvakrát rozvedená a posbírala a odhodila tolik amantů, že je ani nemělo smysl počítat. Zvláště pro Faith ne. I přesto si vybudovala image jemné jižanské krásy se smetanovou pletí a lavelleovsky blankytnýma očima. Smutnýma očima, které dokázaly chrlít slzy na požádání a slibovat možné i nemožné.

Její první muž byl divoký osmnáctiletý krasavec, s nímž utekla dva měsíce před maturitou. Milovala ho s veškerou vášní a náladovostí mládí, a když ji po roce opustil, hluboce ji to zdrtilo.

Nikdo se ale neměl dovědět pravdu. Pro svět byl Bobby Lee Matthews prostě odkopnut a na Beaux Reves se vrátila prý proto, že si už nechtěla hrát na hospodyňku.

O tři roky později se provdala za slibného country zpěváka, na něhož natrefila kdesi v baru. Ačkoli to udělala víceméně z nudy, vydržela s ním celé dva roky. Teprve pak pochopila, že ji Clive mezi psaním pochybných opileckých textů také podvádí.

Už podruhé se tedy vrátila do rodného hnízda, otrávená životem i sama sebou.

Vzala si od Cadea sklenku vína a pozornost mu oplatila unaveným úsměvem. „Vypadáš nějak zdrchaně, zlato. Proč se taky na chvíli nenatáhneš?“ Chytila ho za ruku a jemně za ni zatáhla. „Moc pracuješ.“

„Můžeš mi klidně trochu pomoci.“

Její úsměv se přiosťčil. „Beaux Reves patří tobě. Otec to celý život zdůrazňoval.“

„Ten už tady ale není.“

Faith lehce trhla ramenem. „To na věci nic nemění.“ Usrkla trochu vína. Byla to krásná žena, která uměla svou krásu dovedně podtrhnout. I v kruhu rodiny měla tváře a smyslné rty jemně na růžovo nalíčené, aby make-up ladil s hedvábnými kalhotami a halenkou v sytější růžové.

„Můžeš cokoli změnit.“

„Vychovali mě, abych byla na ozdobu a jinak k ničemu.“ Pohodila hlavou a protáhla se jako kočka. „A jde mi to moc dobře.“

„Zase mě štveš, Faith.“

„V tom jsem dobrá taky.“ Vesele do něho strčila bosou nohou. „Tak nebruč, Cadee, nebo mi zkazíš chuť na víno. Dneska už jsem se pohádala s matkou.“

„To snad děláš každý den, ne?“

„Jenže dneska měla zvlášť děsnou náladu. Asi od chvíle, co volala Lissy.“

„Vždyť už dávno věděla, že se Tory hodlá vrátit do města...“

„Že hodlá, není totéž, jako že už tu je. Matce se asi nelíbí, že se zase nastěhovala do domu na blatech.“

„Tam nebo jinam, někde by tu stejně musela bydlet.“ Únava ho zmáhala, a tak se opřel do pohovky a snažil se uvolnit ztuhlé svaly. „Je prostě tady a asi tu chce zůstat.“

„Takže jsi ji navštívil.“ Faith poklepala prsty o stehno. „Napadlo mě, že to uděláš. Povinnost především, co? No... tak jak vypadá?“

„Uhlazeně, odměřeně. Trochu nesvá, asi z toho návratu.“ Napil se piva. „Atraktivní.“

„Atraktivní? Vzpomínám si na střapaté vlasy a vystouplá kolena. Hubené, strašidelné děcko.“

Přešel to bez poznámky. Faith vždycky protestovala, když před ní nějaký muž, i kdyby jen bratr, chválil vzhled jiné ženy. „Mohla by ses pokusit být na ni taky trochu milá, Faith. Ona přece nemůže za to, co se stalo Hope. Tak proč se k ní tak chovat?“

„Řekla jsem snad, že k ní milá nebudu?“ Faith pohladila okraj sklenice, ale nedokázala udržet prsty v klidu.

„Myslím, že by potřebovala přítelkyni.“

Faith položila ruku na pohovku a řekla odměřeně: „Byla to Hopeina kamarádka, ne moje.“

„Možná, ale Hope tu už není, a ty bys kamarádku taky potřebovala.“

„Zlato, já mám přece spousty kamarádů, jenom náhodou z nich není nikdo ženská. A navíc je tady taková nuda, že se asi stejně rozjedu do města, jestli bych nějakého kamaráda na pár hodin nenašla.“

„Posluž si.“ Odstrčil její nohy a vstal. „Potřebuju se vykoupat.“

„Cadee,“ zvolala, než stačil dojít ke dveřím. V jeho očích zahlédla odsudek, až to píchlo. „Mám přece právo žít si po svém.“

„Ano, máš právo zahazovat se po svém.“

„Fajn,“ ucedila, „stejně jako ty. Ale musím říct, že v tomhle jediném snad s matkou souhlasím. Bylo by nám všem líp, kdyby se Tory Bodeenová vrátila do Charlestonu nebo odkud to přišla, a ty by ses od problémů, které s ní budou, měl držet co nejdál.“

„Čeho se bojíš, Faith?“

Všeho, odpověděla si, když odešel. Prostě všeho.

Posedlá náhlým neklidem vstala a postavila se k oknu. Možná by opravdu měla někam vyrazit. Anebo odjet úplně?

Ale kam?

Nikde to nebylo takové, jak si představovala, když z Beaux Reves utíkala. Nikdo a nic. Ani ona sama. Vždycky věřila, že to jinde bude jiné, a nebylo. Prostě ona nebyla jiná.

Jak by taky někdo mohl pochopit, že všechno v minulosti i budoucnosti se odvíjí od té noci, kdy jí a Hope bylo osm let?

A teď se ta osoba, která je s onou nocí spojovala, vrátila zpátky.

Faith zírala do zahrady postříbřené soumrakem a přála si, aby Tory Bodeenová táhla do pekel.

Bylo skoro osm, když Wade skončil s posledním pacientem, zestárlým voříškem se selhávajícími ledvinami a šelestem na srdci. Jeho stejně stará majitelka neměla to srdce nechat psa utratit, a tak ho Wade znovu ošetřil a babičku utěšil.

Cítil se příliš unavený na večeři v jídelně a rozhodl se raději pro rychlý sendvič nebo konzervu.

Malý byt nad ordinací mu plně vyhovoval, ačkoli rodiče neustále připomínali, že si může dovolit něco lepšího. On ale dával přednost skromnému životu a honoráře používal na vylepšení ordinace.

Momentálně neměl žádná zvířata, zato jako dítě jich vlastnil desítky. Psy, kočky a pak samozřejmě i raněné ptáky, žáby, želvy, králíky a jednou dokonce prase jménem Buster. Jeho oddaná matka snesla všechno až do chvíle, kdy na silnici sebral dvoumetrového černého hada.

Snad by se i nechala přesvědčit, kdyby se hned na začátku k smrti nevydělala a neječela tak, že jí přiběhl na pomoc pan Pritchett odvedle.

Soused si při přeskakování plotu natáhl kolenní šlachy a maminka leknutím upustila oblíbenou skleněnou konvici, takže had skončil zase zpátky u silnice.

Jednou si ale pořídí dům se zahradou a všechno si vynahradí. Zatím se věnoval práci deset hodin denně, nálehavé výjezdy nepočítaje, aby si časem mohl dovolit více personálu. Lidé by si neměli pořizovat zvířata, kterým se nemohou věnovat. O tom byl přesvědčen. A stejně smýšlel i o dětech.

Zamířil do kuchyně a popadl jablko. Večeře musí počkat, než ze sebe smyje ten psí pach.

Zakousl se do jablka a cestou nahoru do ložnice listoval poštou, na kterou zatím neměl čas.

Ucítil ji dřív, než ji mohl spatřit. Horká ženská vůně zasáhla jeho smysly a okamžitě rozptýlila myšlenky. Pohnula se v posteli a povlečení zašustilo. Neměla na sobě nic než vyzývavý úsměv.
„Ahoj, miláčku. Ty ale dlouho pracuješ.“
„Říkalas, že dnes večer máš moc práce.“
Faith pokrčila prst. „Snad ano. Tak pojď sem a rychle mě zaměstnej.“
Wade odhodil dopisy a jablko stranou. „Tak to si dám líbit.“

5

Tak politováníhodné pro chlapa, zvažoval Wade, když se celý život upíná jen k jediné ženské. Zvlášť když si přitančí a odtančí jak bezohledný motýlek, kdykoli ji napadne. A on ji nechá.

Pokaždé si znovu sliboval, že na její hru už nepřistoupí. A ona ho do ní pokaždé dokázala vtáhnout, že už nemohl včas odmítnout a odejít.

Byl první muž, který ji měl. Ale nedělal si iluze, že i poslední.

A přesto jí nedokázal odolat, stejně jako před více než deseti lety. Té letní noci mu vlezla oknem do pokoje, zatímco spal. Nikdy nezapomněl, jaké to bylo probudit se s jejím horkým, štíhlým tělem na svém a souperit s těmi hladovými, smyslnými ústy.

To jí bylo patnáct a byla panna, a přesto se ho zmocnila s rychlou, bezcitnou náruživostí laciné štetky.

O to jí prý právě šlo. Chtěla se zbavit panenství bez nějakých cavyků s někým, koho znala a komu mohla důvěřovat.

Tak prosté se to zdálo Faith.

Kdežto pro Wadea začala tu noc jedna z mnoha nastavovaných kapitol složitého vztahu. To léto se milovali při každé příležitosti. Na zadním sedadle auta, pozdě v noci, zatímco jeho rodiče spali, odpoledne během matčiných dýchánek s přítelkyněmi. Faith byla vždycky dychtivě svolná a připravená - skutečněný sen každého mladého kluka.

A Wade jí začal být posedlý navždy.

Věřil, že na něho počká, než se vrátí ze studií.

Avšak zatímco horečně plánoval jejich společnou budoucnost, utekla kamsi s Bobby Leem. Wade zůstal týden opilý.

Ale ona se vrátila. Do Progressu a nakonec i k němu. Bez omluvy a proseb za odpuštění.

Takový měli vztah. Nenáviděl ji za to téměř tolik jako sám sebe.

„Takže...“ Faith se natáhla pro cigaretu z balíčku na nočním stolku, sedla si na Wadea a zapálila si, „...co dělá Tory?“

„Odkdy zase kouříš?“

„Ode dneška.“ Naklonila se a s úsměvem ho líbla na bradu. „Nevymlouvej mi to, zlato, každý musí přece mít nějakou tu neřest.“

„Že bys už všechny nevyzkoušela?“

Rozesmála se. „Když je nevyzkoušíš, jak poznáš, která se k tobě hodí? No tak, co Tory? Chci to vědět.“

„Co bych ti měl říct? Je prostě tady.“

Faith si mocně povzddechla. „Muži jsou tak otravní. Jak vypadá? Jak se chová? Co chystá?“

„Vypadá dospěle a chová se taky tak. Hodlá si otevřít krámk na Market Street.“ Na Faithin uražený pohled reagoval trhnutím ramene. „Zdála se mi unavená, snad trochu vyhublá, jako by jí v poslední době nebylo dobře. A vypadá jinak, prostě jako všichni, co žili ve velkém městě. Ale co chystá, nevím. Proč se jí vlastně nezeptáš?“

Přejela mu rukou po rameni. Měl tak úžasná ramena. „Mně by se asi nesvěřila. Nikdy mě neměla ráda.“

„To není pravda, Faith.“

„To snad musím vědět.“ Netrpělivě se z něho svezla, vstala a s grácií kočky začala přecházet kolem. Potahovala z cigarety a světlo měsíce na jejím bílém těle chvílemi odhalovalo tmavší místa - modřiny.

Chtěla to tvrdě.

„Vždycky na mě jen zírala těma strašidelnýma očima a neřekla ani bu. Mluvila jenom s Hope. Ty dvě si pořád něco šuškalý. Proč se ale nastěhovala zrovna do domu na blatech? Co ji to napadlo?“

„Asi že bude fajn žít zase tam, kde vyrostla.“ Vstal a zatáhl závěsy, než ji mohl zahlédnout někdo ze sousedů.

„Víš stejně dobře jako já, co se v tom domě dělo.“ Obrátila se a oči se jí zatřpytily ve světle lampiček, které Wade rozsvítil. „Kdo by se vracel na místo, kde žil kdysi jako v kleci? Třeba je vážně blázen, jak lidi říkají.“

„Není blázen.“ Wade si otráveně navlékl džíny. „Je jenom osamělá. Osamělí lidé se někdy vracejí domů, protože jinak nemají kam.“

To byl zásah hodně blízko u srdce. Faith se odvrátila a zhasla cigaretu. „Domovy jsou někdy ta nejosamělejší místa na světě.“

Dotkl se jejích vlasů tak, že měla chuť se k němu schoulit. Ale pohodila hlavou a zářivě se usmála. „Proč se vlastně bavíme o Tory Bodeenové? Co kdybychom si radši udělali večeři a najedli se v posteli?“ Znovu zatáhla za zip jeho kalhot. „S tebou jsem vždycky tak nenasytná.“

Později se probudil do tmy, ale ona byla pryč. Nikdy nezůstávala. Občas měl Wade pochybnosti, zda vůbec normálně spí nebo zda ji donekonečna nepohání jakýsi vnitřní motor napájený nervozitou a touhami, které nelze uspokojit.

Ona byla jeho prokletí, uvědomil si znova. Miloval ženu, jež nedokázala opětovat opravdový cit. Měl by ji vyhnat ze svého života. Jinak mu bude neustále rozdírat staré rány, které se pokaždé hůře hojily. Nakonec z jeho srdce nezbyde nic než prázdná bandáž a on bude moci obviňovat jen sám sebe.

Pocítil beznadějnou zlost. Začal se potmě oblékat. Potřeboval ten vztek někde vybit dřív, než by uvnitř explodoval.

Bývalo by mnohem rozumnější a pohodlnější přespat tuhle noc v hotelu, pomyslela si. Anebo prostě přijmout nabídku svého strýce a zůstat v tom přezdobeném velkém domě tety Boots.

Jako dítě si to přece často přála.

Místo toho si Tory rozprostřela pokrývku na holé podlaze a zírala do tmy.

Hrdost, tvrdohlavost nebo potřeba si něco dokazovat? Netušila přesně, co ji přimělo strávit první noc v Progressu v tomhle prázdném domě. Ale jak si ustlala, tak chtěla ležet.

Ráno ji přece čekalo mnoho práce. Už teď měla připravené seznamy nákupů - potrebovala novou postel a telefon. Ručníky, sprchový závěs, lampu a stolek, na něž by ji postavila.

Své seznamy teď využívala stejně jako jindy stavbu bílé zdi. Každá položka byla cihlou, která ji oddělila od zlých snů a představ a udržela ji v přítomnosti.

Půjde na trh a nakoupí zásoby jídla. Nesmí si zase zvyknout na nepravdivou stravu, protože zanedbané tělo jen ztěžka ovládá mysl.

Otevře si osobní a obchodní účet v bance. Rozjede se do redakce místních novin s připraveným reklamním inzerátem.

Potřebuje se přece zviditelnit. I k lidem se musí chovat normálně přátelsky. Brzy je pak přejdou pokoutní pohledy a šuškáni a znovu si na ni zvyknou. A co víc, zvyknou si na ni tak, jak si ona přeje, aby ji viděli.

Teprve až se tu usadí a její obchod se zavede, začne se porozhlížet. Ona pak bude klást otázky a hledat odpovědi.

A konečně se dokáže rozloučit s Hope.

Zavřela oči a naslouchala nočnímu chóru stromových žab, houkání sovy a občasnému šustění myší kdesi za zdí.

Bude muset koupit pasti, uvědomila si ještě ospale, a taky naftalínové kuličky pod práh na odpuzování hadů.

Dělávali to tak, nebo ne? A kdyby se na zahrádce objevili králíci, nastražila by do záhonu kousky hadice, aby si je spletli s těmi hady. Jinak by přišel otec, postřílel je a nutil ji pak ty roztomilé bytosti jíst. Budeš jíst, co nám pánbůh poskytł, anebo přijde trest. Nevолnost byla rozhodně snesitelnější než jeho bití.

Ne, nemysli na to, přikázala si a převrátila se na tvrdé podłaze na druhý bok. Už ji nikdy nikdo nebude nutit k jídlu, co nechce, už na ni nikdo nevztáhne ruku.

Teď rozhodovala sama.

Zdálalo se jí, že sedí na trávě u ohně a opéká si sladký ibiškový kořen. Měla ho ráda spálený - černý na povrchu a pastovitý uvnitř. Vytáhla klacek z ohně a sfoukla plamínek na jeho špici.

Spálila si patro, jako obvykle, ale odměnou jí byl sladký cukr kořenu.

„To můžeš jíst rovnou uhlí,“ řekla Hope a obrátila nad ohněm svou nazlátlou pochoutku. „Takhle to má vypadat, dívej.“

„Já to mám ráda takhle.“ Tory na důkaz vytáhla z tašky další kořen a napíchla ho na klacek.

„Každý svého štěstí strůjcem,“ jak říká naše Lilah,“ zasmála se Hope. „Jsem ráda, že ses vrátila, Tory.“

„Vždycky jsem chtěla zpátky. Asi jsem jen měla strach. A pořád ho mám.“

„Ale jsi tady. Udělalas správnou věc.“

„Měla jsem přijít tehdy v noci.“ Tory se zahleděla stranou.

„Možná to tak nemělo být.“

„Slíbila jsem, že tam budu v deset třicet pět. A nepřišla jsem. Ani jsem to nezkusila.“

„Musíš to zkusit teď. Protože jich bylo víc. A ještě bude, jestli to nezastavíš.“

Pocítila velkou tíhu, kterou osmileté tělo jen těžce neslo. „Jak to myslíš, víc?“

„Co dopadly jako já. Stejně jako já.“ Vážné modré oči se přes kouřovou clonu zadívaly na Tory. „Musíš se snažit ze všech sil, Tory. Opatrně a chytře, jako pravá malá špionka.“

„Hope, ale já už nejsem malá.“

„Taky proto je teď ta chvíle.“ Oheň se prudce rozhořel a dodal modrým očím divoké světlo. „Musíš to zastavit.“

„Jak?“

Hope zavrtěla hlavou a zašeptala: „Něco je tam ve tmě.“

Tory se s trhnutím probudila. Srdce v ní prudce i bušilo a v ústech měla chuť strachu a spáleného kořene.

Něco je tam ve tmě. Zaslechla to také - dozvuky Hopeina hlasu a šustot, jako když vítr provane listím, přímo pod jejím oknem.

Zahlédla i slabý pohyb stínu, jak někdo na chvíli vstoupil do měsíčního světla.

Dítěti v ní se zachtělo schoulit se strachy pod dekou a zakrýt si rukama tvář. Byla tu sama a bezbranná.

Ten venku čekal a sledoval ji. I přes strach to jasně cítila. Snažila se vyjasnit si mysl, představit si jeho tvář, postavu, jméno, ale skrz skleněnou stěnu čiré hrůzy nezahlédla nic.

Ale nebyl to jen její strach, uvědomila si. On se také bojí. Bojí se mě. Proč?

Ruka se jí zachvěla, když se natáhla pro baterku položenou vedle sebe. Tíha toho předmětu jí dodala trochu odvahy. Nebude tu jen bezmocně ležet. Musí se bránit, postavit se mu.

Dítě bylo kdysi bezmocné, žena už nebude.

Vyhoupala se na kolena a blikla baterkou. Namířila ji na okno jako zbraň, ale neviděla nikoho.

Vstala a těžce oddechovala. Doběhla ke dveřím a rozsvítila světlo. Ať je tam kdo chce, ať vidí, že se nehodlá schovávat ve tmě.

Pospíchala do kuchyně a také rozsvítila. Jen se dívejte, pomyslela si a popadla kuchyňský nůž. Nejsem bezmocná.

Zamkla dveře, jak byla zvyklá z města, přestože tady to opatření nemělo valnou cenu. Zámek by povolil po prvním kopnutí.

Ustoupila ze světla do stínu obývacího pokoje a opřela se zády o zeď. Snažila se ovládnout dech a mysl, aby se dokázala soustředit.

Poprvé za čtyři roky byla připravená otevřít se vnitřnímu zraku, který nesla od narození jako prokletí.

Ale vtom prostor před domem ozářila světla reflektorů. Zvuk rychle přijíždějícího vozu rozptýlil její myšlenky jako závan větru okvětní lístky poupěte.

Pneumatiky rozmetaly trochu šterku na příjezdové cestě. Tory znovu zalapala po dechu, vrazila si baterku do kapsy tepláků, stiskla pevněji nůž a odemkla dveře.

Reflektory zhasly a kdosi ve tmě vystupoval z vozu. „Kdo je to?“ vykřikla Tory a opět vytáhla baterku a namířila ji před sebe. „Co tady chcete?!“

Jen navštívit starou kamarádku.“

Tory posvítila na postavu vedle auta a kolena se pod ní podlomila. „Hope.“ To jméno jí zaskočilo v hrdle, až upustila nůž. „Pane bože.“

Další sen. Další záchvat. Nebo už opravdu zešílela?

Žena vystoupala na verandu a otevřela dveře se sítí. „Vypadáš, jako bys viděla ducha nebo nějakého čekala.“ Sehnula se pro nůž a elegantním dlouhým prstem přejela po jeho ostří.

„Ale já jsem skutečná.“ Ukázala Tory prst s krůpějí krve. „Jmenuju se Faith,“ dodala prostě a vešla dovnitř. „Projížděla jsem kolem a zahlédla světlo.“

„Faith?“ V hlavě jí zahučelo jako v úle a v tom zmatku byl i osten podivné radosti. „Faith.“

„Přesně tak. Jestlipak tu máš něco k pití?“ Loudala se do kuchyně, jako by jí ten dům patřil.

Ale vždyť patří, uvědomila si Tory. Přejela si dlaní přes tvář i vlasy a zhluboka se nadechla.

„Měla bych trochu ledového čaje.“

„Myslela jsem něco ostřejšího.“

„To bohužel ne. Ještě nejsem zařízená na návštěvy.“

„Všimla jsem si.“ Faith se se zájmem rozhlédla kolem a přitom odložila nůž na linku. „Je to tu ještě asketičtější, než bych čekala. I na tebe.“

Přesně tak by Hope dnes vypadala. Tory tu myšlenku nemohla dostat z hlavy. Přesně takhle, hluboké modré oči, bílá plet', vlasy barvy kukuřice. Štíhlá a krásná. Živá.

„Já toho moc nepotřebuju.“

„To je jedna z věcí, v níž jsme odlišné. Tys nepotřebovala mnoho. Já zase všechno.“

„A dostala jsi to?“

Faith jen povytáhla obočí a s úsměvem se opřela o linku. „Hm, spíš pořád ještě sbírám. Tak jaké to je vrátit se zpátky?“

„Ještě nedokážu odpovědět.“

„Ale už chodíš návštěvám otvírat s nožem v ruce...“

„Nejsem zvyklá na hosty ve tři ráno.“

„Měla jsem pozdní rande. Ted' zrovna totiž nejsem vdaná. Ty ses neprovdala nikdy, že?“

„Ne.“

„Zaslechla jsem ale něco o zrušeném zasnoubení. Asi to nevyšlo, co?“

Tory nechtěla propadat pocitu zoufalství a prohry. „Ne, nevyšlo. Ale ta tvá dvě manželství, pokud vím, taky ne.“

Faith se tentokrát usmála upřímněji. Měla ráda rovné soupeře. „Vidím, že se jen tak nedáš, vid'?“

„Nechci na tebe útočit, Faith. Co by to po takové době mělo za smysl? I já jsem ji přece ztratila.“

„Byla to moje sestra. Jako bys na to pořád zapomínala.“

„Jistě, tvá sestra a moje jediná kamarádka.“

Něco se v ní pohnulo, ale Faith to ihned odehnala. „Mohlas mít přece jiné.“

„Máš pravdu. Nemůžu udělat a říct nic, co by ji vrátilo zpátky.“

„Tak co tě sem přivedlo?“

„Nikdy mě nenechali se s ní rozloučit.“

„Na to už je snad pozdě. Přece nevěříš na druhé šance a nové začátky, Tory?“

„Věřím.“

„Já teda ne. A povím ti proč.“ Vytáhla z kabelky cigaretu a zapálila si. Potáhla a mávla rukou. „Nikdo nechce začínat znova. A ti, kdo to tvrdí, jsou lháři nebo naivky. Lidi navazují tam, kde přestali, a mizí pryč, aby zapomněli na minulost. Začít znova můžou jen šťastlivci, kteří nemyslí na následky a dokážou potlačit pocit viny.“

Věnovala Tory dlouhý zkoumavý pohled. „Ty mi tak šťastná ale nepřipadáš.“

„Víš co? Ty mně taky ne, i když mě to překvapuje.“

Faith pootevřela ústa, ale zase je zavřela a smutně se usmála. „Já začínám pořád znova, přelétám sem a tam. To ti řeknou všichni.“

„Ale zdá se, že jsme obě přistály na stejném místě. Tak bychom to spíš mohly zužítovat, ne?“

„Když nebudeš zapomínat, kdo tady byl první, tak v tom nevidím problém.“

„Ty mi na to rozhodně nedovolíš zapomenout. Ale ted' jsi přece jen v mém domě a já už jsem vážně unavená.“

„Tak zas někdy nashle.“ Měla se k odchodu a kouřovou stopu táhla za sebou. „Spi dobře, Tory. Jo, a jestli tady na té samotě nemůžeš spát strachy, vyměň ten nůž radši za pistoli.“

Zastavila se, otevřela kabelku a vyndala malý revolver s vykládanou pažbou. „Ženská se o sebe musí umět postarat, no ne?“ S lehkým smíchem prošla dveřmi a nechala je za sebou důvěrně plácnout.

Tory stála pod oslepujícím světlem a dívala se za ní, dokud zadní světla nezmizela ve tmě.

Pak zamkla a vrátila se do kuchyně pro nůž a baterku. Část její bytosti toužila naskočit do auta, odjet do města a zamknout se v bezpečí strýcova domu. Ale jestli to tuhle první noc vzdá, bude se vyhybat i té další a další.

Ulehla tedy zády ke zdi a s očima upřenýma na okno čekala, dokud tma nezačala řídnout a ranní ptáci zpívat.

Opravdu měl strach. Zatímco se plížil k tomu oknu, pocítil cosi, co tak málo znal. Strach svírající jeho vnitřnosti.

Tory Bodeenová je zpátky tam, kde všechno začalo.

Spala, zkroutená na zemi jako cikánka. Ve světle měsíce zahlédl křivku její tváře a ústa lehce pootvřená.

Něco se muselo stát. To věděl. Plánoval to pěkně v klidu a tichu. Ale jak vzrušující bylo vidět ji tady, kde se vzpomínka tak oživila.

Zaskočila ho, když se náhle probudila a střelila očima do tmy, jako by viděla víc než jiní smrtelníci. Na tváři i rukou mu vyrazil ledový pot. Naštěstí bylo kam se schovat - zahlédl spousty stinných míst a koutů.

Vecpal se do jedné pukliny ve zdi a sledoval, jak přijíždí Faith. Ty světlé vlasy osvětlené měsícem krásně kontrastovaly s Toryinými. Tory jako by světlo spíš pohlcovala.

Okamžitě věděl, když tak stály vedle sebe a jejich hlasy se propojily, kam ho přivedou. A kam vezme on je.

Bude to jako poprvé, tehdy před lety. Stane se přesně to, čeho chtěl po osmnácti letech znova dosáhnout.

Bude to dokonalé.

Původně chtěla vstávat brzy, a když ji v osm probudilo klepání na dveře, nevěděla, zda se má zlobit na sebe nebo na dalšího hosta. Protřela si oči a šla otevřít.

Ospale zamžourala přes síť na Cadea. „Jestli se sem hodlá vaše rodina nastěhovat za mnou, přestanu platit nájem.“

„Prosím?“

„To nic.“ Strčila do dveří a odvrátila se. „Potřebuju kafe.“

„Probudil jsem tě.“ Vešel za ní do kuchyně. „Farmáři mají dojem, že všichni vstávají s východem slunce. Já...“ zastavil se ve dveřích do ložnice. „Proboha, Tory, ty nemáš ani postel.“

„Dneska si nějakou seženu.“

„Proč jsi nepřespala u tety?“

„Nechtělo se mi.“

„To radši ležíš na zemi? A co je tohle?“ Nenucené jako jeho sestra vešel do její ložnice a zvedl nůž.

„To mám na háčkování.“ Když na ni jen němě zíral, naštvaně sykla a vrátila se do kuchyně. „Šla jsem pozdě spát, tak mě radši nech být.“

Mlčky vrátil nůž do stojanu na lince a zatímco odměřovala kávu, položil na stůl táč, který držel v ruce.

„Co to je?“

„Pozdrav od naší Lilah. Věděla, že pojedu tímhle směrem.“ Cade odhrnul kousek papíru. „Kávový koláč. Prý jsi milovala její koláč se sladkokyselým krémem.“

Tory chvíli hleděla na moučník a najednou se jí oči zalily slzami, až to oba zaskočilo. Než se mohl pohnout, napřáhla ruku jako v obraně a odvrátila se.

Nemohl odolat. Lehce ji pohladil po vlasech, ale ona rychle ustoupila z jeho dosahu.

„Vyříd', že jí moc děkuju. Jak se má?“

„Proč se jí nepřijdeš zeptat sama?“

„Ještě to nejde. Ještě chvíli ne.“ Už klidnější vytáhla hrnky na kávu.

„Dáš si se mnou?“

Ohlédla se přes rameno. Oči už měla suché. Ne, on vůbec nevypadal jako farmář. Štíhlý a opálený, v sexy džínách a světlemodré košili, s brýlemi zastrčenými za kapsou. Vypadal spíš jako hollywoodská představa takového úspěšného farmáře, který rozsévá osobitý šarm, kudy chodí.

Takovým obrázkům ale nevěřila.

„Měla bych být zdvořilá, ne?“

„Abys toho později třeba nelitovala.“

Všiml se, že má nádobí a kávovar, ale žádnou postel. Police opravené a natřené na bílo, ale v domě ani jednu židli. Co to vypovídalo o Tory Bodeenové?

Vzala do ruky nůž, naznačila, kolik ukrojí, a tázavě se na něj podívala. Roztáhl prsty do širšího V a ona zakrojila větší kus. „Máš po ránu takovou chuť k jídlu?“ zeptala se.

„Celou cestu mi to vonělo pod nosem.“ Chopil se talířků. „Nedáme si to na verandě? Kávu piju jen černou.“

Odevzdaně vzdychla a nalila ji do šálků.

Seděl na schodech a rozhlížel se po svých polích okolo. Přijala místo vedle něj.

Jak jí tenhle pocit chyběl, uvědomila si šokované. Rána tady bývala krásná i tehdy. Horko ještě neudeřilo, ptáci zpívali jak o život a pole se svěže zelenala.

„To je hezký úsměv,“ zhodnotil její výraz. „To tím koláčem, nebo společností?“

Ztuhla. „Proč jsi sem vlastně dneska přijel?“

„Musím dohlížet na pole a na lidi.“ Odlomil kousek koláče. „A taky jsem tě chtěl zase vidět.“

„Proč?“

„Jestli budeš tak hezká jako včera.“

Zavrtěla hlavou, kousla do koláče a znovu se slastně usmála. „Tak vážně, proč?“

„Včera jsi vypadala o něco líp,“ pokračoval, „ale musím vzít v úvahu, že ses na té zemi asi moc nevyspala. Vaříte dobré kafe, slečno Bodeenová.“

„Není důvod, abys na mě takhle dohlížel. Je mi tu fajn. Jen se musím trochu zabydlet. Stejně se tu moc neohřeju. S obchodem bude spousta práce.“

„To chápu. Co se mnou jít dneska na večeři?“

„Proč?“ Když neodpovídal, pohlédla na něj. Jeho oči se usmívaly a ústa lehce křivila. V tom výrazu poznala to, čemu se léta snažila vyhybat. Čistý mužský zájem.

„Nene. To ne.“ Pozvedla hrnek a lokla si kávy.

„To bylo velmi rozhodné. Tak co zítra večer?“

„Ne. Cadee, sice mi to lichotí, ale já nemám čas ani zájem o takové... věci.“

Natáhl si dlouhé nohy a zkřížil je v kotnících. „Zatím ani jeden z nás netuší, jaké věci to budou. Já se rozhodně rád dobře najím a k tomu bych bral prima společnost.“

„Já na rande nechodím.“

„Z přesvědčení, nebo z donucení?“

„Z osobních důvodů. A teď...“, zdálo se, že se u ní až moc zabydluje, a tak vstala, „... je mi líto, ale musím do práce. Už jsem stejně ve skluzu.“

Vstal a viděl, jak vyděšeně rozevřela oči, když se o krok přiblížil. „Někdo ti hodně ublížil, co?“

„Nechme to.“

„V tom to bude.“ Protože nechtěl, aby zase ucukla, poodstoupil. „Já takový nejsem. Díky za kávu.“

Vydal se k autu, ale ještě se zastavil a dlouze se na ni zadíval, aby si na ten pocit zvykala. „Spletl jsem se,“ zavolal a nastoupil do dodávky, „jsi stejně hezká jako včera.“

Neovládla se a usmála se. Pak se dívala, jak s pobaveným výrazem couvá zpět k silnici.

„Krucí,“ posadila se pak zpátky na schody a zakousla se znovu do koláče.

6

Nezávislé malé banky byly na úbytě. To Tory dobře věděla, protože strýc, který řídil Progress Banku a Trust už dvanáct let, to nikdy nezapomněl zdůraznit. I bez rodinných vazeb by si tuhle banku vybrala, protože to považovala za dobrý tah.

Podnik stál na jižním konci Market Street, jen dva bloky od jejího krámků. Budova z červených cihel byla dobře udržovaná. Však v ní měli Lavelleovi, kteří ji v roce 1853 založili, stále značný finanční podíl.

Tak to v tomhle kraji chodilo. Když chtěl být člověk úspěšný, musel obchodovat s Lavelleovými.

Tory prošla vchodem do haly. Interiér nechali moderně vybavit, ale ráz staré elegance zůstal zachován, pomyslela si spokojeně. Snad by mohla strýčka pošťouchnout, aby u ní koupil pro banku nějaký obraz, pomyslela si.

Kdysi tu na návštěvách u babičky měla pocit, že úřednice za přepážkou pracují v kleci jako zvířata v zoo. Dnes seděly za výkonnými počítači u nádherných dubových stolů.

„Tory Bodeenová! Že je to tak?“

Tory se s trhnutím obrátila k malé ženě za přepážkou. Zdvořile se usmála, ale marně se snažila zařadit její tvář.

„Dobrý den.“

Žena už se k ní vydala s rukama napřaženými. „To je hezké zase vás vidět. Vždycky jsem věděla, že z vás vyrostete hezká žena. Vy si mě ale nemůžete pamatovat.“

„Omlouvám se.“

„Není třeba. Byla jste tehdy ještě maličká. Já jsem Betsy Glucková. Vaše babička mě tady kdysi zaučovala. A vy jste sem za ní chodívala a sedávala tu tiše jako myška.“

„A vždycky jsem od vás dostala lízátko.“ Tory si úlevně vydechla.

„Tedy, vy ale máte paměť,“ dojala se Betsy a s upřímnou radostí stiskla Tory obě ruce. „No, ale vy jdete jistě za J. R.“

„Jestli má čas...“

„Ale jistě. Nakázal mi, abych vás k němu ihned zavedla, jakmile se ukážete.“ Vzala Tory kolem pasu a vedla ji chodbou.

Na tohle si budu muset prostě zvyknout, uvědomila si Tory. Na ty dotyky a přátelské chování. Nechci tady přece být cizincem.

„Už se nemůžu dočkat, až ten váš nový obchod otevřete. Vsadím se, že se babička dme pýchou.“ Zaklepala na poslední dveře v chodbě. „J. R., vaše neteř je tady.“

Dveře se prudce otevřely a strýc je ihned celé zaplnil. Jeho hřmotná velikost Tory vždycky znovu zaskočila. Jak se takový chlap mohl narodit z malé babičky Iris, považovala za jednu ze záhad života.

„Tady ji máme!“ zahlaholil a chytil ji do náruče. Když ji zvedl ze země, překvapeně vyjekla a musela se rozesmát.

„Strýčku Jimmy.“ Zabořila tvář do jeho buldočí šíje a konečně, konečně se cítila být doma. „J. R., vždyť ji přelomíš.“

„Je jako proutek,“ mrkl J. R. na Betsy, „ale ocelový. Ať nás chvíli nikdo neruší, ano?“

„Jistě. A vítejte doma, Tory,“ dodala Betsy a zavřela za nimi.

„Tak se posaď. Dáš si něco k pití?“

„Ne, díky.“ Zůstala stát a omluvně rozpřáhla ruce. „Měla jsem se stavit už včera, ale...“

„Tím se netrap, jsi tady teď.“ Zaklonil se v židli a pozoroval ji. Vlasy měl jen mírně prošedivělé, zato knír a vatovité obočí mu poněkud zhoustly. Najednou se upřímně zazubil. „Holka, ty ale fajnově vypadáš. Hotová televizní hvězda. Boots se s tebou bude chtít trochu ukázat.“ Když sebou Tory trhla, pokračoval. „Musíš se za ní občas stavit, když neměla tu vytouženou dceru. Wade nehodlá spolupracovat a pořídit babičce nějaké ty vnučky, které by si nastrojila...“

„Jestli mě bude oblékat do krajkové zástěrky, asi moc nepochodí,“ prohodila Tory. „Ale to víš, že za ní zajdu. Nejdřív se ale musím zabydlet a postarat o zboží, které co nevidět přijde.“

„Jsi pracovitá, co?“

„Těším se na to už dlouho. A doufám, že mi tahle banka otevře účet.“

„Peníze vždycky rádi uvidíme, to si piš. Hned to zařídím, ale ještě něco... Prý ses nastěhovala do starého domu?“

„To Lissy opravdu vyhrála soutěž o největší pusu?“

„Pár dalších ji v tom rozhodně nezahanbí. Jde o to, že bychom tě s tetou rádi viděli u nás. Místa máme dost a dost.“

„To mě těší, strýčku...“

„Počkat, než řekneš 'ale', rozmysli si to. Představa, že bydlíš sama zrovna v tom domě, se mi vůbec nelíbí. Co tam můžeš najít dobrého?“

„Asi to nebude ani tak dobré jako nutné. Tam mě totiž bil.“ Když J. R. zavřel oči, přistoupila blíž. „Nechtěla jsem tě ranit.“

„Měl jsem něco udělat už tehdy. Měl jsem vás odtamtud dostat. Obě.“

„Máma by nešla,“ promluvila konejšivě, protože to očividně potřeboval. „To dobře víš.“

„Netušil jsem, jak je to zlé. Anebo jsem se dobře nedíval. Ale když to vím teď, nechci, abys tam musela na všechno vzpomínat.“

„Na to se nedá zapomenout nikde. A takhle si aspoň dokážu, že už se nebojím. Že už se nemám čeho bát.“

„Proč k nám nepřijdeš aspoň na pár dní, na zkoušku?“ Když zavrtěla hlavou, jenom si povzdechla. „Paličaté ženské jsou asi můj osud. No tak si sedni a já se postarám o ten tvůj účet.“

Zvon na věži baptistického kostela odbil poledne. Tory si otřela pot z čela a odstoupila od výlohy, která se konečně blyštěla jako křišťál. Krabice z auta už měla ve skladu, míry budoucích polic a přepážek zapsané. Právě se chystala doplnit seznam pro železářství, když někdo zaklepal na prasklé sklo vchodových dveří.

Prohlédla si pomenšího muže v montérkách s dobře ostříhanými tmavými vlasy a černými brýlemi na očích.

„Promiňte, ale ještě je zavřeno.“

„Myslím, že by se vám ale hodil tesař.“ Znovu t'ukl do prasklého skla. „A sklenář. Jak se vede, Tory?“ Sundal si brýle a pohlédl na ni výraznými tmavými očima.

Pod jedním z nich byla patrná malá hákovitá jizva. „Dwight Frazier.“

„Nepoznala jsem tě.“

„Jsem taky o pár centimetrů vyšší a o pár kilo lehčí, než když jsi mě viděla naposled. Napadlo mě, že tě přivítám jako starosta města a zároveň se poptám, jestli bys nepotřebovala služby stavební firmy Frazier. Můžu na chvíli dál?“

„Jistě.“ Ustoupila. „Ale ještě tu není nic k vidění.“

„Je to dobré místo.“

Pohyboval se docela jinak než ten podivný baculatý skrček kdysi. Šle ani ten ohavný sestřih, na kterém trval jeho otec, už nenosil.

„Slušný dům,“ pokračoval, „má dobré základy a střechu taky.“ Otočil se a věnoval jí úsměv, za který musel svému zubaři koupit menší letadlo. „To bych měl vědět, protože jsem ji před dvěma lety opravoval.“

„Tak to už vím kam zajít, až bude zatékat.“

Zasmál se a zahákl si brýle za triko. „Frazier staví poctivě. Určitě budeš chtít police, regály a nové pulty.“

„Ano, právě jsem je vyměřovala.“

„Můžu ti poslat dobrého tesaře za rozumnou cenu.“

To byl další chytrý tah - najmout si na práci místní síly. „No, jen aby se vaše představa o rozumné ceně shodovala s mojí.“

Jeho úsměv byl vážně okouzlující. „Víš co, já si donesu pár věcí z auta, ty mi povíš, co si představuješ, a já ti dám odhad konečné sumy.“

Cítil, jak si ho nepřestává prohlížet, ale na to už byl zvyklý. Jako kluka ho otec neustále přeměřoval a vždycky se mu zdál menší, než si přál.

Frazier starší, bývalý námořník, lovec a městský radní svoje nároky nijak neskrýval. Dwight musel jeho připomínky poslouchat celý život.

A k tomu mohl připočíst i věčný posměch spolužáků, protože on opravdu malý a tlustý byl. A co hůř, ještě mu to myslelo. Pro miláčka všech učitelek už neexistovala horší kombinace. To už si mohl rovnou napsat na zadek: Tady nakopnout, prosím.

Maminka se mu vždycky snažila ty ústrky vynahradit, jak nejlépe dovedla. Tedy dobrým jídlem - a že ho cpala neustále.

Jeho jedinou spásou byli Cade s Wadeem, kteří se s ním bůhvíproč spřátelili. Snad v tom hrálo roli i společenské postavení rodin, protože všichni tři patřili k prominentům města, ale nikdy jim nepřestal být vděčný.

Později si ale všechno bohatě vynahradil.

„Ve čtrnácti jsem začal běhat,“ řekl ledabyly a znovu roztáhl měřicí pásmo.

„Prosím?“

„Nevycházíš z údivu.“ Dřepl si a zapsal čísla na destičku. „Tenkrát jsem se rozhodl s tou tloušťkou něco udělat. Nejdřív jsem běhal tajně po nocích a přestal jíst sladkosti, co mi máma balila k svačině. Bylo mi špatně a hladověl jsem.“

Vstal a zase se usmál. „V prváku na střední škole jsem začal chodit na stadion. To jsem byl pořád obtloustlý a pomalý. Jenže tam v noci jezdil

taky trenér Heister ve společnosti jisté dámy, kterou nebudu jmenovat, protože je pořád vdaná a má dneska tři vnoučata. Podrž mi to tady, prosím.“

Užaslá Tory vzala konec pásma, zatímco Dwight měřil budoucí prodejní pult.

„No, a to bylo poněkud trapné setkání, jak si jistě umíš představit.“

„To jistě.“

„Musel jsem souhlasit, když mě tak kouč držel pod krkem, že nic nevyzvoním. Ale jako férový chlap mi za to navrhl, že když ještě shodím pár kilo, vezme mě na jaře do svého týmu.“

„Dohoda výhodná pro oba.“

„Pro mě určitě. Zhubl jsem a nejenže se dostal do týmu, ale začal jsem taky vyhrávat závody na padesát i sto yardů. A kromě cen jsem získal i přízeň hezké Lissy Harlowové.“

Pocítila k němu cosi, co může cítit jen jeden outsider k druhému. „To je hezký příběh.“

„S dobrým koncem. A k dobrému konci ti tady s tím taky pomůžu, když to se mnou půjdeš probrat na oběd.“

„Já ale...“ Zmlkla, protože se otevřely dveře.

„Snad nechceš říct, že sis najala tady toho fušera,“ vstoupil Wade a s úsměvem objal Tory kolem ramen. „Ještě že jsem přišel včas.“

„Ty tomu tak rozumíš. Běž radši dát injekci nějakému pudlovi, Wade. Já totiž беру tvou hezkou sestřenku a moji budoucí zákaznici na oběd.“

„Tak to musím jít taky a chránit její zájmy.“

„Já potřebuju spíš police než nějaký sendvič,“ ozvala se Tory.

„Postarám se o obojí,“ mrkl na ni Dwight. „Tak pojď a toho halamu si klidně vezmi s sebou.“

Udělala si tedy půl hodiny přestávku a bavila se s nimi skvěle. Bylo příjemné pozorovat ty dva nerozlučné přátele jako dospělé a znovu se jí zastesklo po Hope.

I když se v přítomnosti mužů obvykle necítila dobře, tohle byl přece jen její bratranec Wade a zasloužilý ženáč Dwight, který se dmul pýchou nad fotografií svého nádherného chlapečka. K tomu se ještě dohodli na ceně i termínu dodání zbrusu nových regálů.

Spokojená Tory se hned nato vydala do obchodu s nábytkem a koupila si postel.

Ačkoli původně šla jen pro matraci s přehozem, do toho romantického lůžka s ozdobným kováním se ihned zamilovala. Ještě cestou ke kase se přemlouvala, že takový přepych nepotřebuje. Pak už ale bylo pozdě,

protože jí všechen čas zabralo nakládání, převážení a stěhování těžké krabice.

Cade stál mezi řádky bavlny a celých deset minut pozoroval její zápas s bednou. Pak zaklel, vydal se k dodávce a objel pole k domku na blatech.

Nepráskl za sebou dveřmi, i když měl sto chutí.

„Ztratila jsi snad kouzelný náhrdelník?“

Sotva popadala dech a pramen vlasů se jí lepil k upocenému čelu. Bednu dotáhla na půl cesty po schodech na verandu. „Cože?“

„Superžena ho přece nosí. Vezmu to za tenhle konec.“

„Poradím si sama.“

„Už toho nech a podrž dveře.“

Překročila krabici a prudce otevřela dveře dokořán. „To musíš být vždycky u všeho?“

Sundal si sluneční brýle a odhodil je stranou. Tenhle zlozvyk ho už v minulosti o několikery brýle připravil. „Vidíš to pole támhle? Tak to je moje. A teď běž stranou, ať to můžu donést dovnitř. Z čeho ta postel sakra je?“

„Ze železa,“ řekla s uspokojením, když viděla, jak musí zabrat ze všech sil.

„Aha. Musíme to naklonit.“

„To mě taky napadlo.“ Rozkročila se a chopila se druhého konce bedny. Po chvilce manévrování i klení se jim podařilo prostrčit postel dveřmi do domu. Tory s odřenými klouby na ruce couvala do ložnice podle jeho instrukcí.

„Díky. Dodělám to sama.“

„Máš nějaké nářadí?“

„Jistě.“

„Fajn, aspoň nemusím pro svoje. Smontuju ti to.“

„Zvládnou to sama,“ pohodila nasupeně hlavou.

„Jsi tak protivná, že bych tě skoro nechal. Ale slušné vychování mi nedovolí.“ Vzal ji za ruku, prohlédl si její poranění a lehce ji na ni políbil dřív, než mohla ucuknout. „Zatím si to ošetři.“

Měla chuť ho nakopnout a vyhodit z domu, ale asi by s ním stejně nic nepořídila. A tak zašla pro nářadí.

Musel obdivovat její praktický kufřík. „Ty jsi vážně připravená na všechno.“

„A ty nejspíš nerozeznáš kleště od hasáku.“

Pobaveně se chopil drobných kleští. „Nůžky, že jo?“

Když se zasmála, pustil se v klidu do rozbalování krabice. „Dej si něco na tu ruku anebo připrav něco k pití.“

„Podívej, nejsem žádná tvoje malá ženuška.“

Vzhlédl a chladně si ji přeměřil. „Jsi malá a žena taky. A pozor, já mám v ruce nůžky.“

„Když ti řeknu, aby sis je někam strčil, tak se usmívat nepřestaneš, co?“

„A když ti řeknu, že jsi sexy takhle rozčílená, asi se mnou tu postel nevyzkoušíš, co?“

„Ježíši!“ ulevila si a vyběhla z pokoje.

Nechá ho být. Slyšela, jak rámusí a kleje, ale v klidu vynesla z auta ostatní nákupy. Ty jeho elegantní prsty klavíristy, uvažovala, možná uměly třídit bavlníkové semeno, ale domácí práce? Ve svém postavení jistě nic takového nikdy dělat nemusel.

Pomalů zavěsila na hák nový kuchyňský telefon a dala se do přípravy čaje. Jen ať se tam moří a ztrapňuje sám. Se sklenicemi na tácu pak vstoupila do ložnice, připravená na naprostý binec.

On ale utahoval poslední šroubek nové postele.

Oči se jí rozzářily a z úst jí uniklo šťastné ženské vypísknutí. „Jé! Taje ale nádherná.“ Bezmyšlenkovitě mu vrazila táč do ruky a pohládila černé kování.

Její reakce ho tak nečekaně vzrušila, že raději o krok ustoupil. Dokázal si živě představit, jak se ty její štíhlé prsty obemykají kolem sloupků postele, zatímco on do ní proniká hloub a hloub, až se její těžká víčka slastně zavírají.

„Je pevná,“ zacloumala trochu s pelestí a Cadeovi se sevřel žaludek. „Tak to má být.“

„Zvládl to dobře a já jsem se nechovala hezky. Omlouvám se.“

„To nic, zapomeň na to.“ Podal jí sklenici s ledovým čajem a šel zatáhnout za šňůru stropního větráku. „Je tady horko.“ Měl chuť ji políbit pod ušním lalůčkem na její labutí šiji.

Když slyšela, jak přiškrceně mluví, začala se cítit provinile. „Nezlob se za ty řeči, Cadee, já to s lidmi moc neumím.“

„A to si chceš otevřít obchod, kde s nimi budeš muset jednat každý den?“

„Zákazníci jsou něco jiného.“

„Hm, takže když si od tebe něco koupím, budeš se chovat přátelsky?“

Nemusela se snažit číst jeho myšlenky, když mu vše viděla na očích. „Zase tak přátelsky ne.“ Odstoupila a chystala se odejít.

„Já bych ale mohl být moc dobrý zákazník.“

„Zase se mě snažíš rozzlobit.“

„Tory,“ položil jí ruku na rameno a otočil ji k sobě. „Přestaň. Opravdu tě to tolik štve?“

Měl jemné ruce. Už dlouhou dobu se jí žádný muž takhle nedotýkal. „Nechci s tebou flirtovat.“

„Já ano. Ale co třeba kompromis? Bud'me kamarádi.“

„Ze mě nebude dobrá kamarádka.“

„Ze mě ano. Ale teď bychom sem měli dostat zbytek té postele, aby ses dnes v noci konečně pořádně vyspala.“

Nechala se odvést až ke dveřím. Nechtěla o tom s ním mluvit. Nechtěla mluvit s nikým, dokud nebude připravena, ale nemohla si pomoci.

„Nikdy ses mě nezeptal, Cadee, ani teď, ani tehdy, nezeptal ses, jak jsem to věděla.“ Ruce jí zvlhly, když se obrátil, a tak je radši zkřížila na prsou.

„Jak jsem věděla, kde ji najdete a co se jí stalo.“

„Nemusel jsem se ptát.“

Slova se z ní začala překotně hrnout ven. „Lidi tvrdili, že jsem tam s ní musela být. Že jsem určitě utekla a nechala ji tam. Že jsem ji opustila...“

„To jsem si nemyslel.“

„A těch pár, co uvěřilo, že jsem to viděla jinak, než na vlastní oči, se mě začalo bát a drželi ode mě i své děti co nejdál.“

„Já jsem se nebál. Tehdy ani teď.“

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Proč? A proč sem vlastně chodíš teď? Jestli čekáš, že ti budu věštit budoucnost nebo dám tip na nákup akcií, tak máš smůlu.“

Byla celá uzardělá, všiml si, jak s ní cloumaly emoce, především zlost.

Snažil se proto zachovat klid. „Já беру život tak, jak plyne, a doufám, že se příliš nezmění. A o mé akcie se stará makléř. To tě nikdy nenapadlo, že sem chodím proto, že se mi líbíš?“

„Ne.“

„Tak to jsi snad jediná ženská, která nezná marnivost. I když by ti trochu víc sebevědomí neškodilo. No...“, naklonil šibalsky hlavu, „...tak sem doneseme tu matraci, nebo mě ohromíš tím, že mi řekneš, co jsem měl dneska k obědu?“

Opravdu o tom dokázal tak klidně žertovat? Lidé si z ní často dělali legraci a zvedali oči v sloup. Nebo za ní chodili s prosbou, aby vyřešila všechny jejich problémy. Ale zatím nikdo nedokázal o jejích schopnostech takhle žertovat.

Narovnala se a vyšla za ním ze dveří.

Chvilí pracovali mlčky bok po boku. Když byla postel dokončená, Cade vypil čaj a měl se k odchodu.

„Ted’ už to myslím zvládneš sama. Já se musím vrátit na pole.“

Z náhlého popudu za ním vyběhla a uchopila ho za paži. „Děkuju ti, opravdu.“

Zadíval se na její ruku. „No, tak si na mě třeba vzpomeň, až dneska budeš v té posteli usínat.“

„Já vím, že tě to stálo hodně času. Hm, a říkals něco o tom obědě, že?“

Zatvářil se zmateně. „Obědě?“

Usmála se. „No, měl jsi sendvič se sýrem a hořčicí. Jenže půlku jsi dal tomu černému psu, co za tebou na poli chodí. Tak to budeš mít brzy hlad.“

Chvilí přemýšlel a pak se na ni zadíval. „Tory, tak se radši vrať do přítomnosti a řekni, na co myslím teď.“

Zasmála se hrdelným smíchem. „Myslím, že ti dovolím nechat si to pro sebe.“

Pak za sebou nechala zabouchnout síťové dveře svého domku.

7

To jen ty květiny, uvažovala Margaret, ty jí pomáhaly zachovat si zdravý rozum. Nikdy neodmlouvaly, nepřesvědčovaly ji o své pravdě a neutíkaly z domu.

Květiny mohla vždycky ořezat a vytvarovat podle svého přání. Nejspíš měla zůstat starou pannou a starat se namísto dětí jen o pivoňky. Děti člověku mohly zlomit srdce.

Jenže ona byla zvyklá dělat, co se od ní čekalo. A často ještě víc. A svého muže přece kdysi milovala.

Ó, jak uměl být Jasper Lavelle okouzlující. Ten jeho pomalý, šibalský úsměv dosud vídala i na tváři svého syna. A jeho výbušnost jí tehdy připadala docela vzrušující. Tím ho zase připomínala dcera. Dcera, která přežila.

Většinou ji ale rozlítostnilo, jak málo toho děti podědily po ní. A proto se raději snažila ovlivnit vzhled Beaux Reves, které se víc, než kdy dcera nebo syn, stalo její pýchou.

S Hope by to bývalo jiné. Bez lítosti utrhla vadnoucí květ hyacintu. Do ní vkládala všechny své sny a naděje. Ona by jistě dala rodinnému jménu nový lesk.

Jasper by zůstal silný a neotřesený a nikdy by ji nepošpinil aférami se svobodnými ženami. Nikdy by se neodchýlil z cesty, na kterou spolu vykročili.

Ale on musel zemřít na srdeční selhání v posteli své metresy. Alespoň že ta ženská měla dost cti v těle a uklidila se po tom skandálu do ústraní.

Už proto bylo pro Margaret snazší být vdovou po Jasperu Lavelleovi než jeho ženou.

Netušila, proč na něho právě teď, v zahradě pokropené ranní rosou, tolik vzpomíná.

Asi že byl dobrý, pozorný otec, možná až příliš oddaný svým dětem.

A přestože vášeň mezi nimi vyprchala už po roce od svatby, ona byla vždycky poslušnou ženou, nebo ne? Pomyšlení na sex jí sice někdy přivodilo nevolnost, ale rozptýlení svému muži vždycky tiše poskytla.

To on se od ní odvrátil, on se změnil. Nic už nebylo v jejich domě a manželství stejné po tom ránu, kdy na blatech našli Hope.

Sladkou, dobrosrdečnou Hope, pomyslela si s žalem po letech ještě pronikavějším. Jejího malého andílka. Jediné z jejích dětí, které k ní skutečně patřilo.

Častokrát ji za tu dobu napadlo, zda to nebyl nějaký druh trestu. Přišla o dítě, které milovala nejvíc. Ale za co by si takový trest zasloužila?

Za přílišnou lásku a oddanost tomu děcku? Asi by bývalo rozumnější, kdyby si udržovala větší odstup a nedovolila jí vše. Mohla zabránit, aby se její nevinná holčička stýkala s tou Bodeenovou. Ale to byla spíš chyba než skutečný hřích.

A Jasper se jejím obavám vždycky jen vysmíval. Že prý je Victoria neškodná, tak to řekl. Neškodná.

A pak za svůj omyl platil po zbytek života. Ale ani to není dost. Nikdy to nebude stačit.

Ta Bodeenová její dceru zabila stejně, jako by ji sama uškrtla těma svýma malýma, špinavýma rukama.

A najednou se vrátila. Byla zpět v Progressu, v domku na blatech i v jejich životě. Jako by na to měla právo.

Margaret zuřivě vytrhla několik plevelných rostlinek. Její matka ráda říkávala, že plevel jsou jen divoké květiny, které vyrostly na nesprávném místě. Ale tak to není. Jsou to vetřelci a někdo je musí vymýtit za každou cenu.

A Victoria Bodeenová nesmí zapustit kořeny a prospívat v tomhle městě.

Jak jí to sluší, pomyslel si Cade při pohledu na svou matku mezi květinami. I na tuhle práci se vkusně oblékla a hlavu si zakryla elegantním slamákem se širokým okrajem.

V uších měla malé perly a vlasy stejně bílé, ačkoli jí bylo teprve triapadesát. Asi to považovala za symbol důstojnosti vhodný k jejímu věku. Plet' měla stále hladkou, asi že nikdy nedovolila, aby na ní byly patrné starosti. Cvičením a dietami si udržovala postavu, protože nadbytečná kila nesnášela stejně jako plevel na svých záhonech.

Cade věděl, že s ním není spokojená, ale to už ho vůbec nepřekvapovalo. Nesouhlas navíc vyjadřovala stejně jako souhlas - několika chladně odměřenými slovy.

Marně by vzpomínal, kdy se ho naposled láskyplně dotkla, a jestli to vůbec někdy očekával.

Ale byla to jeho matka a on se neustále snažil přemostit propast mezi nimi.

„Je hezky, že?“ promluvil. „A květinám se letos na jaře daří.“

„Trochu deště by neškodilo.“

„Na dnešní noc nějaký hlásili. Duben byl opravdu až moc suchý.“ Dřepł si vedle a poslouchal bzukot včel v azalkách. „Musím se zajet podívat, jak pokračuje kultivace a ještě na několik věcí. Nechceš, abych ti něco přivezl?“

„Hodil by se mi nějaký přípravek na plevel.“ Zvedla hlavu a zadívala se na něho očima jen o tón světlejšíma, než byly ty jeho. „Jestli tedy smím používat chemii alespoň na své zahrádce.“

„Je přece tvoje?“

„A pole ne, jak mi neustále připomínáš. Svůj majetek si můžeš pronajímat, komu uznáš za vhodné, že?“

„Přesně tak.“ Uměl být stejně chladný jako ona. „A zisk za pronájem nám pomůže udržet životní úroveň. Aspoň dokud to bude záležet na mně.“

Zlostně utrhla sedmikrásku. „Jen podle příjmů se snad život neřídí. A není důvod se mnou mluvit tímhle tónem.“

„Omlouvám se.“ Položil si ruce na kolena a snažil se uklidnit. „Už před pěti lety jsem změnil hospodaření na farmě, a přestože všechno funguje, ty moji práci neuznáváš. A co se týče nemovitostí, mám svůj rozum a nemůžu všechno dělat jako otec.“

„Myslíš, že on by nechal tu Bodeenovic holku vstoupit na naši půdu?“

„To nevím, ale nemůžu se celý život ohlížet na to, co by udělal můj otec. Já jen vím, že Tory není zodpovědná za to, co se před osmnácti lety stalo.“

„To se mýlíš.“

„No, jeden z nás se mýlí určitě.“ Cade se postavil. „V každém případě je tady a má právo tady být. S tím se nedá nic dělat.“

To se ještě ukáže, pomyslela si Margaret, když syn odešel. Ještě se uvidí, jestli ona to nechá jenom tak.

Celý den měl zkaženou náladu. I když se snad posté snažil k matce přiblížit, vždy ho to zasáhlo jako poprvé. Marně jí před pěti lety pomoci tabulek a grafů vysvětloval své zemědělské plány. Chladně odpověděla, že Beaux Reves se nedá hodit na papír a zanalyzovat.

Jistě měla pravdu, jenže pro ni byla země cosi statického jako pomník, který se má opatrovat. Cade v ní viděl živoucí, během roku proměnlivý organismus.

Snažil se přehlížet odsudky své rodiny i sousedů kvůli změnám, které postupně zaváděl. A nemýlil se. Jistě, ekologické pěstování bavlny stálo více času, peněz i námahy, ale zemi prospívalo. Po několika letech by už nepřipustil, aby se do půdy vracely všechny ty jedy, třebaže ho okolí mělo za tvrdohlavého blázna.

Když konečně splnil vládní směrnice pro ekologicky pěstovanou bavlnu, oslavil ten úspěch tak, že se o samotě opil v bývalé pracovně svého otce.

Nakoupil více dobytka a koní, protože tak získal chlévskou mrvu. Byl ochoten sám pracovat na poli a ručně bavlnu plít a výnosy směřoval zásadně do nové úrody.

Na půdě mu záleželo nejvíc. Beaux Reves miloval téměř jako ženu, posedle a žárlivě.

Chladné ráno se změnilo v parné odpoledne. Cade měl konečně všemožné pochůzky za sebou. Zastavil se ještě u zahradnického obchodu dva bloky od náměstí, aby vyzvedl ten herbicid pro matku. Před vchodem ho zaujaly růžové netýkavky, a tak z náhlého popudu vzal jeden truhlík dovnitř ke kase.

Zahradnictví tu už deset let provozovala rodina Clampettů, která se původně pokoušela pěstovat sóju. Ovšem s květinami to uměli podstatně lépe. Čím ale zahradnictví více prosperovalo, tím nabubřejší výraz se usazoval na tváři pánů Clampettů.

„Další várku dostaneš s dvacetiprocentní slevou,“ prohodil Billy Clampett, který stál s cigaretou v puse přesně pod nápisem Zákaz kouření, instalovaným jeho matkou.

„Tak dobře. Druhý truhlík si vezmu cestou ven.“ Položil květiny na pult. Třebaže s Billym chodil do školy, nikdy se nespřátelili. „Jak to jde?“

„Pomalů, ale spolehlivě.“ Billy zamžoural na Cadea přes oblak kouře. Od školních let nehezky ztloustl.

„Chceš je snad pěstovat jako zelené hnojivo?“

„Ne.“ Cade neměl náladu na nějaké slovní potyčky a raději šel vybrat květináče. Zalíbily se mu šedozelené a postavil je také na pult. „A k tomu ještě nějaký herbicid - roundup.“

Billy típl cigaretu a vhodil ji do láhve schované pod stolem. „Hm, myslel jsem, že tyhle věci neschvaluješ. To už jsi přestal ochraňovat stromy a půdu?“

„A pytel sadbové hlíny na ty netýkavky,“ nedal se rozčílit Cade.

„Můžu ti přidat taky umělé hnojivo, když už jsi tady.“

„Ne, díky.“

„Správně,“ Billy se hvízdavě zasmál, „ty přece pěstuješ na panensky čisté půdě a pak se necháš fotit do časopisu.“

„Kdypak jsi začal číst?“ zeptal se Cade s nasládlým úsměvem. „Anebo jen prohlížíš obrázky?“

„Hezký řečičky v časopisech tady stejně nikoho neohromí. Každý přece ví, že jen sedíš na zadku a vybíráš prachy za pronájem pozemků od svých sedřenejch sousedů.“

„Vážně?“

„Jo,“ zvolal Billy, „zrovna jsi měl pár let štěstí, ale to je náhoda, jestli chceš znát můj názor.“

„Nevím, že bych se tě ptal na tvůj názor. Rád bych zaplatil.“

„Dřív nebo pozděj na tebe dojde. Pole ti sežerou červi a nemoci.“ Billy se za pultem nudil a Cade Lavelle byl jeho oblíbený terč. Nikdy se nehádal. „A pak nakazíš i ostatní pole a nedoplatíš se.“

„Vezmu si to k srdci.“ Cade vhodil na pult několik bankovek. „Než to spočítáš, odnesu si ty věci do auta.“

Snažil se držet svůj vztek na řetězu jako zlého psa. Jakmile by povolil, jen těžko by to zvíře v sobě zase uklidňoval.

„Tři dolary a šest centů.“ Když se Cade vrátil, Billy pomalu odpočítával drobné. „Párkrát jsem viděl ve městě tvou sestru,“ zadíval se na Cadea s úlisným úsměvem, „moc jí to slušelo, fakt.“

Cade zatnul pěst v kapse kalhot, aby se ubránil chuti Billymu ten úsměv rozmáznout. „A jak se má tvoje žena, Billy?“

„Darlene? Docela fajn. Je zase těhotná, potřetí. Asi zase další kluk. Já když se do toho dám, tak to dělám pořádně, víš?“ V očích se mu zalesklo. „Jen se zeptej svojí sestřičky.“

Cadeova ruka vylétla z kapsy a nečekaně chytla Billyho pod krkem. „Řeknu ti jenom jedno. Nikdy nezapomínej, kdo vlastní největší podíl na téhle prodejně a pozemku a od moje sestry se drž co nejdál.“

„Ty se umíš ohánět jen svýma penězma, na nic jinýho nemáš odvahu.“

„Drž se od ní dál, povídám,“ opakoval Cade, „nebo poznáš, na co všechno mám odvahu.“

Pustil ho, vzal zbytek nákupu a vyběhl ven. Nasedl do vozu, rozjel se, ale na prvním odpočívadle zastavil, aby se trochu uklidnil.

Netušil, co mu přišlo horší. Rvačka na spadnutí před pultem plným herbicidů anebo představa, že se jeho sestra spustila s takovým všivákem, jako byl Billy Clampett.

Nakonec se znovu rozjel a zamířil na Market Street. Zastavil před Toryiným obchodem, hned za dodávkou Dwighta Fraziera. Vytáhl z vozu květináče a šel je postavit vedle vstupních dveří.

Zevnitř zaslechl kvílivý zvuk vrtačky.

Vešel. Držáky na regály už byly na svém místě a první borovicové police také.

Dwight mu přišel naproti v kravatě se zlatomodrými pruhy

„No, ty jsi hezký,“ zvolal Cade.

„Měl jsem schůzku s tlupou bankéřů.“ Jako by si vzpomněl, že to má za sebou, začal si kravatu rozvazovat. „Jen jsem se tu stavil dohlédnout na práci, než se vrátím do kanceláře.“

„No, děláte pokroky.“

„Zákaznice je taky pěkně náročná a nesleví ani o píd’.“ Dwight zakroutil očima. „Vyrostla z ní teda pěkně paličatá obchodnice.“

„A kdepak je?“

„Vzadu, trochu odpočívá, než se do nás zase pustí.“

Cade se znovu rozhlédl kolem. „Ale má dobrý vkus, že?“

„Musím přiznat, že jo. Poslyš, Cadee...“ Dwight zašoupal nohama. „Lissy má jednu kamarádku...“

„Ne.“

„No tak přece poslouvej.“

„Není třeba. Má kamarádku, která je svobodná a perfektně by se ke mně hodila. Proč bych jí třeba nezavolał nebo s vámi nezašel někam na večeři, že?“

„No a proč ne? Lissy mi nedá pokoj, dokud nepůjdeš.“

„Tvoje žena, tvůj problém. Řekni jí třeba, že jsem gay nebo něco.“

„To je teda fór,“ Dwight se upřímně rozesmál. „Jak ji znám, začala by ti hned shánět zástupy chlapů.“

„Ježíši,“ Cade si uvědomil, že je to opravdu možné. „Tak jí řekni, že se s někým tajně scházím.“

„A s kým?“

„Vyber si,“ mávl rukou a zaklepal na dveře do skladu. „Prostě řekni, že nemám zájem.“ Vešel, aniž čekal na pozvání.

Tory stála na žebříku a vyměňovala stropní zářivku. „Počkej, já ti pomůžu.“

„Už to je. Tohle patří k povinnostem nájemníka, ne majitele.“ Stále ji trochu mrzelo, že právě on je vlastníkem budovy.

„Nechám vyměnit to sklo ve vchodových dveřích.“

„Ano, díky.“

„Zdá se, že spravili ventilaci, ne?“

„Přesně tak.“

„Jestli na mě chceš být dnes taky našťvaná, musíš se postavit do fronty. A že je pěkně dlouhá...“

Odvrátil se. Tady ve skladu se spokojila s kovovými policemi, ošklivými, ale praktickými. Už teď byly zaplněné krabicemi s pořadovými čísly.

Koupila si stůl, počítač a telefon, všiml si. Za deset dní toho zvládla tolik a ani jednou ho nepožádala o pomoc. Měla na sobě černé šortky, šedé triko a tenisky. Přál si, aby se mu tolik nelíbila.

Obrátil se a chytil žebřík, protože z něho slezla. „Uklidím ho.“

„Já to zvládnu.“

„Kruci, Tory.“

Jeho zlostné syknutí ji konečně přimělo žebřík pustit. Nechala ho odnést žebřík do komory a uvědomila si, že v ní Cade nevzbuzuje strach jako jiní rozložení muži. „Posaď se,“ navrhla mu.

„Proč?“

„Protože to asi potřebuješ.“ Přešla k malé lednici a vytáhla z ní láhev koly. „Na, napij se.“

„Dík.“ Svalil se na židli u psacího stolu a dlouze se napil.

„Špatný den?“

„Už jsem měl lepší.“

Mlčky otevřela kabelku a z taštičky na léky vytáhla dva aspiriny. Když zvedl užasle obočí, začervenala se. „Já ne... Jenom ti to bylo vidět na očích.“

„Tak fajn.“ Spolkl prášky, vzdychl a procvičil si ramena. „Asi nemá cenu se ptát, jestli bys mi nespravila náladu a nešla si mi sednout na klín?“

„Ne, to nemá.“

„Musel jsem to zkusit. A co aspoň večere a kino? Ne, neodmítej, dokud si to nerozmyslíš,“ řekl, než mohla promluvit. „Jen jídlo a film. Pizza nebo hamburger, přátelské posezení. Slibuju, že tě nebudu žádat o ruku.“

„To je úleva, ale neláká mě to.“

„Tak o tom aspoň pět minut přemýšlej.“ Postavil láhev na stůl a vstal. „Něco pro tebe venku mám.“

„Ještě jsem tady neskončila.“

„Ženská, to se musíš pořád hádat? Už mě to unavuje.“ Raději ji chytl za ruku a táhl ke dveřím.

Mohla by protestovat, už z principu, ale v obchodě byli dva tesaři.

„Padly mi do oka,“ mávl rukou směrem ke květináčům a táhl ji blíž. „Kdyby se ti nelíbily, můžeš je u Clampetta vyměnit. A ty kytky taky.“ Vytáhl plata s netýkavkami. „Ale myslím, že se hodí.“

„K čemu?“

„K tobě, k tomu obchodu. Ber to jako dárek pro štěstí, i když zasadit je musíš sama.“ Vrazil jí do ruky první plato, pak druhé a vytáhl ještě pytel hlíny.

Stála tam celá zmatená a dojatá. Přála si květiny před obchodem, a ačkoliv měla na mysli petúnie, tyhle byly ještě hezčí a stejně stylové.

„To je od tebe milé. Děkuju.“

„Můžeš se na mě podívat?“ Počkal, až se pohledem odlepí od květin. „Není zač. Kam je dáme?“

„Vedle vchodu. Zasadím je.“

Když se spolu vraceli zpět ke dveřím, úkosem na něho pohlédla. „No, tak přijď kolem šesté. Ta pizza by mi ani nevadila. A když to půjde dobře, můžu si promluvit o tom kině.“

„Fajn.“ Postavil pytel na chodník pod výlohu. Já se sem vrátím.“

„Jo, já vím,“ zamumlala, když odešel.

8

Lidi na nudu zrovna neumírají, uvažovala Faith, ale zároveň nechápala, jak s ní vůbec mohou žít. Jako dítě si často stěžovala, že nemá co dělat, ale obvykle to odskákala nějakou domácí prací.

„Zase se tu nic neděje,“ ohrnovala nos u kuchyňského stolu. Bylo skoro jedenáct, ale ještě se nenamáhalo obléknout. Nimrala se v snídani oblečená do župánku, který si koupila kdysi v Savannah, ale i ten už ji otravoval.

„Všechno je stejné, den za dnem, měsíc za měsícem. Divím se, že se tady z toho ještě nikdo nezbláznil.“

„Vy ale zase máte světabol, že, slečno Faith?“ pronesla Lilah hlasem jako smirkový papír s francouzskou výslovností, protože její matka byla kreolka. „Nikde nic zajímavého, nuda až k zbláznění.“ Lilah dál utírala pracovní desku, i když se kuchyň dávno blýskala čistotou. „Měla byste si najít nějakou práci.“ Mrkla na Faith bezelstně, protože tušila, co na ni platí.

Slečnu Faith přece znala od narození, od chvíle, kdy s křikem a zaťatými pěstičkami vykoukla na svět. Lilah byla součástí domácnosti už od dvaceti let, kdy ji najali jako výpomoc na úklid, protože paní čekala Cadea.

Tehdy sice měla vlasy jako uhel, a ne pepř a sůl jako dnes, i v bocích byla poměrně užší. Ale věřila, že jen trochu tvarově vyžrála. Karamelově zlatou plet' si stále zdůrazňovala rudou rtěnkou a i jinak o sebe nezapomínala pečovat.

Nikdy se neprovdala, ačkoli nápadníků chodilo dost a dosud se doprovod za zábavou vždycky našel. To bylo ale něco docela jiného, než se starat o mužského se všemi jeho problémy.

Takhle žila v krásném domě, protože Beaux Reves považovala za svůj dům stejně jako ostatní. Vychovala tři děti a pro to jedno ztracené si oči vyplakala. A k tomu si užívala výhod mužské společnosti, kdykoli se jí zachtělo. Pro uspokojení jejich potřeb to stačilo.

Zato slečna Faith měla tolik nesplněných přání, že ji to neustále dohánělo k zoufalství. Některá kuřátka, vzdychla si v duchu Lilah, prostě hledají svoje zrníčko pomaleji.

„Možná byste mohla někam na výlet.“

„A kam? Všude to vypadá stejně.“

Lilah vytáhla z kapsy rtěnku a obtáhla si rty v odraze toasteru. „Já vím, co mě vždycky vzpruží, když mám splín. Nakupování.“

„Hm,“ Faith si vzdychla a uvažovala o výletu do Charlestonu, „nic lepšího asi vážně není.“

„Prima, nákupy vám zlepší náladu. Tady je seznam.“

Faith užasle zamrkala na papírek, co jí Lilah držela pod nosem. „Zelenina? Já přece nepojedu pro zeleninu.“

„Nic lepšího na práci nemáte, sama jste to řekla. Ta rajčata musejí být hezky zralá, jasné? Potom chci ten přípravek na podlahu, protože reklama na něj je vážně legrační.“

Obrátila se ke dřezu, aby přeprala hadr na nádobí. „A z drogerie chci ještě bublinky do koupele, ty s medem a mlékem, a můj Oil of Olaz, ale ten

ve skleničce. Cestou zpátky se stavíte v čistírně, stejně tam je většina věcí vašich. Nechápu, proč musíte mít padesát hedvábných halenek.“

Faith zúžila oči. „Ještě něco?“ pronesla sladce.

„Všechno máte na tom papíře, černé na bílém. Aspoň bude mít ta vaše znuděná hlavinka pár hodin co dělat. A teď honem oblíknout! Vždyť bude skoro poledne. Takový hřích, povalovat se tady v županu půl dne! No tak, bude to?!“

Lilah udělala kšá, kšá a sebrala Faith talířek a hrnek s kávou.

„Ještě jsem nedojedla.“

„Neviděla jsem vás jíst, ale nimrat se v jídle. A teď pryč z mé kuchyně. Ať jste taky chvíli trochu užitečná.“

Lilah se postavila před Faith s rukama v bok a upřela na ni pohled, kterému by neodolal ani Nebojsa. Faith vstala bezradně od stolu, odrfkla si a klopýtala pryč. „Vrátím se, až budu mít chuť,“ zavolala ještě bojovně přes rameno.

Lilah zavrtěla hlavou a s úsměvem dopila Faithinu kávu. „Některá kuřata prostě nepochopí, kdo v kurníku vládne.“

Teprve po třech letech a osmnácti štěňatech se Wadeovi podařilo přesvědčit Dottie Betrumovou, aby svou fenku labradora nechala kastrovat. Poslední várka šesti štěňátek byla na světě, a zatímco jejich matka po operaci vyspávala, Wade prováděl u potomků nezbytné očkování.

„Já se na to nemůžu dívat, Wadee. Při pohledu na jehlu se mi motá hlava.“

„Klidně počkejte venku, paní Betrumová. Budu hotový za pár minut.“

„Au.“ Ruce jí vylétly ke tvářím a v očích za tlustými skly se objevila hrůza. „Asi bych měla zůstat u nich. Není správné, když...“ Zmlkla, když Wade zajel jehlou pod štěněčí srst.

„Maxine, odved' prosím paní Betrumovou do čekárny.“ Mrkl na svou asistentku. „Já to zvládnou sám.“

A líp, než kdyby tu ta stará dáma omdlela, pomyslel si.

„Tak, kamaráde, a je to.“ Wade drbal štěňátka na bříšku, vážil, kontroloval, zda nemají parazity, a údaje zapisoval do tabulky.

Jich matka Sadie klidně spala, kocour pana Klinglea syčel v kleci a křeček Speedy Petey, maskot třetí třídy místní základní školy, neúnavně běhal na svém kolotoči, což byla známka úspěšného vyléčení z infekce močového ústrojí.

Malý soukromý ráj doktora Wadea Mooneyho.

Paní Betrumová ho ujistila, že pěti štěnatům už našla nový domov. On jako obvykle odmítl vzít si jedno pro sebe, ale dostal nápad, komu by ho mohl věnovat.

„Doktore?“ Maxine nahlédla dovnitř.

„Hotovo. Může si je vyzvednout.“

„Jsou nádherní, co?“ Její tmavé oči se usmívaly. „Myslela jsem, že tentokrát podlehnete a jedno si necháte.“

„Jak člověk jednou začne, nikdy neskončí.“ Ale dolíčky ve tvářích se mu prohloubily, když vzal jeden z těch uzlíčků do rukou.

„Škoda že si ho nemůžu vzít já,“ vzdychla si Maxine, ale dobře věděla, že by ji rodiče se třetím psem vyhnali. Milovala zvířata a práce pro doktora Mooneyho pro ni byla darem z nebes. Narodila se v chudinské čtvrti a rodiče museli šetřit ze všech sil, aby svým třem dětem dopřáli slušné vzdělání. „Ale mezi prací a školou bych na něj neměla čas.“

„Hm, a co zkoušky?“

Obrátila oči v sloup. Chodila na vysokou druhým rokem a dobře věděla, že nebýt Wadea, který jí dával spousty studijního volna, tak daleko by se nedostala.

Považovala ho za svého hrdinu nejen proto, že se jednou chtěla stát stejně dobrou veterinářkou jako on.

„Blíží se konec roku a já mám už teď hlavu jako balón. Donesu štěnata paní Betrumové.“ Vzala do ruky košík, z něhož se ozývalo kničení. „Co jí mám říct o Sadie?“

„Že si ji může vyzvednout kolem čtvrté. Jo, a ať mi jedno štěně pro někoho nechá.“

„Dobře. A můžu si pak zajít na oběd? Teď máme pauzu, tak bych se chvíli učila v parku...“

„Jistě,“ Wade si myl ruce ve dřezu, „jen jdi a ještě do té hlavy něco napěchuj.“

„Díky.“

Bude mu líto, až od něho Maxine odejde, což s titulem v ruce samozřejmě udělá, uvažoval Wade. Není snadné najít někoho tak schopného a pracovitého, laskavého ke zvířatům i lidem.

Ale život jde dál.

Právě se vydal zkontrolovat Sadie, když dovnitř vstoupila Faith.

„Doktore, právě vás jsem hledala.“

„V tuhle dobu jsem snadno k nalezení.“

„Hm, jdu tak náhodou kolem...“

Naklonil hlavu ke straně. „Že jsi na to tak nastrojená.“

„A.“ Přejela si prstem po tenké látce červených šatů s úzkými ramínky a bohatou sukni. „Líbí se ti? Mám dneska červenou náladu.“ Pohodila vlasy a vyslala k němu oblak svůdné vůně. Přistoupila blíž a pohladila ho oběma rukama po hrudi a ramenou. „Hádej, co mám pod nimi.“

Proč měl pokaždé při pohledu na ni chuť padnout na kolena a prosit. „A napovíš mi?“

„Vy jste přece takový chytrý chlap, doktore. Máte vysokou a ty písmena před jménem...“ Vzala ho za ruku a přejela mu s ní vzhůru po svém stehnu. „Vy na to jistě rychle přijdete sám.“

„Ježší.“ Krev se mu okamžitě rozbouřila. „Ty si chodíš po městě jen tak naostro?“

„Ale kromě nás dvou to přece nikdo neví.“ Naklonila se a kousla ho do spodního rtu. „Co s tím hodláte dělat, doktore?“

„Pojď nahoru.“

„To je daleko.“ S hrdelním smíchem strčila do dveří za jeho zády. „Chci tě hned a chci tě rychle.“

Pes klidně spal, pravidelně oddechoval. Místnost páchla po zvířatech a dezinfekci. Staré křeslo, kde často sedával a bděl nad svými pacienty, bylo samý chlup.

„Nezamkl jsem.“

„Žijme dobrodružně.“ Rozepnula mu knoflík u kalhot a zatáhla za zip. „Jů, hele, co jsem našla.“ Vzala ho do ruky a dívala se, jak se mu čokoládové oči rozšiřují. Pak se jí vášnivě přisál na ústa.

Mírné vzrušení, které pociťovala před cestou do města, se teď změnilo v bodavou, úzkostnou potřebu.

„Vezmi mě pryč.“ Zaklonila se a nechala ho pustošit své hrdlo. „Někam, kde je to horké, černé a divoké. Chci na chvíli pryč. Dělej.“

Osten jejího zoufalství se do něho zaryl jako nůž. Když se takhle spojili, všechno milé, sladké a krotké stejně zmizelo. Jakmile se ho dotýkala a vyrážela jeho jméno, okamžitě zapomněl, že to chtěl něžné a sladké.

Všechno co chtěl, byla Faith.

Vyhodil vzhůru tu červenou sukni a popadl ji za boky. Byla horká a vlhká a sevřela ho jako hladové čelisti. Dlouhou nohou ho ovinula kolem pasu a pak zasténala, dlouze a hluboce. Vyplnil všechna prázdná místa, i kdyby jen na chvíli, i kdyby se prázdnota měla vrátit zpět. Vyplnil je jako nikdo jiný.

Drsné vzdechy, nárazy těla o tělo a o dřevěné dveře, horký pocit v klíně. Odevzdala se mu, s přiškrceným výkřikem se poddala orgasmu, který ji s Wadeem vždycky zaskočil a šokoval.

Pak mohla začít znovu, zhloubi a pomaleji, a otevírat se mu beze strachu, protože to byl on. Mohla se spolehnout, že ji zachytí, až bude padat dolů.

Možná zvonil telefon, možná mu jen zvonilo v uších. S každým nadechnutím ji hltal víc a víc. Pohybovala se s ním, nepolevila, nezpomalila. Ve chvílích, kdy o ní dokázal uvažovat střízlivě, žasl, jak to, že z nich dvou ještě něco zbylo, jak to, že se navzájem nepozřeli.

Opakovala jeho jméno stále dokola a podtrhovala ho vzdechy a steny. Těsně předtím, než vyvrcholil, viděl, že má víčka zavřená jako při modlitbě.

„Bože.“ Zachvěla se a opřela si hlavu o dveře. „Bože, cítím se skvěle. Uvnitř i venku jako ze zlata.“ Otevřela oči a líně se protáhla. „A co ty?“

Věděl dobře, co chce slyšet. Ale odolal. Nezabořil tvář do jejích vlasů a nešeptal slova, kterým by stejně nevěřila. Slova, co pro ni nic neznamenala ani tehdy, kdy je ještě dokázal vyslovit nahlas. „Bylo to rozhodně chutnější než konzerva, kterou jsem si chtěl dát k obědu.“

Rozesmálo ji to. Objala ho kolem krku jako důvěrného přítele. „Ještě je toho na mně dost, co jsi dneska neochutnal. Co kdybys...“

„Wadee? Zlato, jsi nahoře?“

„Ježíši.“ Ta jeho část, kterou měl ještě příjemně uhnížděnou v ní, se okamžitě scvrkla. „Moje matka.

„Hm, tak to je... zajímavé.“

Faith chtěla vyprsknout smíchy, ale včas jí ucpal ústa dlaní. „Ššt, bože můj, tohle tak potřebuju.“

Oči jí těkaly, zatímco cosi mumlala do jeho dlaně a tělo se otřásalo smíchy.

„To není legrace,“ zasyčel, ale sám potlačoval smích. Jeho matka zatím procházela místnostmi a volala ho stejně zpěvavým tónem, jakým byla zvyklá volat ho kdysi k večeři.

„Tíše,“ zašeptal na Faith. „Zůstaň tady a ani se nehni.“

Odtáhl se a hrozivě přimhouřil oči, když se Faith kousla do rtu a ušklíbala se.

„Wadee, zlato,“ opičila se, když sáhl po klice, ale pak si přikryla ústa rukou.

„Ani slovo,“ napomenul ji.

„Dobře, ale myslela jsem, že by sis tohle měl schovat.“

Podíval se dolů, zaklel a rychle si zapnul kalhoty. „Mami?“ Naposled se na Faith výhrůžně zadíval, pak vyšel ven a zavřel za sebou dveře. „Jsem tady dole. Kontroloval jsem pacienta.“

Vyběhl po schodech a byl vděčný, že se matka při hledání zatoulala až nahoru.

„Tady jsi, zlato moje. Už jsem ti tu chtěla nechat vzkaz.“

Boots Mooneyová byla žena protikladů. Vysoká, ale působila drobně. Hlas měla jako kotě z kreslených filmů, ale uvnitř vládla železná vůle. Kdysi se stala královnou krásy Georgetownu a okolí a stále si nábožně hlídala vzhled. Její muž byl přece důležitý člověk a nic jiného si nezasloužil.

Ted' otevřela náruč a objala Wadea, jako by ho léta neviděla. Když se sklonil, políbila ho na obě tváře a zase se rychle odtáhla.

„Jsi nějak zarudlý, hochu. Nemáš horečku?“

„Ne.“ Neucukl, když mu sáhla na čelo. „Je mi fajn. Byl jsem na pooperačním. Je tam trochu horko.“

Jeho naléhavý tón ji zarazil, ale rychle našel únikovou cestu. „No teda,“ vzal ji za ruce a znovu si ji od hlavy k patě prohlédl, „tobě to ale dneska sluší.“

„Ale jdi,“ mávla rukou, ale radostně zrůžověla, „jenom jsem byla u holiče. Měls mě vidět těsně předtím. Hrůza.“

„To není možné.“

„Přestaň. Měla jsem nějaké pochůzky, a tak jsem tě chtěla taky vidět.“ Plácla ho po tváři a vydala se do kuchyně. „Vsadím se, žes nic nejedl. Připravím ti něco k obědu.“

„Mami, já mám ale pacienta. Sadie paní Betrumové.“

„Ale, copak je s ní? Dottie by bez té fenky byla jistě nešťastná.“

„Nic, jen jsme museli zařídit, aby každý rok nerodila tolik štěňat.“

„Aha.“ Boots se naklonila nad lednici. „Wadee, tady není zhola nic, co bych mohla použít na hodnotný oběd. Zajdu pro něco na trh.“

„Mami...“

„Jen mlč. Od chvíle, co jsi z domu, moc špatně jíš. Kdybys aspoň chodil častěji k nám na večeři. Zítra ti přinesu dušeného tuňáka, toho máš moc rád.“

Nesnášel dušeného tuňáka, ale nikdy ji o tom nepřesvědčil. „To bude fajn.“

„Možná bych mohla trochu donést taky naší malé Tory. Právě jsem se za ní byla podívat. Jaká z ní vyrostla pěkná žena!“ Boots dala vařit tři vajíčka. „A ten její krámek je už skoro dokončený. Kde to dítě bere tolik energie, to je záhada. Její matka rozhodně žádnou neměla a o otci je škoda mluvit.“

Boots zkrivila rty, když na polici hledala nakládanou zeleninu. „Vždycky jsem pro ni měla slabost, ale nějak jsem k ní nedokázala proniknout. Ubohé dítě.

Tolikrát se mi zachtělo vzít ji do náruče a odnést k sobě domů.“

Láska, pomyslel si Wade, dělá člověka bezmocným. Kdykoli a kdekoli. Přesl k matce, objal ji zezadu a zabořil tvář do čerstvě nalakovaných vlasů. „Mám tě moc rád, mami.“

„Hm, já tebe taky. Proto ti teď udělám dobrý vaječný salát, abych se nemusela dívat, jak mé jediné dítě umře hladem. Jsi až moc hubený.“

„Neshodil jsem ani kilo.“

„Pak jsi byl moc hubený vždycky.“

Zasmál se. „Tak tam přidej ještě vajíčko, ať je toho dost pro oba. Já se jen zaběhnu podívat na Sadie a pak spolu v klidu poobědváme.“

„To bude hezké. A nespěchej.“

Dala vařit další vejce a pak se za ním starostlivě ohlédla.

Byla si dobře vědomá, že je syn už dospělý, ale to ji starosti neubíralo. Muži jí někdy připadali jako křehké bytosti, které ženy, tedy některé ženy, dokázaly snadno zneužívat.

A dveře téhle staré budovy zase nebyly tak silné, jak si její syn asi myslel. Třiapadesátiletá žena navíc jistě zvuky rozezná snadno. Boots měla docela jasnou představu, kdo za těmi dveřmi s jejím synem byl. Hodnocení té věci si ale nechala pro sebe.

Jen si na Faith Lavelleovou bude muset co nejdříve trochu posvítit.

Byla pryč. Mohlo ho to napadnout. Jen za dveřmi našel zastrčený list papíru s nakresleným srdcem a otisknutými rudými rty uprostřed. Vzal ten lístek, a přestože si připadal jako hlupák, schoval si ho do zásuvky. Ona se zase objeví, až bude mít náladu. A on ji pustí dál. Bude ji pouštět znova a znova, dokud se nezačne docela nenávidět, anebo si prostě nezvykne, že Faith pro něj nebude znamenat víc než příjemné zpestření dne.

Pohládl Sadie po hlavě, zkontroloval jí tep a stehy. Protože už byla vzhůru a sledovala ho zmatenýma hnědýma očima, vzal ji opatrně do náruče a odnesl ji s sebou nahoru, aby nezůstala sama.

Po sexu měla Faith vždycky žízeň. V podstatně lepší náladě než dopoledne se rozhodla zajít si do cukrárny pro něco studeného a pak teprve vyrazit na nákupy.

Letmo se ohlédla k oknům Wadeova bytu a v myšlenkách mu poslala polibek. Napadlo ji, že by ho večer mohla přemluvit k výletu do Georgetownu nebo na nějaké romantické místo u vody.

S Wadeem se cítila dobře. Byl spolehlivý jako slunce, přijal ji vždycky, když potřebovala. Vzpomínky na to dávné léto, kdy mluvil o lásce a manželství, vyhnala z hlavy. Místo toho se upjala na divoký, tajný sex.

To přece chtěla a on naštěstí taky. Půjčí si Cadeův kabriolet a pak se budou někde v trávě mazlit jako teenageři.

Došla k vozu zaparkovanému o pár bloků dál, aby zbytečně nezavdávala příčinu místním drbnám. Pak si ale všimla Tory před tím jejím obchodem, jak stojí na chodníku a zírá na výlohu.

Tady máme bílou vránu, co se nikdy nezabavila svého směšného peří, pomyslela si Faith, ale zvědavost ji přiměla přejít ulici.

„Tak už jsi zase v transu?“

Tory sebou škubla a vzápětí se pokusila o nenucený postoj. „Jen jsem si prohlížela ten nový nápis na výloze.“

„Hmm.“ Faith si dala ruku v bok a také se na výtvar zadívala. Nápis byl opravdu stylový. „Jižanský komfort. To tedy prodáváš?“

„Ano.“ Protože radost byla najednou pryč, rozhodla se Tory vrátit do obchodu.

„Nejsi moc přátelská k potencionálním zákazníkům.“

Tory se otočila. Faith vypadala skvěle a spokojeně. Neměla na ni právě náladu. „Ještě je zavřeno.“

Faith otráveně chytla dveře, než by se jí zabouchly před nosem, a vklouzla za Tory dovnitř. „A asi ještě dlouho bude,“ prohodila při pohledu na prázdné police.

„To se jen tak zdá. Já ale musím pracovat, Faith.“

„Tak pracuj. Mě si všimát nemusíš.“ Faith začala paličatě přecházet kolem.

Všude bylo čisto, police ze dřeva i skla se leskly, to musela uznat. Na stole stál počítač a bedna s vatou na převážení křehkých věcí.

„Máš dost zboží, abys to tu celé zaplnila?“

„Budu mít.“ Tory, smířená s narušitelkou, pokračovala ve vybalování. Doufala, že její mlčenlivost Faith otráví a vyžene. „Jestli máš zájem, otvíráme v sobotu. Na některé věci bude ten den desetiprocentní sleva.“

Faith trhla ramenem. „O víkendech většinou nemám čas.“ Popošla k prosklené přepážce, kde na stříbrném saténu ležely ručně vyrobené šperky. Celá okouzlená se pokusila otevřít pult, ale pak tiše zaklela, protože byl zamčený.

„Máš tady docela hezké cetky,“ začala opatrně. Zalíbily se jí dlouhé stříbrné náušnice s kuličkami lazuritu, ale jen když je bude mít hned. „Nevěděla jsem, že chceš dělat taky do šperků. Sama jsi přece nikdy žádné nenosila.“

„Ted' mám na cetky hned tři umělce,“ odpověděla Tory suše. „Moc se mi líbí třeba ta brož uprostřed, se třemi druhy kamenů.“

„Vidím. Je zajímavá, ale já si na špendlíky moc nepotrpím.“ Skousla si ret, ale přece jen hrdost potlačila. „Chtěla bych tady ty náušnice.“

„Tak přijď v sobotu.“

„Asi nebudu mít čas.“ Musela je prostě dostat hned. „Proč bys mi je neprodala ted'? Od toho tu přece jsi, abys prodávala, ne?“

Tory postavila na polici vybalenou konvici a snažila se stále usmívat. „Ještě sice není otevřeno, ale...“ vykročila k Faith, „...na památku starých časů...“

„My jsme spolu přece žádné staré časy neměly.“

„Asi ne.“ Sundala si klíče z opasku. „Tak které náušnice jsi myslela?“

„Tyhle. Ty.“ Faith píchla prstem do skla.

„Hm, ty jsou krásné. Budou ti slušet.“ Tory je zvedla ze saténového podkladu, a než je Faith podala, přidržela je před světlem. „Můžeš se podívat do jednoho z těch zrcadel. Výtvarnice, co je dělala, žije poblíž Charlestonu.“

Faith přešla k trojici zrcadel zarámovaných v mědi a bronzu a Tory zatím vytáhla z vitríny náhrdelník. Proč místo jedné věci neprodat rovnou dvě? „Tohle se mi od ní moc líbí. A šel by dobře k těm náušnicím.“

Faith se snažila působit mírně zaujatě. Náhrdelník tvořil velký kus lazuritu sevřený ve stříbre. „Neobvyklé.“ Vyměnila si staré náušnice za nové a pak to vzdala a sáhla i po náhrdelníku. „Tak ty už asi neuvidíš.“

„Ne,“ usmála se Tory, „snažím se totiž nabízet jen unikátní kousky.“

„Asi si vážně vezmu obojí. Už dlouho jsem si ničím takovým neudělala radost a tady v Progressu nic výjimečného nenajdeš.“

Tory tiše zavřela vitrínu. „Ted' už ano.“

Faith našpulila rty a hledala na řetízku cenovku. „Lidi můžou tvrdit, že to s cenou přeháníš.“ Přejela prsty po náhrdelníku a pohlédla zpět na Tory. „Ale není to pravda. Tohle je fér. V Charlestonu by sis asi mohla říct ještě víc.“

„Ano. Přinesu krabičky.“

„To nech být. Vezmu si je rovnou na sebe.“ Otevřela kabelku a nešetrně tam vhodila staré náušnice. „Jenom odstříhni ty cenovky a namarkuj mi to.“

„Spíš sečni na papíře,“ opravila ji Tory, „pokladnu tu ještě nemám.“

„Jak je libo.“ Položila náhrdelník a sundala si náušnice. „Napíšu ti šek.“ Nechápvavě se zatvářila, když Tory vztáhla ruku. „Ale ještě nevím na kolik.“

„Ne, půjč mi ty staré náušnice, dám ti je do krabičky. Takhle s nimi nezacházej.“

Faith se uchechtla a zašmátrala v kabelce. „Tak dobře, mamko.“

Sex a nákupy, uvažovala Faith, když se zase rozhlížela kolem. Nemůže být nic lepšího jak trávit den. A jak to tak vypadá, v Toryině krámku může strávit ještě hodně příjemných chvil.

Koho by napadlo, že si ta malá Bodeenovic holka s vystrašenýma očima vypěstuje dobrý vkus? A ještě ho tak zužitkuje.

To musí být spousta zajímavé práce - hledat správné zboží, domlouvat se na ceně, navrhovat interiér obchodu, uvažovala. Jenže taky otravné papírování a účetnictví.

I tak na ni udělala dojem myšlenka na zřízení takového obchůdku. Ne že by se sama toužila něčeho podobného účastnit. Taková práce člověka uváže a tíží víc než kámen na krku. Ale přece jen je to odsud blízko k Wadeovi a třeba se tím život v Progressu zase trochu oživí.

„Tuhle mísu bys měla postavit na stojan, aby lidi už zdálky viděli ty ornamenty uvnitř,“ navrhla Faith.

Tory to měla v úmyslu, hned jak stojánky vybalí. „Chceš snad práci? Tady je konečná suma i s daní, ale měla bys zkontrolovat moje počty.“

„Vždycky jsi měla lepší známky než já.“

Vtom se ale dveře otevřely a Faith měla dojem, že zaslechla Tory zasténat.

Lissy užasle vypískla a krámek okamžitě naplnila příliš silná vůně jejího parfému.

Tory opravdu stiskla zuby a doufala, že to bude vypadat jako úsměv.

„No, není to nádherna?! Zrovna jdu od holiče, a tak jsem vás tady zahlédla.“

Lissy tleskla rukama a zatočila se dokola. Tory vyslala k Faith jediný unavený pohled a ta jí okamžitě odpověděla chápavým úsměvem a třepetáním řas.

„Jak je to pěkné. Tos musela ale pracovat, žes to tak rychle stihla. A Dwightovi se to taky povedlo, že?“

„Ano, jsem s jeho prací spokojená.“

„Jistě, on je tu přece nejlepší.“

Vtom popadla olejovou lampu, kterou Tory před chvílí postavila na polici. „No, není to hezoučké! Já tak miluju tyhle věci. Dwight říká, že jen chytají prach. Ale ty přece dělají domov domovem, že?“

Tory se zhluboka nadechla. To byl Lissyin další nepříjemný zvyk - změnit každou větu ve zvolání. „Určitě. Protože když se nemá prach na čem chytat, padá na prázdný stolek.“

„No jistě!“ Lissy nenápadně obrátila cenovku a zkřivila rty do tichého O. „Ale je to drahé, že?“

„Ruční práce, signovaná,“ promluvila Tory, ale Faith se rychle ujala slova.

„Dostaneš, co si zaplatíš, vid', Lissy? A Dwight vydělává dost, aby o tebe trochu pečoval. Zvlášť když mu brzo vyklopíš další děcko. To já, kdybych někdy měla nosit devět měsíců takovou tíhu, bych chlapa určitě donutila, aby mi snesl modré z nebe.“

Lissy nevěděla, jestli je to urážka, nebo lichotka, a tak se zamračila. „Dwight mě přece rozmazluje.“

„Určitě. Já jsem si právě koupila tyhle náušnice.“ Faith zatřepala s jednou z nich. „A taky náhrdelník. Tory mě nechala nakoupit před sobotním otvíracím dnem.“

„Vážně?“ Lissy přimhouřila oči.

Faith dobře věděla, že se Lissy nebude chtít nechat nikým předběhnout. Ihned si lampu přitiskla na prsa. „Tory, já nevím, jestli se sem v sobotu dostanu. Buď tak hodná, prodej mi ji hned, nebo mi ji někdo vyfoukne.“

Tory zakroužkovala Faithinu cenu a začala počítat znovu. „Ale na kreditky ještě nejsem zařízená, musí to být hotovost nebo šek. Ale klidně ti tu lampu schovám, jestli...“

„Ne, ne, můžu ti napsat šek. Ale když už jsem tady, ještě se trochu porozhlédnu.“

„Dobře.“ Tory zatím postavila lampu na pult. Zdálo se, že má přece jenom otevřeno.

„Jé, a tyhle zrcadla jsou taky na prodej?“

„Všechno je tu na prodej.“ Tory vytáhla zpod přepážky malou modrou krabičku a vložila do ní Faithiny staré náušnice. „Přidám ti navštívenku té výtvarnice.“

„Fajn. A děkovat mi nemusíš,“ dodala Faith šeptem.

„Jen přemýšlím, jestlis to udělala, abys mi pomohla, nebo abys mě naštvála. Anebo ji?“ Zapsala si cenu olejové lampy. „Ale obchod je obchod, takže ti děkuju. Ty vždycky víš, jak lidi postrčit.“

„Jako tuhle?“ Faith hodila hlavou směrem k Lissy. „Ta je tak jednoduchá, že už není nic snazšího.“

„Jestli si koupí ještě jedno z těch zrcadel, klidně se s ní skamarádím.“

„Hra, to se mi líbí.“ Faith se začínala bavit víc, než čekala, a rychle vytáhla šekovou knížku. „To bys mi udělala? I když jsem ti jako první dala vydělat?“

Já prostě musím mít tohle zrcadlo, Tory. To oválné s liliemi po straně. Tak by se hodilo do mého malého salónu. Nikdy jsem nic tak hezkého neviděla.“

Tory se zadívala Faith do očí a usmála se. „Promiň, právě tě předběhla.“ A na Lissy zavolala: „Hned přinesu ze skladu krabici.“

„Dobře. Ale stejně nechápu, jak to všechno dokážeš stihnout. Stěhování, zařizování obchodu, dodavatele, večery s Cadeem, to aby měl den šestadvacet hodin, že?“

„S Cadeem?“

To jméno vyhrkly Tory i Faith současně.

„Že si ale pospíšíš, co?“ Lissy přicházela zpátky k pultu. „Musím říct, že vás dva jsem si jako pár neuměla představit, ale víš, co se říká o tiché vodě...“

„Ano. Ne.“ Tory napráhla ruku. „Nechápu, o čem mluvíš. My se s Cadeem nescházíme.“

„Ale, jsme tu přece samé holky. Dwight mi řekl, že byste to asi chtěli chvíli utajit. Ale já jsem to nikomu neřekla, neboj se.“

„Vždyť není co říkat. Absolutně nic. My jsme jen...“ Dva páry očí se na ni zaměřily tak, že jí ztěžkl jazyk. „Nic. Dwight se spletl. Jdu pro tu krabici.“

„Nechápu, proč s tím chce dělat takové tajnosti,“ poznamenala Lissy, když Tory odběhla. „Nakonec jsou oba svobodní. Teda,“ dodala s úsměškem, „je to jistě zajímavé, že se tahle tichá, spořádaná dáma už po měsíci muckuje potají s Cadeem.“

„Ale?“ Byla to sice Cadeova věc, ale tahle drzá kočička do bratra drápy zatínat nebude, pomyslela si Faith. „A to spořádané dámy nemohou mít sexuální život?“

Se zlomyslným úsměvem zaťukala Lissy na břicho. „Že bys tu bublinu tady měla jenom z čokolády?“

„Já jsem přece vdaná žena.“

„Ale nebyla jsi, když jste s Dwightem hopsali na zadním sedadle starého kabrioletu, co mu tat'ka koupil za vyhrané závody.“

„Proboha, Faith, ty ses přece sama nahopsala až až.“

„Jistě. Proto si taky dávám pozor, po kom hodím kamenem.“ Rozšafně podepsala šek a chopila se nového náhrdelníku.

„Já jen říkám, že na někoho, kdo se tu sotva zabydlel a celé ty roky dělal bůhvíco, se do Lavelleovic rodiny vtírá zatraceně rychle.“

„Do Lavelleovy rodiny se nevetře nikdo, koho bychom tam nepustili,“ ucedila Faith, ale byla rozhodnutá o tom dlouze a důkladně přemýšlet.

Tory měla chuť zamknout a utéct hned, jak se jí podařilo dostat obě nečekané zákaznice za dveře. Ale to by ji zdrželo v práci a zavdalo Lissy další příčinu k řečem.

Vybalovala tedy zboží ještě několik hodin a práce ji uchránila před těžkými myšlenkami. Teprve cestou domů na ni všechno znovu dolehlo.

Takhle se v Progressu rozhodně uvést nechtěla. Nesmí dovolit, aby se stala středem místních pomluv a vtípků. Cadea je třeba držet si co nejdál od těla.

Ale to pro ni nemohl být problém. Měla by se prostě nad ty řeči povznést, jako to dělávala vždycky, a od téhle chvíle si vystačit sama.

Jenže spatřila Cadeův vůz zaparkovaný na okraji pole.

Nechtěla zastavit a začínat o tom. Stačilo přece nechat celou věc zajít přirozenou smrtí.

Ale vtom si představila Lissyina rozzářená očka a strhla volant na stranu. Jen ho poprosí, aby to celé dal do pořádku a příště už o ní se svými kamarády nemluvil. Už přece nejsou na základní škole, ne?

Piney Cobb naposled potáhl z cigarety a díval se, jak i k nim mezi řádky rázuje nasupená ženská. Že by to vážně byla ta malá Bodeenovic Tory?

Cade vedle něho kontroloval jejich dnešní práci a přírůstky rostlinek. Ten hoch měl sice bláznivé nápady, pomyslel si Piney, ale nějak mu všechno vycházelo. Pineymu to nemuselo vadit, dokud dostával dobře zapláceno. Jestli bude pole polévat hnojivem nebo na ně sypat hnůj a prý užitečné brouky, co na tom?

„Potřebovali bychom ještě trochu deště,“ uvažoval Cade.

„Hmhm.“ Piney se poškrábal na bradě. „Ale i tak to máte o pár centimetrů vyšší než jinde.“

„Tahle bavlna roste rychleji,“ pronesl zamyšleně Cade.

„Když myslíte.“ Piney musel uznat, že to tak opravdu vypadá. Možná že ty školy přece jen na něco budou. Nehodlal svůj názor nikomu vnucovat, ale měl aspoň o čem přemýšlet.

„Šéfe?“ Piney zašlápl cigaretu. „Vy máte problémy se ženskými?“

Cade, zabraný do práce, hned nepochopil. „Cože?“

„Já se od nich celej život držím dál, ale za ty roky už poznám, kdy se na vás řítí rozčílená baba.“

Cade zvedl hlavu a zadíval se směrem, kde si Tory razila cestu mezi řádky.

„Támhle totiž jedna je a zdá se mi, že jste mrtvěj muž.“

„Já žádné problémy nemám.“

„Tak to se pletete,“ zamumlal Piney a radši ustoupil, jako by nechtěl schytat první ránu.

„Cadee.“

Měl upřímnou radost, že ji zase vidí. „Tory. To je ale překvapení.“

„Vážně? Uvidíme. Musím s tebou mluvit.“

„Dobře.“

„O samotě.“

„Tak já mizím.“

Tory si vzpomněla na dobré vychování. „Promiňte mi, pane Cobbe.“

„To nic. Nevěřil bych, že si mě budete pamatovat.“

Nepamatovala, jen v podvědomí se jí vynořilo to jméno a obrázek muže, páchnoucího líkěrem, který jí tajně podstrkoval peprmintové bonbóny. A tenhle vypadal stejně, jen věk a alkohol trochu víc zbrázdily jeho obličej.

„Dával jste mi sladkosti a měl jste pole hned vedle mého otce.“

„Přesně tak.“ Usmál se na ni a odhalil přitom prořídlé zuby. „Ted' dělám tady pro vysokoškoláka. Líp mi platí. Ale dneska už končím, takže nashle ráno, šéfe.“

Klepl do šítku čepice a vytáhl z kapsy bonbón. „Tyhle jste myslím měla ráda.“

„Pořád mám, díky.“

„Udělalo mu radost, že sis na něj vzpomněla,“ řekl Cade, když Piney odešel k silnici.

„Můj otec na něj často křičel, jak je pití hříšné. Jednou měsíčně se ale opili spolu, a zatímco Piney druhý den ráno normálně pracoval, otec se zase vrátil ke svému kázání.“

Postavila se před Cadea a zadívala se mu do očí. Já jsem ale nepřišla vzpomínat. Jak jsi mohl Dwightovi tvrdit, že se spolu vídáme?“

„Já jsem přece...“

„My se přece nevidáme.“

Cade si sundal brýle a zastrčil je za košili. „No, když o tom tak uvažuju, tak vlastně ano. Právě teď tady stojím a vidím tě.“

„Ty víš dobře, jak to myslím. Nechodíme spolu!“

Neusmál se, i když měl sto chutí. „Tak děláme něco dost podobného. Za posledních deset dní jsme spolu byli venku čtyřikrát. To podle mě rande aspoň připomíná.“

„To se pleteš. Není to rande a měl bys to všem vysvětlit.“

„Jistě.“

„Nesměj se tomu.“ Opodál se snesla na zem trojice vran. „I kdyby tě něco takového napadlo, neměls právo to říkat Dwightovi. Protože jeho žena se slepičím mozečkem z toho okamžitě udělala žhavou sexuální aféru. Já nechci, aby si tu lidi mysleli, že jsem tvé nové povražení.“

„Nové?“ Zahákl si prsty za kapsy a zhoupl se na patách. Začínal se dobře bavit. „A kolik myslíš, že jsem takových povražení měl?“

„To je mi fuk.“

„Tys s tím začala a já jsem Dwightovi nic neřekl a vůbec nechápu...“ Najednou mu to došlo. „Ach bože, už vím.“

„No prosím!“ Triumfálně do něho zabodla ukazováček. „Jsi dospělý chlap a chováš se jako puberták.“

„To je ale nedorozumění.“ I když kouzelné, dodal v duchu. „Lissy se mě totiž pořád snaží s někým seznamovat. Je pěkně otravná. Když s tím zase naposled přišla, navrhl jsem Dwightovi, ať jí třeba řekne, že mám nějakou tajnou aférku.“

„Se mnou?!“ Nechápala, proč už se jí dávno nekouří z uší. „Proč proboha právě...“

„Já neřekl, že zrovna s tebou,“ přerušil ji Cade. „To Dwighta asi napadlo, protože jsme o tom mluvili v tvém obchodě. Jestli chceš někomu nadávat, tak jdi za ním. Já ale nechápu, proč se tak zlobíš. Jsme oba svobodní a vídáme se, Tory, to nepopřeš,“ dodal, než stačila protestovat. „A jestli si Lissy přeje, aby to rychleji dospělo k přirozenému konci, proč jí nevyhovět?“

Vzteky nemohla ani mluvit. On se tím ještě bavil. „Tobě se to zdá legrační?“

„Docela jo.“

„Lissy to už ale vytroubila po celém městě!“

„No, to je ale tragédie. Tak to bychom to měli rychle v tisku dementovat.“

Zoufale zakvílela a prudce se odvrátila. On ji ale chytil za ruku a držel na místě. „Uklidni se, Victorie.“

„Neříkej, že se mám uklidnit. Já se tady snažím najít nový domov a práci a nehodlám se stát terčem pokoutních drbů.“

„Pokoutní drby odjakživa hýbou malým městem. Že bys na to už zapoměla? A když o tobě lidi mluví, přijdou se na tebe taky podívat do tvého obchodu. Tak v čem je problém?“

Takhle to znělo logicky. „Nechci, aby mě chodili okukovat. Toho už jsem si užila dost.“

„Na to jsi ale musela být předem připravená. A jestli se lidi budou chtít podívat na ženu, která zaujala Cadea Lavellea, musíš jim to dovolit, aby pochopili proč.“

„Ty to všechno převracíš naruby.“ Najednou měla dojem, že ztrácí pevnou půdu pod nohama. „Faith byla v obchodě taky, když o tom Lissy začala.“ Trhl sebou, a to pro ni byla satisfakce. „Aha, už se tolik nesměješ, co?“

„Jestli do mě má Faith kvůli tomu rýpat, jako že určitě bude, je nejvyšší čas, abych z toho taky něco měl.“ Stiskl jí ruku pevněji a odhodil brýle stranou do pole. Pak přistoupil o krok blíž.

V hlavě jí začalo hučet na poplach a rychle ho plácla rukou do prsou. „Co to děláš?“

„Není třeba vyskakovat z kůže.“ Volnou rukou ji chytl za zátylek. „Ochutnám si tě.“

„Ne.“ Ale jeho rty už lehce kroužily po jejích.

„Nebude to bolet. Slibuju.“

Dodržel slovo. Nebolelo. Konejšilo a vzrušovalo. Probouzel v ní ty potřeby, které dávno zamkla kdesi hluboko. Měl měkká, jemná ústa a nabízel jí je také k ochutnání. V břicho pocítila teplo i napětí. Pak se najednou odtáhl.

„Něco jsem k tobě cítil,“ zašeptal a nepřestával ji hladit po zádech, „už tu chvíli, kdy jsem tě před pár týdny uviděl poprvé.“

Hlava se jí točila. „Děláme chybu. Já nechci...“ V obraně ustoupila a pod nohou uslyšela křupnutí.

„Krucí, to už jsou tenhle týden druhé,“ zavrtěl Cade hlavou nad rozbitými brýlemi. „Život se skládá z chyb,“ pokračoval a znova ji lehce políbil. „Tohle mi jako chyba nepřipadá, ale musíme tím projít, abychom to věděli jistě.“

„Cadee, já na to nejsem.“

„Na co? Na líbání?“

„Ne.“ Musela se zasmát, i když měla hrozný strach. „Na nějaký vztah.“

„Tak to bys měla začít trénovat.“

„Já nechci.“ Vzdychla, když ji vtiskl polibek na čelo. „Ty toho o mně ještě hodně nevíš.“

„Ty o mně taky ne. Musíme to napravit. Co třeba dnes?“ Vzal ji za ruku. „Někam si vyjedeme.“

„Tím se nic nevyřeší.“

„Někde zastavíme, zajdeme na večeři...“ Elegantně sebral rozbité brýle a vedl ji zpátky k autu. „Pěkně krok za krokem, Tory,“ dodal tiše. „Já jsem trpělivý. Jen se rozhlédni kolem a pochopíš, jak moc trpělivý. Tři sezóny mi trvalo, než jsem tu farmu změnil tak, jak jsem potřeboval. A pořád si lidi stěžují a nevěří mi. Po celé generace se to tu dělalo jinak a lidi se vždycky bojí toho, co neznají.“

Krátce na něho pohlédla. Ten kouzelně nedbalý muž, co se tak bavil jejím vztekem, byl uvnitř jako z ocele. Neměla by na to zapomínat. „Já to vím, pořád s tím musím žít.“

„Tak to se můžeme považovat za dva smolaře a uvidíme, kam se s tím dostaneme.“

„Tak to ne, žádný Lavelle přece nebyl smolař.“

„To říkáš jen proto, že jsem tě ještě nenudil řečmi o krásách organického zemědělství.“ Zvedl jí ruku a políbil ji. „Ale nemine tě to. Už celé měsíce jsem nenašel novou oběť. Víš co? Stav se doma, já se taky zajedu umýt a za hodinu tě vyzvednu.“

„Já mám spoustu práce.“

„To máš přece pořád,“ otevřel dveře jejího vozu, „za hodinu jsem u tebe,“ opakoval, když sedala za volant. „A Tory? Aby bylo jasno, tohle bude rande.“

Zabouchl za ní dveře a s rukama v kapsách se loudal ke svému autu.

10

„No tak, Cadee, nebuď pes. Zas tak moc po tobě nechci.“ Faith ležela na břiše na bratrově posteli a vysílala k němu prosebné pohledy.

Zvykla si u něj hledat společnost od chvíle, kdy zemřela Hope, a do jeho pokoje chodila, kdy ji napadlo.

Cade většinou neprotestoval.

„Zbytečně se namáháš.“ Stál tam do pasu svlečený, z vlasů mu stále ještě kapala voda. Hledal v prádelníku čistou košili. „Dneska si to auto беру já.“

„Můžeš si ho vzít, kdykoli se ti zachce,“ našpulila rty.

„Přesně tak. Protože je moje. Takže si ho vezmu dnes.“ Usmál se povýšeně, jak už to tak bratři sestrám dělají.

„To já jsem dneska nakoupila všechno to jídlo, co jsi zbaštil.“ Vyškrábala se do kleku. „A taky ti došla pro věci do čistírny, a když za to chci půjčit auto na jeden večer, projevíš se jako sobec.“

Navlékl si košili a se stejně spokojeným úsměvem ji začal zapínat. „A tvůj argument proti?“

„Že tě nenávidím!“ Popadla polštář a mrskla s ním. Jenže o půl metru minula.

„A doufám, že s tím autem skončíš v příkopu a zbude ti z něj jen halda šrotu.“

Další polštář mu přeletěl nad hlavou, ale ani se nenamáhal sehnout. „Tak to už si ho nebudeš chtít zítra půjčit.“

„Já ho chci hned!“

„Faith, poklade...“ Zastrčil si košili do kalhot a vzal si ze skříňky hodinky. „Ty chceš všechno hned.“ Neodolal a zacinkal jí klíči před nosem. „Ale auto mít nebudeš.“

Zaječela jako indián před útokem a vrhla se na něho. Neuhnul, aby se neuhodila o prádelník, a také proto, že bylo zajímavější se s ní potýkat. Držel ji za ruce co nejdál od těla, aby mu těmi svými nehty nemohla poškrábat tvář. „Ublížíš si.“

„Ne, já tě zabiju. Ale předtím ti vyškrábu oči.“

„To bych pak neviděl, jak ti to sluší.“

„Pusť mě, ty parchante, a bojuj jako chlap.“

„Kdybych bojoval jako chlap, po jedné ráně bys měla dost.“ Sehnul se a provokativně ji líbnul na tvář. „A stálo by mě to méně energie.“

Zkusmo začala natahovat. „Pusť mě. Stejně to tvé hnusné staré auto nechci.“

„Tohle na mě neplatí. Ty se dokážeš rozbrečet na požádání.“ Ale smířlivě ji políbil. „Auto si vezmi zítra, na jak dlouho budeš chtít.“ Přátelsky jí stiskl ruce a pustil ji.

Vtom uviděl hvězdičky, protože ho podle nakopla do holeně.

„Krucí, jauvajs.“ Odstrčil ji a snažil se tu bolest rozchodit. „Ty mrcho mizerná.“

„Bud' rád, že jsem tě nevzala kolenem. Nabízelo se to.“ Když si sedl a začal si bolavé místo třít, skočila mu po ruce s klíčky. Na poslední chvíli ucukl a Faith s žuchnutím spadla na podlahu.

„Kincadee! Faith Ellen!“ Bylo to jak šlehnutí bičem. Ve dveřích prkenně stála Margaret bledá ve tváři. V pokoji všechno strnulo.

„Mami.“ Cade si odkašlal.

„Ten křik a nadávky jsou slyšet až dole v salónu. A kromě mě je slyší i soudce Purcell, který je tu na návštěvě, Lilah, její pomocnice a mladý muž, který ji přijel vyzvednout.“

Odmlčela se, aby pocit hanby na její děti tíživě dolehl. „Možná se vám takové chování zdá přijatelné, ale mně ne. A nechci, aby si hosté, služebné a cizí lidé mysleli, že jsem vychovala dvě hyeny.“

„Omlouvám se.“

„Ať se radši omluví mně,“ dožadovala se Faith a hladila si naražený loket. „Shodil mě na zem.“

„To tedy ne. Zakoplas.“

„Choval se ke mně hrubě.“ Ještě měla jednu zbraň v zásobě a hodlala ji využít. „Jen jsem ho slušně požádala, aby mi půjčil auto, a on začal nadávat a strkat do mě.“ Ublíženě si sáhla na rameno. „Budu mít modřiny.“

„Předpokládám, že tě vyprovokovala, ale že jsi vztáhl ruku na svou sestru, se nedá nijak omluvit.“

„Ne, nedá.“ Cade ztuhle přikývl a litoval, že matka takovou banální scénku tlačí do tak přísných měřítek. „Máš pravdu, omlouvám se.“

„Dobře.“ Margaret se zadívala na dceru. „A Cade si se svým majetkem může nakládat podle libosti. Doufám, že tím je to jasné.“

„Chtěla jsem jen na pár hodin vypadnout z tohoto domu,“ bránila se Faith a vztek s ní začínal lomcovat. „On si klidně mohl vzít dodávku. Stejně s ní jen zaparkuje někde ve tmě, aby mohl ohmatávat Tory Bodeenovou.“

„Moc hezky mluvíš, sestřičko,“ zamumlal Cade, „moc hezky.“

Margaret přistoupila o krok blíž, ale pak se ovládla. „Tak ty... Ty se máš dnes sejít s Victorií Bodeenovou?“

„Ano.“

„Nevíš snad, jak se na ni dívám?“

„Ale vím.“

„Zřejmě ti na mém názoru nesejde. Nic pro tebe neznamená fakt, že měla podíl na smrti tvé sestry a že nám její ztrátu neustále připomíná.“

„Tory se ničím neprovinila a je mi líto, že si to myslíš. A ještě víc líto, že ti mé přátelství s ní působí nějakou bolest.“

„Nech si svou lítost pro sebe,“ odpověděla chladně. „To je jen pozdní omluva za špatné chování. A jestli jsi rozhodnutý nechat tu ženu vstoupit do svého života, do mého rozhodně nesmí. Pochopils to?“

„Jistě.“ Jeho hlas byl stejně ledový jako její. „Pochopil.“

Margaret se už beze slova otočila a odměřeným krokem odešla pryč.

Cade se za ní chvíli díval a bylo mu skutečně líto, že v jejích očích zahlédl takový žal, a k tomu se za něj cítil zodpovědný. Raději se zlostně otočil k Faith. „Moc prima výstup, jako vždycky. Přeju ti hezký večer.“

Zavřela oči a Cade vyběhl z pokoje. Cítila pálení v žaludku a bylo jí špatně ze své neomalenosti. Chvíli se jen tak pohupovala, ale pak se zvedla a vyběhla na chodbu. To už dole zaslechla klapnutí dveří.

„Promiň,“ zašeptala a sedla si na schody. „To jsem nechtěla. Nezlob se. Nesmíš mě nenávidět.“ Položila si hlavu na kolena. „Vždyť já už se nenávidím sama.“

Doufám, že omluvíš chování mých dětí, Geralde.“, Margaret se vrátila do salónu, kde čekal její starý přítel.

Soucitně se na ni usmál. „Není třeba se omlouvat. Je to jen horká krev.“ Chopil se skleničky sherry, kterou mu předtím nabídl.

V salónu tiše hrála hudba. Bach, kterého oba milovali. Na klavíru stála křišťálová váza s růžemi, jež soudce jako vždycky přinesl.

Noblesně zařízený pokoj sladěný do modrých tónů se rozhodně nehodil pro poházené dětské hračky nebo jiné rušivé prvky.

„Horká krev,“ opakovala Margaret, „to je od tebe laskavé.“ Přešla k oknu a dívala se za odjíždějícím Cadeem. Po zádech jí přeběhl mráz. „Mám obavu, že je to něco víc i méně.“

„Naše děti dospívají, Margaret.“

„Ne všechny.“

Neřekl na to nic, protože věděl, jak je pro ni vzpomínka na Hope bolestná. Raději to přešel mlčky. Znal Margaret pětatřicet let a jednou se jí sám krátce dvořil. Vzala si ovšem Jaspera Lavellea, který byl majetnější a měl modrou krev. Gerald si tedy hleděl právnické kariéry. Později se také dobře oženil, vychoval dvě děti a už pět let byl spokojeným vdovcem. Na nový sňatek, stejně jako Margaret, nepomýšlel, protože to bylo pohodlnější.

Přesto měl rád Margaretinu společnost, debaty o umění a literatuře i o posledních událostech v politice. A také si navykl na pravidelné večere s kávou a procházkou v zahradě na Beaux Reves.

V sexu dával přednost najatým prostitutkám, které splnily všechny jeho požadavky a byly bezejmenné. Považoval se za zarytého republikána a oddaného baptistu s takovým tajným sexuálním koníčkem.

„Dnes asi nebudu dobrá společnice.“

„Jsme přece staří přátelé, s tím si nelam hlavu.“

„Jsem rozrušená, Geralde. Victoria Bodeenová. Myslela jsem, že se s jejím návratem do Progressu nějak smírím, ale dnes jsem se dověděla, že se vídají s Cadeem.“

„Je to přece dospělý muž, Margaret.“

„Ale můj syn.“ Obrátila se k němu a ve tváři měla kamenný výraz. „To nepřipustím.“

Zadržel povzdechnutí. „Myslím, že když na něho budeš tlačit, dodáš té věci zbytečně na důležitosti.“

„Nehodlám na něj tlačit.“ Rozhodla se pro něco jiného. „Měl se oženit s vaší Deborah, Geralde.“

Toho oba litovali stejně. Gerald se smutně usmál. „Mohli jsme mít společná vnoučata.“

„No právě.“ Margaret při té představě dostala chuť na další sherry.

Tory čekala na Cadeův příjezd. Už měla všechno promyšleno. Teprve s odstupem si uvědomila, jak s ní Cade lehce manipuloval.

Ona byla přece už léta pánem svého času a života a nehodlala nikoho cizího pouštět ke kormidlu.

Je to sice milý, hezký muž a v jeho společnosti se cítí dobře. Pečlivě si svou řeč připravila před zrcadlem. Ale ona se teď musí věnovat svému obchodu a nechce navazovat vztah s ním ani s kýmkoli jiným. Samozřejmě že ji jeho zájem těší, ale měli by to prostě ukončit a zůstat dobrými přáteli, protože nic jiného mu nabídnout nemůže.

Přejela si zuby po spodním rtu. Ještě si dokázala vybavit dotek jeho rtů. Chutnaly po podzimních broskvích, sladce a opojně.

Proč měla v tu chvíli dojem, jako by došlo k důležitému spojení, jako by poslední kousek mozaiky zapadl na své místo?

To jsou jen takové romantické představy, uvažovala. Je to normální a lidské. Vždyť ani nešlo o opravdový polibek, ale jen takové ochutnání. Asi ji chtěl jenom navnadit. Je chytrý, to jistě. Ale nefungovalo by to.

Teď už ho očekávala připravená a s klidnou myslí. Vyšla z domu, když zaslechla jeho vůz. Nechtěla se s ním setkat vevnitř, kde by ji zase mohl přivést do rozpaků. Řekne mu hezky, co má na srdci, a pak za sebou zavře dveře. Zůstane tam, kde je v bezpečí.

Pak ale uviděla jeho tvář.

Seděl v hezkém kabrioletu, vlasy měl rozčuchané větrem a ruce položené na volantu. Vyslal k ní milý úsměv, ale za ním cítila rozladěnost a hněv. A hořkou bolest.

Žádná jeho manipulace nebo chytrý plán by ji nemohly víc zasáhnout.

„To se mi na tobě líbí, Tory. Jsi vždycky připravená.“ Vystoupil a šel jí otevřít druhé dveře.

„Co se ti stalo?“

„Co by se stalo?“ Už chtěl začít všechno zlehčovat, ale pak se vzdal. Vrátil se na své místo a oba nastoupili. „To vždycky takhle bez dovolení nakoukneš člověku do myšlenek?“

Prudce položila hlavu na opěradlo, jako by ji někdo uhodil.

Složila si ruce v klíně. Jednou to stejně muselo přijít, tak raději teď.

„Ne. To by bylo dost hrubé.“

Zasmál se. „Aha, takže čtení myšlenek se řídí nějakými pravidly slušného chování.“

„Já nečtu myšlenky.“ Tiskla si ruce v klíně, až jí klouby zbělely. „Spíš jen pocity. Naučila jsem se to odblokovat, i když mi třeba neuvěříš. Není příjemné nechat se zahlcovat pocity jiných lidí. Většinou to ovládnou. Jen občas, když nedávám pozor, zvláště když jde o silné emoce, do mě něco pronikne. Omlouvám se za narušení tvého soukromí.“

Chvilí nic neříkal a jen seděl se zavřenýma očima. „Ne, já se omlouvám. Nechoval jsem se dobře a taky se dobře necítím, jak už jsi zjistila. Asi jsem si chtěl vylít vztek a tys byla po ruce.“

„Chápu, že je nepříjemné být s někým, komu nemůžeš věřit, kdo by mohl ovládat tvoje myšlenky a využívat je. Proto jsem se snažila ti vysvětlit, proč se pro vztah nehodím.“

„To je ale pěkná kupa nesmyslů,“ řekl na to Cade mírně. „Něco takového si mám jako myslet já?“

„Ano. Je pochopitelné, že máš pochybnosti. Já už jsem se sebou smířená, ale nikdo další být nemusí. Ani to nečekám. Nikoho nepotřebuju.“

„Jen abys z té své hrdé výšky nespadla na nos, Tory.“ Když se natáhla po klice, povytáhl bočí. „Zbabělce.“

Stiskla prsty a pak kliku pustila. „Mizero.“

„To možná jsem, ale nesmíš mi podsouvat myšlenky, které mě nikdy nenapadly. Ještě ani nevím, co si o tomhle myslet. Potřebuju víc času. Ale cítím, že mi na tobě záleží.“

Naklonil se k ní a ona se instinktivně odtáhla. „Víš co? Tímhle mě pěkně znervózňuješ.“ Pomalu zatáhl za její pás a zaklapl ho. „A zároveň mě to nutí dotýkat se tě znova a znova, dokud se nepřestaneš děsit.“

Nastartoval a položil ruku na její sedadlo. „Můžeš to nazvat ješitností. Je to prostě tak a je mi to fuk.“

Vyjel na cestu a sešlápl plyn. „Ženskou jsem nikdy neuhodil,“ prohodil, ale bylo jasné, že se zlobí. „A s tebou to rozhodně nezačnu zkoušet. Chci se tě dotýkat jinak. Ale neublížím ti.“

„Já si přece nemyslím, že by všichni muži mlátili ženy.“ Dívala se z okna a snažila se uklidnit. „Vysvětlili mi to na terapiích.“

„Fajn,“ řekl prostě, „tak to nemusím mít strach, že tě každý můj prudší pohyb vyleká. Nevadí mi, že tě znervózňuju, ale děsit tě nechci.“

„Kdybych z tebe měla strach, nebyla bych tu s tebou.“ Vítr jí ovanul tvář a vlasy. „Já nejsem křehká květinka, Cadee, ani oběť. Už ne.“

Chvilí mlčel. „Kdybych si to myslel, nebyl bych tu zase já.“

Otočila se k němu a pozorovala jeho tvář. „To bylo chytré. Asi to nejlepší, cos mohl říct. A já navíc věřím, že to myslíš vážně.“

„Asi patřím k těm podivným bytostem, co se snaží myslet vážně svoje tvrzení.“

„Tomu taky věřím.“ Zhluboka se nadechla. „Nechtěla jsem s tebou dneska jet. Myslela jsem, že ti to vysvětlím a zase půjdu. A podívej se na mě.“

„Mělas se mnou soucit.“ Hodil po ní okem. „To byla ta chyba.“

Krátce se zasmála. „Asi jo. Kam vlastně jedeme?“

„Nikam zvlášť.“

„Fajn.“ Pohodlně se usadila a bylo jí najednou dobře. „Nikam zvlášť je prima místo.“

Zajel dál, než původně chtěl. Táhl ho to k moři. Slunce jim zapadalo za zády a barvilo nebe do krvavá. Mozart, kterého Tory naladila, se k tomu večernímu šeru rozhodně hodil líp než rock, který by vybral sám.

Našli malou restauraci na pláži, stranou od davu, který se soustředil spíš na blízké Myrtle Beach. Byl teplý večer, a tak se usadili venku u stolku se svíčkou ve skleněné kouli. Hovor hostů příjemně tlumilo šumění vln.

Na pláži opodál ještě výskaly děti a party mladých lidí. Honily se za kraby a házely drobky rackům. Všechno napětí uplývajícího dne se vytratilo.

Tory neměla zvláštní hlad. Ale když začal Cade vyprávět o své práci, přece jen se pustila do salátu.

„Až se ti začnou klížit víčka, zastav mě.“

„Mě hned tak něco neotráví. A o ekologicky pěstované bavlně náhodou něco vím. V Charlestonu jsme prodávali takové košile. Byly drahé, dovezené z Kalifornie, ale i tak šly dobře na odbyt.“

„Musíš mi dát adresu toho obchodu, protože tuhle věc jsem ještě tak docela nevyřešil. Loni začala firma Lavelle Cotton vyrábět látky, které budou určitě o moc levnější než ty z Kalifornie.“

„A budeš mít vyšší zisk.“

„Jistě.“ Namazal rohlík máslem a podal jí ho. „Na to lidi stejně vždycky slyší víc, než na nějaké řeči o pesticidech a křepelkách.“

„Křepelkách?“

„Křepelkách a dalších druhích, co žijí na okraji polí. Myslivci je střílí a s nimi jedí pesticidy. Pak jsou tu insekticidy, co kromě škůdců zabijí i užitečné brouky. Drůbež je sezobe, a tak se infikuje. Ten bludný kruh se nedá přerušit jinak než najít novou metodu.“

Tory si uvědomila, jak je dosud zatížená otcovým názorem, že se s přírodou musí den za dnem bojovat.

„Ty máš farmaření rád, vid?“

„Mám, nebo je to špatně?“

Zavrtěla hlavou. „Hodně lidí si vydělává na živobytí prací, která je nebaví. I já jsem mohla skončit v továrně na barvy. Jenže jsem tajně navštěvovala obchodní kursy. Takže vím, jaké to je jít si za svým i přes protesty druhých.“

„A jak jsi tehdy věděla, co vlastně chceš?“

„Chtěla jsem být prostě chytrá.“ A utéct co nejdál, pomyslela si, ale vrátila se k tématu. „Ekologické zemědělství je jistě pokrokové a šetrné. Ale když nepráškuješ, tak se přece objeví škůdci a choroby, ne?“

„Bavlna se pěstuje přes čtyři tisíce let. Co myslíš, že lidi dělali před šedesáti lety, kdy ještě žádnou chemii neznali?“

Jeho nadšení pro věc ji zaujalo. „Měli otroky a pak nádeníky, co pracovali za otroké mzdy. To je přece taky jeden z důvodů, proč Jih prohrál válku se Severem.“

„Dějepis si můžeme nechat na jindy.“ Naklonil se blíž. „Na pěstování bavlny se hodí nějaká ta ruka navíc, ale taky se dají využít přírodní zdroje. Chlévská mrva a kompost, který neznečišťuje spodní vody. Krycí plodiny, co pomáhají redukovat množství škůdců, a obměňování plodin na poli. Na místo ručního sbírání brouků se na pole nasadí jejich přirození nepřátelé, třeba slunéčka sedmitečná. Očesané rostliny se nechávají shnít a zaořou se.“

Opřel se do židle, protože jim přinesli jídlo. Nalil do sklenic trochu vína a rychle pokračoval. „Podle federálního zákona taky čistíme pozemky od staré bavlny vyžrťováním. Takže když se prodají, jsou čisté a prosté všech chemikálií. Někomu může připadat jako zbytečný luxus mít takovou košili nebo šortky. Ale bavlněné semínko se přidává taky do potravin. Kolik myslíš, že sníš pesticidů v takovém pytlíku bramborových lupínků?“

„Asi to ani nechci vědět.“ Ale vzpomněla si na oblaka chemického prachu, který k nim každý rok zavanul z pole a dlouho se držel ve vzduchu.

„Kdy ses o tyhle metody vlastně začal zajímat?“

„V prvním roce na vysoké. Četl jsem o tom. No, a pak tady byla jedna slečna...“

„Aha,“ bavila se Tory a zařízla nožem do pstruha, „už se nám to rýsuje.“

„Jmenovala se Lorilinda Dorsetová. Byla z Kalifornie. Oslňující bruneta v těsných džínách.“

Při té vzpomínce sladce vzdychl. „A zarytá členka Greenpeace a spousty dalších organizací. Takže abych na ni udělal dojem, začal jsem číst o právech zvířat, čistém farmaření a podobně. Dva měsíce jsem nejedl maso.“

Tázavě pohlédla na steak na jeho talíři. „Tak to musela být láska.“

„Prvních pár týdnů určitě byla. Nechal jsem se zatáhnout na seminář o ekologickém zemědělství a ona se nechala svléknout z těch těsných džín.“ Dlouze, smyslně se usmál. „No, ale samozřejmě že má touha po mase časem převážila touhy jiné a Lorilindě jsem se jako masožravec zprotivil.“

„Co jiného taky mohla dělat?“

„Jistě. Ale na to, co jsem četl a slyšel na semináři, jsem myslet nepřestal. Začalo mi to dávat smysl. A tak, když jsem zdědil Beaux Reves, jsem se pustil do té zdlouhavé práce plné konfliktů.“

„Lorilinda by na tebe byla pyšná.“

„Asi ne, ten cheesburger mi nikdy neodpustila. To bylo vážné porušení víry. Ještě měsíce potom jsem nedokázal spolknout maso bez pocitu viny.“

„Chlapi jsou parchanti.“

„Já vím.“ Také ale věděl, že Tory se dokáže pořádně najíst, když je zaujatá něčím jiným. „A pokud mi odpustíš, že k nim taky patřím, mohla by ses stát v Progressu výhradním prodejcem výrobků firmy Lavelle Cotton. Co ty na to?“

„To chceš, abych prodávala tvoje košile?“ zeptala se překvapeně.

„Košile nutně ne. Co třeba ložní prádlo, ubrusy, ubrousky...“

„No.“ Tory obchodní téma ihned zaujalo. „To bych nejdřív musela vidět vzorky, dohodnout se na ceně, kvalitě a designu. Já se totiž snažím vyhybat

tovární konfekci. Chci prodávat jen unikáty od místních umělců a řemeslníků.“

Usrkla trochu vína a zamyslela se. „Ubrusy z ekologicky pěstované bavlny,“ zašeptala. „Z pole přímo do výloh a na stůl, a to všechno v rámci georgetownského kraje... To zní moc dobře.“

„Prima.“ Zvedl sklenici a přitukl si s ní. „Už najdem způsob, který by oběma vyhovoval. Všechno jde, když se chce.“

Večer rozhodně končil příjemněji, než začal. Pohoda navozená vínem, úplňkem a rozhovorem Tory uklidňovala. Obvykle nepila víc než jednu sklenici a dnes si dovolila dvě.

V autě na zpáteční cestě se jí zavíraly oči. Vítr jí připomínal vůně nadcházejícího léta - odkvetlých růží, sluncem roztaveného asfaltu a magnólií.

Díkybohu, že se po západu slunce aspoň trochu ochladilo. Jestli jí nikdo rychle nezastaví, bude muset celou cestu na pláž šlapat pěšky. Za to ale může ta potvora Marcie. Chtěla být za každou cenu sama s Timem, aby si to mohli rozdávat. Ale ona na ni kašle. Chytí stopa a na Myrtle Beach si taky užije.

Jen aby někdo zastavil. No tak, zlatíčko, zabrzdí! Jasně!! Super.

Tory se napřímila v sedadle, vytřeštila oči a nasávala vzduch jako před skokem do hluboké vody.

„Nastoupila do auta. Vhodila tam svůj batoh a nastoupila.“

„Tory?“ Cade rychle zajel ke krajnici a uchopil ji za ramena. „To nic. Jen jsi na chvíli usnula.“

„Ne.“ Odstrčila ho a zoufale zatahala za pás. Srdce jako by jí sevřely ledové ruce. Těžce oddechovala. „Ne.“ Otevřela dveře, vyskočila z vozu a začala klopýtat po krajnici. „Chytila stopa na pláž. Někde támhle, támhle vzuď.“

„Počkej.“ Dohonil ji a násilím otočil. „Zlato, vždyť se třeseš.“

„On jí zastavil.“ Obrazy, zvuky a pachy zaplavily její mysl. V krku jí páliło jako kuřáka po mnoha cigaretách. „Sjel z cesty, mezi stromy. Něčím ji praštil. Ona neví, co to bylo, jen cítí bolest, je oslepená. Co je? Co se děje? Strká do něj, ale táhne ji ven z auta.“

„Kdo?“

Zatřepala hlavou, aby v tom zmatku a hrůze našla sama sebe. „Tam. Támhle nahoru.“

„Dobře.“ Měla rozostřený pohled a na dotyk lepkavou kůži. „Chceš jít kousek tam nahoru?“

„Musím. Nech mě být.“

„Ne,“ chytil ji pevně za ruku, „to nemůžu. Půjďme. Jsem u tebe. Cítíš mě tady vedle sebe.“

„Já nechci. Nechci to.“ Pochodovala po silnici. Cítila, že je pozdě volat na pomoc pud sebezáchovy.

„Chtěla se dostat na Myrtle Beach. Byla rozzlobená na svou kamarádku. Marcie. Kamarádku jménem Marcie, která měla jet s ní a strávit s ní víkend. Ted' stopovala, protože si nechtěla nechat zkazit výlet. Měla radost, že jí zastavil. Je unavená a má žízeň. On prý jede až k pláži.“

Zastavila se, zvedla ruku. Hlava se jí zvrátila, ale oči zůstávaly do široka otevřené. „Dal jí napít. Blackjack. Zdá se jí fajn jet autem a popíjet whisky. Musel ji uhodit tou lahví. Ano, protože mu ji vrátila a smála se a pak ucítila tu ránu. Kristepane! To bolí!“

Zavrávala a chytila se rukou za tvář. V ústech ucítila chuť krve.

„Ne. Nedělej to.“ Cade ji sevřel do náruče a překvapeně zjistil, že se nebrání.

„Nevidím. Nevidím ho. Počkej.“ Začala pěstí, žaludek se jí obracel. „Vzal ji tam nahoru.“ Smutek a lítost ji začínaly přemáhat. „Ne, já nemůžu, nemůžu.“

„Taky nemusíš. Už je to pryč. Pojď zpátky do auta.“

Pohupovala tělem ze strany na stranu. „Znásilnil ji.“ Zavřela oči a poddala se tomu řezavému pocitu. „Chvíli se brání. Je k smrti vyděšená a bojuje. Uhodí ji jednou dvakrát do tváře. Bolí to, bolí. Chce pryč, chce k matce. Pláče, zatímco on chrochtá, heká a je hotový. Cítí jeho pot, pohlaví, svou krev. Už se nebrání.“

Tory zvedla ruce k obličejí. Potřebovala cítit obrysy své tváře, nosu, úst, aby si uvědomila, kdo je.

„Nevidím ho. Je tma a on je jako nějaká věc. Jakoby neskutečný. Ona ho taky dobře nevidí, ani když ji začíná škrtit. Netrvá to dlouho, už beztak skoro není při smyslech a nebrání se. Je mrtvá. Leží tam nahá ve stínu stromů. Nechal ji tam. Cestou k autu si pískal.“

Teprve teď se od Cadea odtáhla. On ale nespouštěl oči z její bledé tváře.

„Bylo jí teprve šestnáct. Hezká blondýnka s dlouhýma nohama. Alice. Ale protože se jí to nelíbilo, všichni jí říkali Ally.“

Tíha té události ji přemohla.

Cade ji zachytil včas. Ležela mu v náruči jako mrtvá. Byl otřesený její ztuhlostí i tím hrozným příběhem. Rychle ji nesl zpátky k autu a doufal, že dál od toho místa se jí udělá líp.

V autě otevřela oči. Byly zamlžené.

„Už bude dobře. Zavezu tě domů.“

„Za minutku budu v pohodě.“ Věděla, že tělesná nevolnost brzy přejde. Jen ta hrůza zůstane. „Omlouvám se.“ Trhla bezmocně rameny.

„Za co?“ Obešel auto a znaveně se svezl za volant. „Jen nevím, co pro tebe můžu udělat. Něco musí existovat. Zavezu tě domů, pak se vrátím... a najdu ji.“

Tory se na něho zmateně podívala. „Ona už tam ale není. Stalo se to dávno. Už před lety.“

Chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. Alice, říkala. Blondýnka jménem Alice. Così se prodíralo jeho paměti. „To tě to vždycky takhle posedne? Zničehonic?“

„Občas.“

„Ubližuješ si tím.“

„Ne, unavuje mě to, je mi trochu špatně, ale nebolí to.“

„Ubližuje ti to,“ opakoval a otočil klíčkem ve startéru.

„Cadee.“ Konejšivě se dotkla jeho ruky. „Bylo to... Je mi líto, že ti to musím připomínat, ale měl bys to vědět. Bylo to stejné jako s Hope. Proto mě to tak silně zasáhlo. Přesně jako s Hope.“

„Já vím.“

„Ne, ty mi nerozumíš. Ten muž, co zabil tuhle dívku, zabil taky Hope.“

Progress

*Pochopíš-li, co je revoluce, nazvi to
pokrokem;
a pochopíš-li, co je pokrok, nazvi to
zítřkem.*

VICTOR HUGO

Details, které dokazují, že ten příběh o dívce zavražděné poblíž silnice je nesmysl. Nemohla být znásilněna stejnou zrůdou jako moje sestra.

Malá Hope s poletavými vlasy a milým úsměvem. Všechny ty důvody bych tu mohl vyjmenovat pěkně za sebou, jak jsem to včera nedokázal před Tory. Víím, že jsem ji zklamal, že jsem ji zase zahnal do jejího mlčení, když jsem řekl, aby o tom nemluvila.

Jenže to, co vyprávěla, ten krutý příběh, co jí vyvstal před očima, tolik oživilo vzpomínky na léto, kdy se nám zbořil celý svět.

Možná bude snazší psát o Hope než o nešťastné dívce, kterou jsem nikdy nepoznal.

Když tak sedím tady, u otcova stolu, dokážu postupně odčítat léta, dokud mi zase není dvanáct. Jsem ještě natolik nevinný, že nedbám na lidi, které miluju. Kamarádi jsou pro mě víc než moje rodina a sním o dospělosti jako o magickém věku, kdy budu moct řídit auto, pít alkohol a dělat podobné skvělé věci.

To ráno jsem splnil své povinnosti, na kterých otec trval v rámci dobré výchovy. Alespoň do smrti mé sestry. Prošel jsem se s ním po polích, kde mi znovu připomněl, že na Beaux Reves odjakživa patřila bavlna, a ne sója nebo rajčata, které začínali houfně pěstovat naši sousedé.

Ten rok to vypadalo na bohatou úrodu. Bavlníková poupata začínala prskat a schylovalo se ke sklizni. Schylovalo se ke konci léta.

Po obědě jsem měl volno. Otec sice očekával, že budu pilně pracovat a učit se, ale že se také budu chovat jako kluk. Byl to skvělý muž a prvních dvanáct let mého života pro mě znamenal všechno.

Ztratil jsem ho dlouho předtím, než skutečně zemřel.

Vzal jsem tedy kolo a uháněl tím parným dnem k Wadeovi, do našeho bunkru na staré smokvoni v jejich zahradě. Dwight už tam taky byl, a tak jsme pili citronádu a prohlíželi komiksy. Co jiného mohou taky dvanáctiletí kluci v takovém horku dělat.

Jenže teta Boots nás nenechala na pokoji. Zvala nás na sendvič a coca-colu a neustále nám svým opatrovnickým úsměvem a bílou zástěrou připomínala, že ještě nejsme mladí muži, za které jsme se už považovali.

A tak jsme utekli k řece, zaplavat si. Myslím, že jsme si chvíli povinně dobírali Dwighta pro jeho baculatý bílý zadek a on zas na oplátku přirovnával naše přirození k různým druhům nevábné zeleniny. Život je pěkný, když je vám dvanáct let. Diskutovali jsme o samých důležitých věcech. Kdo je lepší - Superman, nebo Batman? Jak přemluvíme rodiče, aby nás vzali do kina na Pátek třináctého? Copak se můžeme nechat znemožnit před spolužáky, že jsme ještě neviděli, jak šílený Jason odkrágluje další várku lidí?

Takové věci nám tehdy připadaly životně důležité.

Někdy kolem čtvrté, kdy jsme se stačili přejít přezrálými broskvemi a zelenými hruškami, musel Dwight domů. Čekali na návštěvu tetičku z Lexingtonu a přísní rodiče mu nedovolili opozdit se.

Tušili jsme, že ho navléknou do svátečních kraťasů a vyžehlené kravaty, a když byl z doslechu, dobře jsme se tím s Wadeem bavili. Pak jsme se také vydali domů.

Na cestě jsem minul Tory. Šla pěšky proti mně. Byla bosa a měla příliš krátkou sukni. Napadlo mě, že si asi hrála s naší Hope. Nevšímal jsem si jí, jen jsem kolem rychle prosvištěl na kole. Až teď si vzpomínám, jak se na mě těma velikýma šedýma očima zpod černých vlasů upřeně dívala. Tehdy jsem se nemohl ztrapňovat rozhovory z holkami a neztratit přitom mužskou důstojnost. Ale ohlédl jsem se, když odcházela na silných opálených nohách.

Když jsem ty nohy příště zase uviděl, byly poseté červenými šlinci.

Hope hrála na verandě školku s míčem, kterou uměla dokonale. Porazila kohokoli, kdo byl ochoten se zapojit. Snažila se mě přemluvit taky, že prý mi dá fóra. To mě samozřejmě urazilo, a tak jsem řekl něco jako, že je to hra pro děcka. Její smích a údery balónem mě následovaly do domu.

Dal bych několik let života, jen kdybych se mohl vrátit na tu verandu a dívat se, jak nade mnou vyhrává.

Večer probíhal jako každý jiný. Lilah mě hned poslala do koupelny. Za matkou do salónu, kde hrála hudba, jsem nešel, protože tam nerada viděla špinavé, zpocené kluky.

Je zajímavé si po těch letech uvědomit, jak hodně jsme byli s Wadeem a Dwightem ovládáni našimi matkami. Wade ženou s třepetavýma rukama a něžnýma očima, Dwight maminkou s mísami cukroví a já nepsanými pravidly povoleného a nevhodného chování. Dnes už na tom ale nesejde.

Tehdy večer jsem se ale vyhnul matčinu přísnému pohledu a vyběhl rovnou nahoru. Faith ve svém pokoji oblékala barbíny.

Rychle jsem se osprchoval, čistě se oblékl a učesal, možná si i trochu zacvičil s posilovačem svalů před zrcadlem a pak se rozběhl dolů.

K večeři Lilah připravila smažené kuře s bramborovou kaší a čerstvý hrášek ze zahrady. Ten Faith samozřejmě nechtěla jíst. Možná by jí to i prošlo, kdyby nezačala dělat scény. Nakonec musela s ostudou od stolu. Myslím, že její porci dojedl otcův starý lovecký pes Chauncy.

Po večeři jsem se chvíli poflakoval venku a přemýšlel jak přimět tátu, aby mi dovolil postavit na zahradě bunkr. Napadlo mě, že kdybych našel nějaké skryté místo, nebyl by tak neoblomný. Právě při průzkumu pozemku jsem narazil na Hopeino kolo schované za keři kamélií.

Ani ve snu by mě nenapadlo něco vyzvonit, to jsme jako sourozenci nikdy nedělali, snad jen když v hádce převážilo naše sobectví nad soudržností. Neudělal bych to, i když jsem tušil, že se chystá někam za Tory, protože to léto měly ty dvě pořád nějaké tajnosti. Matka se ale chovala k děvčatům přísněji než ke mně, a tak jsem to pustil z hlavy a staral se svůj bunkr.

Kdybych ale něco řekl, možná bych jí zkazil plány a ona by mě obdařila vyčítavým pohledem a den dva se mnou nemluvila. Jenže by byla naživu.

Místo toho jsem se se soumrakem vrátil do domu a usadil se k televizi, což bylo tehdy mé výsadní právo. Brzy jsem dostal na něco chuť a pak jsem u filmu Hill Street Blues a pytlíku brambůrků přemýšlel, jaké by to bylo stát se policajtem.

Když jsem se s plným břichem a zarudlýma očima dostal do postele, byla moje sestra už mrtvá.

Myslel, že bude moci napsat víc. Porovnat si na papíře fakta o smrti Hope a té druhé dívky. Ale nemohl. Zaplavily ho vzpomínky a beznadějný žal.

Netušil, jak živě se mu vybaví sestra i obrazy z následujícího rána.

Cítila snad Tory něco podobného? Jako když se před vámi odvíjí děsivý film, který nelze zastavit?

Asi ne. Bylo to víc. Věděla vůbec, že předešlého večera mluvila spíš ústy té dívky než jen o ní? Anebo to Alice promlouvala skrze ni? Jak musela

být Tory silná, aby něco takového dokázala snášet a přitom si vybudovat vlastní život.

Chtěl popsané listy schovat do psacího stolu, ale pak se rozmyslel a zalepil je do obálky. Bude si o tom s Tory muset znovu promluvit. Měl pravdu, když řekl, že stín jeho sestry stojí mezi nimi. Oni dva se nikam nedostanou, pokud se s tou ztrátou jednou provždy nevyrovnají.

Zaslechl dědečkovy staré hodiny odbíjet dvakrát. Uvědomil si, že za čtyři hodiny bude zase běhat po svých lánech a věřit, že mu plány vycházejí. Přes všechno úsilí, které by jeho otec ani děda nepochopili, bude stejně nakonec stát a dívat se k nebi, zdali mu sešle příhodné počasí. Zadíval se na obálku ve svých rukou. Studium ani těžká práce nezmůžou nic proti osudu, uvědomil si.

Zhasl stolní lampu a veden jen světlem měsíce se vydal z pracovny ve věži do svého pokoje. Musí se přece jen trochu vyspat. Vždyť si na zítřek sjednal kromě obvyklé práce i schůzku v továrně. Nesmí zapomenout na ty vzorky pro Tory, připomněl si.

Pak by se za ní zase mohl stavít.

Vstoupil do pokoje, potěžkal obálku v ruce a pak ji zastrčil do aktovky postavené vedle pracovních bot.

Když si rozepínal košili, ucítil slabý závan kouře z terasy. Zadíval se tam a všiml si, že jsou dveře pootevřené a za sklem se vznáší zapálená cigareta.

„Myslela jsem, že tam nahoře zůstaneš celou noc.“ Faith se otočila. Byla oblečená do jednoho z oblíbených županů. Zaujala ležérní pózu.

„Proč si nekouříš ve svém pokoji?“

„Nemám takovou prima terasu jako mladý pán.“ To byla další příčina častých sporů. Ale i když trval na tom, že Faith pokoj po otci určitě lépe využije, matka zůstala neoblomná. Musel si ho vzít on.

Faith pomalu potáhla z cigarety. „Ty se na mě pořád zlobíš, že? Ani se ti nedivím. Chovala jsem se děsně. Mně to prostě nemyslí, když jsem rozčílená.“

„Jestli to má být omluva, tak беру. A teď už mě nech. Chci si lehnout.“

„Spím s Wadeem.“

„Ježíši.“ Cade si přitiskl prsty na víčka a divil se, že si je nepromáčkl do hlavy. „A ty myslíš, že to potřebuju vědět?“

„Já jsem přišla na jedno tvé tajemství, tak ty máš právo znát jedno moje. Budem si kvít.“

„To je teda nápad.“ Sesunul se na kovové křesílko na terase. „Wade. Zatraceně.“

„No tak, přestaň. Je nám spolu docela fajn.“

„Jen dokud ho nevymačkáš jako citrón a pak neodhodíš.“

„To nemám v plánu.“ Krátce a chladně se zasmála. „To neplánuju nikdy. Prostě se to stane.“ Odhodila oharek přes zábradlí bez ohledu na to, že to matku zase rozčílí. „Mám s ním lepší náladu. Tak co by na tom mělo být zlého?“

„Nic, je to tvoje věc.“

„Asi tak jako schůzky s Tory tvoje.“ Přistoupila k němu a dřepala si, aby mu viděla do očí. „Cadee, omlouvám se za to, co jsem dnes řekla. Lituju, že to nemůžu vzít zpátky.“

„To vždycky, když je pozdě.“

„Někdy to ale nemyslím moc vážně. Teď toho fakt lituju.“ Protože vypadal tak unaveně, lehce ho podržela ve vlasech. Vždycky mu ty husté kudrny záviděla. „A matčiných řečí si nevšímej. Nemusí do toho strkat nos. I když má asi pravdu.“

Zachytil vůni matčina jasmínu, noční květiny. „Nemá.“

„No, já jsem ta poslední, kdo by mohl udílet rady, co se týče romantických vztahů...“

„Přesně tak,“ přerušil ji.

Zvedla obočí. „Jau, to zbolelo. Ale stejně to dokončím. Tahle rodina má už beztak trablů dost, aby se k nim ještě přidávala Tory Bodeenová.“

„Ona je přece součástí toho, co se té noci stalo.“

„Ale Cadee, my jsme byli ztracení už dlouho předtím, než Hope zemřela.“

Vypadal tak žalostně, že měla chuť všechno zlehčit a odejít. Ale od chvíle, co se Tory vrátila, hodně přemýšlela.

„My jsme to měli spočítané, už když jsme se narodili. Všichni tři. A matka s otcem ještě dřív. Nebo si snad myslíš, že jejich manželství byl nějaký román? Přece si nebudeme nic nalhávat.“

„Měli dobré manželství, Faith, až do chvíle...“

„Dobré manželství?“ Znechuceně si odfrkla, vstala a vytáhla z kapsy županu další cigaretu. „Co to podle tebe je dobré manželství? Že byli vhodné partie? Že si dědic největších pozemků v kraji našel dobře situovanou nevěstu? Fajn, tak to bylo dobré manželství. Možná k sobě i něco cítili, aspoň chvíli. Plnili svou povinnost,“ dodala hořce a škrtila zapalovačem. „Vyrobili totiž nás.“

„Snažili se být co nejlepší,“ odpověděl Cade unaveně. „Tos ale nikdy nechtěla vidět.“

„Možná to nejlepší nebylo dost, pro mě jistě ne. A nechápu, proč pro tebe ano. Jakou volbu ti vlastně nabídl? Od malička jsi byl vychovávaný

jako budoucí pán z Beaux Reves. Co kdyby ses chtěl stát třeba instalatérem?“

„Jasně, to byl vždycky můj sen. Pořád si tajně vyměňuju těsnění v koupelně, abych měl aspoň z něčeho radost.“

Rozesmálo ji to a její vztek se otupil. „Ty víš, jak to myslím. Mohl ses chtít stát inženýrem, doktorem nebo spisovatelem, ale stejně bys neměl šanci. Jako jediný syn jsi měl cestu přesně nalajnovanou.“

„Máš pravdu a nevím, co bych v takovém případě dělal. Ale já jsem nic jiného nechtěl.“

„Jak jsi mohl, když jsi odjakživa slyšel jen: ‚Až tohle Cade jednou převezme...‘ Copak bys dokázal říct, že se chceš stát kytaristou v rockové kapele?“

Ted' se rozesmál Cade a Faith si povzdechla. Uvědomila si, proč tak ráda chodila do jeho pokoje. On ji vždycky dokázal vyslechnout.

„To oni nás stvořili, chápeš? A jestli nakonec máš, cos chtěl, jsem ráda. Opravdu.“

„Já vím.“

„Ale stejně to není spravedlivé. Zatímco ty ses musel učit své budoucí práci, mně říkali, že se musím chovat slušně, mluvit potichu a že nesmím běhat po domě.“

„Snad tě utěší, že jsi stejně nikdy neposlechla.“

„Ale mohla jsem,“ zašeptala. „Kdybych už tehdy nepochopila, že ze mě chtějí vychovat jen poslušnou ženušku, jako byla moje matka. Nikdo se mě nikdy nezeptal, jestli bych chtěla i něco víc. Anebo mě jen okřikli: ‚Nech tyhle starosti otci a bratrovi a radši cvič na piano nebo si přečti knihu, abys o ní mohla inteligentně rozmlouvat. Ale zase ne příliš, aby si nějaký muž nemyslel, že ho převyšuješ. Tvoji povinností bude vytvořit příjemný domov.‘“

Zírala na špičku cigarety. „Příjemný domov. To měl být vrchol mé kariéry. Ale protože jsem to já, dělala jsem samozřejmě pravý opak. Utekla jsem s prvním divokým klukem, co se namanul, přesně takovým tím nevhodným. Vdala jsem se a rozvedla ještě před dvacátým rokem.“

„Žes jim to ale ukázala, co?“ hlesl Cade.

„Jasně. A pak ještě jednou. K manželství mě přece trénovali. Převrátila jsem všechno naruby a ještě se v tom sama přiškrtila. A tady mě máš, v šestadvaceti se dvěma trestnými body a zase nemám kam jít než sem.“

„Tady tě máme,“ opravil ji Cade, „šestadvacetiletou, krásnou a inteligentní a dost zkušenou na to, abys neopakovala stejné chyby. Pokud bys měla chuť pracovat nebo se starat o podíl v Beaux Reves, stačí říct.“

Vyslala k němu znavený pohled. „Ty jsi vážně až moc dobrý pro nás ostatní. Bůhví, jak to děláš. Ale pro mě je pozdě, Cadee. Jsem produkt své výchovy a rebelie proti ní. Jsem líná a libuju si v tom. Jednoho dne si najdu bohatého staříka, kterého postrčím, aby si mě vzal, a pak budu zvesela utrácet jeho penízky. Možná mu budu i chvíli věrná. A po čase se s trochou štěstí stanu bohatou vdovou, což mi bude vyhovovat nejvíc.“

Jako naší matce, pomyslela si s hořkostí.

„Zbytečně snižuješ svoji cenu, Faith. Je v tobě víc.“

„Ne ne, zlato, spíš mnohem míň. Možná by to přece jen bylo trochu jiné, kdyby Hope zůstala naživu. Jenže ona ani nedostala šanci.“

„Za to nemůže nikdo jiný než ten bastard, co ji zabil.“

„Myslíš?“ pronesla Faith tiše. „Jestlipak by se odsud vůbec v noci kradla za nějakým dobrodružstvím s Tory, kdyby se tu necítila zavřená jako já? Lezla by tím oknem ven, kdyby si mohla ráno hrát, s kým chtěla a kde chtěla? Zнала jsem ji líp než kdokoli v tomhle domě. Tak už to u dvojčat bývá. Ona by v životě určitě dokázala víc, protože by se nebála přepilovat mříže tohoto vězení, Cadee. Jenže nedostala šanci. A když zemřela, iluze harmonického života v téhle rodině odešla s ní. Měli ji nejradši.“

Faith stiskla rty a odhodila další cigaretu. „Měli ji radši než mě nebo tebe. Tolikrát se na mě potom dívali takovým pohledem, jako by si mysleli: Proč to nemohla být ona místo Hope?“

„Přestaň.“ Cadee vstal. „To není pravda. Nic takového si nemysleli.“

„Ale já ano. A cítila jsem to z nich. Zůstala jsem tu jak věčná připomínka její smrti. To mi nemohli dávno odpustit.“

„Ne.“ Dotkl se její tváře a viděl kromě ženy i dítě, kterým kdysi byla. „Připomínalas jim, že Hope žila.“

„Jenže já jsem ji nemohla nahradit, Cadee.“ Oči měla skelné, ve světle měsíce se třpytily. „To ona dokázala rodiče spojit jako nic jiného. Její smrt je rozdělila.“

„Já vím.“

„Otec jí zbudoval pomník a hledal útěchu v posteli jiných žen. A matka ještě víc ochladla a zatvrdila se. My jsme prostě žili tak, jak se po nás chtělo. A teď tu jsme sami uprostřed noci a nemáme nikoho, kdo by se za nás postavil. Kdo by měl zase nás rád nejvíc.“

Bylo bolestné slyšet takové pravdy. „Nemusí to tak zůstat.“

„To už je přece v nás, Cadee.“ Opřela se o něho, a když ji objal, položila mu hlavu na rameno. „Nikdy jsme nikoho nemilovali tak, aby se ta rovnováha vrátila. Možná jsme už tehdy tušili, že to Hope nás všechny drží pohromadě.“

„Minulost se už nedá změnit, dělat můžeme něco teď.“

„No právě. Já už nechci dělat nic, nedokážu to. A nenávídím Tory za to, že se vrátila a připomíná mi znova Hope a to, jak se mi po ní stýská.“

„Ona za nic nemůže, Faith.“

„Možná ne.“ Zavřela oči. „Ale někomu musím dávat vinu.“

12

Tu záležitost je třeba řešit ihned a důkladně, uvažovala Margaret. Peníze přece na určitou sortu lidí vždycky platily. Od takových si mohla koupit mlčení i to, co považovali za svou čest.

Pečlivě se na to setkání oblékla. Modrý kostým přizdobila šňůrou perel po své matce, ale známky věku ve tváři se nepokoušela nijak zvlášť zakrýt. Věk považovala za svou výhodu, výraz zkušenosti a postavení.

Před devátou se vypravila z domu s tím, že má schůzku na oběd a domů se nevrátí před třetí odpoledne.

Měla ostatně vždycky spousty povinností ve městě, jak se na paní z Beaux Reves slušelo. Byla patronkou několika obchodů, členkou mnoha výborů a charitativních organizací, na jejichž chod přispívala nemalou částkou. Za celých dvaatřicet let neopomněla žádnou svou povinnost, neporušila žádný závazek.

Pozvolna projížděla kolem skupiny mechem obrostlých stromů, které tvořily bránu na blata. Nevšimla si opraveného mostku ani proklestěných křovin. Na její tváři by nikdo nepoznal, že mívá místo, kde její dítě našlo smrt.

Své city ostatně nedala najevo ani tehdy při pohřbu, i když tam spolu s Hope nechala své rozbité, krvácející srdce.

S klidným výrazem zabočila na stezku, která vedla k Toryině domku a zastavila za jejím vozem. Chopila se kabelky, ale do zrcátka se na sebe nepodívala. To by považovala za marnivost a slabost.

V tomhle domku nebyla už šestnáct let. Věděla, že ho Cade dal zrenovovat i proti její vůli. Nový nátěr nemohl změnit, že to byla jen bouda, pelech, který měl být srovnán se zemí. Kdysi toužila to všechno tady zapálit a dívat se, jak jde celé to místo do pekel.

Ale to by samozřejmě bylo bláhové a ona se za bláhovou nepovažovala.

Vyšla na verandu, ignorovala krásu květín v hliněném truhlíku a zaklepala na rám síťových dveří.

Tory se uvnitř zastavila uprostřed pohybu. Chtěla si nalít kávu, aby přemohla tíhu bezesné noci. Zlobila se na sebe, že tak pozdě vstává a je pozadu s prací.

To vyrušení bylo nepříjemné. Nikoho nečekala a nikoho nechtěla vidět. Ale šla otevřít, protože dělat že neslyší, se jí zdálo slabošské. Alespoň v tom by jí Margaret rozuměla.

Tváří v tvář Hopeině matce ji okamžitě přepadla tíseň a pocit viny. „Paní Lavelleová.“

„Victorie.“ Margaret přelétla Tory ledovým pohledem od bosých nohou přes pomačkaný župan po rozčuchané vlasy. Přesně takový obrázek, pomyslela si spokojeně, od té Bodeenové čekala. „Omlouvám se, ale napadlo mě, že kolem deváté už budete vstávat a připravovat se do práce.“

„Ano. Ano, to bych měla.“ Tory se zoufale zatahala za pásek županu, „obávám se, že jsem trochu zaspala.“

„Zdržím vás jen pár minut. Pokud mohu vstoupit...“

„Ale jistě.“ Ohrožená na důstojnosti zalomcovala sítí. „Promiňte, dům ještě není připravený na hosty, stejně jako já.“

Přinesla své oblíbené světlemodré křesílko, které spolu se starým stolkem tvořily jediný nábytek v jejím obývacím pokoji. Neměla koberec, záclony ani lampu, ale nepořádek a prach také ne. Přesto se jí zmocnil pocit, jako by zvala královnu do brlohu.

Když si všimla Margaretina odsuzujícího výrazu, nejistě promluvila: „Zatím jsem se soustředila na zařizování obchodu, a tak...“ Zarazila se, rozpojila nervózně propletené prsty a napřímila se. Kruci, už přece není osmileté dítě, které se roztřepe před každým přísným pohledem.

„Právě jsem si dělala kávu,“ řekla strojeně, „dáte si také?“

„Můžeme se posadit?“

„Ano, bydím v podstatě jen v kuchyni a ložnici, dokud se obchod trochu nezaběhne.“ Brbláš, okřikla se Tory v duchu. Nemáš se přece zač omlouvat.

Za všechno, promluvila druhá část jejího já. Za všechno.

Alespoň že kuchyň byla hezky zařízená a díky květinám na parapetu působila docela útulně.

Tory poněkud uklidnilo nalévání kávy, ale když otevřela lednici, rozpačitě ztuhla. „Bojím se, že tu nemám smetanu ani mléko.“

„Takhle to stačí.“ Margaret šťouchla prstem do šálku a nepatrně ho odstrčila. „Kdybyste se prosím posadila.“ Nechala chvíli působit ticho, protože dobře znala jeho váhu.

Tory si sedla a Margaret složila dlaně na okraji stolu.

„Doneslo se mi, že jste se začala stýkat s mým synem.“ Znovu se odmlčela. „Klepy malého města jsou sice nepřijemné, ale nevyhnutelné.“

„Paní Lavelleová...“

„Prosím,“ Margaret ji přerušila zvednutím ukazováčku. „Byla jste dlouhá léta pryč. Ačkoliv tady nesporně máte jisté rodinné vazby, jste v Progressu vlastně cizincem. Ale rozhodla jste se zřídit si tu obchod.“

„Přišla jste se mě snad zeptat na mé důvody, paní Lavelleová?“

„Nemají pro mě význam. Budu upřímná. Já neschvaluji, že vám syn pronajal prostory k bydlení a podnikání. Jako hlava rodiny má sice v těchto věcech volné ruce, avšak pokud jeho rozhodnutí naši rodinu nějak poškozují, je to jiná věc.“

Čím déle Margaret mluvila tím jemným a nesmlouvavým tónem, tím bylo pro Tory snazší se jí přizpůsobit. „A jak, paní Lavelleová, můj obchod a adresa poškozují vaši rodinu?“

„To samo o sobě považuji za velmi nevhodné, ale toho jste si jistě vědoma. Avšak tenhle osobní prvek je prostě nepřijatelný.“

„Takže zatímco mé obchodní kontakty s vaší rodinou byste tolerovala, žádáte mě, abych se s Cadeem přestala stýkat osobně. Rozumím tomu dobře?“

„Ano.“ Kdo byla tahle žena s chladným pohledem, která se nenechala vyvést z rovnováhy? podivila se Margaret. Pamatovala si úskočné dítě, které vždy jen postávalo ve stínu stromů.

„To bude problém, protože Cade je majitelem těch dvou zmíněných nemovitostí, a zdá se, že své povinnosti bere velmi vážně.“

„Jsem připravena kompenzovat čas a úsilí, které byste věnovala případnému přestěhování. Do Charlestonu, Florence, kde máte také rodinu, a podobně.“

„Kompenzovat? Ach tak.“ Tory nehnula brvou a chopila se kávy. „Bylo by neslušné zeptat se, jakou formu kompenzace jste měla na mysli?“ Usmála se a Margaret sevřela rty do úzké čárky. „Nakonec, jsem obchodnice.“

„Celá tahle záležitost se mi jeví jako nechutná a pod mou úroveň, ale asi nemám na výběr.“ Otevřela na klíně kabelku. „Jsem ochotná vypsát vám šek na padesát tisíc dolarů, pokud přerušíte styky s Cadeem a odjedete z Progressu. Polovinu dostanete hned a zbytek zašlu na novou adresu. Na přestěhování budete mít dva týdny.“

Tory neřekla nic. Také věděla, jak silná zbraň je mlčení.

„Ta částka,“ pokračovala Margaret důrazněji, „vám na čas zajistí jistý komfort.“

„Hm, to nepochybně.“ Tory se napila a pomalu postavila šálek na talířek. „Měla bych přece jen otázku, paní Lavelleová. Co vás opravňuje myslet si, že bych byla přístupná tak urážlivému pokusu o úplatek?“

„Nesnažte se předstírat morální zábrany,“ vyhrkla Margaret a naklonila se nad stůl. Já vás přece znám. Víím, z koho jste vzešla. Za zdvořilost a jakousi vypůjčenou úctyhodnost se přede mnou neschováte, protože já vás znám dobře!“

„To si zřejmě myslíte. Ale ujišťuji vás, že zdvořilá jsem teď jen velmi nerada.“

Margaretin chladný postoj byl citelně nalomený. „Vaši rodiče patřili ke spodině a nechali vás běhat po ulicích jak divokou kočku. Nalepila jste se na mou dcerku, odlákala ji od rodiny do nebezpečí, kde na ni čekala smrt. Připravila jste mě už o jedno dítě, Victorie, a podruhé to nepřipustím. Vezměte si ty peníze, váš otec si je také vzal.“

To jí otrásl do hloubi duše, ale držela se dál. „Co tím chcete říct?“

„Tehdy ještě stačilo pět tisíc, abyste mi šla z očí. Můj manžel to odmítl zařídit, i když jsem ho prosila.“

Rty se jí zachvěly. To také bylo poprvé a naposled, co se někoho o něco prosila. „Nakonec to zbylo na mě. Stejně jako teď. Takže půjdete a ten svůj život, o který jste tehdy měla přijít namísto mé dcerky, si budete žít někde jinde. A od mého syna se držte co nejdál.“

„Tak vy jste mu zaplatila, aby odešel. Pět tisíc,“ bavila se Tory. „To pro nás tehdy mohly být velké peníze. Jenže jsme je nikdy neviděly. Zajímalo by mě, co s nimi provedl. No, to už je jedno. Je mi líto, že vás musím zklamat, paní Lavelleová, ale já nejsem můj otec. A zůstanu tady, protože tady potřebuju zůstat. I když by to bylo snazší, kdybych mohla odejít. A co se týče Cadea...“

Vzpomněla si, jak byl zaražený po té její noční epizodě. „Mezi námi toho zase tolik není. Je ke mně laskavý a já mu nehodlám laskavost oplácet tím, že zničím naše přátelství, ani tím, že mu řeknu o tomto rozhovoru.“

„Jestli mě neposlechnete, zlikviduju vás. Zase přijdete o všechno jako v New Yorku, když jste zabila to děcko.“

Tory zbledla a ruce se jí poprvé roztráslly. „Já Jonaha Mansfielda nezabila.“ Přerývaně vydechla. „Jenom jsem ho nedokázala zachránit.“

Margaret našla bolavé místo a pevně se ho držela. „Rodina, policie i tisk vám to daly jasně za vinu. Už druhé dítě, které kvůli vám zemřelo. A jestli zůstanete, začne se tu o tom mluvit. Ošklivě mluvit.“

Jak bláhové bylo myslet si, napadlo Tory, že ji tu s jejím životem v New Yorku nebude nikdo spojovat.

„Paní Lavelleová, s ošklivými řečmi jsem se naučila žít. Ale pochopila jsem, že ve svém domě je tolerovat nemusím.“ Vstala. „Teď už byste měla jít.“

„Podruhé tu nabídku neučiním.“

„Jistě. Vyprovodím vás.“

Margaret stiskla rty a vstala. „Trefím sama.“

Tory počkala, až poodejde. „Paní Lavelleová,“ dodala ještě, „v Cadeovi je mnohem víc, než si myslíte. A v Hope také.“

Margaret zuřivě stiskla dveřní knoflík. „Vy se opovažujete mluvit se mnou o mých dětech?“

„Ano,“ špitla Tory, když se za Margaret dveře zabouchly. „Opovažuju.“

Tory šla zamknout, jako by si tím chtěla dokázat, že k ní už nic zlého nepronikne. Pak se vydala do koupelny, strhla ze sebe župan a vstoupila pod proud horké vody. Chtěla se znovu cítit čistá.

Teprve tady se rozplakala. Voda se slzami odplavila i část té bolavé hořkosti uvnitř. Vzpomínky na další mrtvé dítě a její bezmocnost.

Pak vystoupila ze sprchy a otřela ručníkem zamlžené zrcadlo. Dlouhou chvíli stála a bez emocí sledovala svoji tvář. Strach, sebezapření, uhýbavost. To vše v ní bylo vepsáno. I po návratu do Progressu se schovávala za svou práci a každodenní rutinu.

Ani jednou se neotevřela vzpomínkám na Hope. Nezašla se podívat na její hrob tam pod vysokými stromy. Hrob své jediné přítelkyně.

Ještě se nedokázala postavit čelem skutečnému důvodu, proč tu byla.

Nebylo to snad stejné jako útěk? To si rovnou mohla vzít nabízené peníze a odejít kamkoli jinam.

Zbabělče, řekl Cade. A měl pravdu.

Znovu se zabalila do županu a odešla do kuchyně, kde vyhledala příslušné telefonní číslo a pak se chopila sluchátka.

„Dobrý den, tady firma Biddle, Lawrencová, Wheeler.“

„Victoria Bodeenová. Mohu mluvit s paní Lawrencovou?“

„Ano, předám, slečno Bodeenová.“

Abigail se dostala k telefonu poměrně rychle. „Tory, to je fajn, že voláš. Jak se zabydluješ?“

„Dobře, díky. V sobotu otvírám.“

„Tak brzy? Tos musela dřít ve dne v noci. Budu se za tebou muset co nejdřív podívat.“

„Určitě přijed', Abigail. Ale měla bych prosbu.“

„Ven s tím. Dlužím ti za ten maminčin prsten.“

„Cože? Ach, už jsem zapomněla.“

„Pochybuju, že bych na něj někdy sama narazila. Do těch starých záznamů se už skoro nedívám. Co pro tebe můžu udělat?“

„Já... Ty asi budeš mít nějaký kontakt na policii. Někoho, kdo by ti mohl něco zjistit o jednom starém případu. Snad pochopíš, že já... že jim nemůžu volat sama.“

„Pár lidí tam znám. Udělám, co půjde.“

„Byla to sexuálně motivovaná vražda.“ Tory si nevědomky začala mačkat spánky. „Šestnáctiletá dívka. Alice. Příjmení...“ Tiskla prsty více. „Nejsem si jistá. Lowellová nebo Powellová, asi. Stopovala na, hm, silnici číslo 513, na východ od Myrtle Beach. Vrah jí zastavil, zavezl do lesa, znásilnil a uškrtil. Rukama.“

Vydechla a tlak na prsou se zdál menší.

„Ve zprávách jsem ale o ničem podobném neslyšela.“

„Ne, to je starší záležitost. Nevím přesně jak stará. Deset let, možná míň, možná víc. Stalo se to v létě, bylo horko, i v noci. Asi toho neříkám dost.“

„To už přece jen něco je. Uvidíme, co zjistím.“

„Děkuju. Děkuju mnohokrát. Dám ti číslo domů i do obchodu. Tady už mě za chvíli nezastihneš. Cokoli zjistíš, mi pomůže.“

Tory se snažila co nejvíc zaměstnat, ale ani za pět hodin se Abigail neozvala.

Lidé se zastavovali u výlohy obchodu a obdivovali aranžmá ze starých laťkových beden, látek, keramiky a skla. Tory plnila police a vitríny zbožím, zavěsila zvonkohru nade dveře a obrázky na stěny. Připravila si účtenky u kasy, krabice a tašky na zboží. Když zaslechla klepání, pocítila úlevu. Ale pak spatřila za skleněnou výplní Faithinu tvář. Copak ji Lavelleovi nemůžou nechat ani chvíli na pokoji?

„Potřebuju dárek,“ oznámila Faith a už by se drala dovnitř, kdyby jí Tory nezastoupila cestu.

„Nemám otevřeno.“

„Krucí, včera jsi taky neměla otevřeno, nebo jo? Zdržím tě jen deset minut. Zapomněla jsem na narozeniny tety Rosie a ona se právě ohlásila na návštěvu.“ Faith se pokusila o prosebný pohled. „Už tak je napůl blázen, nemůžu přece takhle ranit její city.“

„Tak jí kup něco v sobotu.“

„Jenže ona přijede zítra. A jestli se jí dárek zalíbí, přijde to sem v sobotu roztočit sama. Slibuju, že koupím něco drahého.“

„To si teda piš,“ zavrčela Tory a ustoupila.

„Fajn, tak mi s tím pomoz.“ Faith se zatočila kolem dokola.

„A co má ráda?“

„Hm, všechno. Ta by měla radost i z papírového klobouku. Páni, ty toho tady máš o moc víc, než jsem tušila.“ Faith se natáhla a rozcinkala zvonkohru. „Nic praktického jí ale nekoupím. Žádné salátové mísy a podobně.“

„Mám tu hezké šperkovničky.“

„Ano, to by bylo přesně pro ni.“

„Tak co třeba tahle velká.“ Tory vzala do ruky skleněnou krabičku s ručně malovanými fialkami a růžemi.

„Je to taky hrací skříňka nebo tak něco?“

„Ne, není.“

„Taky dobře. Nechala by ji vyhrávat tak dlouho, dokud bychom se z toho všichni nepomátli. Nejspíš do ní nasype knoflíky a zrezlé šroubky, ale líbit se jí rozhodně bude.“

Faith otočila cenovku a hvízdla. „Tak se zdá, že slovo dodržím.“

„Je ručně broušená a malovaná. Druhou takovou nenajdeš. Přidám ti k ní blahopřání.“

„Jsi štědrá.“ Faith vytáhla šekovou knížku. „Zdá se, že už máš všechno připravené. Proč čekat až do soboty?“

„Ještě chybí pár detailů. A sobota je přece už pozítří.“

„Ten čas ale letí.“ Faith pohlédla na konečnou sumu a vypsala šek, zatímco Tory krabičku balila.

„Tady máš to blahopřání. Napiš tam něco a já ho přivážu ke stužce.“

„Hmmm.“ Faith napsala stručnou gratulaci a připojila podpis. „Tak, teď budu pár měsíců její jednička.“

„Doufám, že se jí bude opravdu líbit,“ dodala Tory a podala jí balíček. Vtom zazvonil telefon. „Jestli mě teď omluvíš...“

„Jistě.“ Něco v Toryině výrazu ale Faith zaujalo. „Jenom si tu sumu zapíšu do šekové knížky. Vždycky na to zapomínám.“ Telefon zvonil dál. „Jen si to běž vzít, já už půjdu.“

Tory neměla na vybranou. Zvedla sluchátko.

„Ahoj, omlouvám se, že ti volám až teď.“

„To nic. Zjistila jsi něco?“

„Ano, myslím, že to mám.“

„Počkala bys minutku? Faith, vyprovodím tě.“

Faith se s trhnutím ramen plížila ke dveřím a marně přemýšlela, proč se při tom telefonování Tory tak roztráslы ruce.

„Promiň, měla jsem tu někoho.“

„To nic. Ta oběť se jmenovala Alice Barbara Powellová. Šestnáctiletá běloška. Její tělo našli až po pěti dnech. Rodiče ji hned nehledali, protože měla být s přáteli na výletě. Ostatky... Víš, Tory, mezitím se do ní pustila zvěř. Prý to nebylo moc hezké.“

„A chytili ho?“ Znala odpověď předem, ale musela to slyšet.

„Ne. Případ je stále otevřený, ale odložený. Už je to deset let.“

„A kdy se to stalo? Znáš přesné datum?“

„Někde to tu mám... Počkej. Bylo to dvacátého třetího srpna 1990.“

„Proboha.“ Pocítila chlad až do morku kostí.

„Tory? Co se děje? Jak můžu pomoci?“

„Ještě nevím. Zatím ti to nemůžu vysvětlit. Musím tě poprosit, abys svůj kontakt využila ještě jednou, Abigail. Zeptej se, jestli nedošlo k podobnému zločinu taky šest let předtím a deset let potom. Ve stejný den, anebo kolem toho data.“

„Dobře, Tory. Ale pak bys mi měla vysvětlit, o co vlastně jde.“

„Nejdřív potřebuju znát odpověď. Je mi líto, Abigail, musím to prostě vědět. Ahoj.“

Rychle zavěsila a pak se prostě svezla na podlahu.

Třiadvacátého srpna 1990 byla Hope přesně osm let po smrti. To léto by jí bylo šestnáct let.

13

Živí nosí mrtvým květiny. Vznosné lilie nebo prosté sedmikrásky. Jenže květiny na hrobech rychle uvadají. Tory nikdy nepochopila, jaký smysl v tom lidé vidí. Asi to pozůstalým dodává útěchu.

Ona květiny Hope nepřinesla. Místo nich s sebou měla jednu věc, co si schovávala na památku. Skleněnou kouli s letícím okřídleným koněm. Když koulí zatřepala, zajiskřilo se v ní stříbrnými hvězdičkami.

Byl to dárek. Poslední dárek k narozeninám od mrtvé kamarádky.

Přecházela po svahu plném náhrobků, kde odpočívaly celé generace obyvatel Progressu. Některé měly podobu prostých kamenů a jiné, jako třeba pomník s jezdcem na koni, byly velkolepé.

Hope mu říkala strýček Clyde. A opravdu to byl pomník jejího předka, který kdysi padl ve válce Severu proti Jihu.

Jednou ji Hope navedla, aby se vyšplhala na toho vzepjatého koně a posadila se za strýčka Clydea. Tory si jasně pamatovala, jak ji ten

rozžhavený bronz pálil do stehen a přemýšlela, zda ji Bůh nesrazí bleskem za její opovázlivost.

Nesrazil a na okamžik, kdy se v té výšce držela sochy a pod ní se do dálky prostírala pole, si připadala neporazitelná. Věže Beaux Reves měla na dosah ruky a zakřičela na Hope, že tam na tom koni doletí a přistane na nejvyšší korouhvi.

Při pádu dolů si málem zlomila vaz. Měla štěstí, že dopadla na zadek a ne na hlavu. Ale naražená kostrč ji za ten dokonalý pocit tam nahoře stejně stála.

K příštím narozeninám dostala od Hope koně ve skleněné kouli, a to byla jediná věc, kterou si z toho léta schovala.

Bylo příjemné procházet se po hřbitově ve stínu staletých stromů, stejně jako tehdy. Hope ráda četla jména na náhrobcích nahlas, prý pro štěstí.

Tory se teď zastavila před mramorovou deskou se soškou andílka hrajícího na harfu a četla: „Hope Angelica Lavelleová. Nazdar, Hope.“

Klekla si do měkké trávy a usadila se na patách. Něžný vánek sem přinášel vůni vadnoucích růží. „Omlouvám se, že tě jdu navštívit až teď. Nějak jsem to pořád odkládala. Ale za celé ty roky jsem na tebe často myslela. Nikdy jsem totiž už neměla kamarádku, které bych se mohla svěřit se vším. Měla jsem tehdy štěstí.“

Když zavřela oči a začala vzpomínat, někdo ji ze stínu stromů pozoroval. Někdo s pěstmi doběhla zaťatými. Někdo, kdo věděl, jaké to je toužit po nevyslovitelném. Žít rok za rokem s tou žízní skrytou v srdci. Srdce mu prudce bušilo, protože věděl, že se ta touha brzy uspokojí.

Po šestnácti letech je tady. Čekal a věřil, že se zase vrátí sem, kde to tehdy všechno začalo.

Jak jim to spolu hezky slušelo. Hope a Tory. Tory a Hope. Tmavá a světlounká, opečovávaná a týraná. Nic z toho, co udělal od té srpnové noci, mu nepřineslo stejné vzrušení. Pokoušel se to marně zopakovat, rekonstruovat tu noc v celé její němé slávě.

Nic se jí nemohlo podobat.

Teď tu byla Tory a představovala nebezpečí. Mohl ji sice odstranit, snadno a rychle, ale pak by přišel o to čerstvé vzrušení ze života na hraně. Možná právě na tohle celou dobu čekal. Až bude Tory zase zpátky na svém místě.

Bude si muset počkat do srpna, jestli to zvládne. Na stejnou horkou noc jako tehdy před osmnácti lety.

Mohl by se jí zbavit už dřív. Skoncovat to. Ale měl rád symboly a grandiózní obrazy. Musí to být tady, kde to začalo. Pozoroval ji a rychlými pohyby se přiváděl k vyvrcholení, jako už tolikrát, když ty dvě pozoroval. Hope a Tory. Tory a Hope.

Kde to všechno začalo, pomyslel si znova. Kde to všechno skončí.

Zachvěla se. Jako by jí ledové prsty přejely od krku až dolů po páteři. Ohlédla se přes rameno, ale ihned ten pocit zaplašila. To dělá ten hřbitov a dávné vzpomínky.

Vždyť i tady byla vetřelcem. Světla ubývalo, od východu se k slunci valila hustá mračna. Schylovalo se k dešti, pravému požehnání pro farmáře. Nechtěla se tu dlouho zdržovat.

„Je mi líto, že jsem za tebou tu noc nepřišla. I po tom výprasku. Otce by nikdy nenapadlo, že se mu postavím a odejdu potom z domu. Nikdo by mě nekontroloval. Nikdy jsem ti nedokázala vysvětlit, jaké to je, když ti rány řemenem ukrádají odvalu a lidskou důstojnost. Kdybych tehdy přece jen dokázala utéct oknem, mohla jsem nás obě zachránit. Kdoví.“

Ptáci sborem zpívali, až se to mohlo zdát nepatřičné. Ale naopak, ten zpěv, bzukot včel a vůně růží se mísily v dokonalé harmonii.

Jen kdesi vysoko se stahovala mračna hnaná větrem, který povrch země zatím neochlazoval.

Znovu zvedla skleněnou kouli a zatřásla jí.

„Jsem zpátky. Ať už to má jakýkoli smysl. Jsem připravená udělat, co bude v mých silách, abych něco napravila. Nikdy jsem ti neřekla, co jsi pro mě znamenala. Jak jsi svým přátelstvím ve mně něco otevřela, co po tvém odchodu zase zmizelo. Chtěla bych to teď opět najít a být taková jako tehdy s tebou.“

Znovu pohlédla ke skupině stromů, které tvořily hradbu mezi hřbitovem a Beaux Reves. Mohl ji odtamtud někdo sledovat? Měla takový dojem, jako by ji pozorovaly nějaké oči.

Jen ať, pomyslela si. Zadívala se zpět na kamenného andílka a na skleněnou kouli. „Nikdy ho nenašli. Toho člověka, co ti to udělal. Když budu moct, udělám to já.“

Položila kouli k andělovi tak, aby kůň letěl a hvězdy zářily. Nechala ji tam a odešla.

Silný déšť už skrápěl zemi, když se Cade vracel z města domů. Byl to dobrý, hustý déšť, který mladé rostliny nepobije. Při troše štěstí bude pršet celou noc.

Slíbil si, že odebere vzorky půdy, aby posoudil účinnost různých pokrývných plodin. Třeba fazole, které loni na některých polích použil, dodaly bavlně potřebný dusík, ale příliš na nich neprofitoval. Jestli je má použít znovu, bude to muset před radou nějak ospravedlnit.

A před sebou především. Jeho srovnávací tabulky a grafy nikoho nezajímaly. Dokonce i Piney, který jinak uměl naslouchat, se při pohledu na ně ošklibal.

Ale Cade si musel upřímně přiznat, že na ně také myslí jen proto, aby se odpoutal od myšlenek na Tory a na události minulého večera. Měl by si s ní ještě promluvit, uvědomil si, aby si pak doma opravdu v klidu odpočal.

Zamračil se, protože kabriolet, za nímž celou dobu jel, odbočil na Toryinu cestu. Cade zaparkoval za ním a pak s překvapením zjistil, že z něho vystupuje J. R.

„No, tak co mu říkáš?“ plácl do blatníku a zubil se od ucha k uchu.

„Je váš?“

„Dneska ráno jsem si ho vyzvedl. Boots sice říká, že je to projev krize středního věku, ale já myslím, že jen moc sleduje televizní talk show. Když mi takové auto dělá dobře a mám na něj, tak proč váhat, že ano?“

„Je to nádhera.“ Ačkoli hustě pršelo, muži tam stáli a obdivovali vůz.

„Je nadupaný,“ kývl Cade uznale. „Kolik udělá?“

„Jen mezi námi, přes stopadesát kilometrů za hodinu jede hladce. Chtěl jsem se původně zbavit starého sedanu, ale jakmile jsem tam tuhle krásku uviděl... No, láska na první pohled.“

„Čtyři rychlosti?“ nahlédl Cade dovnitř.

„Jasně. Auto bez automatiky jsem naposled řídil..., no to jsem byl mladší než ty teď. Ani jsem netušil, jak mi ta páka chyběla. A vůbec se mi nechtělo zatahovat střechu, když začalo pršet.“

„Jestli ale budete jezdit tak rychle, nedoplatíte se na pokutách.“

„Ale bude to stát za to.“ J. R. auto ještě jednou láskyplně poplácal a pak se ohlédl k domu. „Chtěl ses taky stavit za Tory?“

„Hm, napadlo mě to.“

„Fajn, musím jí totiž sdělit něco nepříjemného. Aspoň bude mít vedle sebe přítele.“

„Co se děje?“

„Pojďme si to radši říct rovnou dovnitř.“ Vystoupil na verandu a zaklepal. „Na tyhle dveře vždycky radši klepu, i když tu sestra už nežije. Neměla ráda návštěvy. Á, tady je to moje děvče!“

„Strýčku Jimmy. Cadee.“ Ačkoli jí žaludek udělal při pohledu na ně kotrmelec, o krok ustoupila. „Pojďte z toho deště.“

„Narazil jsem na Cadea až tady. Předvedl jsem mu nové auto.“

Tory povinně vyhlédla ven. „No, to je ale krásná...“ Hračka, napadlo ji, ale nechtěla urazit jeho city. „...mašina.“

„Přede jako velká kočka. Až zas vykoukne slunce, vezmu tě na projížd'ku.“

„To bude fajn.“ Ted' právě měla ale v obýváku dva mokré chlapy a k tomu pěkný hlavobol. „Pojďme radši do kuchyně na čaj.“

Vedla je dál a doufala, že aspirin co nejrychleji zabere. Jindy by ji vůně deště a blat těšila, ted' se cítila jako v pasti.

„Mám tu nějaké kupované sušenky. Lepší bych ale asi neupekla.“

J. R. se po jedné okamžitě natáhl. „Boots ted' přestala sladkosti kupovat. Drží dietu a já tím pádem taky.“

„Teta vypadá moc dobře.“ Tory vytáhla šálky na čaj.

„Taky jí to říkám. Ale ona stejně stojí každé ráno na váze, jako by nějaké to kilo navíc znamenalo konec světa. A dokud nebude spokojená, budu i já jíst jenom lupení pro králíky.“

Počkal, až Tory rozlije čaj do šálků. „Slyšel jsem, že už v sobotu otvíráš obchod.“

„Doufám, že se taky přijdeš podívat.“

„To si rozhodně nenechám ujít.“ Vzdychl a zavrtěl se na židli. „Tory, je mi líto, že nenesu dobré zprávy, ale asi bys něco měla vědět.“

„Tak to raději řekni rovnou.“

„Snad to půjde. Právě před chvílí mi volala tvá matka. Nebyla v dobrém stavu, jinak by se asi těžko ozvala.“

„Je nemocná?“

„Ne, ne tak, jak myslíš.“ Vzdychl si. „Má to co dělat s tvým otcem. Vypadá to, že se před časem dostal do maléru. Krucci.“ J. R. posadil hrnek na talířek a zadíval se Tory do očí. „Prý napadl nějakou ženu.“

Tory si představila švihnutí otcova řemenu a bezděčně začala prsty v pěst. „Napadl?“

„Tvá matka tvrdí, že je to omyl, a musel jsem to z ní těžce páčit. Nakonec řekla, že ho nějaká žena obviňuje z napadení a pokusu o... o znásilnění.“

„On chtěl někoho znásilnit?“

J. R. se zatvářil nešťastně. „No, Sari moc podrobností neznala. Ale Han se v každém případě dostal před soud. Zase pije. To mi Sarabeth říct nechtěla. Prý vyfasoval podmínku a pak měl nastoupit do protialkoholní léčebny. Nevím, co na to říkal, ale asi neměl na vybranou.“

Usrkl trochu čaje, aby si svažil hrdlo. „Jenže před pár týdny se vypařil.“

„Vypařil?“

„Není doma. Nejméně čtrnáct dní. Porušil tím tu podmínku. Až ho chytí, tak... půjde do vězení.“

„Aha.“ Tory se jen divila, že se za ty roky za mřížemi dávno neocítl.

Bůh zasáhl, napadlo ji.

„Sarabeth je strachy bez sebe.“ J. R. si bezděky namočil sušenku do čaje, což jeho žena nesnášela. „Docházejí jí peníze a starostmi nespí. Zítra se tam chci rozjet, abych zjistil nějaké podrobnosti.“

„A myslíš, že bych měla jet s tebou.“

„No, je to na tobě, zlato. Vyřídím to samozřejmě i sám.“

„Ale nemusíš. Pojedu taky.“

„Jestli vážně chceš, pak budu rád. Ale vyrazíme brzy, vyhovuje ti to v sedm?“

„Ano, jistě.“

„Fajn, tak fajn.“ Zaraženě vstal. „Dáme to do pořádku, uvidíš. Dopij si v klidu ten čaj. Já už půjdu.“ Poplácal ji po ruce a odešel.

„Je mu trapně,“ zašeptala Tory. „Za sebe, za mě i za mou matku. A protože taky slyšel klepy Lissy Frazierové, myslí si, že je mi líp s tebou než samotné.“

Cade nespouštěl oči z její tváře. Byla bez výrazu. Ta sebekontrola ho mátlá. „A má pravdu?“

„Nevím. Jsem zvyklá být sama. Chceš vědět, proč mě to s otcem nijak nevyvedlo z míry?“

„Ne. Jen uvažuju, co se mezi vámi dřív stalo, že tě to nevyvádí z míry. Nebo proč se snažíš to nedávat najevo.“

„Proč se rozčilovat? Už se to stejně nedá změnit. Matka se rozhodla otci věřit, i když to jistě udělal. Když pije, nedává si pozor, aby agresivitu udržel jen za dveřmi své domácnosti.“

„Ubližoval tvé matce?“

Tory se lehce ušklíbla. „Ne, když jsem tam byla já. Nemusel.“

Cade přikývl. Tušil to. Už od chvíle, kdy jim Tory přišla na Beaux Reves povědět o Hope. „Protože tys byla snadnější cíl.“

„Ale teď se ke mně dlouhou dobu nedostal. O to jsem se postarala.“

„Snad se neobviňuješ?“

„Ne.“ Jenže on se na ni tak upřeně díval, že nakonec odevzdaně zavřela oči. „To asi ze zvyku. Je mi jasné, že potom, co jsem odešla, si udělal fackovacího panáka z ní. A já se to nepokusila změnit. Ani by mě nenechali, samozřejmě. Od osmnácti jsem je viděla jen dvakrát. Jednou, když jsem žila v New Yorku. Byla jsem šťastná a myslela jsem, že mezi

námi půjde něco poslepnout. Tehdy žili v přívěsu na hranicích Georgie. Hodně se stěhovali.“

Seděla tam s očima zavřenýma, zatímco na střechu bubnoval déšť. „Otec si nedokázal udržet práci. Bud' tvrdil, že mu jde někdo po krku, nebo jinde líp platili. Ani nevím, kolikrát jsme se od Progressu stěhovali. Pořád jen nové školy, cizí pokoje, cizí tváře. Nikdy jsem si neudělala nové přátele, takže mi na tom nesešlo. Jen jsem tajně šetřila a čekala, až budu podle zákona moci odejít z domova. Kdybych utekla dřív, nechali by mě za to jaksepatří pykat.“

„Nemohlas nikde najít pomoc? Třeba u babičky?“

„Ublížil by jí.“ Tory se zadívala na Cadea. „Bál se jí stejně, jako se bál mě. Něco by jí udělal. A matka by stála na jeho straně. Jako vždycky. Proto jsem za babičkou nešla ani jako dospělá. To by se mu totiž přesně hodilo. Nedokážu ti asi vysvětlit, jak se žije s takovým strachem. Jak ti diktuje, co dělat a co říkat.“

„Právě jsi mi to vysvětlila.“

Otevřela ústa a zase je zavřela. „Nedáš si ještě čaj?“

„Jen sed'. Udělám to.“ Vstal a dal vařit novou vodu. „Povídej dál.“

„Neřekla jsem jim, že odejdu. Naplánovala jsem si ale každý krok a pak jsem jednou nad ránem utekla na autobus do New Yorku. Když vyšlo slunce, byla jsem už míle daleko, rozhodnutá nikdy se nevrátit. Ale...“

Zvedla spojené prsty a zase je položila jako při modlitbě. „Jednou jsem se za nimi rozjela. To mi bylo dvacet a už dva roky jsem se o sebe starala sama. Pracovala jsem v hezkém obchodě a měla vlastní maličký byt. O dovolené jsem se zajela autobusem podívat do Georgie, možná i ukázat, jak dobře se mi vede. Dva roky jsem byla pryč, ale po dvou minutách jsem se cítila, jako bych nikdy neodešla.“

Přikývl. On také kdysi dospíval na koleji daleko od domova, a když se vrátil, všechno se mu zdálo stejné. Ale příjemně stejné, takové, jak mu to ve městě scházelo.

„Nic z toho, co jsem udělala,“ pokračovala, „nebo mohla udělat, nebylo správné. Prý ať se na sebe podívám, vždyť jsem vyfintěná jako šlapka. On dobře ví, jak tam na severu žiju. Určitě jsem přijela jen proto, že jsem těhotná s nějakým chlapem, co jsem k sobě pustila. Byla jsem ještě panna, ale pro něho jen děvka. Za ty dva roky jsem přece jen získala trochu odvahy, a tak jsem se mu poprvé postavila. Zbytek prázdnin jsem si léčila modřiny na tváři, aby šly vůbec zatřít make-upem.“

„Proboha, Tory.“

„Uhodil mě jen jednou. Bože, když on má tak velké a tvrdé ruce a bije pěstmi.“ Bezděky si přejela prsty po lehce zakřivené lince nosu. „Jednou ranou mě přehodil přes kuchyňku. Neuvědomila jsem si, že mám zlomený nos. Ta bolest už byla tak známá, víš?“

Cade pod stolem také zatnul ruce v pěst.

„Když na mě šel znova, popadla jsem z dřezu nůž. Vůbec jsem nepřemýšlela,“ řekla stále klidným hlasem. „Musel mi poznat na tváři, že jsem schopná ho použít. Vyběhl z přívěsu a moje matka za ním. Plačky ho prosila, aby neodcházel. Odhodil ji jako otravný hmyz, ale ještě ze země ho volala. Bože, lezla po čtyřech v prachu a prosila ho. Nikdy na to nezapomenu. Nikdy.“

Cade šel zalít čaj. Nechal jí chvíli na uklidněnou. Pak se znovu posadil a čekal.

„Umíš naslouchat.“

„Dokonči to. Zbav se toho najednou.“

„Dobře.“ V jeho výrazu neviděla lítost, ale trpělivost. Proto klidněji pokračovala. „Bylo mi jí líto, i když se mi protivila. Možná jsem ji v tu chvíli dokonce nenáviděla víc než jeho. Odložila jsem nůž a popadla tašku. Ani jsem nestačila vybalit. Byla jsem tam sotva hodinu. Když jsem vyšla ven, pořád ještě seděla na zemi a plakala. Ale zuřivě se na mě zadívala a řekla: ‚Proč jsi ho musela tak rozčítit, proč? Vždycky s tebou byly jenom potíže.‘ Ze rtu jí tekla krev. Buď jak ji uhodil, nebo se kousla při pádu. Já jsem šla prostě pryč a neřekla ani slovo. Od té doby jsme spolu nemluvily. S vlastní matkou jsem od dvaceti vůbec nemluvila.“

„Nebyla to tvoje chyba.“

„Ne, nebyla. Mám za sebou roky terapie, takže to už můžu říct s jistotou. Nic z toho nebyla má vina. Ale pořád jsem toho všeho byla příčinou. Myslím, že mě trestal už za to, že jsem se narodila. Taková jaká jsem. Do jisté doby si mě spíš nevšímal. Byla jsem matčin problém. Možná mě jen mávnutím ruky odehnal. Ale pak neminul týden, aby mě netýral a nezneužíval.“

„Ne sexuálně,“ dodala rychle, když viděla Cadeův výraz. „Tak se mě nikdy nedotkl. Ale chtěl. Bůh ví, že chtěl, a to ho děsilo, takže mě bil o to víc. A měl z toho zvrácené potěšení. Sex a násilí jsou v něm dost těsně spojeny. Věřím tomu, že té ženě ublížil. Nejspíš ji neznásilnil, tedy tak, aby se to dalo dokázat, jinak by nevyvázl jen s podmínkou. Ale jsou i jiné způsoby, jak ponižovat ženu.“

„Já vím.“ Cade došel pro konvici a zalil čaj. „Ale říkalas, že ses viděla dvakrát.“

„Ne oba, jen jeho. Před třemi lety mě našel v Charlestonu. Zjistil si, kde pracuju a kde bydlím, a čekal na mě před domem. Byla jsem k smrti vyděšená. Tvrdil, že je matka nemocná a že potřebují peníze. Nevěřila jsem mu, protože z něj táhl alkohol.“

Mohla ho ucítit i teď, kdyby si to dovolila. Horký, odporný pach. Raději se sklonila nad hrnkem čaje. „Zaklesl mi ruku za rameno. Věděla jsem, že mi klidně zlomí kost a že ho to vzrušuje. Hned tam na místě jsem mu vypsala šek na pět set dolarů, jen aby nevešel do mého domu. Řekla jsem, že pokud se ke mně už nepřiblíží, budu mu každý měsíc posílat sto dolarů.“

Krátce se zasmála. „Byl tak překvapený, že mě nechal jít. Peníze měl moc rád. Sice často řečnil o boháčích, co neprojdou uchem jehly, ale peníze by si neodepřel. Zamkla jsem se pak v domě a celou noc proseděla u telefonu s pohrabáčem na klíně. Ale neobjevil se. Už nikdy. Sto dolarů měsíčně mi koupilo trochu klidu. To je docela slušná cena.“

Dlouze se napila horkého čaje. Ale nevydržela sedět. Vstala a zadívala se do hustého deště. „Tak, teď znáš jedno z ošklivých tajemství Bodeenovy rodiny.“

„Lavelleové mají také svá ošklivá tajemství.“ Přistoupil k ní a pohladil ji po vlasech. „Stejně tě nedokázal zlomit. Bylas neuvěřitelně silná.“

Líbnul ji do vlasů a potěšilo ho, že neucukla. „Jedla jsi?“

„Cože?“

„Asi ne. Tak si sedni a já udělám míchaná vajíčka.“

„O čem to mluvíš?“

„Mám hlad. A jestli ty ne, tak bys ho mít měla.“

Otočila se a v očích se jí leskly slzy. „Cadee, tohle nejde, ty a já...“

„Tory,“ vzal ji za šíji a počkal, až si položí hlavu na jeho rameno. „Už to někam došlo. Co kdybychom to tak nechali a zkusili, jak se nám to bude líbit.“

Bylo příjemné cítit jeho bezpečnou náruč. „Já ale nemám vajíčka,“ odtáhla se a zadívala se mu do očí, „uvařím polévku.“

Společné jídlo má být přece prvním krokem před romantickým večerem, pomyslel si Cade, zatímco připravoval sýrové sendviče a Tory polévku z konzervy. Pak mělo přijít víno a lehká konverzace. Jenže on místo toho musel přemýšlet jak proniknout přes tu Toryinu obranu.

„Doma bys určitě dostal něco lepšího než sendvič s polévkou.“

„Asi ano,“ postavil se u sporáku blízko k ní, ale ne na dotek. „Jenže tady mám tvoji společnost.“

„Pak s tebou není něco v pořádku.“

Řekla to tak ostře, že nepochopil a rozesmál se až po chvíli. „Možná máš pravdu. Vždyť jsem taky skvělá trefa, ne? Zdravý, dá se na mě koukat, majetný, a když k tomu připočteš osobní kouzlo a tyhle báječné sendviče..“

„Pak je dost divné, že už tě nějaká šikovná ženská nečapla.“

„Stovky to ale zkoušely.“

„To jsi dost kluzký, ne?“

„Rád bych věřil, že spíš hbitý.“ Obratně otočil sendviče. „Ale jednou jsem zasnoubený byl.“

„Vážně?“ pronesla Tory klidně, ale zbystřila.

„Hmm, hmm.“ Věděl dobře, že ji mlčením donutí projevit zvědavost.

Vydržela, dokud neprostřeli stůl a neposadili se. „Myslíš, jak nejsi chytrý, co?“

„Miláčku, člověk v mé pozici by snad chytrý být měl, ne? Že je to fajn, být tady takhle schovaní před deštěm?“

„Krucíš, tak co se stalo?“

„S čím jako?“ Zatvářil se roztomile. „Aha, s Deborah. To je dcera soudce Purcella. Možná si ho pamatuješ, i když tehdy ještě soudcem nebyl.“

„Nepamatuju. Naše rodina s ním těžko mohla přijít do styku.“

„No, v každém případě má hezkou dceru, která mě nějaký čas milovala. Pak se ale rozhodla, že přece jen nechce být ženou farmáře. Alespoň ne takového, co na poli skutečně pracuje.“

„To je mi líto.“

„Žádná tragédie. Nemiloval jsem ji. Možná se mi hodně líbila.“ Cade ochutnal polévku. „Hezká, příjemná, dá se říct, že jsme si v mnoha věcech rozuměli. Jenom jsme nechtěli to samé. Bohužel jsme to zjistili až po zasnubách. Rozešli jsme se tiše, k oboustranné úlevě, a ona pak odjela na pár měsíců do Londýna.“

„Jak jsi mohl...?“ Zmlkla a zacpala si ústa sendvičem.

„Jen se klidně ptej.“

„Jak jsi mohl někoho požádat o ruku a pak ho bezbolestně pustit k vodě?“

Chvilí přemítal. „Možná to nebylo tak docela bezbolestně. Ale pravda je, že mi bylo pětadvacet a velký tlak na nás vyvíjela rodina. Moje matka se se soudcem přátelí a prý už tehdy bylo na čase založit rodinu a povít jednoho dva dědice.“

„To je ale dost chladnokrevné.“

„Ne tak docela. Přitahovala mě, měli jsme spoustu společných známých, bylo snadné zapadnout do toho obrázku a vyhovět oběma rodinám. Jenže po čase jsem začal mít pocit, jako by mě škrtila příliš těsná kravata. Tak jsem si položil otázku, jaký by byl můj život za pět let s ní a jaký bez ní.“

Znova kousl do sendviče a pokrčil rameny. „Ukázalo se, že se mi odpověď na tu druhou možnost líbí víc. A měl jsem štěstí, že jí taky. Jediní, koho to zklamalo, byli naši rodiče.“ Zadíval se na ni. „Život se ale nedá žít podle přání rodičů, že ne, Tory?“

„Ne, ale stejně tím zůstaneme zatíženi. Ti moji mě nikdy nedokázali přijmout, jaká jsem. Dlouhou dobu jsem se snažila změnit.“ Zvedla oči. „Nedokázala jsem to.“

„Mně se líbí, jaká jsi.“

„Včera večer jsi s tím měl problémy.“

„Jen trochu,“ připustil. „Vylekalas mě. Zmítalo to s tebou.“ Položil ruku na její. „Přemohlo tě to a já se cítil bezmocně. Nevěděl jsem co dělat, a to se mi obvykle nestává.“

„Nevěřil jsi mi.“

„Nepochybuju o tom, co jsi viděla nebo cítila. Jen mám dojem, že se k tomu mohly trochu přimísit dojmy z návratu sem a vzpomínky na Hope.“

Vybavila si rozhovor s Abigail a data obou vražd. Ale zatím se mu svěřovat nechtěla, mohla by zase přijít o všechno.

„Je to jistě ovlivněné mým návratem a Hope. Kdyby nebylo jí, asi bychom tu spolu neseděli.“

Cade, zase trochu jistější v kramflecích, s úsměvem pokračoval: „Kdybych tě poprvé poznal před pár týdny a neměli jsme za sebou minulost, určitě bych už dávno přišel na způsob, jak si k tobě sednout za tenhle stůl a taky jak s tebou vyzkoušet támhletu zajímavou postel.“

Usmál se, když jí lžice upadla do polévky. „Už bylo na čase to vyslovit, abys měla možnost začít o tom přemýšlet.“

14

Jízda s J. R. byla natolik příjemná, až Tory zalitovala, že s jeho rodinou odmítla bydlet. Jeho rozšafná gesta a smích člověka doslova pohltily.

Seděl ve svém malém sportáku s koleny téměř pod bradou a nadšeně svíral řadicí páku jako malý kluk joystick u videohry.

Skoro se zdálo, že jedou spíš na veselý piknik než za nepříjemnou rodinnou povinností.

Strýc dokázal žít okamžikem, pomyslela si Tory, a to byl dar, po němž ona celý život marně toužila.

J. R. byl nadšený novým autem a jízdou po dálnici. A když mu vítr v zatáčce sebral čepici, jen se bláznivě rozesmál.

Přestože na sebe museli křičet, aby se přes motor, vítr a rádio vůbec slyšeli, J. R. neustále vymýšlel nová témata k hovoru - Toryin obchod, politiku, nízkotučnou zmrzlinu nebo obchod s akciemi.

Když míjeli sjezd na Florence, napadlo ho, že by se mohli stavit i u jeho matky. Tory zakřičela, že Iris moc ráda uvidí, ale pak už uháněli dál na severovýchod.

Tory netušila, jak rodiče u Hartsvillu bydlí a co vůbec dělají. Babička o tom nemluvila a Tory ani nevyzvíдалa.

„Už tam budeme.“ J. R. nervózně poposedl a Tory vycítila změnu jeho nálady. „Naposled jsem slyšel, že Han pracuje v nějaké továrně. A taky si prý pronajali kousek půdy a chovají slepice.“

„Aha.“

Strýc si odkašlal, ale neřekl už nic, protože zabočili na rozbitou asfaltku. „Ještě jsem tady nebyl. To mi jen Sarabeth dala instrukce.“

„Netrap se tím, strýčku, oba přece víme, co se dá čekat.“

Domky roztroušené podél ulice měly křivé střechy a zaprášené dvorky. Za jedním z plotů se na řetězu divoce zmítal černý pes. Jinde sedělo na vyřazené pračce usmolené děcko ve spodním prádle a s palcem v puse zíralo za nablýskaným autem.

Ano, povzdechla si Tory, věděli, co mohou čekat.

V ohybu cesty strýc vypnul rádio a zpomalil, aby po děravé silnici bez újmy projel.

„Tak tady vidíš, kde okres utopí naše daně,“ pokusil se o vtip, ale pak zase ztichl a před jedním z domků zastavil.

Ne, tohle nebyl domek, pomyslela si Tory, ale pouhá kůlna. Rozhodně ne domov pro lidi. Do střechy muselo dírami zatékat, nátěr dávno oprýskal a jedno z oken bylo ucpané kartonem. Na dvorku zarostlém plevelem se povaloval děravý dřež.

K domku byl přistaven kurník z rezavého plechu a kolem něho se za drátěným plotem procházelo několik vyhublých slípek.

Vzduch čpěl jejich trusem.

„Ježíši. Ježíšikriste. Netušil jsem, že to bude až tak zlé. Nikdy to nepoznám dopředu. Není k tomu žádný důvod.“

„Ví, že jsme tady,“ řekla Tory odevzdaně. „Čeká.“ Vystoupili. J. R. cestou k domu položil Tory ruku na rameno.

Uvažovala, jestli nabízel oporu jí, nebo o ni sám žádal.

Žena, která se objevila na prahu, měla vlasy šedé jako kámen a bez milosti stažené do těsného uzlu. Zdálo se, že si s vlasy vytáhla i kůži, protože jí lícní kosti vystupovaly jako hrany. Kolem žalostně povislých rtů měla hluboké vrásky.

Oblékla se do příliš velkých bavlněných šatů. Mezi vyhublými ňadry se jí houpal stříbrný křížek. Její zarudlé oči se zadívaly na Tory a pak rychle jinam, jako by pohled mohl popálit.

„Neřekls, že ji vezmeš s sebou.“

„Ahoj, mami.“

„Neřekls, že přijede taky,“ opakovala Sarabeth a strčila do dveří. „Už tak mám snad dost starostí.“

J. R. stiskl Tory paži. „Přišli jsme ti pomoci, Sari.“ S rukou na Toryně rameni vstoupil dovnitř.

Zavalil je nedýchatelný pach hniloby a potu. Pach beznaděje.

„Nevím, co bys mohl udělat. Snad jediné donutit tu prolhanou poběhlici z Hartswillu, aby řekla pravdu.“ Vytáhla z kapsy potrhaný papírový kapesník a vysmrkala se. „Jsem s rozumem v koncích. Hanovi se muselo něco strašného stát. Ještě nikdy nebyl z domu takovou dobu.“

„Proč se na to neposadíme?“ J. R. přesunul ruku z Tory ke své sestře a rozhlédl se. Stáhl se mu žaludek.

Uviděl rozklížený gauč se špinavým přehozem a křeslo vyspravené izolepou. Po stole se válely papírové tácky, kelímky a zbytky jídla. Kamna v rohu pokoje byla podepřená polenem. A nad tím vším v laciném rámečku Ježíš se srdcem na dlani.

Vyslal k Tory prosebný pohled.

„Že bych udělala trochu kávy?“ navrhla.

„Zbylo tam trochu instantní.“ Sarabeth se zadívala spíš na zeď než na svou dceru. „Nechtělo se mi chodit až do obchodu, kdyby se Han náhodou...“

Tory beze slova našla kuchyňku se dřezem plným špinavého nádobí a podlahou s rozedraným linoleem.

V době Toryina dětství uklízela Sarabeth jako pominutá. Prala se s prachem a špínou, jako by to byly největší hříchy na duši. Tory nalila vodu do konvice a přemítala, kdy se matka vzdala své mánie, kdy chudoba a nezájem převážily nad iluzí čistého domova, do kterého může vstoupit Bůh.

Raději na to přestala myslet a soustředila se na přípravu kávy. Vyškrabala trochu ztvrdlého, zatuchlého prášku ze sklenice, a protože mléko bylo zkyslé a cukr nikde nenašla, vrátila se s dvěma hrnky nevábne horké tekutiny do obývacího pokoje. Sama by něco takového nemohla polknout.

„Ta ženská,“ říkala právě Sarabeth, „mého Hana sváděla. Pokoušela ho. Ale on odolal. Pověděl mi to. Kdo jí nabil, nevím. Asi nějaký perverzní chlap, kterému se prodala. Ale pak tvrdila, že jí to udělal Han, protože ho odmítla. Tak je to.“

„Dobrá, Sari.“ J. R. seděl na pohovce vedle ní a držel ji za ruku. „S tímhle si teď nebudeme lámat hlavu, dobře? Máš tušení, kde by Han mohl být?“

„Ne!“ vykřikla a uskočila od něj, až málem převrhla kávu. „Myslíš, že bych za ním nešla, kdybych to věděla? Žena přece patří ke svému muži. To samé jsem taky řekla policajtům. Nečekám, že by mi taková banda zkorumpovaná věřila, ale snad mi uvěří moje krev?“

„Věřím ti. Jistěže.“ Zvedl šálek kávy a vsunul jí ho do ruky. „Já jen, že třeba mohlo něco napadnout, nějaké místo, kam šel dřív, když zmizel.“

„On přece nezmizel.“ Rty se jí chvěly, když se snažila napít. „On jen potřebuje občas trochu samoty na přemýšlení a modlitby. To je celé. Muži jsou někdy vystaveni takovým tlakům. Jenom je teď pryč už nějak dlouho. Bojím se o něho.“

Do očí jí vstoupily slzy. „To, jak ta žena o něm lhala, ho moc trápilo. A policie si teď myslí, že utekl. Oni to vůbec nechápou.“

„Chtěl jít do té protialkoholní léčebny?“

„Asi ano.“ Sarabeth popotáhla. „Ale to nebylo potřeba. Han není žádný opilec. Jen občas si dá trošku na uvolnění. Ježíš taky pil víno, nebo ne?“

Ježíš, pomyslela si Tory, neměl ve zvyku vyzunknout láhev burbonu a pak mlátit ženské. Ale v tom by matka neviděla rozdíl.

„V práci mu pořád jde někdo po krku, víš? Dobírali si ho, protože byl chytřejší než oni. A ta kuřata stála víc, než jsme si představovali. A prodejce zrní zvedl ceny, aby si mohl vydržovat tajnou milenku. Han mi řekl, jak to je.“

„Sári, musíš ale pochopit, že Han tím odchodem porušil podmínku. Porušil zákon.“

„Pak je ten zákon špatný! Ale co mám dělat, J. R.? Asi se z toho zblázním. Všichni chtějí peníze a já mám příjem jen z těch pár vajíček. Byla jsem v bance a ti prašiví, prolhaní úředníci mi sebrali peníze a tvrdili, že Han vybral všechny účty! Chápeš? Že zrušil všechny účty, mi chtěli namluvit!“

„O účty se postarám.“ Jako to udělal už tolikrát. „Nedělej si s tím starosti. Aspoň něco můžeme udělat. Měla by sis teď sbalit pár věcí a jít s námi. Zůstaneš se mnou a Boots, dokud se všechno nevyřeší.“

„Já nemůžu. Han se objeví každou minutu.“

„Tak mu tady nech vzkaz.“

„To by ho jen rozčílilo.“ Začala očima těkat kolem, jako splašené ptáče hledající bezpečný úkryt. „Muž má právo očekávat, že svou ženu najde doma. Pod střechou, kterou jí zaopatřil.“

„Tvoje střecha je děravá, mami,“ řekla Tory tiše a okamžitě si vysloužila nenávislivý pohled.

„Tobě nebylo nikdy nic dobré, že? Ať jsme s tatínkem dřeli, jak chtěli. Vždyckys chtěla víc.“

„Nikdy jsem nic takového neřekla.“

„Bylas moc vychytralá, abys to řekla nahlas. Ale viděla jsem ti to na očích. Uhýbavá a neupřímná jsi byla,“ řekla Sarabeth s divokým úšklebkem. „Copak jsi neutekla při první příležitosti? Nectíš otce ani matku, a přitom bys měla oplácet to, jak jsme se pro tebe obětovali. Jenže jsi moc sobecká. V Progressu jsme si tak hezky žili. A pořád jsme mohli žít, kdybys všechno nezničila.“

„Sarabeth.“ J. R. jí bezmocně třel paži. „To není fér a není to pravda.“

„Přivolala na nás hanbu. Už jak se narodila. Byli jsme tak šťastní, dokud tu nebyla.“ Znovu se rozvzlykala, až se jí trásla ramena.

J. R. ji bezradně objal a šeptem konejšil.

Tory se jako omámená shýbla a začala sbírat tácky a odpadky.

Sarabeth okamžitě vyskočila. „Co si myslíš, že tu děláš!?“

„Když tady chceš zůstat, myslela jsem, že trochu uklidím.“

„Mě v mém domě kritizovat nebudeš!“ Plácla s talířky na podlahu. „Já nepotřebuju, aby ses mi tady nakrucovala v těch svých módních šatečkách a nutila mě cítit se špatně. Už před lety ses ke mně otočila zády, tak nevím, co tady teď hledáš.“

„Ty ses ke mně otočila zády už tehdy, když ses tiše dívala, jak mě do krve bije.“

„Bůh udělal muže pánem ve svém domě. A tys nikdy nedostala nalískáno, pokud sis to nezasloužila.“

Nalískáno, uvažovala Tory, jak milé slovo pro takovou hrůzu. „Tak tohle ti dovoluje v noci spát?“

„Nepokoušej mě. A nekritizuj svého otce. Radši pověz, kde je, ty jedna zatracená. Já vím, že to můžeš vidět. Tak to koukej říct, ať můžu za ním.“

„Nebudu ho hledat. A kdybych ho našla zmrzačeného někde v příkopu, nechala bych ho tam.“ Hlava jí odlétla dozadu, jak ji Sarabeth uhodila. Ani s červenou skvrnou na tváři ale Tory nehnula brvou.

„Sari, proboha živého!“ J. R. se ji snažil držet, zatímco se Sarabeth bojovně zmítala a ječela.

„Chtěla jsem říct, že doufám, že je mrtvý,“ dodala Tory šeptem. „Ale ne. Doufám, že se k tobě vrátí, mami. Vážně ti přeju, aby se vrátil a dal ti zpátky život, který tolik chceš. A který si zasloužíš.“

Otevřela peněženku a vytáhla sto dolarů, které tam ráno vložila. „Pak mu řekni, že tohle jsou poslední peníze, které ode mě kdy uvidí. Řekni, že žiju zase v Progressu a budu si vlastní život. Ale jestli by někdy chtěl přijít a znova na mě vztáhnout ruku, ať mě radši rovnou zabije. Protože když to neudělá on, udělám to já.“

Zavřela kabelku. „Počkám v autě,“ řekla J. R. a odešla.

Nohy se jí roztráslly, teprve když seděla ve voze. Třas postupoval od kolen vzhůru, takže se objala rukama a se zavřenýma očima čekala, až to přejde.

Z domu k ní doléhal křik a pláč, který venku doplňovalo monotónní skuhrání slípek a zuřivý štěkot psa od sousedů.

A nad tím vším jakoby nepatřičně zpívali ptáci. Tory se snažila soustředit na ten příjemný zvuk a přenést se v myšlenkách někam daleko. S překvapením zjistila, že se vidí stát ve své kuchyni, hlavou opřená o Cadeovo rameno.

V zamyšlení ani nepostřehla, že si k ní přisedl J. R. Chvilí mlčel a zíral do prázdna.

„Neměl jsem tě s sebou brát,“ řekl nakonec. „Myslel jsem... ani nevím, co jsem si myslel. Asi že by tě ráda viděla. Že byste si teď v Hanově nepřítomnosti dokázaly snáz promluvit.“

„Já nejsem součástí jejího života. Snad jen jako hlavní viník všeho. On je celý její život. Tak to prostě chce.“

„Ale proč, proboha? Proč by chtěla žít takhle? S mužem, se kterým nikdy nepoznala ani trochu radosti?“

„Miluje ho.“

„To není láska,“ vyprskl znechuceně. „To je nemoc. Slyšelas, jak ho obhazuje a všechno svaluje na ostatní - na ženu, kterou napadl, na policii, dokonce i na banku.“

„Potřebuje tomu věřit.“ Tory si uvědomila, že je strýc rozrušený víc, než se zdálo, a dotkla se jeho paže. „Udělal jsi, co bylo možné.“

„Pch, dal jsem jí peníze a nechal ji zas tady v tom kurníku. Ale abych řekl pravdu, Tory, ve skrytu duše děkuju bohu, že se mnou nechtěla jít. Že se tyhle nechutné věci vyhnou mému domovu. A zároveň se za to stydím.“ Hlas se mu zlomil. Položil si hlavu na volant.

Tory si odepla pás a přitiskla se k němu. „Není proč se stydět, strýčku, chtěl jsi jen ochránit svůj dům a tetu Boots. Já bych taky mohla udělat, co si přála. Mohla jsem ho najít. Ale nechtěla jsem a stydět se za to nehodlám.“

Přikývl a ve snaze najít ztracenou rovnováhu se napřímil. „Jsme mi to ale rodinka, co zlato?“ Jen zlehka se dotkl zarudlé skvrny na její tváři. Pak rychle zařadil jedničku a sešlápl plyn. „Tory, jestli ti to nevádí, nějak už nemám sílu na návštěvu u tvé babičky.“

„Ani já ne. Pojed'me domů.“

Když ji strýc vyložil na blatech, ihned přesedla do svého vozu a jela do obchodu. Měla tady co dohánět a byla ráda, že jí práce a shon nedovolily přemýšlet o té dopolední návštěvě.

Potvrdila objednávku pohoštění v pekařství, živé výzdoby v květinářství a pak ještě naaranžovala slavnostní osvětlení.

Najednou klinkl zvonek nade dveřmi a Tory si uvědomila, že zapomněla zamknout.

„Jen se jdu poptat, jak to jde.“ Dwight se s uznaným hvízdnutím rozhlédl kolem. „Hm, zdá se, že už žádnou pomoc nepotřebuješ.“

„Asi ne.“ Narovнала se a šňůru se světýlky stále svírala v ruce. „Tvoji lidé odvedli dobrou práci.“

„Hlavně se o tom nezapomeň zmínit, až ji někdo ze zákazníků bude chválit.“

„Spolehni se.“

„No ně, to je pěkná věc.“ Všiml si kuchyňského prkénka z několika různě barevných druhů dřeva.

„Moc hezké. Sám tak trochu truhlářím, ale tohle bych asi nesvedl.“

„Osobitost a funkčnost. Tím by se moje zboží mělo vyznačovat.“

„Lissy měla velkou radost z té lampy, co si tady koupila. A zrcadlo ukazuje na potkání. Taky bych se prý mohl podívat na tvoje šperky, kdybych jí chtěl spravit náladu.“

„Necítí se snad dobře?“

„Ale ne.“ Dwight mávl rukou. „Jen občas má těhotenský splín.“ S úsměvem si zasunul palce do kapes. „Ale tobě bych se měl asi omluvit.“

„Ano?“ Tory pokračovala v aranžování světýlek. „A proč?“

„Že jsem Lissy řekl, že se s Cadeem rádi vidíte.“

„Mně ale Cadeova společnost nevadí.“

„No, snad mě nebudeš dlouho mučit. Lissy se prostě pořád snaží oženit moje kamarády. Cade se z toho chtěl vykroutit, a tak řekl...”

Dwight se začervenal, protože Tory se na něho dlouze zadívala.

„...že si mám vymyslet nějakou milenkou. Napadlas mě ty, protože jsi tu byla krátce, aby tomu Lissy uvěřila. Myslel jsem, že dá chvíli pokoj.“

„Aha.“ Tory zapnula světla do zásuvky a hodnotila výsledek.

„Mělo mě napadnout, že se to rychle roznese. Když mi Cade přišel spílat, už jsem nejmíň od šesti lidí slyšel, že se budete brát nebo čekáte dvojčata.“

„Nebylo by jednodušší říct jí, že Cade prostě nemá zájem?“

„Jednodušší rozhodně ne,“ kouzelně se usmál, „to se mě hned zeptá proč. Odpovím třeba, že někteří chlapi se do ženění nehrnou, a ona začne, že se mi to asi líbí a nejspíš bych chtěl být taky svobodný jako moji kamarádi. A jakmile řeknu, že to není pravda, už jsem v troubě.“

Zatvářil se zbědovaně. „Víš, Tory, manželství je jako chůze po kluzkém laně, a chlap, který tvrdí, že by neobětoval kamaráda, aby na tom laně neuklouzl, je pěkný lhář. Navíc teď už se s Cadeem stejně scházíte...”

„To mi oznamuješ, nebo se ptáš?“

Zavrtěl hlavou. „Se ženskýma je to prostě těžký. Radši půjdu.“

„Dobře.“

„Lissy dnes pořádá slepičí večírek, teda dámskou jízdu,“ opravil se rychle, když Tory povytáhla obočí. „Radši skočím za Wadeem, jestli by se mnou nechtěl někde strávit večer. Stavím se zítra. Mohla bys mi třeba pomoci vybrat něco pro Lissy.“

„Ráda.“

Cestou ke dveřím se ještě otočil. „Máš to tu moc hezké. Stylové. Tenhle obchod bude pro naše město přínosem.“

To doufám, řekla si Tory, když za ním šla zamknout. A ještě víc doufala, že tohle město bude přínosem pro ni.

Dwight si kousek zašel, aby ulici přešel po zebře na světlech. Jako starosta musel jít přece příkladem. V baru nemohl vypít víc než dvě malá piva a už nikdy nepřekročil povolenou rychlost v obci. Byly to jen malé oběti, ale občas ho stejně posedla touha porušit některá pravidla.

To asi proto, že se vším začal později, pomyslel si. Pak byl tak oslněný faktem, že se s ním dívky přece jen chtějí bavit, že rychle skončil s Lissy na zadním sedadle svého auta, a než se nadál, už šel z půjčovny se svatebním smokingem v ruce.

Ne že by někdy litoval. Ani na minutu. Lissy byla přesně to, co vždycky chtěl. A dodnes měla tvářičku jako na střední škole. Někdy se hašteřila a fňukala, ale která ženská to nedělá.

Bydleli v pěkném domě, narodil se jim roztomilý kluk a druhé dítě bylo na cestě. Kdepak, vedl moc hezký život. Stal se starostou ve městě, kde se mu kdysi každý jen vysmíval. To už pro chlapa něco znamenalo.

Jestli ho někdy popadlo nutkání utrhnout se ze řetězu, bylo to jen přirozené. Ve skutečnosti nechtěl být ženatý s nikým jiným než se svou Lissy, nechtěl žít jinde než v Progressu a jinak než právě takhle.

Dveře do Wadeovy čekárny otevřel ve chvíli, kdy se ven dral velký ovčácký pes.

„Promiňte. No tak, Mongo!“ Vodítkem zoufale cloumala pěkná neznámá blondýnka. Její něžně zelené oči vyslaly k Dwightovi omluvný pohled a srdíčková ústa se usmála. „Právě dostal injekci a cítí se podvedený.“

„To docela chápu.“ Dwight se rozhodl zachovat mužně a s obavami podrbal psa po bílošedém hřbetu. „Nevzpomínám si, že bych vás a Monga někdy viděl.“

„Jsem tu teprve pár týdnů. Přestěhovala jsem se z Dillonu. Učím tu angličtinu na střední škole, teda začnu s prázdninovými kursy a pak na podzim na plný úvazek. Tak sedni, Mongo!“ Pohodila blond hřívou a vztáhla ruku. „Sherry Bellowsová. Ale vy už máte kalhoty samý chlup...“

„Dwight Frazier, těší mě. Jsem zdejší starosta, takže se na mě obračejte se všemi stížnostmi.“

„To asi nebude třeba. Je to tady báječné. Ale budu si to pamatovat.“ Ohlédla se zpátky k ordinaci. „Všichni jsou tady moc milí. Ale už radši Monga odvedu do auta, než se mi utrhne a uteče.“

„Nechcete pomoci?“

„Díky, zvládnou to.“ Zasmála se, protože pes vyrazil ze dveří. „Možná. Těšilo mě, pane starosto. Ahoj, Maxine!“

„Mě taky,“ zašeptal Dwight a zakoulel očima na Wadeovu asistentku. „To my jsme takové učitelky na střední škole neměli. Asi bych radši několikrát propadl.“

„Vy chlapi,“ uculila se Maxine a vytáhla ze zásuvky stolu kabelku. „Mongo byl náš poslední pacient. Doktor vzadu uklízí. Mohl byste mu vyřídit, že už jsem šla na večerní přednášku?“

„Jen utíkejte.“

V ordinaci spatřil Wadea, jak přerovnává léky ve skřínce. „Copak, máš tam něco dobrého?“

„Hm, třeba nějaké steroidy, po kterých by ti konečně narostly chlupy na prsou. Nikdy ses jich nedočkal.“

„Protože jsi je všechny vyplácal na svůj zadek,“ nedal se Dwight. „Tak co ta blondýna?“

„Hmmm?“

„Ježíši, Wadee, ty sis vážně něco vzal? Přece ta holka se psem, co právě odešla. Učitelka angličtiny.“

„Jo, Mongo.“

„No, asi je moc pozdě.“ Dwight zavrtěl hlavou a posadil se na vyšetřovací stůl. „Když si nevšimneš holky, která takhle vyplňuje těsný džíny, ale jen jejího psa, už by ti nepomohlo ani Lissyino dohazování.“

„Na žádný rande ať mě netahá. A té blondýny jsem si všiml.“

„A ona tebe taky. Nezkusils to?“

„Proboha, Dwighte, vždyť je to pacientka.“

„Pes je tvůj pacient a ty jsi zas promarnil příležitost, hochu.“

„Přestaň se rýpat v mém intimním životě.“

„Vždyť žádný nemáš.“ Dwight se opřel o lokty. „Kdybych já byl svobodný a zpoloviny tak ošklivý jako ty, už bych ji tady na tom stole měl namísto toho psa.“

„Třeba jsem to udělal.“

„Leda ve snu.“

„Ale jsou to moje sny, kruci. Proč ty si vlastně radši nemyješ doma ruce před večeří jako hodný kluk?“

„Lissy si pozvala partu ženských, aby diskutovaly o nádobí, či co. Držím se z dosahu.“

„Ne o nádobí, o make-upu.“ Wade zavřel skříňku. „Moje matka je tam taky.“

„To je fuk. Lissy rozhodně nepotřebuje jedno ani druhé, jen se prostě jako těhotná občas děsně nudí. Tak co kdybychom vyrazili na večeři a pár piv? Jako za starých časů.“

„Mám tady ještě nějakou práci.“ A mohla by se objevit Faith, pomyslel si.

„No tak, Wadee. Jen na chvilku.“

Než stačil znova odmítnout, zarazil se. Co se to s ním jenom děje? Chce tady zas být celý večer zavřený a čekat na ni jako pubertářka na slavného fotbalistu? Sakra.

„Ale platíš ty.“

„Do hajzlu,“ ulevil si s úsměvem Dwight. „Tak to zavoláme ještě Cadeovi, aby se připojil. Třeba to zatáhne on.“

15

Nečekala, že bude mít takovou trému. Byla přece dobře připravená. Zkontrolovala všechno do poslední ozdobné mašličky a zboží znala přinejmenším stejně dobře jako umělci, kteří ho vytvořili.

Obchod vypadal skvěle, přátelsky a přívětivě. Ona sama se snažila působit jako profesionálka. Vždyť strávila několik hodin před úsvitem vybíráním vhodného oblečení. Nakonec se rozhodla pro tmavě modré kalhoty a bílou halenku.

Jenže najednou měla pocit, že to působí spíš jako uniforma. Najednou si nebyla jistá ničím.

Necelou hodinu před otevřením na ni dopadly všechny obavy, které celé měsíce ignorovala.

Seděla ve skladu s hlavou mezi koleny a bojovala s nevolností. Přece není takový slaboch, vyčítala si. Přece se nesesype těsně před cílem. Oni určitě přijdou. Budou ji chtít okukovat. To je ta Bodeenovic holka, vzpomínáte si na to strašidelné děcko?

Na to si přece už zvykla, to jí nemůže vadit, přesvědčovala se. Ale vadilo. Proč radši nezůstala někde, kde o ní lidi nic nevědí?

Najednou zatoužila být zpátky v Charlestonu ve svém krásném domě s úhlednou zahradou a pracovat v obchodě někoho jiného. Neměla se vracet. Riskovat svoji anonymitu, úspory a klid na duši. Na co vlastně myslela?

Na Hope, musela připustit, a pomalu zvedla hlavu. Myslela na Hope.

Bláznovství, nic jiného, ozvalo se druhé já. Hope byla po smrti a nic ji nemohlo vrátit zpět. Jenom její život teď byl v sázce. Bude muset snášet všechny ty pohledy a šepot.

Kdosi venku zaklepal na dveře a Tory málem v hrůze skočila pod stůl. Pak ale sebrala odvahu.

Měla už jen půl hodinky, aby se dala dohromady, takže toho předčasného hosta bude muset poslat pryč.

Když ale za sklem zahlédla babiččinu tvář, rozběhla se tryskem ke dveřím. „Babi, babičko.“ Chytila se jí jako tonoucí stébla. „To je dobře. Nevěděla jsem, že přijedete. Jsem tak ráda.“

„Ze bych si nechala ujít tenhle slavný den? Už jsem nemohla dospát.“ Něžně vtlačila Tory dovnitř. „Tam za tou kytkou je Cecil a za ním ještě vykukuje Boots.“

Tory popotáhla, ale když na ni Cecil jukl zpoza nádherné palmy, rozesmála se. „Ta je krásná. Díky. Dáme ji třeba...“ Otočila se a přemýšlela. „Támhle, do rohu vedle výlohy. Přesně to jsem ještě potřebovala.“

„Nevypadá to, že bys ještě něco potřebovala. Ten krámek je nazdobený jak májová nevěsta,“ komentovala Iris a vzala vnučku kolem ramen. „Tolik krásných věcí. Tys měla vždycky dobrý vkus.“

„Už se nemůžu dočkat, až budu nakupovat.“ Boots navlečená do zářivě žlutých šatů spráskla ruce jako malá holčička. „Už předem jsem J. R. varovala, že se z jeho kreditky brzo začne kouřit.“

„To nic, mám tu hasicí přístroj,“ zasmála se Tory a objala ji.

„A taky až moc křehkých věcí,“ ozval se Cecil, „připadám si tu jak slon v porcelánu.“

„Co rozbiješ, to si koupíš,“ mrkla na něho Iris. „Tak fajn, zlatíčko, s čím ti můžeme pomoci?“

„Jen tím, že tu jste,“ vydechla dlouze Tory. „Jinak je všechno hotové, vážně.“

„Jsi nervózní?“

„Děsně. Ještě připravím čaj se sušenkami a pak...“ Přerušilo ji klepání na dveře.

„Dárek pro slečnu Bodeenovou.“ Chlapec z květinářství držel v ruce zářivě bílou krabici.

„Děkuju.“

„Mamka se staví později. Prý chce vidět svoji výzdobu, ale spíš je zvědavá na vaše zboží.“

„Už se na ni těšíme.“

„Páni, tady toho je.“ Kluk si mohl vykroutit krk, zatímco Tory hledala spropitné. „To se lidem bude líbit.“

„Taky doufám.“

Vložila chlapci do ruky bankovku a zavřela za ním. Pak na přepážce otevřela krabici a vytáhla nádhernou kytici zahradních sedmikrásek a slunečnic.

„No ty jsou nádherné!“ vyhrkla Iris. „A přesně se sem hodí. Růže by s keramikou a dřevem tak hezky neladily. Někdo tě asi moc dobře zná.“

„Ano.“ Tory si přečetla lístek. „Zdá se, že někdo vždycky ví, jak se správně zachovat.“

„No tak,“ nemohla se dočkat Boots, „honem řekni, kdo ti je poslal.“ Popadla lístek, který jí Tory podala. „Všechno nejlepší ke Tvému prvnímu dni. Cade.' Óóó.“

Iris natočila hlavu a našpulila rty. „Že by to byl pan Kincade Lavelle?“

„Už to tak bude.“

„Hmmm.“

„Žádné hmmm. Prostě je pozorný.“

„Když muž pošle ty správné květiny ve správnou chvíli, musel na tebe dlouho myslet. Že ano, Cecile?“

„Jasně. Pozornost je kytkou v květináči. Tyhle budou z lásky.“

„Vidíš? Už chápeš, proč je to můj kocourek?“ Iris zatahala Cecila za košili, aby ho mohla políbit. Boots se rozzářila.

„Sedmikrásky jsou přátelské kytky,“ odmlouvala Tory.

„Květiny jsou květiny,“ nedala se Iris a v duchu ji těšilo, že právě Cade Lavelle myslí na její vnučku. „Běž je dát do vázy. My zatím připravíme ty sušenky.“

„Nevadí? Ve skladu mám jednu hezkou hliněnou vázu. Budou se krásně vyjímat vedle pokladny.“

„Jen jdi,“ mávla rukou Iris, „my už tu velkou show spustíme.“

První zákaznice přišly čtvrt hodiny po desáté. Vedla je Lissy a Tory si umínila zapomenout na všechno ošklivé, co si o bývalé školní královně krásy kdy myslela.

V jedenáct už bylo v krámku asi patnáct lidí a kolem poledního Tory nevěděla, kam dřív skočit. Lidé ji sice pozorovali a občas polohlasně šuškali, ale v tom shonu se proti nim dokázala obrnit.

„Vy jste se kdysi přátelila s tou malou Lavelleovou, ne?“

Tory balila kovový svícen do hnědého papíru. „Ano.“

„Hrůza, co se jí to stalo.“ Žena s orlím pohledem se naklonila k Tory blíž. „Vždyť byla ještě docela maličká. To vy jste ji pak našla, že?“

„Její otec ji našel. Chtěla byste to do krabice, nebo do tašky?“

„Do krabice, prosím. To je svatební dar pro moji neteř. Kelly Anne Frisková, asi ji znáte. Chodila s vámi do školy.“

„Je to dávno, už si na školu moc nepamatuju,“ zalhala Tory. „Chcete tedy dárkové balení?“

„Já to udělám. Potřebuj tě zákazníci,“ přispěchala na pomoc Iris. „Tak Kelly Anne se bude vdávat. To je Marshina nejstarší, vidíte? Jak ten čas ale letí.“

„Kelly Anne měla ještě celý měsíc noční můry potom, co se to té Lavelleové stalo,“ pokračovala orlí dáma, když Tory odcházela.

Měla sice chuť se schovat ve skladu, ale přistoupila k vysoké ženě u servírovacích mís. „Mohu vám nějak pomoci?“

„Těžko si vybrat z takového množství pěkných věcí. JoBeth - tetu Kelly Anne - si nesmíte tak brát. Je takhle bezohledná často. Vy jste ale vždycky byla taková ukázněná slečna. Asi si na mě nevzpomínáte.“

„Ne, lituji.“

„No, neučila jsem přímo vás, ale druhou třídu. Jsem Marietta Singletonová.“

„Á, slečna Singletonová, už vím. Jsem ráda, že vás zase vidím.“

„Často jsem si na vás vzpomněla. Asi netušíte, že jsem se kdysi přátelila s vaší maminkou. Ale to bylo dávno předtím, než jste se narodila, samozřejmě. Svět je malý.“

„To ano.“

„Někdy až tak, že je to nepříjemné.“ Učitelka se zadívala ke dveřím, kterými právě vešla Faith. Přeměřily se chladnými pohledy a Marietta se rychle vrátila k mísám. „Vezmu si tuhle modrobílou. Mohla byste mi ji dát stranou, ještě se porozhlédnu.“

„Jistě.“

„Victorie,“ řekla žena šeptem a dotkla se Toryiných zad, „jste velmi statečná, že jste se sem dokázala vrátit.“

Pak odešla a Tory nechápavě přemýšlela, proč z té ženy cítila tak silný závan žalu.

Vstoupila s mísou v ruce do skladu, ale to už se za ní drala Faith.

„Co ti ta ženská chtěla?“

„Prosím? Sem smí jen personál.“

„Co chtěla? Marietta.“

Tory se natáhla pro mísu na polici. „Tohle. Většina lidí tady chce nějaké zboží. Proto se tomu říká obchod.“

„Ale co ti říkala?“

„A proč tě to zajímá?“

Faith sykla a nervózně hledala krabičku cigaret.

„Zákaz kouření.“

„Krucí.“ Vhodila cigarety zpátky do kabelky a začala rázovat kolem. „Ta ženská vůbec nemá právo chodit po městě.“

„Mně se zdála docela milá a na tvoje poznámky nemám čas.“ Ale její zvědavost to přeci jen povzbudilo. „Jestli mi nechceš pomoci s vařením čaje nebo doplňováním zboží, měla bys radši jít.“

„Asi by ti nepřipadala tak milá, kdyby si to rozdávala s tvým tátou,“ vykřikla Faith a obrátila se ke dveřím. Tory jí rychle zastoupila cestu, protože Faithiny výstupy dobře znala. „Opovaž se mi tady dělat scény. Rodinné problémy si musíš řešit někde jinde.“

„Nechci dělat scény,“ odpověděla, ale dýchala přerývaně. „Lidi by zase měli o čem povídat. Už tak nám dalo dost práce, než jsme tu aférku s učitelkou ututlali. Takže jako bych nic neřekla. Jakmile se začne něco šuškat, budu vědět, kdo to začal.“

„Nevyhrožuj mi. Už je pryč doba, kdy jsi mě mohla beztrestně peskovat. Dneska se umím bránit.“

Tím mohla skončit, ale najednou si všimla, jak se Faith zachvěly rty. V tom slabém citovém projevu zahlédla na chvíli Hope. „Proč si nesesedneš? Když se tam vrátíš takhle, budou mít o čem drbat i bez scény. A teď si stejně povídají hlavně o mně. Uklidni se.“

Otevřela dveře, ale ještě se ohlédla. „A nekouřit, nezapomeň.“

Faith se svezla na židli a zírala na podlahu. Nahmátla v kabelce cigarety, ale když se otevřely dveře, zase je provinile upustila.

Jenže místo Tory se dovnitř přihnula Boots. Jen proto, že se v obchodě dobře bavila, nesměla zapomínat na jiné důležité věci. Venku si všimla Faithina rozlíceného výrazu a tady zas její zkroušenosti.

„To je ale nával,“ prohodila a ovívala se dlaní. „Potřebovala jsem na chvíli utéct.“ A taky zahnat do kouta ženu, co si jejího Wadea omotala kolem prstu.

„Pojďte se posadit, Boots,“ Faith rychle vyskočila a nabídla jí své místo. „Už jsem chtěla jít zpátky.“

„Nezdržím tě víc jak minutku, zlato. Že ti to ale dneska sluší. Jako vždycky.“

„Díky. Vám taky.“ Faith stála a najednou nevěděla, co s rukama. „Hm, musíte být na Tory pyšná.“

„Vždycky jsem na ni byla pyšná. A jak se daří tvé mamince?“

„Dobře.“

„To ráda slyším. Musíš ji ode mě pozdravovat.“ Boots se s úsměvem vydala pro další sušenky. „Neviděla jsi dnes náhodou Wadea? Měl by se tady ukázat.“

„Neviděla.“ Ještě ne.

„Ten hoch nějak moc pracuje.“ Vzdychnula si a uždíbla kousek sušenky. „Už bych si přála, aby se trochu usadil a nějaká milá žena mu pomohla vybudovat nový domov.“

„Hmmm.“

„Není třeba se cítit trapně, zlatíčko.“ Zadívala se na Faith pohledem, který by přišpendlil i přelétavějšího motýlka. „Wade je dospělý muž a ty krásná žena. Není divu, že vás to k sobě přitahuje. Já přece chápu, že můj syn má taky sexuální život.“

Tak, pomyslela si Faith, a je to tady. „Jen byste si přála, aby ho měl s někým jiným.“

„No, nic takového jsem snad neřekla.“ Vzala si další sušenku a nabídla také Faith. „Jsme obě ženy, Faith, takže víme jak zařídit, aby muži dělali, co si přejeme, aspoň většinou. Ty jsi sice dost divoká a možná bych si vedle Wadea uměla představit jiný typ ženy... Ale Wade si představuje tebe. A protože ho miluju, přeji si to, co chce on. A to budeš asi ty.“

„Mezi námi je to ale jinak, paní Mooneyová.“

To formální oslovení Boots pobavilo. Poznala, že se Faith cítí zahanbeně. „Ano? Pořád se k němu vracíš, ne? A zeptala ses už sama sebe proč?“ Zvedla ukazováček s perleťově zbarveným nehtem. „Asi bys to měla udělat. Ale chci ti říct, že se mi líbíš. Vždycky ses mi líbila. Překvapuje tě to?“

Přímo vyráží dech. „Asi ano.“

„Jsi inteligentní a chápavá žena. A rozhodně jsi to neměla tak snadné, jak by si mohli lidé myslet. Líbíš se mi. Ale jestli i tentokrát mému synovi ublížíš, asi ti ten pěkný dlouhý krček zlomím na jedno křupnutí.“

„No,“ Faith přimhouřila oči a zakousla se do sušenky, „tím je řečeno vše.“

Boots už se zase tvářila jako milius, dokonce se trylkem zasmála a pak najednou Faith popadla do náruče a políbila ji na tvář.

„Vážně se mi líbíš.“ Smázla jí palcem z tváře otisk rtěnky. „A teď se tu s tou sušenkou posad', dokud se trochu nevzpamatuješ. Mně je naopak moc dobře, takže si asi ještě něco pěkného koupím. Nakupování se stejně nic nevyrovná, co říkáš?“ dodala a vyběhla ven.

„Ježíši.“ Faith dosedla na židli a nemohla popadnout dech.

Tory si všimla, jak Faith po deseti minutách vychází. Právě v té chvíli se ve dveřích objevil Cade s tetičkou Rosie.

Bylo snadné poznat Rosie Sikes LaRue Decater Smithovou, protože i ve čtyřiašedesáti byla nápadná jako na svém prvním plese. Už v sedmnácti se provdala za Henryho LaRuea ze Savannah, ale o rok později o něho přišla ve válce v Koreji.

Půl roku ho oplakávala, ale pak se rozhodla být veselou vdovou. Namluvila si bojovného umělce a možná i komunistu, za něhož se z

legrace ve dvaceti provdala. Oba uznávali volnou lásku a jejich sídlo na Jekyll Island prý zažilo nejedny orgie.

Manžel zemřel až po devatenácti letech při pádu z okna potom, co trávil večer s lahví Napoleona a třiadvacetiletou modelkou.

V osmapadesáti si Rosie ze soucitu vzala svého celoživotního obdivovatele. Ale ten zemřel o dva roky později, když ho v Africe téměř sežral lev.

To, že Rosie přežila tři manžely a bezpočet milenců, jí rozhodně neubralo na osobitosti. Do obchodu vplula ve stříbrné paruce, alespoň Tory měla dojem, že jde o paruku, v dlouhých pruhovaných šatech posíťtých diamanty i pouťovými korálky a s tolika šperky, že by to slabší ženu jistě povalilo na zem.

„Hračky!“ vypískla hned u vchodu a zamnula si ruce. „Pozor, chlapče, mám náкупní horečku.“

Doběhla k vitrině s těžítky z foukaného skla a začala si je cpát pod paži.

Tory k ní polekaně přispěchala. „Můžu vám s tím pomoci, paní Rosie?“

„Potřebuju šest těch nejhezčích.“

„Jistě. To má být dárek?“

„Proč dárek? To je pro mě.“ Nedbale cinkala sklem o sebe, až Tory naskočila husí kůže. „Nechcete si je raději odložit na pult?“

„Hm, ano, jsou těžká.“ Roseiny těkavé oči se konečně zastavily na Toryině tváři. „Vy jste ta děvenka, co si hrávala s naší Hope.“

„Ano, madam.“

„Byla jste zvláštní, vzpomínám si. Jednou jsem si nechala číst z dlaně od jedné cikánky v Transylvánii. Tvrdila, že budu mít čtyři manžely, ale kdo by o to stál.“ Rosie natáhla ruku obtěžkanou prsteny a náramky. „Co myslíte vy?“

„Je mi líto.“ Tory se výborně bavila. „Já z dlaní nečtu.“

„Tak snad z čajových lístků nebo tak. Jeden z mých milenců zase tvrdil, že je převtělený lord Byron. To byste od yankeeho nečekala, co? Cadee, pojd' mi to podržet. Na co by taky byli muži dobří, kdybyste je nemohla využít jako nosiče, že?“

„To nevím. Nedáte si čaj a sušenky, madam?“

„Až se tady trochu unavím, dítě. A k čemupak je tohle, propána?“ Chopila se dřevěného stojánku s kruhovým otvorem.

„V tom se nechává dýchat víno.“

„No, není to ze všeho nejlepší?! Já vůbec nechápu, proč lidi nechávají dobré víno dýchat, místo aby ho hned vypili. Zabalte mi hned dva. Lucy

Talbottová!“ vykřikla najednou přes celou místnost. „Copak to tam kupuješ?“ a jako raketa se hnala pryč.

„Naše Rosie se nikdy nezmění,“ poznamenal Cade s úsměvem. „A jak to jde tobě?“

„Dobře. Díky za květiny. Jsou krásné.“

„Jsem rád, že se ti líbí. A doufám, že se mnou půjdeš ten dnešní den oslavit.“

„Já...“ Už odmítla pozvání k Boots a slíbila, že přijde o den později na rodinný oběd. Dnes bude určitě zničená. „Tak dobře.“

„Stavím se o půl osmé, ano?“

„Dobře. Cadee, chce tvoje teta opravdu ty vře i koupit? Nechápu, co bude dělat se šesti skleněnými těžítky.“

„Bude se z nich radovat. Pak zapomene, kde je koupila, a začne tvrdit, že jsou z bazaru v Bejrútu nebo že je ukradla nějakému svému milenci. Nakonec je rozdá poslíčkům nebo Svědkům Jehovovým, co jí zazvoní u dveří.“

„Aha.“

„Ale radši ji hlídej. Někdy si neuvědoměle strká věci do kapes.“ Usmál se, když Tory vytřeštila oči. „Prostě jen sleduj, co tam dává, a pak to připiš na konečný účet.“

„Ale...“ Právě když se ohlédla, všimla si, jak teta Rosie strká do kapsy stojánek na lžičky. „Ježkovy voči!“ Tory odběhla a Cade se smíchy zakuckal.

„Rosie se ani trochu nezměnila,“ řekla Iris.

„Ne, a jsem moc rád. Jak se vám vede, paní Mooneyová?“

„Skvěle. Ale vy taky vypadáte dobře. Hezky jste narostl. Co vaše rodina?“

„V pořádku, děkuji.“

„Je mi líto vašeho tatínka. Byl to zajímavý a hodný muž. To není moc běžná kombinace.“

„Asi ne. Vždycky o vás hezky mluvil.“

„Dal mi příležitost pracovat, když jsem ztratila manžela. A na to se nezapomíná. Podědil jste jeho oči, Kincadee. Jste taky takový čestný člověk jako on?“

„Snažím se.“ Teta Rosie se právě rozhodla cinkat na zvonkohru. Cade se otočil a spatřil Toryin zděšený výraz. „Tory má dneska plné ruce práce.“

„Ona to zvládne, je moc šikovná.“

„Jsem ochoten jí pomoci, když bude chtít.“

Iris přikývla. „Ale cítím, že jí nabízíte nejenom to. Takže vám dám něco, co občas každý potřebuje, ale nerad přijímá.“

Přesunul si v ruce těžítka, která stále ještě držel. „A to bude nějaká rada.“

Zářivě se usmála. „Jste chytrý hoch. Vždycky jsem si to myslela. Jen jedna malá rada. Neloudejte se. Protože jestli si něco ženská zaslouží, pak je to pocit, že ji někdo aspoň jednou v životě vzal útokem. A teď mi dejte nějaké ty věci, nebo je rozbijete.“

„Jenže ona si se mnou ještě není jistá.“ Cade jí podal dvě těžítka a zbylá čtyři nesl k přepážce. „Potřebuje trochu času.“

„To vám řekla?“

„Více méně.“

Iris jen zvedla oči v sloup. „Mužský. Když tohle žena říká, může to znamenat jen tři věci. Buď nemá zájem nebo je ostýchavá anebo jí někdy někdo ublížil. Tory by vám řekla hned, že nemá zájem. Ostýchavá rozhodně není, takže zbývá jen ta třetí možnost. Vidíte támhle toho chlapa?“

Cade se zmateně podíval na muže, který rukama jako uzené šunky rovnal na tácku cukroví. „Ano.“

„Jestli mojí holčičce ublížíte, pošlu ho za vámi se železnou tyčí. Ale protože se k tomu zřejmě nechystáte, navrhuju, abyste ji přesvědčil, že se některým mužům přece jen věřit dá.“

„Pracuju na tom.“

„Tak pracujte mnohem rychleji, protože moje vnučka se snaží sama sebe přesvědčit, že vy dva jste jen dobří známí.“

Asi máš o čem přemýšlet, pomyslela si Iris a šla pošťouchnout další zákaznici k výhodné koupí.

Pět kroužků na ubrousky, dva stojánky na lžičky, ozdobné špunty a další věci. To všechno si nastrkala do kapes,“ vyprávěla Tory chvíli po šesté své babičce, zatímco Cecil už pospával ve skladu. „Dávala si tam věci, i když jsem u ní stála a povídala si s ní. Pak si sundala umělé perly a věnovala mi je.“ Tory se s úsměvem dotkla korálků na krku.

„Má tě ráda. Rosie rozdává věci jen lidem, kteří se jí líbí.“

„Není fér, abych jí všechny ty věci naučtovala, když je možná ani nechce. Proboha, babi, vždyť ona tu nechala přes tisíc dolarů. Tisíc dolarů,“ opakovala a přitiskla si ruku na žaludek. „Asi přece jenom budu zvracet.“

„To nedělej. Začni se radši konečně radovat. Já půjdu zacloumat Cecilem a zítra v jednu se sejdeme na tom rodinném obědě.“

„Dobře. A chci ti poděkovat, že jste tu celý den vydrželi. Musíš být unavená.“

„Na nohách to trochu cítím. Taky si je dám nahoru a Boots poprosím o sklenku vína.“ Políbila Tory na tvář. „Ale ty taky oslavuj, slyšíš?“

Oslava, pomyslela si Tory, když konečně uklidila a zamkla. Nedokázala ani přemýšlet, natož oslavovat. Věděla jen, že to nějak přežila, a jako omámená jela domů.

Ne, nejen to, začala si uvědomovat. Měla úspěch. Přesvědčila lidi, že to dokáže a že tu opravdu chce zůstat. Možná v ní někdo pořád viděl to špinavé děvčátko v nedbalkách, ale ostatní ji určitě budou posuzovat podle toho, jaká je teď. A jaká chtěla být.

Ten zázrak si uvědomila až před svým domkem. Viděla, jaký byl tehdy a jaký je teď. A sebe tehdy. A sebe dnes.

Přestala se kontrolovat a s hlavou položenou na volant se konečně od srdce rozplakala.

Seděla na zemi a snažila se nevzlykat. Jen malé děti přece brečí, přesvědčovala se. Ale slzy se pořád draly ven.

Jak z toho kola spadla, seděla si koleno i loket do krve. Zachtělo se jí běžet za Lilah, která by ji pohladila a utěšila nějakou dobrotou.

Stejně ji to pitomé kolo vůbec nezajímalo. Proč by musela umět jezdit na kole?

Leželo vedle ní jako padlý voják a ještě se točilo. Položila si hlavu na předloktí a popotáhla.

Bylo jí necelých šest.

„Hope! Co to sakra provádíš?“ Cade běžel po cestě mezi duby, protože otec ho právě vysadil před Beaux Reves a dal mu na zbytek odpoledne volno. Jeho štěstí teď záleželo jen na tom, jak rychle si dokáže vzít kolo a dojet na blata za Wadeem a Dwigthem.

A jeho milovaný třírychlostní oř tady ležel zborcený vedle té pitomé malé ségry.

Nevěděl, jestli má radši křičet na ni nebo kňourat nad svým otlučeným kolem.

„No koukej, vždyť jsi ho celé odřela! Do hajzlu.“ Cade se právě začal tajně učit sprostá slova. „Kdo ti dovolil brát si moje kolo? Máš přece svoje.“

„To je pro malý děti.“ Zvedla hlavu a po zaprášené tváři jí stékaly slzy. „Maminka nechce, aby mi tat'ka sundal boční kolečka.“

„No, a proč asi?“ Znechuceně zvedl kolo a vrhl na ni přezíravý pohled. „Radši běž za Lilah, ať tě trochu uměje. A na můj věci už nesahej.“

„Já se to jen chtěla naučit,“ otřela si rukou nos a hrdě bojovala se slzami. „Jezdila bych jako ty, kdyby mě to někdo naučil.“

„No jasně,“ odfrkl si a přehodil nohu přes sedlo. „Vždyť jsi ještě mrňavá.“

Vyskočila na nohy a uraženě nafoukla hrudník. „Ale vyrostu,“ sykla, „vyrostu a pak budu jezdit rychleji než ty, a budeš litovat.“

„Už se třesu.“ Pobavila ho. Když už neměl nic jiného než dvě malé ségry, alespoň si měl z koho utahovat.

„Já přece budu vždycky větší, starší a rychlejší, ty chytrá.“

Spodní ret se jí zachvěl, což byla neklamná známka, že se znovu rozpláče. Uškříbl se, naskočil na kolo a začal bravurně šlapat pryč, jen aby jí předvedl svůj talent.

Jenže když se krátce ohlédl, všiml si, že ho vůbec nesleduje, ale s hlavou svěšenou zase bulí. Po lýtku jí stékala kapka krve.

Zastavil se a zavrtěl hlavou. Kluci na něho čekali. Měl na práci milióny skvělých věcí, a to mu zbývala jen půlka soboty. Nemůže přece ztrácet čas s holkama. A ještě k tomu se ségrama.

Ale přesto si mocně povzdechl a vyrazil zpátky k ní. Otrávený sám sebou i jí z kola seskočil.

„No tak sedej, sakra.“

Popotáhla, protřela si oči a podívala se na něho. „Vážně?“

„No jo, ale dělej. Nemám na to celej den.“

Zaplavila ji nevýslovná radost a srdce se jí rozbušilo. Vyšplhala se do sedla, pevně stiskla gumové konce řidítek a zahihňala se.

„Soustřed’ se, tohle je vážná věc.“ Ohlédl se k domu, jestli je matka nepozoruje oknem. Při večeři by z nich obou stáhla kůži.

„Musíš to tělem trochu vyvažovat.“ Slovo tělo ho přivedlo do rozpaků, i když vůbec netušil proč. „A dívej se pořád před sebe.“

Vzhlédla k němu s důvěrou a úsměvem jasným jako to jarní slunce, co prosvítalo listím. „Dobře.“

Cade si vzpomněl, jak otec učil jezdit jeho. Stejně tak se chytil sedla, a když šlápla do pedálů, rozběhl se vedle ní.

Kolo sebou legračně házelo a po několika metrech se zase zřítilo k zemi.

Neplakala a bez váhání zase nasedla. To jí musel uznat. Běhali a šlapali společně ještě hezký kus odpoledne. Nahoru a dolů alejí.

Byla celá zpocená a srdce jí bilo jako na poplach. Nejednou se kousla do rtu, aby potlačila výkřik, když se kolo naklonilo. U ucha cítila jeho dech a za zády jeho ruku. Z hloubi duše ho v tu chvíli milovala.

Ted' už víc pro něho než pro sebe byla rozhodnutá to dokázat.

„Já sama. Já sama,“ zašeptala, když se kolo zase málem převrátilo. Pekelně se soustředila na ten jediný dětský cíl. Všechny svaly v těle měla napjaté.

Kolo se pod ní zakymácelo, ale nespadlo. A najednou vedle ní Cade běžel a smál se od ucha k uchu.

„Dokázalas to! Šlapej, šlapej!“

„Já jedu!“ Kolo jako by se změnilo v kouzelného hřebce a ona s tváří zvednutou ujížděla s větrem o závod.

Tory se probrala na zemi vedle auta. Svaly se jí ještě chvěly a srdce bušilo z té dávno zapomenuté dětské radosti.

16

Tory si vzpomněla na Cadea teprve pár minut předtím, než zaklepal. Nestihla víc, než si umýt tvář poznamenanou pláčem. Ještě nepřekonala prázdnotu a smutek, kterou v ní ten návrat do Hopeiny minulosti zanechal.

Ale cítila i podivné vzrušení, uvědomila si. Památku na první samostatnou jízdu na kole mezi staletými duby s Cadeem po boku. A na nevinnou sesterskou lásku, která se v ní teď nebezpečně mísila s jejími vlastními dospělými city, jež neměly s příbuzenstvím nic společného.

Ta kombinace ji ale dělala zranitelnou vůči sobě i vůči němu. Tory věděla, že bude lépe vypořádat se s ní o samotě.

Řekne Cadeovi, že je příliš vyčerpaná i na jídlo, což byla ostatně pravda.

Takový rozumný člověk, možná až příliš rozumný, to jistě pochopí.

Když mu otevřela, stál na prahu s kastrollem v ruce. Sousedé nosí jídlo k mrtvým, pomyslela si. Však ona dnes napůl mrtvá byla, takže je to docela vhodné.

„Tohle ti posílá Lilah.“ Podal jí rendlík. „Že prý kdo tak tvrdě pracuje, neměl by k tomu ještě vařit. Máš to dát do mrazáku a ohřát, až někdy přijdeš unavená a budeš si chtít dát nohy nahoru. A to,“ prohlédl si její tvář, „je myslím právě dneska.“

Ano, uvažovala, až příliš rozumný. „Hm, když to všechno skončilo, cítím se jak po ráně kladivem.“

„Plakala jsi.“

„Opožděná reakce. Úleva.“ Odnesla jídlo do kuchyně a nevěděla, co dál. „Omlouvám se. Byl to hezký nápad s tou oslavou... Možná za pár dní bychom mohli...“ Otočila se, narazila do něho a rychle couvla zpátky k lince.

V tu chvíli je oba ovládla silná vlna živočišné touhy. To jasně vycítila.

„Dneska jsi měla těžký den.“ Nenechal jí únikový prostor. Už ne. Opřel se dlaněmi o pracovní desku po stranách jejích boků. Uvěznil ji. Pozoroval její ostražitou tvář. „Plný obchod lidí a všechny ty jejich řeči a vzpomínky...“

„Ano.“ Snažila se pohnout, ale nebylo kam. Uvědomila si překvapeně, jak jí začíná vřít krev. „A ty vzpomínky na mě házely jak kamínky z praku.“

„A všechny byly bolestné.“

„Ne.“ Bože můj, ať se mě nedotýká. Ale to už ji uchopil za ramena a přejel jí rukama dolů po pažích. Ucítil zrychlený puls. „Bylo příjemné vidět zase Lilah... a Willa Hansona. Je tak podobný svému otci. Ten mi vždycky dával v cukrárně na dluh, když mi chybělo pár centů. Což bylo často. Cadee...“

Znělo to jako prosba. Ani nevěděla oč.

Chvěla se. „Dneska ses mi moc líbila. Elegantní a klidná navenek. Jen vždycky přemýšlím, co se právě děje uvnitř.“

„Měla jsem trému.“

„Ale nebylo to poznat. Jako například teď. Vzdej tu obranu. Chci tě zaskočit a využít toho.“

„Cadee, ve mně nic zvláštního není.“

„Tak proč se chvěješ?“ Stáhl jí stuhu z vlasů a uslyšel, jak zadržela dech. Stále se jí upřeně díval do očí a roztaženými prsty jí uvolnil vlasy z úhledného uzlu. „Proč mě nezastavíš?“

„Já...“ Proč se jí tak podlamují kolena? Tenhle příjemný pocit už tak dávno nezažila. Odevzdání se není vždycky slabost. „Uvažuji o tom.“

Usmál se. „Tak uvažuj dál a já budu pokračovat.“ Rozepnul jí první dva knoflíky halenky.

Vzpomněla si, jak učil Hope jezdit na kole. Bylo mu teprve deset, a už tehdy se uměl o někoho starat.

Dnes jí poslal květiny, ty správné květiny, protože věděl, jakou radost udělají.

„Už jsem vyšla ze cviku.“

Rozepnul třetí knoflíček. „V přemýšlení?“

„Ne.“ Třaslavě se zasmála. „V přemýšlení jsem docela dobrá.“

„Tak myslí na tohle.“ Vytáhl jí halenku z kalhot. „Chci se dotýkat tvé kůže. Takhle.“ Přejel jí dlaněmi nahoru a dolů po těle. Žaludek jí poskočil, když jí rozepínal kalhoty. „Ne, ne, nech oči otevřené.“

Naklonil se a chytil její bradu lehce do zubů. Ten dotek vyslal žhavou zprávu do středu jejího těla. „Když jsi vyšla ze cviku, povedu tě. Ale dívej se na mě.“

Koukej se před sebe, řekl Hope, a držel ji, aby neupadla.

„Chci se na tebe dívat,“ odpověděla.

Pomaloučku začal stahovat kalhoty z boků. Už tak dávno jí žádný muž nechtěl. A nepřiměl ji chtít také. Chtěla se uzavřít tomu vpádu do soukromí, ale její tělo mu už vyšlo vstříc.

„Shod' to,“ řekl, když se kalhoty svezly na podlahu. Chtěla něco namítnout a on jí jednoduše přikryl ústa svými. Něžně a rozhodně, jako by ji přesvědčoval o své pravdě.

Pak už ji držel v náruči a jako v pomalém tanci ji vedl ke dveřím. „Chci si tě vzít na světlo.“ Už byla jeho, věděl to, žádná překážka ho nemohla zastavit. „Chci tě vidět, až budeš pode mnou a já v tobě.“

Na prahu ložnice ji zvedl do náruče. „Je toho tolik, co bych s tebou chtěl dělat v té tvé posteli.“

Zlaté slunce pozdního odpoledne ozařovalo lůžko i její tvář. Matrace pod jeho vahou poklesla. Propletl si prsty s jejími a pak se přísál na její rty.

Nejdřív pomalu a jemně, dokud se neuvolnila a její rty se nerozevřely. Prohnula se, jak se jí v břiše začalo sbírat klubko hladové touhy.

Nechtěl, aby dokázala předvídat. Přál si, aby tak zahltil její smysly, až jí v hlavě nezbyde nic než čirá slast. Chtěl, aby myslela jen na něho, jen a jen na něho.

Měla štíhlé, pevné tělo s jemnou kůží. Začal je systematicky ochutnávat. Prudce ji zvedl k sobě. Jeho dlaně ji spalovaly. Stáhl jí ramínka podprsenky a přes látku laskal palci bradavky.

„Ještě pořád přemýšlíš?“

Hlava se jí točila a kůže žhnula. „Cože?“

„Fajn.“

Rozepl a stáhl jí podprsenku. Ale když k němu zvedla ruce, položil je zpátky na pelest. „Nespěchej. Nauč se taky brát. Ber, dokud to půjde. Poddej se tomu.“ Jeho rty ji doslova pustošily. Chtěla se bránit, aby ji nedostal za hranici, kterou už nikdy nechtěla překročit. Ale ta neodbytná ústa ji dráždila, hbitý jazyk v ní zažíhal plamínky touhy a zuby ji lehce škrábaly po kůži, až se proti němu vzepjala a začala mírně pohybovat boky.

Už nedokázala ovládnout své vzdechy a steny. Paže jí napětím vibrovaly. Così omamného se z ní nezadržitelně dralo ven.

Rychlý, tvrdý orgasmus jí vyrazil dech. Zděšeně vytřeštila oči, ale on už ji tiskl pevně v náruči. „Tak pojď.“

Pak ji položil na postel a strhl si košili. Oči měla zamlžené a těžce dýchala. Když k němu tentokrát vztáhla ruce, nechal se obejmout.

Jeho prsty hnětly a hladily. Zatahala ho za kalhoty, teď už přemožená touhou po jeho těle. Stáhl je a odhodil. Pak ji popadl za boky a zabořil se jí ústy do klína.

Zaklesla se prsty za ozdobné kování postele, přesně jak si představoval. Hlava jí spadla ke straně, její smysly docela pohltila jeho vůně, zavzlykala a pak už jen úlevně padala do hlubin.

S ochablýma rukama a bušícím srdcem pak ležela na posteli. Vlasy rozhozené po polštáři čechral večerní vánek, poslední světlo dne pohasínalo na její zrůžovělé tváři.

Tenhle obraz si bude pamatovat navždycky, uvědomil si. Ale ona taky. „Otevři oči, Tory, podívej se na mě.“ Zatřepotala víčky a on ji dlouze políbil. „Vyslov mé jméno.“

Znovu pocítila tlak vzrušení. „Cade.“

„Ještě jednou.“

Chtělo se jí plakat i křičet. „Cade.“

„Ještě.“ A pronikl do ní.

V hlavě se jí zajiskřilo. Začala se pohybovat spolu s ním, pomalu a hladce. Pojímal ho do sebe, až splynuli v jedné divoké jízdě.

Byl horký, tvrdý a těžký. Vnímala chladné kování postele, hladkou látku pod zády a poslední paprsky slunce. Propaloval ji neuvěřitelně modrýma očima.

„Zůstaň se mnou.“ Začínal se v ní ztrácet. Topil se. Srdce mu ostře bušilo, když zabořil tvář do jejích vlasů. Znovu se zaklesli prsty a společně překonali poslední hranici.

Doposud ji nikdo takhle absolutně neovládl. Ani muž, kterého tehdy milovala. Tory napadlo, že by z toho měla mít strach, ale v tu chvíli neměla sílu ani k obavám.

Ležela pod ním a vnímala příval měkkého večerního vzduchu. Už dlouho se necítila tak dokonale odpočatá, na duši i na těle.

Ruku měla zabořenou v jeho zcuchaných vlasech. Přišlo jí správné nechat ji tak.

Když se pohnul, aby ze strany políbil její ňadro, usmála se.

„Tak se mi zdá, že jsme nakonec přece jen oslavovali,“ zašeptala a uvažovala, jestli by nebylo nezdvořilé takhle usnout.

„Doufám, že od teď budeme oslavovat co nejčastěji. Takhle jsem tě chtěl mít už od chvíle, kdy jsme sem nastěhovali tu postel.“

„Já vím.“ Měla zavřené oči, ale cítila, jak se přesunul a jak se na ni dívá. „Dával jsi to dost jasně najevo.“

„Asi ne dost jasně.“ Představil si, jak chtěl původně jejich první milování příkrášlit svíčkami a hudbou.

„I bez nich to bylo pěkné,“ řekla ospale.

„Bez čeho?“

„Bez hudby a těch...“ Prudce otevřela oči a zatvářila se vyděšeně. „Omlouvám se, nechtěla jsem.“ Snažila se odtáhnout, ale nepustil ji.

„Za co?“

Stiskla v ruce prostěradlo a začala se znovu chvět. „Promiň, už se to nestane. Nechtěla jsem.“

„Číst mi myšlenky?“ Jednou rukou ji uchopil za bradu. „Přestaň.“

„Ano, promiň.“

„Ne, kruci. Přestaň předvídat moje reakce, Tory. Přestaň si vymýšlet, kdy a proč se na tebe rozzlobím.“

Posadil se a zvedl ji k sobě. Už zase byla bledá a vyděšená. Nesnášel to. „Napadlo tě vůbec, že chlapovi někdy nemusí vadit, když ženská uhodne, na co právě myslel?“

„To je přece neomluvitelný vpád do soukromí.“

„No jo.“ K jejímu překvapení ji na sebe překulil a přitiskl si ji k hrudi. „Mám ale dojem, že ještě před chvílí jsme si spadli do soukromí docela bezstarostně. A když občas ulovíš nějakou moji zbloudilou myšlenku, dám ti vědět, jestli mi to vadí.“

„Nechápu tě.“

„To bys ale měla, když tu ležím nahý ve tvé posteli,“ řekl záměrně stroze. „A jestli ne, zkus se do mě podívat znovu.“

Nevěděla, jestli se má cítit uražená nebo ohrožená. „Takhle to není.“

„Ne? Tak jaké to je?“ Když zavřela hlavou, pohládl ji po zádech. „Jaké to je, povídej.“

„Já nečtu myšlenky. To jen že jsme si byli tak fyzicky blízko.“

„To určitě.“

„Chtělo se mi spát. Někdy to na mě přijde, když se přestávám kontrolovat. Měl jsi v hlavě velmi jasnou představu, která pronikla až ke mně. Svíčky, hudba a my dva, jak stojíme vedle postele.“

„Hm... a co jsi měla na sobě?“ Když pohoršené zvedla hlavu, trhl rameny. „Nevadí, to si domyslím sám. Ty prostě jen zachytíš obrázky těch myšlenek.“

„Někdy.“ Vypadal tak uvolněně. Kde byl jeho vztek? „Bože, jsem z tebe zmatená.“

„Fajn, aspoň tě nenudím. A takhle to u tebe funguje vždycky?“

„Ne. Protože člověk musí mít trochu soudnosti, aby nenarušoval cizí soukromí. Obyčejně to odblokuju. Je to snadné. Jenom když se moc snažím nebo k tomu přispějí silné emoce na některé straně anebo když jsem moc unavená, tak to ke mně pronikne.“

„Dobře, takže až se příště budeme milovat a tobě se budou zavírat oči, radši bych měl své fantazie o Meg Ryanové vytěsnit z hlavy.“

„Meg...“ Tory se zmateně posadila a zakryla si ňadra rukama. „Meg Ryanová?“

„Hezká, chytrá, sexy. Přesně můj typ.“ Naklonil hlavu a prohlížel si ji. „Snažím si tě představit jako blondýnu. Asi by ses jí podobala.“

„Nehodlám dělat společnost nějaké hollywoodské hvězdě ve tvé zvrhlé fantazii.“ Snažila se vstát, ale ihned se zase ocitla na posteli.

„No tak, miláčku, jen tuhle jednu mi dovol.“

„Ne.“

„Zasmála ses, viděl jsem tě. Meg se taky tak hezky hihňá.“ Líbнул Tory na rameno. „Hm, jsem zase vzrušený.“

„Nech mě, ty mizero.“

„To nejde.“ Začal ji bláznivě líbat na obličej, jako věrné štěně. „Jsem obětí svých fantazií, zahihňej se ještě. Prosím.“

„Ne!“ Ale nemohla si pomoci. „Nedělej to! Ať tě ani nenapadne... Bože můj.“ Přestala se smát i bránit, když do ní znovu hladce pronikl. Prohnula se a chytila se jeho boků. „Ale ne abys mi řekl Meg.“

Objal ji a s úsměvem pokračoval.

Snědli jídlo od Lilah a zapili ho vínem. Pak odvrávorali zpátky do postele s touhou a energií, která pohání všechny nové milence. Milovali se znovu při svitu měsíce, který postříbřil jejich spojená těla. Pak usnuli při otevřeném okně a vánek jim do ložnice přinášel sytou vůni blat.

„O n se zase vrátí.“ Hope seděla na verandě domku na blatech.

Na verandě, která tam za jejího života ještě nebyla. Hrála školku se stříbrnými kameny a červeným balónkem. „Dívá se.“

„Kdo? Kdo se dívá?“ Tory, zase osmiletá s úzkou tváří a odřenými koleny, seděla vedle ní.

„Rád ubližuje holkám.“ Sebrala poslední kamínek a znovu je všechny rozhodila. „Připadá si pak důležitý a silný. Dvojky.“ Začala rytmicky sbírat páry kamenů.

„Ublížil i jiným, nejen tobě...“

„Nejen mně,“ souhlasila Hope. „Takže už to víš. Trojky.“ Kameny cinkaly a vítr přinášel vůni růží. „Jako když jsi viděla fotku toho malého kluka.“

„Už to nemůžu znova udělat.“ V její dětské hrudi se rozbušilo srdce. „Už nechci.“

„Vrátila ses,“ řekla prostě Hope a začala se čtyřkami. „Ale musíš být opatrná. Nespěchej, ani se neloudej. Nebo prohraješ.“

„Řekni mi, kdo to je, Hope. Kde ho najdu?“

„Nemůžu.“ Sebrala kameny do hrsti a podívala se Tory zpříma do očí. „Teď jsi na řadě ty.“

Tory otevřela oči. Srdce jí tlouklo do žeber a ruka zaťatá v pěst ji bolela. Málem uvěřila, že až rozevře prsty, vypadne jí z dlaně červený balónek.

Byla už tma. Měsíc zapadl a nechal svět černý a tichý. Zaslechla houkání sovy a Cadeovo tiché oddechování. Všimla si, že se od něho ve spánku odtáhla, co nejdál bylo možné.

Žádný kontakt ve spaní, pomyslela si. Lidská mysl byla v tu chvíli příliš zranitelná.

Vstala a potichu zašla do kuchyně, aby uhasila žízeň. Ten sen jí jen připomněl, proč nemá právo spát s Cadeem Lavellem.

Jeho sestra zemřela, a jestli ona za to nenesla vinu, pak jistou odpovědnost určitě. Cítila to tak.

A touhle cestou navíc už jednou prošla. Tehdy se vydala na pospas nevinné a bezstarostné lásce a zůstala sama s velkým žalem v srdci. Slíbila si, že stejnou chybu už neudělá.

Ale teď byla na nejlepší cestě zamilovat se znovu, protože do Cadea se ženy jistě snadno zamilovávaly. Jakmile by ten krok udělala, všechno by bylo poznamenané velkými doušky radosti, ale i zoufalství.

Musí být rozumná. Přijmout fyzickou stránku věci a těšit se z ní, ale city držet pěkně na uzdě. Vždyť to dělala celý život.

Láska je nebezpečná věc. Vždycky na vás něco číhá skryté ve stínu, aby vám ublížilo.

Zvedla sklenici s vodou ke rtům a najednou to viděla. Ve tmě za oknem. Ve stínu, pomyslela si. Čekal. Sklenice jí vypadla z ruky a roztržila se ve dřezu.

„Tory?“ Cade s úlekem vyskočil z postele a potmě tápal do kuchyně.

Stála pod prudkým světlem zářivky, oběma rukama se držela za hrdlo a zírala do okna. „Někdo je ve tmě.“

„Tory.“ Zahlédl odlesk střepu, který vypadl ze dřezu, a popadl ji za ruku. „Pořezala ses?“

„Někdo je ve tmě,“ opakovala dětsky přiškrceným hlasem. „Dívá se. Byl tam dřív. A přijde zase.“ Dívala se skrze Cadea, ale viděla jen matnou siluetu a stíny. Cítila děsivý chlad.

„Bude mě muset zabít. Nejsem ta pravá, ale bude muset, protože jsem tady. Je to moje vina. Každý by to pochopil. Kdybych s ní tu noc byla, jenom by se díval. Jako dřív. Jen by ji pozoroval a představoval si, jak to dělá. Pak by se uspokojil rukou a cítil se jako muž.“

Podlomila se jí kolena, ale protestovala, když ji Cade zvedl do náruče. „Nic mi není. Jen si potřebuju sednout.“

„Lehnout,“ opravil ji. Položil ji zpátky na postel a natáhl si kalhoty. „Zůstaň tady.“

„Kam chceš jít?“ Náhlý strach ze samoty ji znova donutil vstát.

„Říkalas, že je někdo venku. Jdu se podívat.“

„Ne.“ Najednou měla větší strach o něho. „To není tvoje věc.“

„Cože?“

Zvedla ruku a ztěžka dosedla na matraci. „Promiň, jsem zmatená. Už odešel, Cadee. Byl tam dřív. Díval se. Uvažuji v minulosti. Když jsme se...“ Dělal se jí nevolno. „Když jsme se milovali, díval se.“

Cade chmurně přikývl. „I tak se podívám.“

„Nenajdeš ho tam,“ zašeptala, ale Cade už vyběhl z domu.

Měl chuť vyběhnout si na někom svůj vztek. Rozsvítil nad vchodem a došel si do auta pro baterku a nůž.

Takhle ozbrojený se vydal za dům a střídavě mířil baterkou před sebe a do houští. Pod oknem do ložnice, kde tráva už potřebovala posekat, našel vyšlapané místo. Dřepl si.

„Ty parchantě,“ zasyčel a uchopil nůž pevněji. Pak se postavil a rázoval směrem k blatům.

Zastavil se na okraji lesa a bojoval s pocitem bezmoci. Mohl tam běžet, chvíli hledat a dostat ze sebe trochu zlosti, ale to by nechal Tory samotnou.

Raději se vrátil a baterku s nožem odložil v kuchyni.

Tory stále seděla na posteli se zaťatými pěstmi. Když vešel, zvedla hlavu, ale neřekla nic. Nebylo třeba.

„To, co se odehrálo mezi námi, je jenom naše,“ řekl Cade. „On to nemůže změnit.“ Posadil se vedle a vzal ji za ruku. „Pokud mu to nedovolíme.“

„Ale pošpinil to.“

„Sám pro sebe, ale ne pro nás. Ne pro nás, Tory,“ řekl tiše a obrátil si její tvář k sobě.

Vzdychla a stiskla mu ruku pevněji. „Jsi tak rozzlobený. Jak tohle zvládneš?“

„Nakopl jsem párkrát auto.“ Vtiskl jí polibek do vlasů. „Řekni mi, co jsi viděla.“

„Jeho vztek. Černější, než by kdy mohl být tvůj, ale ne... neumím to vysvětlit, ne reálný, skutečný. A taky pýchu. Nevím. Nebo pocit uspokojení. Nevidím ho dobře. On nechce mě, ale nemůže mě tu nechat, protože jsem nebezpečná a tak blízko Hope.“

„Nerozeznám, jestli to jsou jeho, nebo moje myšlenky.“ Zavřela oči a zatřepala hlavou. „Nevidím ho jasně. Jako by něco chybělo. V něm, nebo ve mně. Nevím proč.“

„To nebyl tulák, co Hope zabil, jak jsme si celé ty roky mysleli.“

„Ne.“ Otevřela oči a zaměřila se na jeho smutek. „Znal ji dobře a často ji pozoroval. Možná jsem to tušila už tehdy, ale tolik jsem se bála, že jsem to vytěsnila z hlavy. Možná kdybych sebrala odvahu a šla ji to ráno hledat s tebou a tvým otcem, mohla jsem to vidět líp. Nevím to jistě, ale možná ano. A dnes už by to bylo za námi.“

„To se dá těžko říct. Ale můžeme s tím něco dělat teď. Zavoláme policii.“

„Cadee, policie...“ Stáhlo se jí hrdlo. „Je velmi nepravděpodobné, aby se tady našel tak vstřícný policajt, který by věřil někomu, jako jsem já.“

„Náčelník Russ tě vyslechne, i kdybychom ho měli trochu přesvědčovat.“ A to byl Cade rozhodnutý udělat. „Raději se na to oblékni.“

„To mu chceš volat teď? Ve čtyři ráno?“

„Jo.“ Cade zvedl sluchátko telefonu vedle postele. „Je za to přece placený.“

Policejní velitel Carl D. Russ nebyl právě velké postavy. V šestnácti dorostl do sto šedesáti pěti centimetrů a už takový zůstal. Nebyl ani moc pohledný. Širokou tvář mu rámovaly odstávající uši a vlasy měly barvu sešlapané rohožky.

Byl potomkem někdejších otroků a pozdějších nádeníků na cizí půdě. Jeho matka si proto vždycky přála, aby syn v životě něčeho dosáhl. Snad jen díky jejím prosbám a kletbám se Carl D. také snažil. A dnes byl na svou práci u policie pyšný.

Nepovažoval se za prudce inteligentního muže. Informace mu vířily v hlavě dlouho, než vytvořily rozumnou myšlenku. Měl proto sklon dlouho dumat a být důkladný. Jeho největší předností byla určitě vlídnost. Nereptal, když ho tak časně vzbudil telefon. Prostě se potmě oblékl, aby nerušil manželku, v kuchyni nechal vzkaz a seznam nákupů poslušně zastrčil do kapsy.

Co si myslel o přítomnosti Cadea Lavellea ve čtyři ráno u Tory Bodeenové, si nechal pro sebe.

Cade na něho čekal přede dveřmi. „Díky, že jste přišel, náčelníku.“

„No, to je dobrý.“ Carl D. nepřestal žvýkat žvýkačku od té chvíle, co ho žena přesvědčila, aby nechal kouření. „Asi vás vyděsil zloděj, no ne?“

„Něco podobného. Pojd'te se na něco podívat.“

„Jak se má vaše rodina? Prej za váma přijela teta Rosie. To ji ode mě musíte pozdravovat.“

„Budu.“ Cade posvítil baterkou pod okno do ložnice a čekal, až si náčelník místo prohlédne.

„No, někdo k vám asi přišel na neplacenou peep show. Mohlo to být i zvíře.“ Zamířil baterkou po okolí a zamyslel se.

„Takový odlehlý místo. Tady nemohl mít nikdo co na práci. Přišel od hlavní cesty nebo přes blata. Zahlídli jste ho?“

„Já ne. Jen Tory.“

„Tak to si s ní nejdřív promluvím a pak se porozhlídnou. Ale ten už je dávno v trapu.“

S námahou vstal. „No jo, pěkná samota. Tady bych nebydlel, ani kdyby mi za to platili. Žáby a sovy vás určitě budí celou noc.“

„Člověk si zvykne,“ prohodil Cade cestou ke dveřím. „Vlastně to pak ani nevnímá.“

„To bude ono. A nezvyklé zvuky vám pak naženou husí kůži, že jo?“

„Asi. Ale já jsem vážně neslyšel nic.“

„Já mám třeba tak lehký spání, že jsem vzhůru při každém zašustění. To moji Idu-Mae neprobudí ani rána z děla.“ Vstoupil do kuchyně, v prudkém světle zamrkal a zdvořile si sundal čepici. „Dobré ráno, slečno.“

„Dobré ráno, náčelníku. Omlouvám se za ty trable.“

„To nemusíte. Ale že bych cítil kávu?“

„Ano, právě jsem ji uvařila. Naliju vám.“

„To budu rád. Prý jste včera měla krámek plný lidí. Moje žena si hned koupila jednu tu zvonkohru na dveře a pak kolem ní nadělala povyku... Ale má moc pěkný zvuk.“

„To ano. Jak byste chtěl tu kávu?“

„Jen s půlkilem cukru.“ Zvesela na ni zamrkal. „Takže se posadíme a vy mi povíte o tom vašem zloději, ano?“

Tory hodila okem po Cadeovi a postavila kávu na stůl. „Někdo stál u okna do ložnice, když jsme se s Cadeem...“

Carl D. si vytáhl notýsek a jednu ze tří okousaných tužek. „Já vím, že to pro vás asi bude trapné, slečno Bodeenová. Zahlédla jste toho člověka?“

„Ne. Ne doopravdy. Vzbudila jsem se a šla se do kuchyně napít. Když jsem stála u dřezu... Pozoroval nás, mě. Nechce mě tady. Můj návrat ho zase vyprovokoval.“

„Koho?“

„Člověka, který zabil Hope Lavelleovou.“

Carl D. odložil tužku, nacpal si žvýkačku do tváře a zvedl ke rtům šálek s kávou. „Jakpak to víte, slečno?“

Jeho tón byl mírný, ale ten chladný policajtský pohled už znala dobře. „Stejně jako jsem věděla, kde najít Hope potom, co byla zavražděna. To ráno jste tam byl. I když ještě ne jako náčelník.“

„Ne, to jsem až posledních šest let. Náčelník Tate už je v důchodu. Odstěhoval se na Floridu a prý tam rybaří.“

Russ se odmlčel. „To léto jsem byl jeho zástupcem. Hrozná věc. Nic horšího se tady snad nikdy nestalo. Tate myslel, že to udělal nějaký tulák, a nenašlo se nic, co by to vyvrátilo.“

„Nenašlo se vůbec nic,“ opravila ho Tory. „Vrah Hope ale znal, jako zná mě, Cadea nebo vás. Zná Progress i blata. Dnes v noci stál u mého okna.“

„Ale vy jste ho neviděla, že?“

„Ne tak, jak myslíte.“

Carl D. se zaklonil v židli a našpulil rty. „Bába mé ženy vede dlouhé hovory s mrtvými příbuznými. Já ale nemůžu říct, jestli si nevymejší, protože sám jsem s nimi nikdy nemluvil. Moje práce, slečno, totiž stojí na faktech.“

„Fakt je, že jsem věděla, co se stalo Hope a kde ji máte hledat. Její vrah to o mně ví taky. Náčelník Tate mi nevěřil. Myslel si, že jsem tam tu noc byla s Hope a pak jsem ve strachu utekla a nechala ji tam. Nebo že jsem ji našla mrtvou a pak se až do rána schovávala doma.“

Carl D. se zatvářil soucitně. Sám také vychoval dvě dcery. „Byla jste tehdy přece dítě.“

„Ale dnes už jsem dospělá a říkám vám, že ten vrah tady dnes byl. Zabil i další dívky, přinejmenším jednu další. Šestnáctiletou stopařku poblíž Myrtle Beach. A teď si zase někoho vyhlédl. Ne mě. Mě nechce.“

„Tohle všechno víte, ale kdo to je, mi neřeknete.“

„Ne. Jenom jaký je. Je to psychopat, který cítí, že má na tyhle činy právo. Je to jeho potřeba. Představuje to pro něj vzrušení a pocit moci. V ženách vidí jen zábavu pro muže. Je to několikanásobný vrah, který nemá v úmyslu přestat. Už osmnáct let ho nikdo nezastavil,“ zašeptala. „Tak proč by toho nechával?“

„Asi jsem to moc nezvládla.“ Cade zavřel dveře a šel se zase posadit ke stolu. Právě s náčelníkem obešel pozemek. Ale žádné čerstvé stopy, zlámané větve nebo útržky látky na keřích nenašli.

„Řeklas všechno, co víš.“

„Ale on mi nevěří.“

„Ať věří, nebo ne, bude dělat svou práci.“

„Jako ji dělali před osmnácti roky?“

Neřekl na to nic. Připomínka toho léta ho vždycky znova zabolela u srdce. „Koho vlastně obviňuješ, Tory? Policajty, nebo sebe?“

„Obojí. Nikdo z nich mi nevěřil a já jsem jim to nedokázala vysvětlit. Měla jsem strach. Čím víc bych řekla, tím větší by byl trest. Nakonec jsem se snažila chránit hlavně sama sebe.“

„Copak jsme to nedělali všichni?“ Vstal a šel si nalít kávu, na kterou ani neměl chuť. „Věděl jsem, že se tu noc chystá pryč. Schovala si kolo za keřem. Ale neřekl jsem nic. Ani večer, ani druhý den, nikdy. Nejdřív jsem na ni nechtěl žalovat. Tak co, že si chtěla na pár hodin někam vyjet?“

Zadíval se na Tory. „Když jsme ji pak našli, mlčel jsem. Byl to pud sebezáchovy. Obviňovali by mě, jako jsem se obviňoval v duchu sám. A později už to nemělo cenu. Nic nám ji nemohlo vrátit. Jen v hlavě jsem si neustále přehrával ten osudný večer. Jak říkám otci, že jsem našel kolo, on ho zamkl a Hope dostala co proto. Druhý den ráno se ale bezpečně probudila ve své posteli.“

„To je mi líto.“

„Ale Tory, mně je to líto už osmnáct let. A celou tu dobu se musím dívat, jak sestra, která mi zbyla, dělá všechno proto, aby si zničila život. Jak se od nás otec odtáhl, jako by snášel větší žal, než mohl vydržet. Jak se matka schovává za další a další vrstvu hořkosti a odměřenosti. A to všechno proto, že jsem se tehdy víc staral o své věci než o sestru, která se neměla hnout ze svého pokoje.“

„Cadee. Mohlo se to přece stát i jindy.“

„Nemuselo se to ale stát tu noc. Ale už to nemůžeme změnit, Tory. Já ani ty.“

„Já ho najdu. Dřív nebo později ho najdu.“ Nebo on mě, pomyslela si. Vždyť tady už byl.

„Tentokrát se ale nehodlám jen dívat, jak někdo další, na kom mi záleží, bláznivě riskuje.“ Odložil hrnek s kávou. „Měla by sis sbalit pár věcí a nastěhovat se ke své tetě.“

„To nejde. Musím zůstat tady. Asi to nepochopíš, ale musím. Jestli se mýlím, nic neriskuju. A jestli ne, najde si mě kdekoli.“

Nechtěl ztrácet čas hádkami. Nejvhodnější řešení bylo tedy na něm.

„Pak si musím jít sbalit já.“

„Prosím?“

„Jelikož tady budu teď pobývat častěji, bylo by vhodnější mít některé osobní věci po ruce. Netvař se tak překvapeně. Jedna noc v posteli z nás sice nedělá milence,“ řekl a zvedl ji na nohy, „ale to my stejně budeme.“

„Kde bereš tu jistotu, Cadee?“

„Nejsem si ničím moc jistý, Tory.“ Vzal jí tvář do dlaní a líbal ji, dokud její rty nezačaly vláčnět. „Zvlášť tebou ne. Dejme tomu, že jde o cit, který nedokážu přesně popsat a vysvětlit, a tak se budu držet poblíž, dokud odpověď nenajdu.“

„Vzájemná přitažlivost a sex zase nejsou takové záhady, Cadee.“

„Ale jsou, když člověk ještě nesložil celou skládanku. Pust' mě k sobě, Tory. Uvidíš, že se mě tak snadno nezbavíš.“

„Jsi šikovný, umíš naštvat i utěšit zároveň.“ Odtáhla se. „I když tě sem nepustím, ty si stejně budeš dělat, co chceš.“

To nemohl popřít. „Chceš mě snad vykopnout?“

„To asi ne.“

„Fajn, aspoň si ušetříme dohadování. No, a když už jsme vzhůru a oblečení, můžeme začít třeba obchodovat.“

„Obchodovat?“

„Mám v autě ty slíbené vzorky látek. Přinesu je a třeba se dohodneme.“

Tory pohlédla na hodiny. Bylo teprve sedm. „Proč ne? Ale kávu teď uvaříš ty.“

Faith si počkala, dokud matka s Lilah neodešly do kostela. Margaret se už dávno smířila s tím, že dceru na nedělní bohoslužbu nedostane. Zato Lilah se ještě někdy pokoušela vyhnat Faith pod pohrůžkou věčného zatracení z postele.

Dnes se ale schovávala dobře. Neměla chuť poslouchat nářky. Rýpala se v misce s čokoládovou zmrzlinou a v duchu spílala celému mužskému pokolení.

Když si pomyslela, jakou práci si dala s oblékáním, líčením a účesem... Vzala si to nejsvůdnější prádlo, tělo si potřela voňavým pleťovým mlékem, navlékla se do malých černých šátečků na ramínka a obula do páskových bot na deseticentimetrových podpatcích.

A ještě ke všemu sebrala ve vinném sklepe dvě lahve v ceně nového auta, za což ji Cade určitě stáhne z kůže.

A když takhle vyšňořená dorazila k Wadeovi, on měl tu drzost nebýt doma. Parchant jeden.

A co víc, ona tam na něho dokonce čekala. Uklidila mu ložnici jako nějaká služebná, zapálila svíčky a pustila muziku. A pak tam při čekání málem usnula.

Až do jedné vydržela z docela jiného důvodu. Nemohla se dočkat, až Wadea zase srazí dolů ze schodů, jakmile projde dveřmi.

Byla to ostatně jen jeho vina, že se opila a pak se při jízdě domů netrefila do vrat a odřela blatník. Mohl za to jedině on, že tu teď seděla s kocovinou a cpala do sebe zmrzlinu.

Už ho nechtěla nikdy vidět.

A vlastně žádného chlapa, zařekla se. Nestáli za čas ani námahu, které jim ženy věnovaly. Radši si najde nějakého jiného koníčka.

Cade se objevil na prahu kuchyně, ale když spatřil otrávenou Faith nad několika litry zmrzliny, pochopil, jakou má asi náladu, a chtěl se zase rychle vytrazit.

Ale nebyl dost rychlý.

„No, jen si sedni. Já tě nepokoušu.“ Zapálila si cigaretu. Pak střídavě kouřila a polykala zmrzlinu. „Všichni šli hledat spásu duše do kostela. Myslím, že se teta Rosie připojila radši k Lilah. Její bohoslužby má mnohem radši. Vzala si na to klobouk větší než tác pod krocana a k tomu zelené tenisky, takže by ji matka s sebou ani nevzala.“

„Škoda, že jsem o to přišel.“ Cade si našel lžici a naložil si také trochu zmrzliny. „Tak co se děje?“

„Co by se mělo dít? Jsem spokojená jako husa na vejcích.“ Vyfoukla kouř a zamyšleně se na něj zadívala.

Měl ještě vlhké vlasy po ranním sprchování a na tváři spokojený výraz s lehce pobaveným úsměvem. Jen jediná věc mohla dostat chlapa do téhle nálady.

„Od včerejška ses nepřevlékl. Takže jsi vůbec nespál doma, co? Hm, tak se mi zdá, že se dnes v noci měl někdo dobře.“

Cade olízl lžici a zadíval se na sestru. „A mně se zdá, že někdo zase ne. Ale nehodlám tady u snídanež rozebírat svůj intimní život.“

„Ty a Tory Bodeenová. No, není to dokonalé?“

„Mně se to líbí.“ Cade hrábl do kelímku pro další porci zmrzliny. „Ale nesnaž se mi to kazit, Faith.“

„Proč? Co mi je po tom? Jen nechápu, co na ní vidíš. Je hezká, ale jako kus ledu. Brzy tě omrzí. Je úplně jiná než my ostatní.“

„Kdyby ses s ní trochu sblížila, poznala bys, že to tak není. A ona by přítelkyni potřebovala.“

„No, na mě se nekoukej. Já bych byla špatná kamarádka. A ona se mi nijak zvlášť nezamlouvá. Jestli ji chceš párkrát ohnout, je to tvoje věc, ale... Hej!“ Překvapeně vzhledla, když ji bratr pevně chňapl za zápěstí.

„Tak to není.“ Tvářil se zuřivě. „Všichni nezabíjí sexem nudu jako ty.“

„Ublížeš mi.“

„Ty ubližuješ sama sobě.“ Vstal a šel hodit lžici do dřezu.

Faith si zamyšleně mnula zápěstí. Ůjá se právě snažím o opak. Jestli chceš házet někomu srdce pod nohy, jak je libo. Ale jestli se hodláš do Tory zamilovat, nebude to fungovat, to vím jistě.“

„To se teprve ukáže, jestli to bude fungovat.“ Obrátil se k Faith. „Ty ale vůbec netušíš, jak jste si s Tory podobné. Jak jste si postavily barikády proti jakémukoli citu, který by vám náhodou mohl ublížit. Ona se uzavírá do sebe a ty se předvádíš. Ale v podstatě jde o to samé.“

„Já nejsem jako ona!“ vykřikla Faith, když Cade odcházel z kuchyně. „Já jsem já. Nejsem podobná nikomu.“

Vztekle za ním mrštila lžicí. Pak nechala tající zmrzlinu na stole a běžela se nahoru převléknout.

Musela si na někom vybit vztek, a protože všechno směřovalo k Wadeovi, vybrala si jeho. I na tuhle výpravu se rozhodla dobře obléknout.

Chtěla vypadat co nejúchvatněji, až ho rozcupuje na kousky a s písní na rtech od něho odejde.

Když se blížila ke dveřím jeho bytu, měla na sobě hedvábné sytě modré šaty, které podtrhovaly barvu jejích očí. To aby si je navždycky zapamatoval.

Nerozrazila dveře, jak původně chtěla, ale přece jen slušně zaklepala.

V odpověď se jí ozvalo veselé ňafání. Zvedla oči v sloup. Nechápala, jak se mohla dostat tak daleko s mužem, který si radši bere do postele nemocná štěňata než ji. Dobře že konečně přišla k rozumu.

Pak otevřel dveře. Ospalý, rozcuchaný oblečený jen v džínách, které si ani nenamáhal zapnout. Okamžitě jí došlo, proč se s ním tak daleko dostala. Snažila se ale ignorovat svoje vzrušení, popadla ho za ruku a vtiskla mu do ní klíč.

„Co je?“

„To pro začátek. Zdržím tě jen minutku a pak už mě neuvidíš.“ Odstrčila ho a vešla dovnitř. Nohy na podpatcích v krátké sukni ho měly naposled potrápit.

„Kolik je hodin?“

Stiskla zuby. Kazil jí výstup. „Skoro poledne.“

„Proboha, to ne. Za hodinu mám být na obědě u rodičů.“ Spadl do židle a zakryl si rukama tvář. „Ale do té doby bude po mně.“

„Kdyby to bylo v mé moci, tak určitě.“ Naklonila se k němu a zavětrila. „Ty páchneš jako láhev laciného burbonu.“

„To byl náhodou moc drahý burbon. A je ho ve mně dost.“ Zvedl se mu žaludek. „Zatím.“

„Takže.“ Plácla se rukama do boků. „Ty ses někde mrouskal a opíjel celou noc. Doufám, že ses dobře bavil.“

„Ani nevím. Ze začátku snad ano.“

„Protože,“ nenechala se přerušit, „odted' si tak můžeš trávit každou sobotu.“ Najednou v ní převážila žárlivost nad hrdostí. „Kdo to sakra byl?“

„Kdo jako?“ Pustil hlavu a divil se, že mu bolesti neupadla.

„Ta děvka, se kterou si mě dovolíš podvádět a myslíš, že ti to projde!“ Popadla noční lampičku, vytrhla ji ze zásuvky a praštila s ní na zem. „Na to se z Wadeovy ložnice ozvalo zděšené zavytí a Wade vyskočil na nohy. „Ty parchantě! Ona je pořád tady?“

„Kdo? Co se ti stalo? Vždyť's mi rozbila lampu.“

„A rozbiju ti taky ten tvůj nafoukanej frňák.“ Běžela ke dveřím do ložnice, rozhodnutá vyškrábat té ženě oči.

Na posteli spatřila černé, divoce štěkající štěně, které se částečně schovávalo za polštář. „Kde je?“

„Kdo?“ Wade bezradně rozhodil rukama. „O čem to mluvíš, Faith?“

„Ta čubka, co jsi s ní spal.“

„Jediná čubka, se kterou jsem spal, je tahle.“ Máchl rukou směrem k posteli. „Ale je tady jen pár hodin, vážně to nic neznamená.“

„Tak tobě se to zdá legrační? Kdes byl včera v noci, sakra?!“

„Venku. Do háje.“ Klopýtal do koupelny, aby si našel nějaký aspirin.

„Tak venku. Jenže já jsem tu byla od devíti až do jedné.“ Kruci, vůbec mu přece nechtěla říkat, že na něho tak dlouho čekala. „A ty ses vůbec neukázal.“

Polkl hned čtyři tablety najednou a zapil je vlažnou vodou z vodovodu. „Nepamatuju se, že bychom něco plánovali. Ty přece nemáš plány ráda, svazují tě a ubírají na vzrušení.“ Opřel se zády o umyvadlo a zadíval se na ni. „Tohle ale vzrušující je.“

Pohodila hlavou. Nějak moc odbíhal od tématu. „Chci vědět, kde a s kým jsi byl.“

„To je až moc požadavků na ženu, která se nechce vázat.“ Zkusil se na ni podívat přísněji. „Rychlý sex, hry a zábava, nejsou to snad základní pravidla?“

„Já nepodvádím,“ řekla s hrdostí, „když jsem s jedním mužem, nejdu s jiným. A od něho bych čekala to samé.“

„Nebyl jsem se ženou. Byl jsem s Dwightem.“

„No, to je ale pěkně hloupá výmluva. Dwight je ženatý a určitě by se s tebou celou noc někde nepotuloval.“

„Já nevím, co dělal po desáté. Myslím, že šli s Lissy do kina. A já jsem si koupil flašku a jel se projet. Opil jsem se a pak šel domů. Jestli jsem ale dělal ještě něco s někým jiným, je to moje věc. A stejné je to s tebou. Tak sis to přece přála.“

„To jsem nikdy neřekla.“

„Ale neřeklas ani nic jiného.“

„Ted’ to ale říkám.“

„Nemůže být vždycky po tvém, Faith. Jestli chceš něco změnit, být jen se mnou, pak si musíme stanovit pravidla.“

„Mě nezajímají pravidla.“ Jen všechno překrucoval. „Já mluvím o obecné slušnosti.“

„A to znamená, že tu mám sedět a čekat, jestli nedostaneš chuť na společnost? To snad ne. Buď si oba děláme, co chceme, anebo jde o partnerský vztah. Pak ale nemá cenu se sem vkrádat nebo tajně hledat

nějaký motel. Pak nemusíme předstírat, že se neznáme. Buď jsme pár, anebo ne.“

„To má být ultimátum?“ vyštěkla. „To si dovolíš říct potom, co jsem na tebe celou noc čekala?“

„Ubíjející, co? To čekání. Naštvalo tě.“ Odrazil se od umyvadla a vykročil směrem k ní. „Cítíš se odložená, zklamaná a ublížená. To znám.“

Nasupeně si prohrábla vlasy. „Nikdy sis nestěžoval.“

„Vyběhla bys odsud jak raketa. To je přece tvůj styl, Faith. Když jsem včera v noci seděl s lahví na břehu řeky, uvědomil jsem si, že se mi to nelíbí. A že mám na sebe vztek, že jsem ti takové chování dovolil. Tak to říkám teď. Buď to se k sobě budeme chovat jako lidi, kterým na sobě záleží, nebo to ukončíme.“

„Ty víš, že mně na tobě záleží, Wadee.“

„Bývaly doby, kdy by mi to stačilo. Ale to je pryč. Už chci víc, Faith. Jestli mi to nemůžeš nebo nechceš dát, přežiju to. Ale už se nehodlám spokojit s málem.“

„Já ti nerozumím.“ Zdrčeně dosedla na okraj postele. Štěně se k ní začalo plížit po břiše a očichávat ji. „Nechápu, jak to můžeš obracet proti mně.“

„Ne proti tobě, spíš k nám dvěma. Chci, aby z nás byl pár, Faith. Protože tě miluju.“

„Co? Zbláznil ses?“ Poplašeně vyskočila. „Neříkej to.“

„Už jsem to říkal jednou, ale nechtělas mě poslouchat. Nezáleželo ti na tom. Jestli to nechceš slyšet ani teď, říkám to naposledy. Já tě mám rád.“ Chytil ji za ramena. „Tak to prostě je.“

„Co s tím mám podle tebe dělat?“ V břiše pocítila rostoucí paniku. „Bože, to je zmatek.“

„Obvykle jsi na moje vyznání reagovala tím, žeš utekla a rychle se provdala za někoho jiného.“ Povytáhl obočí a sledoval, jak překvapeně otevřela pusku.

„Já ne... to není...“ Ach bože, měl pravdu.

„Tentokrát bychom se s tím mohli zkusit vypořádat jako normální lidi. Trávit spolu víc času a pak se uvidí. Mezi námi je snad víc než sex.“

Odfrkla si. „A jak to víš?“

Zasmál se a přejel jí lehce po vlasech. „Dobře, tak řekněme, že chci zjistit, co dalšího mezi námi je.“

„A co když nic není?“

„A co když je?“

„A co když ne?“

Povzdychl si. „Tak asi všechen ten čas strávíme v posteli. Jestli z ní něco zbyde,“ dodal a sebral štěněti polštář, který se pokoušelo rozcupovat.

Připadal jí tak laskavý, chytrý a pevný. A miloval ji. Jenže ji nikdo nemiloval příliš dlouho. Zkus to zlehčit, Faith, poručila si, aspoň než se uklidníš. „Nevím, jestli mě má zajímat vztah s chlapem, co spí s takovým voříškem.“

„Dottie mi ji sem hodila ráno cestou do kostela. Bylo mi tak zle, že jsme se prostě oba svalili do postele.“

„Aco je s ní?“

„S kým? Jo, se psem. Nic.“ Naklonil se a podrbl štěně za ušima. „Zdravá jako rybička. Už má za sebou očkování a držela se statečně, vid’?“

„Tak proč ji tu máš?“

„Pro tebe.“

„Pro mě?“ Faith o krok ustoupila. „Já přece psa nechci.“

„Ale jo.“ Zvedl štěně z postele a vložil jí je do náruče. „Podívej, líbíš se jí.“

„Štěňatům se líbí každý,“ bránila se Faith a uhýbala hlavou, aby jí pes nemohl olízat tvář.

„Přesně tak.“ Wade ji s úsměvem, objal kolem pasu a štěně tak uvěznil mezi jejich těly. „Každý má rád štěňata. Bude tě bavit, dělat ti společnost a milovat tě až za hrob.“

„A taky čurat na koberec a okusovat mi boty.“

„Nějaké určitě. Chce to dobrou výchovu a trpělivost. Někdo tě bude potřebovat.“

Znali se příliš dlouho, aby nepochopila, kam tím míří.

„To mi dáváš psa, nebo životní lekci?“

„Obojí.“ Políbil ji na tvář. „Zkus to. Kdybys to nezvládla, vezmu si ji zpátky.“

Štěně bylo teploučké a zoufale se jí snažilo zahnízdít na rameni. Co se to najednou se všemi dělo? Proč se do ní tak pustili? Nejdřív Boots, pak Cade a teď i Wade.

„Nějak se mi točí hlava. To je taky jediný důvod, proč to dovolím.“

„Myslíš nás, nebo štěně?“

„Tak trochu obojí.“

„To mi pro začátek stačí. V kuchyni najdeš nějakou psí konzervu. Mohla bys ji nakrmit, zatímco se osprchuju. Na ten rodinný oběd stejně přijdu pozdě. Ale můžeš jít se mnou.“

„Nene díky. Na to se vážně necítím.“ Dobře si pamatovala varovný pohled jeho matky. „Běž do té sprchy. Páchneš jako celá smečka špinavých

štěnat.“ Zamračila se a vydala se do Wadeovy kuchyně. Nebyla si vůbec jistá, jestli je na něco z toho připravená.

18

Pár minut poté, co Tory otevřela, zvonek nade dveřmi poprvé zacinkal.

„Dobrý den, jsem Sherry Bellowsová. Přivázala jsem psa venku k vaší lavičce. Doufám, že to nevadí.“

Tory vyhlédla ven na horu chlupů sedící poslušně na chodníku. „Jistěže ne. To je ale krásný, velký pes.“

„Můj miláček. Právě jsme si byli zaběhat v parku. Tak mě napadlo, že se tu stavím. Byla jsem se podívat i v sobotu. Měla jste tu plno lidí.“

„Ano a plno práce. Můžu vám něco ukázat, nebo se chcete jen tak porozhlédnout?“

„Já..., vlastně jsem se přišla zeptat, jestli nehledáte někoho na výpomoc.“ Sherry pohodila culíkem a zvedla ruce. „Nejsem sice na takový konkurs nejlíp oblečená,“ usmála se a stáhla si propocené tričko přes šortky, „ale chtěla jsem to prostě zkusit. Učím na střední škole. Teda budu. Začnu v červnu na půl úvazku.“

„Tak to asi práci nepotřebujete.“

„Do června je ještě pár týdnů a pak soboty a celá odpoledne ve všední den. Líbilo by se mi pracovat v takovém stylovém krámku a peníze navíc se vždycky hodí. Můžete si na mě vzít reference. Už na škole jsem podobnou práci dělala a stačí mi minimální mzda.“

„Víte, Sherry, zatím jsem o ničem takovém neuvažovala. Aspoň dokud se obchod trochu nezaběhne.“

„Určitě není snadné řídit takový obchod sama.“ Sherry se během studií rozhodně naučila vytrvalosti. „Žádné přestávky, žádný čas na papírování, doplňování zboží. Když máte otevřeno šest dní v týdnu, musíte banku, poštu a nákupy vyřizovat ve volném čase, ne?“

„No, ano...“

„Anebo zavřít pokaždé, když potřebujete něco zařídit. Každý, kdo dokáže vybudovat takovýhle obchod, jistě ví, že čas jsou peníze.“

Torry se na Sherry pozorněji zadívala. Byla mladá, hezká a velmi otevřená. A nakonec měla pravdu. Tory musela přijít o hodinu dřív, aby stihla připravit zboží na poštu, uspořádat účty a podobně.

Ne že by ji to nebavilo, ale časem to jistě bude těžko zvládat sama.

Zatím si však neuměla představit, že by se o svůj obchod s někým dělila. To ale nebylo rozumné ani praktické.

„Musím říct, že jste mě zastihla trochu nepřípravenou. Co kdybyste mi tu nechala svou adresu, telefon a případně ta doporučení.“ Tory jí podala poznámkový blok. „Dejte mi trochu času na rozmyšlenou.“

„Super.“ Sherry se chopila nabízeného pera. „A taky přivedu partnera, všechno za jeden plat.“ Kývla směrem k výloze, kudy bylo vidět na dvě dámy obdivující jejího Monga. „Je tak rozkošný, že ho každý chce pohladit. Když už tam stojí, určitě si prohlédnou i výlohu a vsadím se, že přijdou dovnitř.“

„Chytré.“ Tory povytáhla obočí. „Tak to bych si měla spíš koupit psa, ne?“

Sherry se zasmála a začala psát. „Jiný tak sladký už neexistuje. A i kdyby, prodávat ho nenaučíte.“

„Správně. A dobrý odhad,“ dodala Tory šeptem, když ty dvě ženy vstoupily do obchodu.

„To je váš pes?“

„Můj,“ otočila se Sherry. „Doufám, že vás neobtěžoval.“

„Kdepak, je nádherný. Taková ohromná chlupatá koule.“

„A hodný jako beránek,“ ujišťovala je Sherry. „Musely jsme se tady stavít a podívat se na všechny ty skvělé věci. No není to úžasný obchod?“

„Je. Ani nevím, jestli jsem ho už viděla.“

„Máme otevřeno teprve od soboty,“ ozvala se Tory.

„V téhle části města jsem už dlouho nebyla.“ Žena se rozhlížela, zatímco její přítelkyně už vybírala zboží. „Líbí se mi ten svícen ve výloze. Právě jsme se nastěhovali do nového domu a potřebujeme ho trochu moderněji zařídit.“

„Já vám ho vyndám.“ Tory pohlédla na Sherry. „Omluvte mě.“

„Jistě.“

Sherry pozorovala Tory, jak obsluhuje zákaznice. Je distingovaná, pomyslela si. To je dobré, nechá zboží, aby se prodávalo samo. Ale určitě by neškodilo ani trochu víc konverzace se zákazníky. Ona by byla dobrá protiváha tiché a uctivé Tory. Ano, tuhle práci dostane, rozhodla se.

Aby se ještě trochu zavděčila, začala se rozplývat nad dobrým vkusem zákaznic a pošťouchla je k rychlé koupi.

„To bylo prima, ale možná jste mohla Sally ještě přemluvit ke koupi těch ozdobných plakét na vrátka.“

„Jestli se jí líbily, určitě se vrátí,“ odpověděla Tory. „A vsadím se, že ji ta přítelkyně během oběda ještě přesvědčí. Vy se ale vyznáte v lidech. Víte taky něco o umění?“

„Rychle se učím. A protože obdivuju váš vkus, půjde mi to jistě dobře. Můžu začít třeba hned.“

Tory na to už už chtěla kývnout. Něco se jí na té Sherry zalíbilo. Vtom se dveře otevřely a hrozivý šok vytěsnil všechny její myšlenky.

„Nazdar, Tory.“ Hannibal roztáhl ústa v úsměvu. „Že jsme se ale dlouho neviděli.“ Rychle přelétl očima Sherry. „To je váš pes venku, slečinko?“

„Ano, doufám, že vám nevadí.“

„Ne ne, vypadá kamarádsky. Velký pes pro takovou drobnou panenku. Před chvílí jsem vás viděl běhat v parku, ale nebylo jasné, kdo táhne koho.“

Sherry pocítila záchvěv nevolnosti, ale usmála se. „No, Mongo naoko přenechává velení mně.“

„Pes může být věrný přítel. Vděčnější než většina lidí. Tory, to mě ani nepředstavíš?“ A než mohla Tory něco říct, pokračoval: Já jsem Hannibal Bodeen. Victoriin taťka.“ Vztáhl k Sherry velkou ruku, kterou Tory tak často ukázňoval.

„Těší mě.“ Sherry se zase uvolnila. „To musíte být na dceru pyšný, že?“

„Nemine den, abych si na to nevzpomněl.“ Zabodl oči do své dcery. „Vid', Tory?“

Tory se snažila získat ztracenou rovnováhu. Když už tu byl, musela se s ním vypořádat. Ale sama. „Sherry, díky, že jste se stavila. Promyslím si to a zavolám.“

„Dobře. Snažím se právě vaši dceru přesvědčit, aby mě zaměstnala. Možná byste se mohl přimluvit, pane Bodeene, a těšilo mě. Budu čekat, Tory.“

Vyšla ven a Mongo ji přivítal radostným štěkotem.

„No,“ Bodeen se s rukama v bok rozhlížel po obchodě. „Pěkně sis to tu zařídila. Zdá se, že se máš moc fajnově.“

Nezměnil se. Jak to, že se vůbec nezměnil? Stále byl tak silný, měl tytéž husté vlasy a zlovolný lesk v očích. Čas jako by se ho nedotkl. A když se na ni zadíval, měla dojem, že se zmenšuje a všechny ty roky a úsilí, co měla za sebou, mizí pryč.

„Co chceš?“

„Móc fajnově,“ opakoval. Přistoupil k pultu a vzdálenost mezi nimi se nebezpečně zmenšila. Zmýlila se. Do jeho tváře čas přece jen vyryl stopy v

podobě hlubších, tvrdých vrásek. „Tak ty ses přišla pochlubit do svého rodného města? Ale pýcha předchází pád, Victorie.“

„Jak ses dověděl, kde jsem? Řekla ti to snad matka?“

„Otec je otcem na celý život. Nespouštěl jsem tě z očí. Vrátila ses, abys mě znova zahanbila?“

„Vrátila jsem se kvůli sobě. S tebou to nemá nic společného.“ Lži a zase lži.

„Tady si na tebe poprvé začali ukazovat prstem, tady jsi mě pošpinila před Bohem. A ta hanba nás pak odsud vyhnala.“

„Peníze Margaret Lavelleové tě odsud vyhnaly.“

Ve tváři mu cukl sval. Jasně varování. „Takže lidi už zase mluví. Na tom mi ale nesejde. Jen lhář naslouchá zlým jazykům.“

„A budou mluvit víc, jestli se tady ještě zdržíš. A ti, co tě hledají, tě chytanou. Byla jsem za matkou. Má o tebe strach.“

„Zbytečně. Jsem pánem ve svém domě. Muž má právo odcházet a vracet se, jak se mu líbí.“

„Utéct taky? Utekl jsi, když tě obvinili a odsoudili za to napadení. A nechal jsi matku samotnou. Jenže až tě chytí podruhé, už nebude žádná podmínka. Tentokrát tě strčí za mříže.“

„Pozor na pusu.“ Vymrštil ruku. Tory byla připravená na ránu, ale on ji popadl za košili pod krkem a přitáhl si ji přes pult blíž. „Chovej se k otci uctivě. Vděčíš mi za svůj život. To z mého sémě jsi vzešla.“

„K mojí věčné lítosti.“ Vzpomněla si na nůžky schované pod pultem a uvažovala, jestli by je dokázala použít. „Uhod' mě a přísahám, že půjdu rovnou na policii. Zkus to a řeknu jim, kolikrát jsi to už udělal. Až skončím...“

Zalapala po dechu a snažila se nevykřiknout, když ji volnou rukou chytil za vlasy, hlavu strhl dozadu a poškrábal ji tvrdými nehty na hrdle. „Až skončím,“ pokračovala přerývaně, „přidají k tvé cele další mříže. Pusť mě a běž pryč. Ještě můžu zapomenout, že jsem tě tady viděla.“

„Máš odvahu mi vyhrožovat?“

„To nejsou výhrůžky, ale fakta.“ Jeho vztek a nenávisť ji zahltily tak, že téměř nemohla dýchat. „Pusť.“ Zabodávala se do něho očima a rukou šátrala po nůžkách. „Pusť mě, než tě někdo uvidí.“

K jeho vzteku se přidal strach. Prsty už nahmatala kovová oka nůžek. Ale vtom ji pustil a odhodil stranou, až se uhodila o pokladnu.

„Potřebuju peníze. Dej mi, co tady máš. Vděčíš mi za každé nadechnutí.“

„Moc toho tady není. S tím se daleko nedostaneš.“ Otevřela pokladnu a nabrala bankovky oběma rukama. Všechno, co chtěl, jen aby byl rychle pryč.

„A ta prolhaná děvka z Hartsvillu se bude smažit v pekle.“ Stále ji držel za vlasy, zatímco si volnou rukou cpal peníze do kapes. „A ty taky.“

„Ty už tam na nás ale budeš čekat.“ Ani nevěděla, proč to dělá. Neuměla předvídat budoucnost, což považovala za požehnání. Ale zadívala se na něho vědoucímá očima a vyslovila kletbu: „Nedožiješ se dalšího roku. Zemřeš v bolesti, strachu a ohni. Budeš marně prosit o slitování, které jsi se mnou nikdy neměl.“

Zbledl a odhodil ji na polici za jejími zády. Zboží se povážlivě zakymácelo. Pak na ni namířil ukazováček. „Nestrpíš čarodějnicí ve své blízkosti.' Pamatuj na to. Jestli někomu prozradíš, že jsem tu byl, vrátím se a udělám, co jsem měl udělat, když ses narodila. S d'áblovým znamením na čele. Už tehdy jsi propadla pekle.“ „

Pak vyběhl ze dveří a s hlavou sklopenou pospíchal pryč. Tory se bezvládně svezla na podlahu. Propadla pekle? Zírala na nůžky, které před chvílí držela v ruce a málem je použila.

Pak by se jeden z nich určitě v pekle ocitl. Asi by jí v té chvíli nezáleželo na tom kdo. Hlavně že by už byl konec.

Schoulila se do klubíčka a tvář si opřela o kolena, jak to jako dítě často dělávala.

Tak ji také našla Faith, když o chvíli později vstoupila do obchodu se štěnětem pod paží.

„Proboha, Tory!“ Ihned si všimla otevřené prázdné pokladny, rozházeného zboží a plačící ženy na zemi. „Nejsi zraněná?“

„Ne, jsem v pořádku.“

„Loupež za bílého dne v tomhle městě, to už je teda něco. Celá se třeseš. Měli nůž, nebo pistoli?“

„Ne ne. Nic se nestalo.“

„Nevidím krev. Jen tady, au, jsi trochu poškrábaná na krku. Zavolám policii. Nepotřebuješ doktora?“

„Ne! Ani policii, ani doktora!“

LAni policii? Právě odtud vyběhl nějaký hromotluk, ty tady sedíš na podlaze u vybrané pokladny a nechceš volat policii?“

„To nebyla loupež.“ Znaveně zvedla hlavu a opřela ji o zeď. LJá jsem mu ty peníze dala. Ani ne sto dolarů. To nic není.“

„Tak to bys mi mohla taky nějaké dát, když ses rozhodla vést obchod takhle, protože to tu asi dlouho nevydržíš.“

„Vydržím. Zůstanu tady. Už mě nikdo nedonutí znova utíkat. Nikdy. Nikdy.“

Faith neměla moc zkušeností s hysterií, pokud se nejednalo o její vlastní. Ale měla dojem, že v Toryině divokém výrazu její náznaky rozeznala.

„Správně. Co kdybychom se ale zvedly z té podlahy a šly si na chvíli sednout dozadu.“

„Řekla jsem, že mi nic není.“

„Pak jsi blázen anebo lhář. Tak nebo tak, jdeme.“

Tory chtěla Faith odstrčit, když ji táhla nahoru. Ale nohy ji příliš neposlouchaly a nezbylo jí než se o Faith opřít.

„Jdeme. Štěně nechám na chvíli tady.“

„Koho?“

„Neboj, je docela ukázněná. Nemáš tam vzadu náhodou něco ostřejšího k pití?“

„Ne.“

„To mě mohlo napadnout. Tak proč nemám volat policajty?“

„Protože by se tím všechno jen zhoršilo. Byl to můj otec. Dala jsem mu peníze, aby zase zmizel.“

„To on tě tak poranil?“ Když Tory jen zírala před sebe, Faith si zhluboka vydechla. „Asi to nebylo poprvé, co? Hope mi o tom nic neřekla. Nejspíš ti přísahala, že nic nevyzradí, ale já mám oči, víš? Už tolikrát jsem tě viděla s modřinami a škrábanci. A vždycky jsi tvrdila, žeš někam spadla, i když zase tak neohrabaná jsi mi nepřípadala. Pokud si vzpomínám, takhle zřízená jsi byla i to ráno, cos nám přišla říct o Hope.“

Faith přešla k malé lednici a našla v ní láhev vody. „Proto ses s ní tu noc nesešla? Protože tě zbil?“ Podala Tory vodu a zkoumala její výraz. „To jsem asi celou dobu svalovala vinu na nesprávnou osobu.“

Tory se napila vody. „Na vině je jenom ten, co Hope zabil.“

„Ale když ho nechtyli, je vždycky snazší obviňovat někoho konkrétního. Ted' můžeš zavolat na policii a poslat za ním náčelníka Russe.“

„Já ale chci, aby zmizel co nejdál, i když to asi nepochopíš.“

Faith se zamyšleně posadila na stůl. „Můj otec na mě nikdy ruku nevztáhl. Snad jen nějaké to zasloužené plácnutí na zadek. Ale občas křičel a dokázal mě pěkně vyděsit.“

Bože, pomyslela si Faith, jak jí najednou scházelo.

„Ne snad, že bych se bála výprasku,“ pokračovala tiše, „ale vždycky jsem pochopila, jak hrozně jsem ho zklamala. A to mi bylo líto. To není stejné jako tvůj případ, já vím, ale ptám se, co bych asi dělala, kdyby byl můj otec jiný, kdybych se ho skutečně musela bát?“

„Zavolala bys policajty a nechala ho zavřít.“

„Určitě. Ale přesto chápu, proč to nedokážeš udělat ty. Když můj otec začal matku podvádět, neřekla jsem jí to. Možná jsem naivně věřila, že o tom neví, ale přesto jsem mlčela. Asi mi to přinášelo větší klid na duši.“

Tory postavila láhev na stůl. „Proč jsi na mě vlastně tak milá?“

„Nevím. Nikdy ses mi moc nelíbila, ale to asi hlavně proto, že tě měla ráda Hope a já jsem byla v opozici. Teď ale spíš s mým bratrem a já jsem zjistila, že mi na něm záleží víc, než jsem tušila. Tak by asi bylo rozumné se s tebou víc seznámit.“

„Takže ty jsi na mě milá, protože spím s Cadeem.“

Ta suchá poznámka Faith rozesmála. „Tak nějak. A ještě ti řeknu něco, co tě asi naštve. Je mi tě líto.“

„Mělas pravdu.“ Tory vstala, ale už se cítila lépe. „Naštvalo mě to.“

„Jistě, protože na soucit si nepotrpíš. Ale pravda je, že by se nikdo neměl bát svého otce. A žádný otec nemá právo fyzicky ubližovat dítěti. Ale teď se radši dojdou podívat, co tam to moje štěně provádí.“

„Jaké štěně?“

„Moje. Ještě nemá jméno.“ Faith vyšla ze dveří a hlasitě se rozesmála. „No, není roztomilá? Prostě miláček.“

Miláček zatím objevil balicí papír a začal s ním svádět urputnou bitvu. Jeho zbytky se válely všude po podlaze. Samotné štěně bylo navíc omotané ozdobnou stužkou.

„Prokristapána.“

„No tak, klid. Nezničila toho ani za pět dolarů. Já to zaplatím. Pojd' ke mně, беруško.“

Štěně nadšeně vykviklo, zakoplo o stužku a rozpláclo se Faith u nohou. „Netušila jsem, že s ní budu mít pořád tak dobrou náladu. No jen se na ni podívej, vždyť připomíná vánoční dárek. Pojd' k mamince.“

Zvedla štěně do náruče a začala na něj šišlat.

„Chováš se jako blázen.“

„Já vím. Ale vždyť je tak rozkošná. A má mě ráda. Tak, maminka to tady pěkně uklidí, než nám ta ošklivá paní nařeže.“

Tory, která už vkleče sbírala papír, zvedla hlavu. „Ještě jednou sem tu malou pohromu přivedeš a kousnu tě do kotníku.“

„Zrovna jsem ji naučila ‚sedni‘. Je prudce inteligentní. Dívej.“ Faith postavila štěně zpátky na zem a s rukou na jeho zadku řekla: „Sedni, buď hodná holka a hezky sedni.“

Štěně vyskočilo, olízlo Faithinu tvář a pak si začalo honit ocásek.

„Opravdu prudce.“

„Ale je milá, že?“

„K nakousnutí, ale sem ji nevod’.“ Tory s plnou náručí poničeného papíru vstala. „Běž se s ní radši někam projít.“

„My jsme si ale přišly koupit nějaké pěkné misky na vodu a jídlo.“

„Ne moje misky. Přece nekoupíš ručně vyrobenou uměleckou keramiku na psí žrádlo.“

„Tobě snad může být jedno, na co ji použiju. Hlavně že platím, ne?“ Jako na truc vzala Faith štěně do ruky, přešla k polici a vybrala si dvě modré misky s nazelenalým zdobením. „Tyhle se nám líbí, vid’, zlatíčko?“

„No to svět neviděl.“

„Ty prodáváš, já kupuju, tak co?“ Položila misky na přepážku. „Jen mi to odcinkni a připočti k tomu ty zničené papíry.“

„Zapomeň na papíry.“ Tory hodila zmačkané obaly do koše a věnovala se účtům. „To máme pětapadesát dolarů a šest centů. Za misky pro psa.“

„Prima, zaplatím hotově. Na, podrž mi ji.“

Faith strčila štěně Tory a zašátrala v kabelce.

Tory, tak trochu proti své vůli okouzlená, štěně polaskala. „Tak ty si budeš jíst jako královna, co? Hotová královna včel.“

„Včelí královna. Včelka. To je perfektní.“ Faith položila peníze na pult a vzala si fenku zpět. „To jsi přesně ty. Včelka. Ještě jí půjdu koupit nějaký zářivý obojek.“

Tory zavrtěla hlavou. „Já tě vůbec nepoznávám, Faith.“

„Já sebe taky ne. Ale docela se mi to líbí. Tak jdem, Včelko, máme ještě hodně práce.“ Vzala si tašku s miskami. „Asi nedokážu otevřít.“

„Otevři ti.“ Tory ji vyprovodila, ale u dveří zaváhala a dotkla se její ruky. „A díky.“

„Za málo. Potřebovala bys trochu opravit make-up,“ dodala Faith a odešla.

Původně neměla chuť plést se druhým do osobních věcí. Raději je sledovala jenom z povzdálí. Ale představa Tory zhroucené na zemi s podlitinou na krku se jí stále vracela.

Podobné šrámy měla jistě i Hope, i když je Faith nesměla vidět.

Nemohla prostě krýt muže, který dokáže napadat ženy. Když jde o příbuzného, neběží člověk hned na policii. Ale jsou ještě jiné možnosti.

Políbila Včelku na hlavičku a pak se vydala přímou cestou do banky, aby pověděla J .R., co se stalo jeho neteři.

Neztrácel ani minutu. Okamžitě odvolal příští pracovní schůzku, předal velení manažerovi a vyběhl na ulici tak rychle, že se cestou k Tory celý zpotil.

Měla právě zákazníky. Nějaký mladý pár váhal nad modrobílým servírovacím tácem.

„Strýčku Jimmy. To už je tam zase horko? Jsi celý zadýchaný. Dáš si něco k pití?“

„Ne... ano,“ rozhodl se, alespoň se uklidní. „Cokoli máš po ruce, zlato.“

„Hned jsem tady.“ Zavřela za sebou dveře skladu a zhluboka vydechla. Poznala mu to na očích. Faith musela všechno vyzvonit. To měla za tu důvěru.

Tory našla v lednici zázvorové pivo a vrátila se ke strýci.

„Děkuju, holčičko.“ Napil se. „Co tě takhle pozvat na oběd?“

„Ještě není poledne a taky nemůžu zavřít uprostřed dne. Ale díky. Babička s Cecilem už odjeli?“

„Ano. Boots je zdržovala, ale znáš babičku. Ta se cítí nejlíp ve svém.“

Mladí manželé se měli k odchodu, ale paní ještě zavolala: „Vrátíme se.“

„To doufám. Nashle.“

„A teď pojď sem.“ Jakmile se dveře zavřely, popadl ji J. R. za ramena a začal si prohlížet šrám na její šíji. „Bože můj, ten parchant. Proč jsi mi nezavolala?“

„Protože bys stejně nemohl nic dělat, a protože jsem ti nechtěla přidělovat starosti, což za mě skvěle zvládla Faith.“

„Přestaň. Ona udělala správnou věc a jsem jí za to vděčný. Nechtěla jsi volat policii a možná je to tak, s ohledem na tvou matku, lepší. Ale já jsem přece rodina.“

„Já vím.“ Nechala se vtáhnout do jeho náruče. „Už je pryč. Chtěl jenom peníze. Má strach a utíká. Oni ho stejně brzo chytí. Jen jsem si přála, aby se to stalo co nejdál ode mě. Nemůžu si pomoci.“

„Rozumím. Ale jedno mi slib.“ J. R. se jí zadíval do očí. „Kdyby se zase objevil, okamžitě mi dáš vědět.“

„Dobře. Ale neboj se, dostal, co chtěl, a teď už je určitě někde za horama.“

Potřebovala tomu věřit.

Namlouvala si to celý zbytek dne. Když pak v šest hodin zavřela, přistihla se, jak se na ulici vyplašeně rozhlíží, jako kdysi po svém útěku do New Yorku. Dostala zlost, že jí zase dokázal vrátit tu úzkost do srdce.

Opravdu to byla ona, kdo v matčině domě bojovně tvrdil, že se otcí klidně postaví, jestli na ni ještě někdy vztáhne ruku?

Kam se poděla ta kuráž teď?

Mohla jen doufat, že ji v sobě zase najde.

Ale v autě se zamkla, jakmile dosedla za volant, a cestou domů neustále kontrolovala v zrcátku silnici za sebou. Tep cítila až v krku.

Míjela pole a všimla si, že dělníci už odjíždějí domů. Tak to končí i jejich šéf.

Ale když našla příjezdovou cestu prázdnou, zaskočil ji pocit zklamání. Vždyť ani neměla právo očekávat, že tam Cade opravdu bude. Jeho návrh přece nepřivítala nijak nadšeně. Ale podvědomě ho přijala, a dokonce se na společné bydlení těšila.

Už tak dávno netoužila po něčí společnosti. Po někom, s kým by mohla probírat běžné záležitosti, smát se, komu si postěžovat.

A také překonat noc plnou tajemných zvuků a bolestných vzpomínek.

A co za to všechno byla ochotná nabídnout? Jen vytáčky, námitky a chladné pohledy.

Alespoň to by mohla změnit, rozhodla se, když vystupovala z vozu. A napraví to tak, jak ženy uměly nejlépe. Uvaří dobrou večeři a svede ho.

Ten nápad jí hned zvedl náladu. Nebylo by to milé překvapení, kdyby také jednou ona převzala iniciativu? Snad si ještě pamatovala, jak se to dělá. Nakonec už bylo na čase získat opět trochu kontroly nad situací. A sejmout část odpovědnosti z jeho ramen.

Jednou se takhle pokusila potěšit Jacka, ale...

Ne, zařekla se, když odemykala dům, na to nechce vzpomínat. Cade nebyl Jack a ona také nebyla ta dívka, která se tehdy přestěhovala do New Yorku.

Když otevřela, pochopila, že začala žít iluzemi. Ihned věděla, že tam byl. V jejím novém domově. Její otec narušil její soukromí.

Nebylo toho mnoho, co mohl zničit, a nejspíš se o to ani nesnažil. Přesto po něm zůstal poškozený nábytek a nepořádek.

Něčím ostrým rozřízl čalounění židle, nová lampička ležela roztržštěná na podlaze a noha převráceného stolku se při pádu zlomila jako suchá větev.

Nechala za sebou otevřené dveře pro případ, že by jí instinkt vypověděl službu a on byl stále v domě.

Ale ložnici našla prázdnou. Strhal povlečení z postele a rozřízl matraci. Z prádelníku vyházal prádlo, ale neroztrhal je, jak se někdy stávalo v dětství, kdy jí chtěl udělit lekci ze slušného oblékání.

Jednoznačně hledal peníze nebo cokoli, co by mohl rychle prodat. Kdyby byl opilý, dopadlo by to pravděpodobně hůř. Shýbla se pro zmačkanou blůzu, když vtom zoufale vykřikla. Všimla si otevřené dřevěné šperkovničky.

Přiběhla k ní a sesunula se na zem, když ji našla prázdnou. Obsah tvořila sice jen vkusná bižuterie, ale schovávala si tu i zlaté náušnice, které kdysi dostala od babičky k plnoletosti. Ty pokládala za nenahraditelné. Její jediné dědictví.

„Tory!“

Zděšení v Cadeově hlase a jeho rychlé kroky ji okamžitě postavily na nohy. „To nic. Jsem tady.“

Vběhl do ložnice a sevřel ji do náruče dřív, než mohla něco říct. Docela ji zahltil střídavými návaly strachu a úlevy.

„Jsem v pořádku,“ opakovala, „právě jsem přišla. Ale už byl pryč.“

„Viděl jsem auto a obývací, myslel jsem, že...“ Přitiskl si ji blíž a zabořil jí tvář do vlasů. „Drž mě chvíli.“

Už jednou poznal, jaké to je, když mu hrůza stahuje hrdlo, a doufal, že se to nikdy nebude opakovat.

„Díkybohu, že jsi v pořádku. Chtěl jsem tady být dřív než ty, ale zdržel jsem se. Zavoláme policii a pak se odstěhuješ na Beaux Reves. Měl jsem tě tam vzít už dnes ráno.“

„Cadee, to není potřeba. Byl to můj otec.“ Odtáhla se a odložila prázdnou šperkovnici. „Dnes ráno se objevil v obchodě. Chytli jsme se. Tímhle mi jen dává najevo, že má pořád právo mě trestat.“

„Ublížil ti?“

„Ne.“ Ale on už si prohlížel její zhmožděný krk.

Neřekl nic. Nebylo třeba. V jeho temném pohledu ihned poznala zuřivost. Odvrátil se a chopil se telefonu.

„Cadee, prosím, já nechci volat policii.“

Zvedl hlavu a vykřikl: „Nemůžeš vždycky mít, co chceš.“

Sherry Bellowsová se rozhodla oslavit svou budoucí práci. Nalila si sklenici vína, pustila cédéčko Sheryl Crowové tak, aby to sousedé snesli, a roztančila se po bytě.

Všechno přece tak báječně vycházelo.

Progress se jí na první pohled zalíbil. Šlo přesně o to malé přátelské město, ve němž si přála žít. Hvězdy jí musely být nakloněny, když zažádala o to místo v místní škole.

Ona bude skvělá učitelka. Taková, za kterou mohou studenti přijít se svými problémy a otázkami. Udělá všechno, aby se na její hodiny těšili, aby je inspirovala k četbě a celoživotní lásce k literatuře.

Jistě, budou taky muset tvrdě pracovat, ale měla tolik nápadů jak udělat učení zábavné a zajímavé.

A po letech na ni budou studenti s nostalgií vzpomínat. Slečna Bellowsová, řeknou třeba, ta kdysi změnila můj život.

To byl přece vždycky její cíl. Proto tak pilně studovala, pracovala a žádala o stipendia. Vyplatilo se. Dokázala si i něco našetřit.

Práce v Jižanském komfortu by jí mohla sice přilepšit, ale hlavně jí umožní sblížit se s místními. Seznámí se tam a spřátelí a zanedlouho o ní budou všichni v Progressu vědět.

Už teď měla spoustu nových známých - sousedy, Maxine z veterinární ordinace a další. Tyhle nové vztahy chtěla upevnit pozváním na prázdninový večírek třeba někdy v červnu. To by ještě nikomu plány nenarušila.

Pozve samozřejmě Tory. A taky toho zasněného veterináře. Toho by rozhodně chtěla poznat blíž, uvažovala s úsměvem, když si nalávala další sklenici vína.

Dá vědět taky Mooneyovým. Pan Mooney na ni byl v bance tak hodný, když si otvírala účet. A na Lissy z realityky nesmí zapomenout. Vždycky bylo dobré mít místní klepnu na své straně. Člověk se od ní mohl dovědět spousty zajímavých věcí. A navíc byla provdaná za starostu.

Ten taky nevypadal špatně, vzpomněla si. Nádherný úsměv i zadek. Ještě že brzy pochopila, že je ženatý.

Premýšlela, jestli si může dovolit pozvat také Lavelleovi. Vždyť to byla místní honorace. Ale Cade se k ní choval velmi přátelsky, kdykoli na sebe ve městě narazili.

Hlavně aby přišlo hodně lidí. Měla ráda velkou společnost. Nechá dveře na dvorek otevřené, ostatně jako vždycky, aby hosté mohli ven a dovnitř podle libosti.

Její nový byt se jí moc zamlouval. Ještě si musí koupit křeslo, aby mohla vysedávat na terase.

Ale nechtěla být dlouho sama. Jistě brzy potká toho správného muže, se kterým bude moci založit rodinu. Chtěla být především učitelkou,

samozřejmě, ale proč by nestihla být zároveň manželkou a matkou. Chtěla všechno, a čím dříve tím lépe.

Pobroukávala si spolu se Sheryl a vyšla na terasu podrbat dřímajícího Monga za ušima. Rozhlédla se kolem. Její terasa se otvírala na hezký travnatý dvůr orámovaný stromy místního parku.

Tenhle byt si vybrala právě proto, že sem směla zvířata a park se výborně hodil na ranní procházky s Mongem. Byt byl navíc mnohem levnější než něco podobného v Charlestonu nebo Columbii.

„Tady je to pravé místo pro nás dva, Mongo. Tohle je náš domov,“ zašeptala a pes zavrtěl ocasem.

Pak zašla do bytu a v maličké kuchyňce si připravila velkou mísu salátu na zakončení soukromé oslavy. Ale udělala ho příliš mnoho, jako obvykle, pomyslela si, když se venku začínalo stmívat. Nějakou zeleninu může přidat Mongovi do večerního jídla, napadlo ji. Pak spolu půjdou na delší procházku a třeba se i staví na zmrzlinu. Dřepala si, aby z Mongovy misky vyškrabala zbytky starého jídla.

Kouskem oka zachytila nějaký pohyb a srdce jí ztěžka poskočilo. Upustila misku a pokusila se o výkřik. To už ji silná ruka zezadu sevřela ústa a na krku ucítila špičku nože, kterým předtím krájela zeleninu.

„Bud' zticha. Hezky zticha a nepodříznu tě. Rozumíš?“

Očima zděšeně tékala kolem a na těle jí vystoupil ledový pot. Neviděla mu do tváře, ale měla dojem, že rozeznala ten hlas. Ale to nedávalo smysl. Žádný smysl.

Ruka sklouzla z jejích úst k bradě. „Neubližujte mi. Prosím vás, neubližujte mi.“

„Proč bych měl?“ Její vlasy tak sladce voněly. Vlasy blond'até dívky. Jdeme od ložnice, tam to bude pohodlnější.“

„Prosím, ne.“ Zalapala po dechu, protože jí nožem nadzvedl bradu. Cítila v sobě výkřik, který se dral ven, ale strach z nože ho proměnil jen v tiché slzy.

Dveře na terasu teď byly zavřené a okno zakryté žaluziemi. „Mongo. Co jste udělal s Mongem?“

„Snad si nemyslíš, že bych ublížil tak roztomilému pejsánkovi, co?“ Síla okamžiku mu dodávala energii. Cítil, jak tvrdne a celý žhne. Stával se nepřemožitelným. Jenom si trochu zdříml. „Neboj se o svého pejska, zlato. Neboj se ničeho. Bude to přesně takové, jak jsi chtěla.“

Vtlačil ji do ložnice a hodil na břicho na postel. Pak jí klekl na záda a hledal rekvizity. Muž musí být připravený, zvláště na dívku.

Za malou chvíli bude ječet a on nechtěl použít ten nůž. Vždyť měl tak šikovné ruce. Vyndal z kapsy šátek a ovázal jí pusou.

Když sebou začala škubat a bránit se, byl v sedmém nebi.

Měla sílu, uvědomil si. To tělo, kterým pokoušela chlapy, si opravdu dobře udržovala. Její odpor ho ještě víc vzrušoval. Udeřil ji jednou a podruhé, aby pochopila, kdo je tady pánem.

Svázal jí ruce za zády. Nemohl si dovolit, aby za nehty s růžovým lakem zůstala jeho kůže.

Přidušeně sténala do roubíku, obluzená ranami. Ten zvuk ho rozechvíval. Přешel k oknu, zatahl závěs a v pokoji se rázem setmělo.

Když na ní rozřezával šaty, jen tak pro zábavu ji poškrábal. Snažila se otočit, ale když jí zapíchl špičku nože těsně pod oko, ztuhla a ztichla.

„Tohle jsi chtěla.“ Rozepl se, otočil ji na záda a zalehl ji. „O tohle sis řekla. To je to, co všechny chcete.“

Když bylo po všem, plakal. Slzy sebelítosti mu zalily tváře. Ona nebyla ta pravá, ale co měl dělat? Připletla se mu do cesty a nedala mu jinou možnost.

Nebylo to ono! Udělal přesně to, co chtěl, a stejně to nebylo dokonalé.

Oči měl zamlžené a prázdné, když jí sundával roubík a líbal na tváře. Odřízl jí provaz na zápěstích a zastrčil si ho zpět do zadní kapsy.

Pak vypnul muziku a odešel stejnou cestou, jako přišel.

„Já nepůjdu na Beaux Reves, Cadee.“ Tory seděla na terase a zhluboka dýchala večerní vzduch. Ještě se jí nechtělo zpět do domku poznamenaného návštěvou otce i policie.

Cade pokuřoval doutník, kterým si uklidňoval nervy, a marně toužil i po doušku whisky. „To mi musíš vysvětlit, jsi přece rozumná ženská.“

„Většinou,“ kývla. „Být rozumná znamená zabránit komplikacím. Nechovala jsem se rozumně, když jsem si nepřála policii. Ale chtěla jsem se vyhnout tomu ponížení. Je strašné cítit se jako oběť, Cadee - obnažená, rozzlobená a zároveň i trochu vinná.“

„To chápu, i když jsi určitě dost chytrá, abys ten pocit viny pustila z hlavy.“

„To není tak snadné. Pořád vidím, jak si náčelník Russ zapisuje, co mi otec dnes provedl a co mi prováděl celý život. Jak se na mě přitom díval.“

„Oni ho najdou. Už na tom pracují policajti ze dvou okresů.“

„Svět je větší než pouhé dva okresy. I Jižní Karolína je větší. Hory, údolí, bažiny, spousta místa, kde se dá schovat.“ Začala se pro uklidnění pohupovat. „A moje matka mu v tom určitě pomůže. Z lásky a oddanosti.“

„Tím spíš bys se mnou měla jít k nám domů.“

„To nejde.“

„Proč?“

„Z mnoha důvodů. Například tvá matka by byla proti.“

„Ta do toho nemá co mluvit.“

„Ale to neříkej.“ Vstala a šla si stoupnout k zábradlí. Byl snad tam někde v lese? Pozoroval ji? Vyčkával? „To nemyslíš vážně. Nebo bys neměl. Je to její domov a má právo mluvit do toho, kdo tam bydlí s ní.“

„Proč by měla být proti? Vždyť jí to vysvětlím.“

„A co jí řekneš?“ Otočila se. „Že si tam vedeš milenkou, protože její otec je blázen?“

Potáhl z doutníku a zamyslel se. „Takhle přesně bych to asi nepodal, ale nějak v tom smyslu.“

„A ona mě pak jistě přivítá s pugétem v ruce. Radši toho nech, Cadee,“ zvedla ruku, než mohl něco namítnout, „je to její dům a já tam nesmím.“

„Ona je sice nesnášenlivá,“ připustil Cade, „ale má srdce.“

„Ale její srdce nepustí do domu ženu, kterou viní ze smrti své dcery. Nesnaž se mě přesvědčit, ubližuješ mi tím.“

„Dobře.“ Prudce odhodil zbytek doutníku a položil Tory ruce na ramena.

„Když nechceš jít se mnou, pak tě zavezu ke tvému strýci.“

„A to je druhá stránka problému,“ chytila ho za ruce na svých ramenou. „Možná je to nelogické a tvrdohlavé jednání, ale já musím zůstat tady.“

„Tohle přece není bitevní pole.“

„Pro mě asi ano. Ještě jsem o tom takhle neuvažovala,“ usmála se pro sebe, „ale ano, něčemu takovému se to podobá. Už tolikrát jsem od všeho utekla a opravdu jsem se chovala jako zbabělec. Tentokrát nemůžu.“

„Zůstat tady je hloupost, a ne odvaha.“

„Možná, ale zachovám si tvář. Asi bych riskovala cokoli, aby se to prázdné místo ve mně konečně zaplnilo. On mě nesmí znova vyhnat.“

Zadívala se k lesu s močálem, který s postupujícím létem potemněl a zhoustl. Byl plný komárů, aligátorů, hadů a nebezpečných černých vod.

Ale také místem, kde se vyskytovaly nádherné divoké květiny, kouzelné světlušky a orli, králové ptactva.

Neexistovala krása bez rizika. Ani život.

„Jako dítě jsem tady vyrůstala ve věčném strachu. Byl to prostě můj život,“ řekla, „nakonec si na něj člověk zvykne jako třeba na jistý pach. Ale když jsem se vrátila, vyvětrala jsem, jestli mi rozumíš. Zbavila jsem se těch zlých vzpomínek, jako když vyklepeš prach z rohožky. A on se teď

znova snaží nahnat mi strach. Nesmím mu to dovolit, chápeš?“ dodala a zadívala se Cadeovi do očí.

„Zůstanu tady. Uklidím a zůstanu. A doufám, že on to ví.“

„Kéž bych tě za to tak neobdivoval.“ Pohládl ji po lesklých vlasech. „To bych tě mohl snáz donutit k tomu, co chci já.“

„Ty neumíš nutit,“ řekla něžně a pohládila ho po tváři, „ty jen manévruješ.“

„No, to je dobře, že jsi to pochopila a smířila se s tím.“ Přitáhl ji blíž a políbil na čelo. „Záleží mi na tobě. Ne, nečerti se. Záleží mi na tobě víc, než jsem myslel.“

Když neodpovídala, dal čestně najevo zklamání. „No tak mi to trochu oplát’.“

Trhl s ní a vášnivě se přisál na její ústa.

Pocítila jeho touhu i hněv. A jeho neředěné city v ní vyvolaly vzrušení.

Bože, nechtěla se znovu zamilovat, ale on ji vtahoval do sítí toho citu jen tím, že tu byl.

„Už jsem ti dala víc, než jsem myslela, že dokážu. Děje se toho ve mně tolik a všechny moje myšlenky končí u tebe. Copak to není dost?“

„Je, prozatím,“ políbil ji o něco jemněji, „pokud si uděláš místo pro další city.“ Pohládl ji placem po tváři. „Tys ale dneska měla den, co?“

„Už jsem asi zažila lepší.“

„Tak se do toho dáme, ne?“

„Do čeho?“

Otevřel dveře do domu. „Chtělas to tu po něm uklidit. Tak jdeme nato.“

Pracovali bok po boku asi dvě hodiny. Cade pustil hudbu a bavil ji nevážnými řečmi.

Tory měla chuť spálit oblečení, kterého se otec dotkl, ale bylo by to příliš marnotratné. A tak prala, žehlila a znovu skládala.

Společně obrátili poškozenou matraci, která mohla ještě chvíli posloužit, než se vymění.

Nakonec poklidili v kuchyni a dali si sendviče. Řekla mu, že uvažuje o dívce na výpomoc.

„Dobrý nápad.“ Cade si vzal z lednice pivo a tiše se zaradoval, kolik ho pro něj Tory nakoupila. „Práce tě bude víc těšit, když nebudeš na štíru s časem. Sherry je ta nová učitelka, ne? Potkal jsem ji se psem před pár týdny na trhu. Ta má energie na rozdávání.“

„Taky mi tak připadala.“

„A velmi dobře zabalené energie.“ Všiml si, jak Tory zvedla obočí. „Já jen, že ti atraktivní asistentka přiláká další klienty. Dovolíš jí prodávat v těch kratičkých šortkách?“

„Ne,“ řekla Tory pevně, „to určitě ne.“

„Přišla by i spousta mužských.“

„Všechno závisí na jejích doporučeních, ale ta budou jistě v pořádku.“ Tory zametla poslední smítka a vyhodila je do koše. „Tak, líp už to asi neudělám.“

„A cítíš se líp?“

„Podstatně. A děkuju za pomoc.“

„Pochvalu vždycky rád přijmu.“

Šla si nalít trochu ledového čaje. „Ta skříň v ložnici není moc velká, ale trochu místa se tam najde. A v prádelníku je ještě volná zásuvka.“

Mlčel a dál popíjel pivo.

„Chtěl sis sem přivést pár věcí, nebo ne?“

„Hmmm.“

„Tak.“

„Tak?“

„To neznamená, že spolu žijeme,“ odložila sklenici, „nikdy jsem s nikým nebydlela, tohleto není ono.“

„Dobře.“

„Ale když tu chceš trávit víc času, měl bys mít kam dát svoje věci.“

„Velmi praktické.“

„Ále, jdi se vycpat,“ řekla mírně.

„Nemusíš se usmívat, když to říkáš.“ Odložil pivo a objal ji kolem pasu.

„Co to jako děláš?“

„Tančím. Ještě jsem tě nevzal tancovat. A lidi, co spolu doopravdy nežijí, by občas mohli dělat takové věci.“

„Snažíš se být roztomilý?“

„To ani nemusím, takový jsem se narodil.“ Podržel ji v záklonu, až se rozesmála.

„Jde ti to.“

„Snad se ty nudné taneční kursy aspoň trochu vyplatí.“

„Chudáček bohatý chlapec.“ Položila mu hlavu na rameno a užívala si tance, jeho blízkosti i vůně. „Díky.“

„Není zač.“

„Když jsem dnes jela domů, myslela jsem na tebe.“

„To zní hezky.“

„Říkala jsem si: ‚Zatím jsem nechala všechno na něm, protože jsem sama nevěděla, co chci, nebo nechci.‘ Asi mi přišlo snadné nechat se...”

„Manévrovat.“

„Tak. Napadlo mě, jak by asi Kincade Lavelle reagoval, kdybych mu připravila dobrou večeři.“

„Určitě by to ocenil.“

„No, to byla jen jedna část plánu, která nevyšla. Ale je tu ještě ta druhá.“

„A to?“

Zvedla hlavu a zadívala se mu do očí. „Co by Cade Lavelle řekl na to, kdybych ho začala svádět?“

„No...“ vypravil ze sebe, když se přitiskla blíž a sjela dlaněmi k jeho bokům. Krev se mu začala pekelně bouřit. „To bych se měl zachovat jako džentlmen a nechat tě to zjistit.“

Tentokrát ona rozepínala knoflíky, nejdřív jeho, pak své košile. Dotkla se ho ústy v místě, kde měl srdce, a vychutnala si ten divoký puls.

„Tvoji vůni cítím už od chvíle, kdys mě poprvé políbil.“ Hladila jeho kůži a svlékala z něho košili. „Dokážu si vůně živě vybavit. Tu tvou jsem si představovala už mnohokrát.“

Přejela mu dlaněmi po hrudi, břiše - zachvěl se - a zpátky k ramenům. Taková široká, pevná ramena měl. „Ty tvoje svaly mě vzrušují. A ruce, takové drsné z pole, když mě pohladí...” Rozhalila si košili a nechala ji spadnout vedle jeho. S pohledem upřeným na jeho tvář si rozepnula podprsenku. „Teď se mě dotkni.“

Nabral její ňadra do dlaní, jako by je chtěl potěžkat. Pak přejel palci přes její bradavky.

„Tak, přesně tak.“ Zvrátila hlavu v návalu touhy. „Celá uvnitř roztahu, když se mě dotýkáš. Vidiš to?“ Zahleděla se na něho. „Chtěla bych...”

„Jen mluv.“

Navlhčila si jazykem rty a nahmatala knoflík jeho džin. Jeho ruce trochu zvláčnely. „Chtěla bych cítit, co cítíš ty. Vpustit do sebe, co je v tobě. Ještě nikdy jsem to s nikým nezkusila. Nechtěla jsem. Dovolíš mi to?“

Sklonil hlavu a jemně skousl její ret. „Vezmi si, co chceš.“

Bylo to riskantní. Věděla, že pokud se tolik otevře, bude zranitelnější než on. Ale chtěla to, chtěla poznat to výjimečné důvěrné pouto.

Ještě jednou ho políbila a pak mu nastavila otevřenou mysl, srdce i tělo.

Síla té zdvojené touhy ji zasáhla jako ničivý blesk. Jeho cit a žádost se v ní propojily s jejím vlastním pocitem. Pronikly do ní v podobě temné, čisté, spalující energie. Hlava jí odlétla dozadu, jako by dostala ránu, a pak neuvěřitelnou rychlostí vyvrcholila.

„Bože můj, musím počkat.“

„Ne.“ Nic takového nikdy nezažil. Čím víc ji chtěl, tím se její touha násobila. „Ještě.“ Zakousl se jí do ramene. „Znova. Teď.“

Nemohla si pomoci, pronikalo jí to jako zuřivá, třpytivá bouře. To ona ho stáhla na podlahu a mezi vzdechy vyrážela prosby, hrozby i požadavky, jak ze sebe navzájem trhali oblečení.

Tiskla ho a líbala, kouleli se po zemi. Cítila v sobě divoký rytmus jeho srdce a směsici jejich pachů. A když se do ní ponořil, přenesl na ni i zoufalou změt svých myšlenek a sílu rozbourané krve. Ztraceni. Vykřikla několikrát za sebou. Byli docela ztraceni jeden v druhém.

Slyšela své jméno o pár sekund dřív, než ho skutečně vyslovil. A když v ní vyvrcholil, pozvedl ji tím pocitem znovu nahoru, až se slávou toho okamžiku rozplakala.

20

Wade měl plné ruce práce - lépe řečeno to, co z nich zbylo po očkování jedné kočky. Maxine dělala zkoušky, a tak jí musel dát pár dní volna. Zůstaly mu tedy jen dvě ruce proti čtyřem zákeřným packám a bezpočtu ostrých zubů.

Brzy pochopil, že to bez Maxine jen těžko zvládne. Den totiž začal naléhavým výjezdem k pacientovi a pokračoval menší válkou v čekárně mezi kočkou, setrem a kůzletem pana Olsona, které sežvýkalo celou barbínu, až se mu noha vzpříčila v krku. Takový den už dlouho nezažil.

Wade klel, potil se a krvácel, když se zadními dveřmi přihrnula Faith. „Wadee, zlatíčko, Včelka se asi necítí dobře. Nemohl by ses na ni podívat?“

„Vezmi si číslo a počkej.“

„To bude jen minutka.“

„Já nemám ani minutku.“

„Ale, panebože, co se ti to stalo s rukama?“ Faith sledovala, jak Wade jen o vlásek unikl dalšímu škrábanci, když si strkal kočku pod rameno. „To tě snad poškrábala tahle stará kočička?“

„Polib mi prdel,“ vypadlo z něho.

„Tam tě snad taky kousla?“ zavolala za ním Faith, když nesl kočku do čekárny. „To nic, zlatíčko,“ mazlila se pak se štěnětem. „Taťka se na tebe hned podívá.“

Když se vrátil, začal hledat antiseptika.

„Včelka už od rána kňučí a nechce si hrát. Možná má i horký čumáček. Jen tak polehává. Vidíš?“

Faith postavila štěně Wadeovi k nohám. To se na něj nešťastně podívalo a pak se mu vyzvracelo na boty.

„Jejda! Propánakrále. Tak to musela něco sníst. Lilah říkala, že jí nemám dávat tolik sušenek.“ Faith se kousla do rtu, ale nedokázala potlačit zahihňání. Wade se na ni jen chladně díval, antiseptikum v jedné ruce, na druhý pramínek krve a na botách zvratky.

„Moc se omlouváme. Včelko, nejez to, fuj.“ Zvedla psíka do náruče. „Myslím, že už je ti mnohem líp, co? No podívej, Wadee, už zase vrtí ocáskem. Já tušila, že když k tobě zajedeme, všechno bude zase v úplném pořádku.“

„Tak tohle ti připadá v pořádku?“

„No, Včelka vyblinkala, co ji trápilo, a tys na sobě určitě nějaké štěněčí zvratky už měl.“

„Mám čekárnu plnou lidí, ruce rozdrápané a boty mi teď budou smrdět až do večera.“

„Tak se běž nahoru přezout.“ Raději ustoupila, když na ni namířil ruku s prsty skroucenými do drápů. „No tak, Wadee.“

Zaťal ruku v pěst a praštil se s ní do čela. „Jdu si pro jiné boty, ale než se vrátím, bude tady uklizeno.“

„To mám jako udělat já?“

„Přesně tak. Najdi si někde kýbl s hadrem a vytrí to. Na tohle už vážně nemám čas.“

„Taťka je dneska nějak nabroušený,“ zašeptala štěněti do ucha, když Wade vyběhl ze dveří. Pak se podívala na podlahu a zašklebila se. „Aspoň že toho má většinu na botách.“

Když se Wade vrátil, našel Faith na kolenou, jak poslušně, i když dost nešikovně vytírá. Podlaha byla plná mydlin, místy dokonce tekla voda proudem. Neměl ale to srdce si stěžovat.

„Už to bude. Včelka si hraje vzadu s pískací kostí a je zase v pořádku.“ Faith ponořila mop do kbelíku a přidala na podlahu další vodu. „Asi to musíme nechat zaschnout.“

Aby nemusel ječet, zakryl si dlaněmi pusou. „Faith, ty jsi fakt jedinečná.“

„Aby ne.“

Ustoupila, protože jí sebral kbelík, vyždímal hadr a začal vysoušet mydliny. „No, takhle by to taky šlo.“

„Udělej pro mě něco. Běž za paní Jenkinsovou a řekni, že může Mitche přinést dozadu. To je ten bígl, co tam už půl hodiny vyje. A když se ti

podaří nějak tam udržet pořádek, pozvu tě na večeři do té nejdražší restaurace, jakou si vybereš.“

„Šampaňské bude taky?“

„Dvojitě.“

„Tak se podíváme, co se s tím dá dělat.“ Wade měl dvacet minut k dobru, když vtom uslyšel naléhavé volání.

„Honem! Kde jste kdo?!“

Vyběhl z ordinace a spatřil Pineyho, jak se prohýbá pod Mongovou vahou.

„Srazil jsem ho na ulici, vběhl mi přímo pod kola. Bože můj, hrozně krvácí.“

„Doneste ho dozadu.“

Pes ztěžka dýchal, zornice měl rozostřené a hustou srst slepenou krví. „Sem, na stůl!“

„Dupnul jsem na brzdy,“ mumlal Piney a ustoupil, „ale stejně jsem ho nabral. Jel jsem jen pro něco do železářství a on se najednou přimotal z parku.“

„Přejel jste ho?“

„To asi ne.“ Třesoucíma se rukama vytáhl z kapsy šátek a otřel si tvář. „Jen jsem ho srazil, ale stalo se to rychle.“

„Dobře.“ Wade sáhl po gáze, a protože Faith stála nejbliž, chytil ji za ruce a položil je s gázou na ránu. „Tady to pořádně stiskni. Musíme zvládnout krvácení. Pes je v šoku.“

Otevřel skříňku s léky a našel silné sedativum. „Drž se, chlapče, drž se,“ promluvil na psa, který se začal hýbat a kňučet. „Tiskni tu ránu pořádně. Musím ho vyšetřit na vnitřní zranění.“

Ruce se jí třásly. Měla dojem, že v té ráně zahlédla obnaženou kost. Zvedal se jí žaludek.

Chtěla ruce z té krvavé hmoty vytrhnout a utéct pryč. Proč to nemohl udělat Piney? Nebo někdo jiný? Už už to chtěla říct, ale slova se jí zadrhla v krku. Cítila pach krve, antiseptik a Pineyho potu.

Pak se zadívala Wadeovi do tváře.

Byla chladná, klidná a sebevědomá. Rty stažené a oči soustředěné. Zírala na něho, dýchala skrze stisknuté zuby. Pohled na něho ji uklidnil.

„Žádná zlomená žebra. Kolo ho asi nepřejelo. Mohl by mít poraněné ledviny, ale to počká. Na hlavě jen povrchní rána. Žádná krev v uších. Ta noha bude nejhorší.“

Ale jestli zachrání nohu a s ní i psa, bylo na pováženou.

„Musíme ho přenést na operační sál.“ Ohlédl se na Pineyho, ale ten seděl zhroucený v židli s hlavou na kolenou. „Musíš mi pomoci, Faith. Já ho zvednu, ale ty tu ruku nepouštěj. Ztratil už moc krve. Připravená?“

„Ale, já...“

„Jedem.“

Dělala, co nařídil, protože neměla na vybranou. Klopýtala za ním a volnou rukou otvírala dveře. Včelka jí s radostným štěkotem vběhla pod nohy.

„Sedni!“ rozkázal Wade přísně a štěně si poslušně keclo na zadeček. Jakmile položil uspaného psa na stůl, hodil po Faith těžkou zástěru. „Oblékni si to. Potřebuju udělat obrázky.“

„Obrázky?“

„Rentgen. Postav se mu k hlavě a přidrž ho, ať se nepohne.“

Zástěra tížila jak olovo, ale navlékla si ji a dělala, co řekl. Mongo měl pootevřené oči a připadalo jí, že prosí o pomoc.

„Bude to zase dobré, neboj se. Wade ti pomůže, uvidíš.“

„Ted’ si sunej zástěru,“ přikázal Wade, když čekal na snímky, „a zase mu stiskni tu ránu. Mluv na něho dál. Ať slyší tvůj hlas.“

„Hm, dobře.“ Faith ztěžka polkla. „Musíš se rozhlížet, než přejdeš silnici, víš, zlato? Wadee, proboha, on umře?“

„Ne, jestli tomu dokážu zabránit.“ Zavěsil snímky na světelný panel a vážně pokýval hlavou. Pak si začal připravovat nástroje.

Když spatřila ty ostré předměty, zatočila se jí s žaludkem i hlava. „Snad nechceš operovat? Ted’? Jen tak?“

„Musím zkusit tu nohu zachránit.“

„Zachránit? Ty myslíš...“

„Prostě dělej, co říkám, a nemysli.“

Když odstranil obklad, zase jí poskočil žaludek, ale Wade jí nedal šanci zvracet.

„Tohle chytني, až řeknu ‚odsávat‘, stiskneš tenhle knoflík. Zvládneš to jednou rukou. Druhou mi podáš nástroj. Popíšu ho. Rukojetí napřed.“

Stáhl světlo níž a vyčistil ránu. Faith slyšela jen bublání hadičky při odsávání a cinkání nástrojů. Odvracela hlavu, ale jeho příkazy ji neustále nutily akci pozorovat.

Za chvíli jí všechno připadalo jako ve filmu.

Wade měl skloněnou hlavu, oči upřeně sledovaly ránu a na čele se mu perlil pot. Měl ruce kouzelníka, které jemně pracovaly s masem, krví a kostmi. Ani nemrkla, když nacpal zpátky na místo vyčuhující kost. Nepovažovala to za skutečnost.

Sledovala, jak uvnitř rány cosi zašívá neuvěřitelně drobnými stehy. Ruce měl potřísněné žlutou dezinfekcí, která smíchaná s krví připomínala barvu stárnoucí modřiny.

„Potřebuju mu zkontrolovat puls. Zkus to volnou rukou.“

„Je takový pomalý,“ odpověděla, „ale stejnoměrný. Takové bum, bum, bum.“

„Fajn, podívej se mu na oči.“

„Má strašně velké panenky.“

„Žádná krev na bělmu?“

„Nezdá se mi.“

„Dobře. Bude potřebovat zpevnit tu kost. Je spíš roztříštěná než zlomená. Až to zašiju, dáme nohu do dlahy.“

„Uzdraví se?“

„Je mladý,“ Wade si otřel rukávem čelo, „a silný. Má šanci, že o tu nohu nepříjde.“

Obával se jen těch úlomků. Opravdu je našel všechny? Sval byl dost poškozený, ale z větší části ho snad vyspravil.

To všechno mu probíhalo hlavou, zatímco zpevňoval kost ocelovými svorkami.

„Do dvou dnů budeme vědět víc. Teď potřebuju gázu a náplast. Tam v té skříni.“

Zavřel ránu, ovázal a zpevnil nohu. Pak psovi životní funkce zkontroloval sám. Nakonec mu ošetřil poranění pod uchem. „Držel se dobře,“ zašeptal Wade a pak téměř po hodině se poprvé zadíval na Faith. „A ty taky.“

„No, nejdřív se mi trochu zvedal žaludek...“ Začala mluvit a gestikulovat. Pak si všimla, že má ruce i blůzu celé od krve. „Proboha,“ vyrazila ze sebe a pak se jí oči obrátily vsloup.

Jen tak tak ji zachytil a položil na podlahu. Když jí nesl k ústům kelímek s vodou, už přicházela k sobě.

„Co se stalo?“

„Omdlelas. Naštěstí ve vhodnou dobu.“ Políbil ji na tvář. „Donesu tě nahoru. Můžeš se tam umýt a odpočinout si.“

„Už je mi dobře.“ Ale když ji postavil, kolena se jí ještě podlamovala. „Možná mi přece jen bude líp vleže na zádech.“

Položila mu hlavu na rameno a nechala se vynést do schodů. „Nikdy by mě nenapadlo, že ze mě bude zdravotní sestra.“

„Vedla sis dobře.“

„Ne, to ty. Moc jsem nechápala, proč vlastně tuhle práci děláš. Připadalo mi to hlavně jako píchání injekcí a utírání psích zadků.“

„To dělám taky dost často.“

Donesl ji do koupelny a napustil do umyvadla teplou vodu. „Namoč si sem ruce. Bude ti líp, až budou čisté.“

„V tvé práci je mnohem víc, Wadee. I v tobě.“ Jejich pohledy se setkaly v zrcadle. „Neuvědomovala jsem si to. Ale dneska jsi zachránil život. Jsi hrdina.“

„Dělal jsem jen to, co jsem se naučil.“

„To není celé, dneska jsem to viděla na vlastní oči.“ Otočila se, aby ho políbila. „A teď, když dovolíš, si vlez do sprchy.“

„Už je ti dobře?“

„Docela jo. Běž se podívat na pacienta.“

„Miluju tě, Faith.“

„Já vím,“ zašeptala. „A je to hezčí, než jsem čekala. Už jdi. Ještě se mi motá hlava, mohla bych plácnout něco, co by mě pak mrzelo.“

„Vrátím se, co nejdřív to půjde.“

Zkontroloval Monga a pak přešel do ošetrovny. Piney stále seděl na místě a na klíně držel spící Včelku.

„Přežije to?“ zeptal se.

„Vypadá to dobře.“

„Bože můj, Wadee, je mi z toho nanic. Pořád si to v hlavě přehrávám. Kdybych třeba dával větší pozor, ale on prostě skočil do silnice. Když si představím, že to mohlo být děcko...“

„Není to vaše vina, Piney.“

„Už jsem párkrát srazil srnce, ale nikdy mě to tak nevzalo. Měl jsem spíš vztek. Ale toho psa bude nějaké dítě po škole hledat.“

„Já znám majitelku. Zavolám jí. Ale vy myslete hlavně na to, že jste ho sem přinesl včas, a to mu zachránilo život.“

„Jojo. A teď si půjdu dát panáka. Cade pro mě už nejspíš poslal celou armádu, ale to prostě musí počkat.“ Piney vstal. „Dáš mi vědět, jak se mu vede?“

„Jistě.“ Plácl Pineyho po rameni a společně vyšli ven.

Čekárna byla prázdná. Wade pochopil, že většinu lidí zdržení otrávil, a tak odešli. Alespoň měl chvíli klidu.

V Maxině zásuvce našel psí suchar pro Včelku a v kartě telefonní číslo Sherry Bellowové.

Ozval se mu záznamník, a tak na něm nechal vzkaz. Nejspíš někde venku hledá psa, pomyslel si. A určitě narazí na někoho, kdo tu nehodu viděl.

Nechal to být a šel znovu za Mongem.

Několik minut nato poslouchala i Tory veselý hlas který oznamoval, že právě není nikdo doma.

„Sherry, tady Tory Bodeenová. Buďte tak hodná, zavolejte nebo se zastavte v obchodě, až budeme mít chvíli. Mám pro vás práci.“

Je to dobré rozhodnutí, pomyslela si Tory, když zavěsila. Nejenže měla Sherry skvělá doporučení, ale taková milá a ochotná dívka by obchod jistě oživila.

Ten den neměla Tory zvlášť velký obrat, a tak trávila čas sepisováním pracovní smlouvy pro Sherry a stylizováním inzerátu pro místní nedělní noviny. Když se rozezněl zvonek nade dveřmi, trhla sebou, jako pokaždé za poslední dva dny. Ale pak spatřila Abigail Lawrencovou a usmála se. „To je ale překvapení.“

„Říkala jsem, že se za tebou brzy rozjedu. To je ale nádhera, Tory. Tolik krásných věcí.“

„Máme v kraji skvělé umělce.“

„A ty umíš jejich práce hezky vystavit. Tady si určitě užiju.“

Tory jí vyšla vstříc. „V tom ti rozhodně bránit nebudu. Dáš si něco k pití?“

„Nene. Jé, to je batika?“

Abigail přistoupila k zarámovanému obrázku ženy na zahradní cestičce.

„Od téhle výtvarnice tu mám i několik krásných šátků.“

„To se musím podívat. Ale rovnou ti říkám, že tuhle batiku chci. Přesně takovou by mi chtěl dát můj muž jako dárek k našemu výročí.“

Tory šla se smíchem sundat obrázek ze zdi. „A přál by si ho dárkově zabalený?“

„Přirozeně.“

„Jak dlouho jsi vlastně vdaná?“

Abigail na Tory se zájmem pohlédla. Tahle žena se jí ještě nikdy nezeptala na nic osobního. „Šestadvacet let.“

„To ses musela vdávat v deseti.“

Abigail zazařila a vzala do ruky krabičku z leštěného sukovitého dřeva. „Obchodování ti svědčí.“ Donesla krabičku k pokladně. „A tohle město taky. Asi proto, že jsi doma.“

„Ano. Ale to jsi sem vážně přijela až z Charlestonu jenom nakupovat?“

„A taky si s tebou promluvit.“

Tory přikývla. „Jestli jsi zjistila něco dalšího o té vraždě, klidně mi to řekni rovnou.“

„O té ne. Ale ptala jsem se na další podobné zločiny koncem srpna.“

„Bylo jich víc.“

„A tys to věděla.“

„Tušila. Bála se toho. Kolik dalších?“

„Tři, které spadají do stejného časového rámce. Dvanáctileté děvče, co se ztratilo rodičům při výletu do Hilton Head v roce 1975. Devatenáctileté, na prázdninové škole v Charlestonu v roce 1982 a šestadvacetiletá žena, která kempovala s přáteli v Sumter National Forest. Srpen 1989.“

„Tolik?“ zašeptala Tory.

„Všechno sexuální vraždy. Znásilněné a uškrcené. Nenašlo se sperma. Oběti nesly známky jistého násilí, hlavně rány v obličeji. S každou vraždou o něco horší.“

„Protože neměly ty správné obličeje. Neměly její tvář. Hopeinu.“

„Nechápu.“

Tory si také přála, aby jí to nebylo tak jasné. „Všechny byly blondýny, že? Hezké, štíhlé.“

„Ano.“

„Zabíjí ji pořád znova. Jednou to nestačilo.“ Abigail zavrtěla hlavou a dívala se, jak se Tory rozšiřují oči.

„Možná že je zavraždil stejný muž, ale...“

„Byl to stejný muž.“

„Ale doba mezi těmi vraždami je příliš dlouhá na hromadného vraha. Já nejsem kriminalista ani psycholog, ale něco jsem o tom za posledních pár dní přečetla. Různý věk obětí neodpovídá standardu.“

„Tohle není standardní, Abigail. Ani typické.“

„Musí to mít nějaký logický základ. Tvá kamarádka a ta dvanáctiletá by ukazovaly na pedofila. Ale pedofil by asi nepřešel na dospělé ženy.“

„On nepřechází. Podstatný je právě jejich věk. Každá byla přesně tak stará, jako by byla Hope, kdyby zůstala naživu. To je ten společný základ.“

„Rozumím.“

„A může jich být víc.“

„To se vyšetřuje, ale zatím další oběť nenašli. Chopila se toho FBI.“ Abigail stiskla rty. „Tory, můj známý chce vědět, proč se o to zajímám a jak jsem se o té stopařce dověděla. Neřekla jsem mu to.“

„Děkuju.“

„Ale mohla bys jim pomoci.“

„To asi ne. I kdyby mi to dovolili, nedokážu to. Už bych nezvládla znova tím vším procházet... To je práce pro policii.“

„Proč bys tedy chtěla ty informace?“

„Musela jsem to vědět.“

„Tory...“

„Prosím ne. Mám strach, že by mě to strašně poznamenalo.“ Pro uklidnění začala přerovnávat zboží na polici. „To je práce odborníků, ne moje. Už nechci všechny ty hrůzy zažít znova, mít ty lidi ve své hlavě. Stačí, že mám Hope.“

Zbabělče. To našeptávání slyšela v hlavě celý zbytek dne. Nebránila se, přijímala ho. Musí se s tím naučit žít.

Potřebovala prostě vědět, že Hopein vrah zabíjí dál. Ale najít a zastavit ho musela policie, FBI nebo nějaká speciální jednotka.

Kdyby se nakonec potvrdily její nejčernější obavy a ten vrah by dostal tvář jejího otce, jak by se s tím vyrovnala?

Až bude Hannibal Bodeen za mřížemi, rozhodne se.

Když konečně zavřela obchod, napadlo ji, že by jí menší procházka udělala dobře. Po městě a v parku. Zastaví se u Sherry a promluví si s ní osobně. Musí se soustředit na svou práci a na sebe, připomněla si.

Doprava už prořídla. Lidé tou dobou museli být většinou doma a chystali se k večeři. Rodiny se scházely u televize, na verandách nebo nad domácími úkoly. Tory zoufale zatoužila také tak obyčejně, spokojeně žít.

V parku kvetly růže a voskové begonie. Pod stromy na lavičkách sedělo jen několik mladých lidí, kteří se později sejdou s vrstevníky u pizzy nebo v kině.

I tohle Tory kdysi dělávala. Ale tak dávno, že to snad musela být jiná žena, která se tlačila mezi lidmi v přeplněném klubu, tančila a smála se. Byla prostě mladá.

A pak o to rázem přišla. O život, který začala tady, se ale připravit nenechá.

V zamyšlení přecházela po svahu poblíž nových bytovek, když vtom se proti ní hnala divoce štěkající Včelka.

„No to víš, že tě dobře slyším.“ Okouzlená Tory si dřepa a nechala na sebe štěně útočit.

„Byla celý den zavřená,“ prohodila Faith, „má příliš energie.“

„To vidím.“ Tory vzhlédla a našpulila rty. „Ale tohle není tvůj obvyklý model,“ ohodnotila Faithino plandavé triko.

„A sluší mi taky, no ne? Polila jsem si blůzu a tohle mám půjčené od Wadea.“

„Aha.“

„Vadí ti na tom snad něco?“

„Proč? Wade je velký kluk.“

Faith si strčila pramen hladkých vlasů za ucho. „A co ty tady? Už jsi unavená životem na blatech? Hledáš snad nový byt?“

„Ne, můj dům se mi líbí. Chci se jen stavit u své potencionální asistentky Sherry Bellowsové.“

„To je ale náhoda. Já ji taky hledám. Wade má pořád moc práce v ordinaci a celý den ji nemohl po telefonu zastihnout. Jejího psa totiž ráno srazilo auto.“

„Ach ne,“ Tory pocítila lítost, „to pro ni bude rána.“

„Už je mu líp. Wade ho ihned operoval. Zachránil mu život.“ Řekla to s takovou pýchou v hlase, že Tory nestačila zírat. „Nevím, jestli se mu ta noha zahojí, ale docela tomu věřím.“

„To jsem ráda. Je to moc hezký pes a Sherry ho miluje. Nechce se mi věřit, že by někam odjela a nechala ho tady bez dozoru.“

„V lidech se nevyznáš. Bydlí támhle,“ ukázala Faith. „Zvonila jsem ve předu, ale neotvírá. Tak mě napadlo, že projdu dvorkem. Podle sousedů stejně chodí domů tamtudy.“

„Má stažené žaluzie.“

„Třeba jsou ty dveře otevřené. Můžeme jí tam nechat vzkaz. Wade by s ní chtěl mluvit.“ Přešla patio a sáhla po klice shrnovacích dveří.

„Ne!“ Tory ji chňapla za rameno a strhla zpátky.

„Zbláznila ses? Já se tam přece nechci vloupat, bože můj! Jenom nakouknu.“

„Nechod' tam. Ne!“ Tory zabořila prsty do jejího ramene.

Už to viděla. Ta scéna jí vyvstala před obličejem jak hororový film a v ústech pocítila trpkou pachut' krve a strachu.

„Je pozdě. On tady byl.“

„O čem to mluvíš?“ Faith sebou netrpělivě škubla. „Mohla bys mě laskavě pustit?“

„Je mrtvá,“ odpověděla Tory chladně. „Musíme zavolat policii.“

Hope

*Naděje jak tvor s pírky
v naší duši hnízdí.
Zpívá píseň beze slov
a nepřestane nikdy.*

EMILY DICKINSONOVÁ

21

Nemohla jít dovnitř. Ale ani odejít.

Zástupce velitele, který na stanici zvedl telefon, byl skeptický a otrávený, ale nedokázal ty dvě hysterické ženské odmítnout.

Utáhl si opasek, nasadil čepici a hlasitě zaklepal na prosklené dveře. Tory mu chtěla říct, že Sherry nepřijde otevřít, ale stejně by ji neposлуouchal.

Dvě minuty potom, co vešel, byl zpátky, a ten pohrdavý úšklebek se mu z tváře nadobro vytratil.

Hned nato se rozjela policejní mašinérie. Náčelník Russ nechal prostor uzavřít žlutou páskou a dovnitř proudili jen lidé s odznaky a různými nástroji.

Tory seděla na zemi a čekala.

„Zavolala jsem Wadeovi,“ oznámila Faith. „Musí počkat, až k Mongovi dorazí Maxine, ale objeví se tady.“ Protože nevěděla co dělat, usedla vedle Tory.

„Stejně by tu nebyl nic platný.“

„Nikdo z nás tu není nic platný.“ Faith se rozhlédla po okolí, žluté pásce a stínech policistů za oknem. „Jak jsi věděla, že je mrtvá?“

„Sherry? Nebo Hope?“

Faith si tiskla štěně na prsa a bořila tvář do jeho srsti. „Nikdy jsem nic takového neviděla. Nedovolili mi přiblížit se k Hope. Byla jsem moc malá. Tys to viděla.“

„Ano.“

„Vidělas to všechno.“

„Všechno ne.“ Tiskla si sepjaté dlaně mezi koleny, jako by je potřebovala zahřát. „Cítila jsem to, až když jsme došly ke dveřím. Kolem smrti je takové temno. Zvlášť kolem vraždy. A on tam po sobě něco zanechal. Snad trochu svého šílenství. Je to pořád ten samý člověk.“ Zavřela oči. „Myslela jsem, že přijde pro mě. Nikdy by mě nenapadlo... tohle.“

A ten pocit viny už ji neopustí.

„Ty říkáš, že vrah Hope zabil i Sherry? Po tolika letech?“

Tory chtěla něco říct, ale pak zavrtěla hlavou. „Nemůžu si být jistá. Už dlouho jsem si ničím nebyla jistá.“ Vzhledla, když zaslechla Faithino jméno. Přes trávník k nim spěchal Wade.

Překvapilo ji, jak Faith vyskočila na nohy, protože se málokdy obtěžovala pohybovat rychle. Pak si padli do náruče.

Miluje ji, uvědomila si Tory. Ona je pro něho středem světa, jak podivné.

„Jsi v pořádku?“ Wade vzal Faithinu tvář do dlaní.

„Ani nevím.“ Cítila se dobře, dokud všechno pozorovala jen z povzdálí. Teď jí bylo nevolno jako těsně po té Mongově operaci, když měla na ruku krev. „Asi si potřebuju zase sednout.“

„Tady.“

Posadila se. Wade si klekl vedle ní a stále ji držel za ruku. Pak se zadíval na Tory. Zdála se až příliš klidná, jak se snažila ovládat. Kdyby se zhroutila, rozpadla by se rovnou na kusy. „Měly byste jít odsud pryč.“

„Já nemůžu. Ale odved’ Faith.“

„Abys to viděla až do konce a já ne?“

„To nejsou žádné závody.“

„Mezi námi dvěma? Vždycky byly. Táhle jde Dwight.“

Lidé začínali tvořit zvědavé hloučky. V Progressu se jako obvykle všechno bleskově rozneslo. Dwight se jimi prodíral přímo k Sherryinu bytu.

„Wadee, možná by ti mohl říct něco bližšího,“ mávla Faith jeho směrem.

„Uvidíme.“ Než vstal, dotkl se Toryina kolene. „Cade sem jede.“

„Proč?“

„Protože jsem mu volal. Počkej na něho.“

„To nebylo třeba,“ zamračila se Tory na jeho záda, ale to už zmizel v okounějším davu.

„Nech toho,“ ozvala se Faith a podala štěněti žvýkací kost. „Nejsi zase taková železná dáma, aby ses nemohla opřít o chlapa.“

„Nechci se o Cadea opírat.“

„Proboha, když s ním můžeš spát, je dobrý i na to, aby tě v takovéhle chvíli podržel. Už mě vážně števeš.“

„A co kdybychom šli všichni čtyři na rande? Třeba tancovat?“

Faith se zachechtala. „Ty jsi vážně potvora, Tory. Ale začíná se mi to líbit. Sakra, jde sem Billy Clamptt. No, to je úžasné. Jednou jsem byla tak našťavaná a opilá, že jsem si s ním začala, ale naštěstí jsem včas přišla k rozumu. Jenže on od té chvíle věří, že to dokončíme.“

Tory sledovala Billyho, jak se k nim loudá s rukama v kapsách. „Na toho snad není dost alkoholu ani v celém okrese.“

„V tom se konečně shodneme. Ahoj, Billy.“

„Dámy.“ Dřepl si. „Tak jsem slyšel, že se tu něco semlelo. Prej se náká holčina nechala zavraždit.“

„Že si nedala pozor, co?“ Faith ucítila pach piva, ale neodtáhla se.

„Prej ta Sherry, co běhala po městě s velkým psem a velkým výstřihem. Jako by nabízela zboží.“

Vytáhl cigaretu z balíčku zamotaného do rukávu trička. Asi doufal, že se tím podobá Jamesu Deanovi. „Prodal jsem jí tuhle náký kytky. A byla moc přívětivá, jestli chápeš, co myslím.“

„Hele, Billy, ty to své odporné chování nacvičuješ, nebo je to vrozené?“

Chvilí trvalo, než pochopil, ale pak si zapálil a kysele se zašklebil. „Odkdy ty jsi taková netýkavka?“

„Taková jsem byla vždycky, vid', Tory?“

„Ta to má určitě od narození.“

„Přesně tak,“ Faith vděčně plácla Tory po stehně a sama si také vytáhla cigaretu. „Víš, my Lavelleové,“ zapálila si a vyfoukla Billymu kouř do obličeje, „máme nadřazenost v genech.“

„Nebylas tak nadřazená, když jsem měl tuhle za železářstvím v rukách tvý cecíky.“

„Ó,“ usmála se Faith, „tak tos byl ty?“

„Ojakživa jsi byla štětko. Ale dej si pozor.“ Hodil hlavou k Sherryiným dveřím. „Štětky to vždycky odskáčou.“

„Já už si na tebe vzpomínám,“ promluvila tiše Tory. „To tys přivazoval kočkám na ocas prskavky a pak jsi chodil domů masturbovat. Ještě pořád tak trávíš volný čas?“

Trhl sebou. Už se neusmíval a v očích měl zděšený výraz. „Tebe tady nepotřebujeme. Pro lidi jako ty, tady není místo.“

Už chtěl odejít, jak ho vystrašila, ale vtom si Včelka usmyslela, že ho zatahá za nohavici, a Billy ji hranou ruky odhodil.

Faith vykřikla a běžela kňučící štěně zvednout. „Ty vypasené, ožralé prase! Nedívím se, že tvá žena hledá chlapy jinde, protože tobě by se nepostavil, ani kdybys ho zvedl pěstí.“

Chtěl se na ni vrhnout, ale Tory, aniž tušila jak, napřáhla pěst a zasáhla ho do oka. Billy překvapeně dopadl na zadek. Jako zdálky slyšela poděšené hlasy a rychlé kroky. Ale když Billy vyskočil, ona taky.

Všechn hněv se v ní vzedmul v jedné vlně. Chtěla násilí, dokonce ho vítala.

„Ty mrcho jedna.“ Billy se napřáhl, ale zase skončil na zemi.

„Zkus to se mnou,“ navrhl Cade a vytáhl ho zpět na nohy. „No tak, Billy, uvidíme, jestli si troufneš taky na někoho jiného než na drobnou ženskou.“

„Na tohle čekám už celý roky.“ Billy nechtěl ztratit glanc před lidmi a celý žhnul radostí, že si bude moct na někom z Lavelleů zchladit žáhu. „Nejdřív tě rozcupuju a pak se poměju s tvou sestrou a tvou děvkou.“

Prudce vyrazil kupředu. Cade ustoupil a pak dvěma ranami pěstí a seknutím hranou ruky Billyho odrovnal.

Zaryl mu prsty do ohryzku a zašeptal do ucha: „Jestli se k mojí holce a mojí sestře jenom přiblížíš, nacpu ti koule do krku a zadusím tě s nima.“

Pak mu srazil hlavu dolů a bez ohlížení přistoupil k Tory. „Tady byste neměly zůstat.“

Oněměla. Ještě nikdy neviděla někoho tak divoce vybuchnout a zase se elegantně uklidnit. Poslal chlapa k zemi, aniž se zapotil, a teď už o ně zase vlídně pečoval.

„Pojďte se mnou.“

„Musím tu zůstat.“

„Nemusíš.“

„Bohužel, musí.“ Carl D. se objevil po jeho boku, zadíval se na Billyho a zamyšleně si mnul bradu. „Nějaké problémy?“

„Billy Clappett měl urážlivé poznámky.“ Faith se okamžitě proměnila v křehkou plačtivou panenku. „Já snad ani nemůžu zopakovat, co říkal.“ Jemně popotáhla. „A pak strčil do toho ubohého štěňátka, a když se ho Tory snažila zastavit... Prostě nebýt Cadea, nevím, co se mohlo stát. Měl byste ho zatknout.“

Carl D. si vrazil jazyk do tváře. Potom, co viděl vevnitř, mu tahle komedie připadala roztomilá. „Takhle že to bylo?“ zeptal se Cadea.

„Více méně.“

„Tak to si ho odvedu, aby trochu vychladl.“ Rozhlédl se po lidech kolem.
„Nechce snad někdo vznést obvinění?“

„Ne ne.“

„Dobrá. A teď si chci promluvit se slečnami Tory a Faith. Nejlíp v klidu na stanici.“

„Náčelníku,“ Wade překročil napůl omámeného Billyho, až se Faith zahihňala do kapesníku. „Ke mně je to blíž a pro dámy to jistě bude příjemnější.“

„To by šlo. Můj zástupce vás tam zavede, já přijdu hned.“

„Já je odvedu,“ ozval se Wade. „Vy s Cadeem byste odtud mohli vystrnadit ty lidi.“

„Doprovodí je policista, takový je úřední postup.“

„Bože, jak se něco takového může stát za bílého dne uprostřed města?“
Dwight se k nim připojil a nervózně si mnul zátylek.

Postupně vytlačili lidi ze dvorka a teď tu ve večerním šeru stáli jen oni tři - staří přátelé. „Kolik toho víš?“ zeptal se Wade. „Asi ne víc než statní. Carl D. s tím dělá tajnosti, pustil mě tam jen proto, že jsem starosta. Někdo se k ní prostě včera večer vloupal. Mohl to být zloděj. Ale tak moc toho zase neměla.“ Stiskl si prsty nosní přepážku a zavrtěl hlavou.

„Jak se dostali přes psa?“ divil se Wade.

„Přes psa?“ Dwight se zatvářil nechápavě. „No jo. To nevím. Asi to byl někdo, koho znala. To by dávalo smysl, ne? Třeba se chytli a vymklo se to z ruky. Našli ji v ložnici,“ vzdychl si, „prý ji znásilnil.“

„A jak ji zavraždil?“ zeptal se Cade.

„Nevím. Carl D. mlčí jako hrob. Proboha, Wadee, zrovna tuhle jsme o ní mluvili, pamatuješ?“

„Hm.“ Jasně ji viděl, jak švitoří a flirtuje, zatímco on prohlíží Monga.

„Něco se tam povídalo,“ trhl Dwight hlavou směrem ke žluté pásce, „o Tory. Divné řeči,“ dodal, „asi bys to měl vědět.“ Znova si vzdychl. „Tohle se tu nemělo stát. Lidi se nebudou cítit bezpečně. Lissy z toho bude strachy špatně.“

„A zítra začnou nájezdy na krám se zbraněmi a municí,“ předvídal Cade.
„A bezpečnostními zámky.“

„Kristepane. Asi bych měl svolat městskou radu a pokusit se lidi trochu uklidnit. Ale teď musím domů k Lissy. Ta už tam určitě jančí.“ Ještě jednou se ohlédl k Sherryiným dveřím. „Tohle se tady nemělo stát.“

„Potkala jsem se s ní jen jednou. Zrovna včera.“ Tory seděla na Wadeově gauči s rukama složenýma v klíně. Věděla, že se při výslechu musí chovat co nejklidněji. Policajti se dokázali chytit každé slabosti, jen aby z člověka vytáhli víc, než chtěl říct.

A pak vás zesměšnili.

A zradili.

„Takže jen jednou,“ přikývl Carl D. a zapisoval. Faith zatím čekala dole, protože chtěl mít výpovědi pěkně urovnané na zvláštních listech. „A proč jste ji hledala dnes?“

„Ptala se v mém obchodě na práci.“

„Vážně? Myslel jsem, že má učit na střední škole.“

„Ano, to mi taky řekla. Ale na plný úvazek prý až od podzimu. Chtěla si něčím přilepšit. A myslím že i zabít čas. Byla plná energie.“

„Hm, hm. Takže jste ji chtěla najmout.“

„Ne hned. Dala mi různá doporučení.“ Napsala je na papír, který zůstal na pultu, když se objevil otec, vzpomněla si. Ach bože!

„To je rozumné. Ale nevěděl jsem, že někoho hledáte.“

„To ona sama mě na ten nápad přivedla. Byla dost přesvědčivá. Chvilí mi trvalo, než jsem si rozmyslela, jestli si výpomoc můžu dovolit. Pak jsem jí zavolala a nechala vzkaz na záznamníku.“

„Hmm.“ Už tu zprávu slyšel, stejně jako Wadeovu, Lissyinu a sousedčinu. Sherry Bellowsová byla populární osoba. „Potom jste se rozhodla zajít za ní osobně...“

„Když jsem zavřela, napadlo mě projít se parkem a zastavit se tam. Kdyby byla doma, promluvily bychom si o práci.“

„Vydala jste se za ní s Faith Lavelleovou?“

„Ne, šla jsem sama. Faith jsem potkala až před domem. Vysvětlila mi, že Sherryin pes byl zraněn a Wade shání majitelku.“

„Takže jste tam dorazily společně.“

„Ano. Asi o půl sedmé, protože obchod jsem zamkla v šest patnáct.“

„A když slečna neotvírala, vešly jste dovnitř.“

„Ne, nevešly.“

„Ale všimla jste si něčeho, co vás znepokojilo.“ Vzhlédl od notesu. Seděla klidně a mlčela. „Musela jste mít obavy, když jste volala policii.“

„Neožývala se mi, i když měla zájem o práci. Nevolala ani Wadeovi, i když svého psa měla moc ráda. Žaluzie byly dole a dveře zavřené. Zavolala jsem policii, ale nevešly jsme tam a nic jsme neviděly.“

Opřel se a zakousl se do tužky. „Zkusily jste dveře?“

„Ne.“

„Nebylo zamčeno.“ Nechal ticho působit a zatím si vytáhl balíček žvýkaček. Nabídl Tory, ta zavrtěla hlavou, on si ale jednu hned rozbalil a papírek pečlivě složil.

„Tak...“ Carl D. si strčil žvýkačku do pusy „Jak znám Faith, zvědavost by jí nedala. Aspoň tam nakouknout, co tam ta učitelka má a podobně.“

„Nešla tam.“

„Klepaly jste? Volaly?“

„Ne, my...,“ zmlkla.

„Vy jste jen došly ke dveřím a pak volaly policii?“ Vzdychl si. „Asi budu muset trochu cenit zuby. Já jsem prostě člověk, ale dělám policajta víc než dvacet let. A policajt musí často spoléhat na instinkt a na předtuchu. I když se to často nedá vysvětlit. Nemohla jste mít dnes takovou předtuchu přede dveřmi Sherry Bellowsové?“

„Možná.“

„Možná jste takovou měla před osmnácti lety, když jste nás vedla k Hope Lavelleové. A pak taky v New Yorku, kde vám za to bylo hodně lidí vděčných.“

Měl laskavý hlas, ale příliš ostražitý pohled. „Události z New Yorku nemají s tímhle nic společného.“

„Ale vy máte. Šest děcek se tam díky vám vrátilo bezpečně domů.“

„Ale jedno ne.“

„Šest ano,“ opakoval Carl D.

„Nemůžu vám říct víc, než už jsem řekla.“

„Možná nemůžete, možná nechcete. Před osmnácti lety jsem v tom lese byl. A dnes se mi to všechno vrátilo. Viděl jsem to dvakrát, stejně jako vy.“

„Nešla jsem tam.“

„Ale viděla jste to.“

„Ne!“ Vyskočila na nohy. „Neviděla. Cítila. Nedívala jsem se tam. Stejně jsem nemohla nic dělat. Byla mrtvá a nemohla jsem jí pomoci. Stejně jako Hope. Nebo těm dalším. Už to v sobě nechci. Řekla jsem všechno. Proč vám to nestačí?“

„Dobrá, dobrá, slečno Tory. Jen se uklidněte. Já si zatím půjdu promluvit s Faith.“

„Chtěla bych jít domů.“

„Sedněte si a dýchejte zhluboka. Brzy se domů dostanete.“

Cestou po schodech přemýšlel. Ta holka je uzlík problémů. Bylo mu jí docela líto, ale to mu nesmělo bránit, aby ji využil. Měl ve městě vraždu. Ne první, zato nejošklivější za mnoho let.

On taky věděl, co je předtucha. A teď jasně tušil, že Tory Bodeenová je klíčem ke všemu.

Pod schody narazil na Cadea. „Běž za ní nahoru. Potřebuje tě. Je tady někde tvoje sestra?“

„Vzadu, s Wadeem. Ošetřují psa.“

„Škoda že ten pes nemůže mluvit. To Piney ho srazil, že?“

„Prý ano.“

„Škoda že psi nemluví,“ opakoval a vydal se do ordinace.

Cade našel Tory sedět na pohovce.

„Měla jsem odejít. Anebo nechat Faith vejít dovnitř, jak chtěla. Pak bychom volaly policajtům a nebyly by žádné otázky.“

Šel se posadit vedle ní. „Tak proč jsi to neudělala?“

„Nechtěla jsem, aby to Faith viděla. Ani já jsem se na to nechtěla dívat. A náčelník Russ teď čeká, že mu v transu řeknu jméno vraha. To musel vidět v nějakém pitomém filmu, sakra!“

Vzal ji za ruku. „Máš právo se zlobit. Na něj, na svět. Ale proč se zlobíš na sebe?“

„Nezlobím. Proč taky?“ Zadívala se na jejich spojené ruce. „Máš pohmožděné klouby.“

„Bolí to jako čert.“

„Vážně? Nevypadalo to tak, když jsi ho uhodil. Spíš jako když odháníš otravný hmyz.“

Zasmál se a donesl si její ruku k ústům. „Jako Lavelle si musím zachovat trochu důstojnosti.“

„Nech toho. Tak to jen vypadalo. Ve skutečnosti jsi měl děsný vztek a dělalo ti radost, když se rozplácl na zemi. Cítila jsem to. Billy je mizera a bude se snažit ti to oplatit. Ale napadne tě zezadu, protože se tě bojí. To nevěštím, to mi říká zdravý rozum.“

„Z Clampetta strach nemám,“ přejel jí odřenými klouby po tváři, „a ty na to taky nemysli.“

„Kéž bych si mohla dělat starosti jen s tímhle.“ Vstala. „Proč bych měla cítit vinu?“

„To nevím, Tory. Proč?“

„Vždyť jsem Sherry sotva znala. Je mi jí líto, ale musím se proto do té věci plést?“

„Ne.“

„Stejně jí nepomůžu. Tak o co jde? I kdyby byl Russ tak otevřený, jak předstírá, nakonec se zachová jako ostatní. Proč bych se do toho měla pouštět a pak na sebe zase nechat házet špínu?“

Otočila se ke Cadeovi. „Nemáš k tomu co říct?“

„Čekám, až si odpovíš sama.“

„Myslíš, jak nejsi chytrý, co? A jak mě dobře znáš. Vůbec mě neznáš. Nevrátila jsem se, abych napravovala svět nebo pomstila mrtvou kamarádku. Přišla jsem sem žít a pracovat.“

„Dobře.“

„Neříkej dobře a odpusť si ten chápavý tón, když se tváříš, jako že lžu.“

Protože se jí krátil dech, vstal a přistoupil blíž. „Půjdu tam s tebou.“

Chvilí na něho zírala a pak mu padla do náruče. „Bože. Bože můj.“

„Sejdeme dolů a řekneme to Russovi. Zůstanu s tebou.“

Přikývla, ale ještě ho nepouštěla. Měla strach, že po tom, co zažije v Sherryině bytě, ji už nikdy nebude chtít obejmout.

22

„Potřebujete ještě něco, než tam vejдем?“

Tory nebyla docela klidná, ale na náčelníka pohlédla chladně. „Myslíte křišťálovou kouli? Nebo snad karty?“

Carl D. prošel předními dveřmi, jak chtěla, a odemkl jim terasu. Vrah dobře věděl, že ho vzadu nikdo neuvidí. Náčelník se poškrábal v hustém obočí. „Zdá se, že jste nějaká nabroušená.“

„Nutíme mě do něčeho, co dělat nechci. Nebude to příjemné a nakonec vám to stejně nepomůže.“

„Slečno, na stole v márnici máme mladou ženu vašeho věku. Pracuje na ní policejní patolog. Její rodina tu bude zítra ráno. Tohle asi není příjemné pro nikoho.“

Tory to přijala s vážným kývnutím. „Jste tvrdší chlap, než si pamatuju.“

„Vy jste taky pěkný oříšek. Doufám, že k tomu máme oba důvod.“

„Tak už na mě nemluvte.“ Sama otevřela dveře a vstoupila dovnitř.

Nejdříve se soustředila na světlo v bytě. Světlo, které vnímala i Sherry.

Dlouho nic neříkala. Chvilí trvalo, než do ní pronikla atmosféra bytu.

„Měla ráda hudbu. Zvuky. Samota se k ní nehodila. Chtěla mluvit s lidmi, zdáli se jí tak zajímaví.“

Přejela prsty po telefonním sluchátku.

Kdo vlastně byla Sherry Bellowsová? To je teď podstatné.

„Konverzaci považovala za životně důležitou. Chtěla se všechno dovědět. Cítila se tu šťastná.“

Pohladila rám obrázku a opěradlo křesla.

„Uměla doopravdy naslouchat druhým. A měla takové plány! Nemohla se dočkat, až začne učit. Tolik hlav chtěla naplnit vědomostmi.“

Přešla kolem obou mužů. Ačkoli si jejich přítomnosti byla vědoma, přestávali pro ni být důležití.

„Milovala knihy.“ Přistoupila k polici.

Představila si hezkou, mladou ženu schoulenou v křesle na terase, s knihou v ruce a psem u nohou.

Bylo docela snadné vplout do těch představ a stát se jejich součástí. Pociťla chuť soli na jazyku - bramborové lupínky - a také spokojenost.

„Ale to považovala jen za jiný způsob jak být s lidmi. Stávala se součástí příběhu z knihy a získávala nové zkušenosti.“

Pes s tebou leží na pohovce, někdy i na posteli. Nechává všude chlupy. Zlobíš se, že by z nich mohl být nový kožich, ale když on je tak roztomilý. A tak každý den luxuješ a k tomu si pouštíš hlasitě hudbu.“

Hudba jí teď v dunivém rytmu pulsovala v hlavě.

„Pan Rice od vedle si kvůli tomu stěžoval, ale uchlácholíš ho domácím koláčem. Všichni ve městě jsou tak milí. Tady chceš rozhodně žít.“

Odvrátila se od zdi s poličkou a měla prázdné, rozšířené oči a nepřítomný úsměv.

Cadeovi se sevřelo srdce, když se tím zastřeným pohledem zadívala mimo něj. Skrze něj.

„Malý Jerry seshora je celý pryč do Monga. Jednou bys chtěla mít přesně takového okatého klučinu s ulepenými prsty.“

Zatočila se dokola. Měla oči nevidomé ženy.

„Opoledne se spolu často honí za žlutým tenisákem. Je to hezký pocit sledovat je oknem. Maminka si ho už zavolala k večeři. Mongo se unaveně svalil na terase. Pustila sis muziku. Tak, aby to pane Ricee nenaštvalo. Jsi šťastná. Čeká tě tak hezká budoucnost. Dáš si skleničku vína. Není to to nejlepší bílé, ale dražší si dovolit nemůžeš. I tak je příjemné popíjet a plánovat.“

Zastavila se u dveří na terasu. Místo tmavé noci viděla počínající soumrak a velkého psa dřímajícího venku na dlažbě, připomínajícího chlupatou rohožku.

„Máš toho tolik na práci. Chceš sežvat velikou párty, mít byt plný lidí, flirtovat s tím úžasným veterinářem anebo Cadeem Lavellem. Hm, hm, ti kluci v Progressu opravdu hezky narostli. Ale teď by sis měla udělat něco k večeři a nakrmit psa. A k tomu ještě jednu sklenku vína...”

Zašla pomalu do kuchyně a prozpěvovala si písničku, kterou slyšela v hlavě. Sheryl Crowová. „Salát. Celou mísu salátu s mrkví navíc pro Monga. Přimícháš mu ji do jídla.“ Sehnula se, jako by chtěla otevřít kuchyňskou skříňku, ale vtom zalapala po dechu a zavrávala.

Cade k ní instinktivně vyrazil, ale Carl D. ho zadržel. „Ne,“ zašeptal jako v kostele, „nech ji být.“

„Byl tady. Právě tady.“ Tory ztěžka dýchala a oběma rukama se držela za hrdlo. „Neslyšelas ho. Nevidíš ho. Nůž. Má nůž. Bože, bože. Jeho ruka tě tlačí na ústech. Nůž na hrdle. Máš strach. Hrozný strach. Nebudeš křičet, ne. Uděláš všechno, jen když ti neublíží.“

Šeptá ti do ucha, měkce. Co je s Mongem? Udělal mu něco? Všechno ti víří v hlavě. To nemůže být pravda. Ale nůž je tak ostrý. Strká do tebe. Máš strach, že upadneš a ten nůž...

Vyšourala se z kuchyně, vrávala a musela se opřít o stěnu. „Stálh žaluzie. Nikdo sem neuvidí. Nikdo nepomůže. Chce tě v ložnici. Je ti jasné, o co mu jde. Jen kdyby ses mohla dostat dál od toho nože.“

U dveří do ložnice Tory ztuhla. Nevolnost s ní cloumala v krátkých, silných vlnách. „Já nemůžu.“ Zadívala se do zdi, jako by v tom strachu a násilí chtěla najít samu sebe. „Nechci to vidět. Tady ji zabil. Proč se na to musím dívat?“

„To stačí,“ Cade se vytrhl náčelníkovi. „Kruci, to už stačí.“

Když se ale natáhl k Tory, zavrtila hlavou. „Stejně už to vím. Nikdy to z hlavy nedostanu. Nemluvte na mě. Nesahejte na mě.“

Přitiskla si ruce na tvář a znovu se ponořila do představ.

„Ach ne. Srazil tě na postel, obličejem dolů. Lehá si na tebe. Je vzrušený, tlačí se na tebe a ty se bráníš. Ta hrůza tě dusí. Je horká. Strach dokáže spalovat.“

Zasténala a svezla se na kolena vedle postele. „Uhodil tě. Silně. Do vazů. Ostrá bolest tě ochromila. Znovu tě bije ze strany do tváře. Cítíš krev. Svoji krev. Krev má stejnou chuť jako hrůza. Trhl ti rukama dozadu. Další příval bolesti.“

Dozvuky té bolesti a strachu Tory zaplavily. Vtiskla tvář a nehty do matrace.

„Je tady tma. Hudba hraje, ale ty přes tu bolest nemůžeš uvažovat. Pláčeš. Snažíš se ho uprosit, ale nacpal ti nějaký hadr do úst. Znovu tě praštil a ty někam odcházíš. Už napůl v bezvědomí sotva cítíš, jak na tobě rozřezává oblečení. Nůž tě škrábl, ale jeho ruce ti ubližují víc.“

Tory se převrátila, objala si rukama břicho a začala se pohupovat. „Bolí to. Bolí. Nemůžeš ani křičet, když tě znásilňuje. Jen ať to skončí. Ale on se do tebe dál vtouká a ty musíš pryč, někam jinam. Musíš odsud pryč.“

Tory si vyčerpaně položila hlavu na pelest a zavřela oči. Cítila se spálená na troud, jako pohřbená zaživa. V ústech zase ta pachut' krve a na kůži ledový pot.

Musí se probojovat zpátky k sobě. Ke svému já.

„Když skončil, holýma rukama ji uškrtil. Už se nebránila. Plakala, nebo možná on. Nevím. Přefízl provazy na jejím zápěstí a vzal si je s sebou. Nechtěl tu po sobě nic nechat, ale nechal. Jako ledový kroužek na vypité sklenici. Nemůžu tady zůstat. Odved'te mě pryč, prosím.“

„Už je to dobré.“ Cade se sehnul a vzal ji do náruče. Měla studenou, zpocenou kůži. „Už je dobře, zlato.“

„Nemůžu tady dýchat. Je mi zle.“ Položila mu hlavu na rameno a na chvíli ztratila vědomí.

Vezl ji domů. Seděla nehybně a mlčela. Byla bledá jako smrt. Vítr si pohrával s jejími vlasy. Cade bojoval se vztekem, protože Carl D. se rozhodl jet s nimi, a Tory neprotestovala.

Zastavil u domu a ona rychle vystoupila. „Nemusíš s ním už mluvit,“ řekl chladně.

„Ale musím. Když vidíš, co jsem viděla já, snažíš se pak pomoci ze všech sil.“ Unaveně se ohlédla po policejním voze. „A on s tím počítá. Ale ty tu nemusíš zůstat.“

„Mlč, prosím tě,“ odsekl a zatímco vcházela do domu, šel si promluvit s náčelníkem.

„Dávejte si pozor na každé slovo,“ varoval ho, „jednejte s ní citlivě a opatrně, nebo se neudrží.“

„Nedivím se, že jsi rozčilený.“

„Rozčilený?“ Cade popadl Carla za košili a měl sto chutí ho přelomit v půli. „To vy jste ji do toho znova zatáhl. A já vlastně taky,“ znechuceně ho pustil. „A proč vlastně?“

„To ještě nevím, Cadee. Taky mě to rozhodilo. Ale musím využít všechno, co se nabízí. A právě teď je to Tory. Cítím to tak.“

V jeho hlase zazněla lítost. „Nechci jí ubližovat. A budu opatrný, jestli vás to uklidní. To, jak se tam dívala zpátky, si budu pamatovat do smrti.“

„Já taky,“ řekl Cade a otočil se.

Tory právě vařila čaj. Bylinkový, aby si trochu uklidnila žaludek. Když se ti dva objevili, vytáhla mlčky láhev burbonu a postavila ji na stůl.

„To si docela rád dám. Ve službě bych neměl, ale máme tu složité okolnosti.“

Cade našel sklenice a nalil dvojitou dávku.

„Vešel k ní zadními dveřmi,“ začala Tory. „Ale to už víte. Asi vám mnoho nového neřeknu.“

„Povídejte, co můžete,“ Carl D. se usadil v židli, „budu rád. Jen hezky v klidu.“

„Byla sama doma. Dala si nějaké to víno, poslouchala hudbu, cítila se dobře. Když si připravovala večeři, přepadl ji zezadu a přiložil jí na krk nůž, který sebral na lince.“

Tory si s kamenným výrazem ve tváři lokla čaje. „Neviděla ho. Stál za ní a ohrožoval ji nožem. Spustil žaluzie, možná i zamkl, ale ona stejně nechtěla utíkat. Bála se nože.“

Bezděčně si sáhla na hrdlo. „Nevím, co říkal. Všechno co cítila, bylo mnohem silnější, než co cítil on. Nechtěl právě ji. Zůstal tam po něm vztek, zmatenost a pýcha. Byla prostě po ruce, jen náhražka, uspokojení té touhy, které ani sám nerozumí. V ložnici ji několikrát uhodil, svázal ji pevným provazem. Zatáhl závěsy, aby ho neviděla, a hlavně, aby neviděl on ji. Představoval si přitom jinou tvář než její. Rozřezal jí šaty a dvakrát ji lehce řízl, na zádech a pod ramenem.“

Carl D. přikývl. „Je to tak. Měla tam dva mělké šrámy a otlak na zápěstích. Jen ten provaz se nenašel.“

„Ondesl si ho. Ještě nikdy to v bytě nedělal, ale ta postel ho vzrušovala. Když ji bil, cítil se dobře. Rád ubližuje ženám. Ne, je to víc než požitek, přináší mu to úlevu od jeho vnitřní potřeby dokazovat si, že je muž. Mužem se cítí, jen když si podmaňuje ženu. Znásilní ji a stává se někým silnějším, než obvykle je. Oslavuje tak své mužství, protože jinak nemůže.“

Ze snahy ho zhlédnout, vplížit se do něho ji rozbolela hlava. „Z jeho strany je to sexuální projev. On věří, že oběť je tu proto, aby ji ovládl. Sám sebe o tom dávno přesvědčil, ale i tak je opatrný. Používá kondom. Kdo ví, s kým se vyspala? Je to přece děvka, jako všechny ostatní. Muž se o sebe musí umět postarat.“

„Říkala jste, že tam po sobě nechtěl nic nechat.“

„Ano, nechtěl v ní nechat semeno. Ona si to nezasluhuje. Ale tohle z něj necítím.“ Zmáčkla si bolavé spánky. „Necítím z něj skoro nic. Jen prázdno a mrtvo. Různé zákruty. Nevím, jak to vysvětlit.“

„To je v pořádku,“ uklidňoval ji Carl D., „jen pokračujte.“

„Pro něj to není akt početí, chce ji potrestat a posílit své ego. Ona pro něj postupně přestává existovat, je jako věc, proto je snadné ji zabít. Pak je na sebe hrdý, ale i rozzlobený. Nebylo to takové, jak doufal, nikdy ho to docela neočistí. Ale to je její vina, samozřejmě. Příště to bude lepší. Odřízne provaz, vypne hudbu a nechá ji tam ležet ve tmě.“

„Kdo to je?“

„Nevidím mu do tváře. Jen některé jeho silnější emoce. Nevidím ho.“

„Znal ji?“

„Potkal ji. Mluvil s ní. Věděl něco o psovi.“ Tory zavřela oči a snažila se soustředit. „Omámil ho. Dal mu něco do hamburgeru. Bylo to riskantní. Ale to ho jen víc vzrušovalo. Tentokrát ho mohl někdo vidět, jindy ne.“

„Jak jindy?“

„Nejdřív s Hope.“ Hlas se jí zlomil. „Pak ještě nejmíň čtyřikrát, pokud vím. Jedna moje známá mi to zjistila. Došlo celkem k pěti podobným případům za posledních osmnáct let. Všechno mladé blondýnky zavražděné na konci srpna. Každá z nich přesně ve věku, v jakém by byla Hope. Sherry byla sice o něco mladší, ale tu také tolik nechtěl.“

„Hromadný vrah? Během osmnácti let?“

„Může vám to potvrdit FBI.“ Poprvé za tu dobu se zadívala na Cadea.

„Pořád zabíjí Hope, bohužel. Je mi líto.“

Vstala. Šálek na talířku, který nesla ke dřezu, zacinkal. „Bojím se, že je to můj otec.“

„Proč?“ Cade na ni upřeně zíral. „Proč si to myslíš?“

„On... Vzrušovalo ho, když mě bil.“ Při těch slovech pocítila hluboké ponížení. „Nikdy se mě takhle nedotkl, ale líbilo se mu to bití. A nejsem si jistá, jestli o mém plánu sejít se tu noc s Hope nevěděl. Při večeři měl překvapivě dobrou náladu a čekal, až udělám chybu, aby mě mohl zbít. Obyčejně mě řezal mím, ale tu noc... Když skončil, mohl si být jistý, že už nikam nepůjdu.“

Vrátila se ke stolu. „Sherry byla u mě v obchodě, když se tam včera objevil. Ptal se jí na psa. Právě mi napsala na papír adresu a nechala ji na pultě. Věděl, že o jeho návštěvě nikomu neřeknu, že na policii nepůjdu. Ale jí si nemohl být jistý.“

„Vy myslíte, že by Hannibal Bodeen zabil Sherry jen proto, že ho viděla?“

„Použil by to jako záminku pro to, co ve skutečnosti chtěl udělat. Já jen vím, že je toho schopný. Víc ale říct nemůžu. Nezlobte se, není mi dobře.“

Odešla a zamkla se v koupelně. Už nedokázala překonávat nevolnost, co se v ní nahromadila. Musela ze sebe všechno dostat. Pak jen tiše ležela na zemi a naslouchala bušení svého srdce.

Když byla schopná vstát, pustila si horkou sprchu, aby ze sebe smyla alespoň trochu té špíny. Pak se omotala ručníkem, spolkla tři aspiriny a vydala se do postele.

Cade stál u okna a díval se na měsícem ozářený prostor před domem. Nerozsvítil a jeho postava se rýsovala proti oknu jako černá silueta.

Srdce ji bolelo pro všechno, co nedokázala přestat milovat.

„Myslela jsem, žeš odešel.“ Šla si do skříně pro župan.

Neotočil se. „Je ti líp?“

„Je mi fajn.“

„To sotva. Chci jen vědět, jestli je ti o něco líp.“

„Je.“ Rozhodným pohybem si utáhla pásek. „A děkuju ti. Ale nemusíš tu zůstávat, umím se o sebe postarat.“

„Dobře,“ otočil se, ale zůstal stát ve stínu. Neměla sílu sledovat jeho pocity. „Tak jak to děláš?“

„Jsem ti vděčná, že jsi u mě byl. Ani jsem to nečekala.“

„Aha. Takže jsi čekala, že tě nechám samotnou a uklidím se do pohodlné vzdálenosti? Pohodlné pro koho? Pro tebe, nebo pro mě?“

„Asi pro oba.“

„To si o mně vážně nemyslíš nic lepšího?“

Přistoupil blíž a ona spatřila to, čeho se bála. Černé vlny jeho hněvu. Zavřela oči.

„Proboha, Tory.“ Pohladil ji po tváři i po vlhkých vlasech. „Copak ti všichni jen ubližovali?“

Neodpověděla. Po tváři jí stekla osamělá slza a zachytila se na jeho ruce. Poslušně, jako děcko, se nechala odvést k posteli a posadit na jeho klín.

„Odpočívej,“ zašeptal. „Nepůjdu nikam.“

Zabořila mu tvář do ramene. Tam našla klid, sílu a stálost, kterou jí ještě nikdy nikdo nenabídl. Pak k němu zvedla rty.

„Dotýkej se mě. Prosím.“

Jemně ji pohladil po zádech. Ona se k němu přitiskla a pootevřela ústa.

Pomaloučku rozvázal pásek jejího županu a položil jí ruku na srdce. Bilo příliš rychle.

„Mysli na mě,“ zašeptal a položil ji na postel, „dívej se na mě.“ Dotkl se ústy jejího hrdla, ramen, zatímco mu rozepínala košili.

„Chci tě cítit,“ opakovala. Jsi tak teplý, skutečný. Chci být taky skutečná.“

Ponořila se do něho ve chvíli, když ji znovu dlouze políbil. Vstoupila do té něhy a laskavosti, která konečně smazala prožitý horor. Nejdříve přišlo teplo a klid, poznání, že tohle spojení těl nemá nic společného s bolestí a strachem.

Jeho rty na jejích nadrech ji přiváděly do extáze. Pevné, silné ruce ji zbavovaly všech myšlenek, kromě té na milostnou noc.

Vydechla jeho jméno a přetočila se nahoru, aby si ho osedlala. Vlasy se jí třpytily jak vlhké provazy, tvář měla uzardělou a plnou života.

Pojala ho do sebe a zaklonila se. Pak se propojili prsty a začali se pohybovat.

V jeho světě neexistovalo nic kromě ní. Její horkost a pravidelný pohyb boků ho v tom ujišťovaly. Kouřově šedé oči se do něho vpíjely, i když se jí začal zadržávat dech.

Díval se, jak stoupá k vrcholu a jak jí ten slavnostní pocit celou proniká.

„Bože,“ donesla si jejich spojené ruce k nadrům, „ještě, dotýkej se mě.“

Zvedl se, vzal její nadra do rukou, pak do úst. Prohnula se, popadla ho za vlasy a on do ní vnikl hloub takovou silou, že skončili společně.

Zůstali zabalení jeden do druhého, i když si pak lehli na postel. Dýchali společným rytmem.

„Měla by ses prospat,“ zašeptal.

„Bojím se usnout.“

„Budu u tebe.“

„Myslela jsem, že odejdeš.“

„Já vím.“

„Byl jsi tak rozzlobený. Napadlo mě...“ Musela sebrat trochu odvahy.
„Nedonesl bys mi trochu vody?“

„Dobře.“ Vstal, natáhl si džíný a odešel do kuchyně.

Když se vrátil, seděla v županu na kraji postele. „Díky.“

„To ti je potom vždycky tak špatně?“

„Ne.“ Stiskla pevněji sklenici. „Ještě nikdy jsem nic takového... Nechci o tom teď mluvit. Ale ráda bych ti vyprávěla něco jiného. O New Yorku.“

„Já vím, k čemu tam došlo. Nebyla to tvoje vina.“

„Znáš jenom části a útržky. To, co se psalo v novinách. Musím ti to vysvětlit.“

Prohrábl jí vlasy. „Měla jsi tehdy jiné vlasy. Světlejší a kratší.“

Zmohla se na úsměv. „Takový pokus o změnu identity.“

„Takhle se mi líbíš víc.“

„Změnila jsem mnohem víc než jen vlasy, když jsem odsud utekla. Byla jsem volná. Našetřila jsem si peníze, něco mi dala babička a poprvé jsem si

mohla dovolit vlastní byt. Vlastně jen pokoj na West Side, ale byl můj, celý jen můj.“

Jasně si vzpomínala na absolutní štěstí z pocitu svobody.

„Našla jsem si práci v krámku se suvenýry a prodala spoustu těžitek ve tvaru mrakodrapu a triček s Empire State. Za pár týdnů jsem si ale našla lepší práci ve stylovém obchodě, i když jsem musela trochu dojíždět. Šlo mi to dobře.“

„To věřím.“

„Celý první rok jsem byla spokojená. Povýšila jsem na asistentku manažera a našla si nové přátele. Chodila jsem na večírky a brzy jsem měla dojem, že jsem v New Yorku odjakživa. Jen když mi někdo připomněl můj přízvuk, vzpomněla jsem si, odkud jsem utekla. I tak to bylo dobré.“

Zadívala se na Cadea. „Nemyslela jsem na Hope. Nedovolila jsem si to.“

„Mělas přece právo na svůj život.“

„To jsem si taky říkala. Nic jiného jsem si tolik nepřála jako mít vlastní život. Rodiče jsem navštívila trochu z povinnosti a snad taky abych předvedla, že jsem něco dokázala. Cítila jsem se konečně tak... normální.“

Zavřela oči a odmlčela se. „Snad jsem chtěla, aby viděli, že mám hezké šaty, práci a pěkný život.“ Usmála se. „Neuspěla jsem.“

„Ne, to oni.“

„Nevadí. Asi jsem po té návštěvě byla trochu z rovnováhy. Pár dní nato jsem přišla domů s nákupem a začala vyndávat věci.“

Zadívala se na sklenici vody ve své ruce. „Najednou jsem zůstala stát s krabicí mléka v ruce. Krabice mléka,“ opakovala šeptem. „Po straně měla obrázek malého děvčátka. Hledá se čtyřletá Karen Anne Wilcoxová. Já jsem neviděla tu fotografii, ale to dítě. Malou Karen. Neměla blond vlasy jako na obrázku, ale tmavé, na krátko ostříhané jako kluk. Seděla v nějakém pokoji a hrála si s panenkami. Byl únor, ale já viděla jasnou oblohu a slyšela mořský příboj. Proč ne? Karen Anne je přece na Floridě, pomyslela jsem si, na pláži. A pak jsem se vzpamatovala a mléko bylo rozlité na podlaze.“

Tory se napila a odložila sklenici. „Měla jsem vztek. Co to má se mnou společného? Já přece to dítě neznám, ani jeho rodiče. A nechtěla jsem je znát. Jak se opovažují vstupovat mi do života? Proč bych se o to měla starat? Pak jsem si vzpomněla na Hope.“

Vstala a přešla k oknu. „Nemohla jsem myšlenku na Karen dostat z hlavy. Nakonec jsem šla na policii. Mysleli si, že jsem zase jeden takový cvok. Posílali mě pryč, kroutili očima a mluvili na mě pomalu, chlácholivě, jako bych neměla všech pět pohromadě. Byla jsem našťvaná a cítila se

trapně. Ale ti dva detektivové mě nechtěli poslouchat, až jsem ztratila trpělivost a vykřikla na jednoho z nich, aby se radši staral o svou práci a ne o to, kolik mu mechanik naučtuje za opravu auta.

To je přivedlo k rozumu. Ukázalo se, že ten starší, detektiv Michaels, měl opravdu auto v servisu. Pořád mi nevěřili, ale už se do mě aspoň pustili. Ten mladší, který hrál hodného poldu, mi nakonec přinesl kolu a pak taky pytlík s doličným předmětem. Byly to rukavice. Červené dětské rukavice, co se našly v obchodáku, kde se Karen matce na Vánoce ztratila. Hodil je na stůl jako výzvu.“

Pamatovala si jeho pohled. Tvrdý pohled Jackových zelených očí.

„Nechtěla jsem na to přistoupit, jak jsem se cítila ponížená. Ale nemohla jsem si pomoci. Vzala jsem ten sáček do ruky a najednou jsem všechno viděla jako na dlani. Dítě v červeném kabátku, davu lidí v obchodním domě, Kareninu matku, jak u pultu vybírá nějaký svetr. Holčička se zatoulala o pár kroků dál a vtom k ní přistoupila cizí žena a vzala ji do náruče. Přitiskla ji k sobě a tlačila se davem ke dveřím. Nikdo si jí nevšiml. Pošeptala Karen, ať je zticha, že jí ukáže Santa Clause. Pak s ní rychle doběhla za roh, kde na ni čekal vůz. Bílý chevrolet s poškozeným pravým blatníkem a newyorskou značkou.“

Povzdychla si a zavrtěla hlavou. „Viděla jsem to tehdy tak jasně. Dokonce i číslo auta. Pověděla jsem jim, jak ta žena vypadala, když si sundala černou paruku. Že měla světlé vlasy i oči a byla štíhlá, oblečená do neforemného kabátu s podšívku.“

Tory se ohlédla na Cadea, který jen tiše seděl a pozoroval ji. „Plánovala to celé týdny. Přála si mít malou, hezkou holčičku a Karen si vyhlédla, když šla jednou s maminkou do školky. A pak si ji prostě vzala. Ihned odjela s manželem na Floridu, tam dítě ostříhali, obarvili a řekli mu, že teď je malý chlapeček jménem Robbie.“

Zamrkala a odvrátila se. „Našli ji. Chvíli to trvalo, protože jsem nevěděla, kde přesně je. Ale spojili se s policajty na Floridě a nakonec ji objevili poblíž Fort Lauderdale. Ti únosci jí neublížili. Kupovali jí hračky a krmili ji. Byli prostě přesvědčení, že zapomene. To si lidi často myslí, že děti zapomenou.“

Vzdychla. Venku začala houkat sova a její hlas se ozvěnou nesl k nim do pokoje.

„Karen byla moje první nalezené dítě. Rodiče pak přišli a s pláčem mi děkovali. Napadlo mě, že mám snad přece jen dar. Ze mám třeba takhle pomáhat lidem. A tak jsem se tomu snažila co nejvíc otevřít, prozkoumat svoje schopnosti, cenit si jich. Četla jsem o tom všechno možné, podrobila

se testům. Začala jsem se vídat s Jackem - s detektivem Jackem Krentzem, tím mladším z policajtů, co mě vyslýchali. Zamilovala jsem se do něho.“

Zašla se znovu napít vody. „Pak přišly další děti. Měla jsem dojem, že jsem našla smysl toho, proč jsem, jaká jsem. Byla jsem zoufale zamilovaná do muže, který mě bral jako partnera, a pomáhala jsem mu v práci. Tajně. Nechtěla jsem být známá. Ale nakonec jsem stejně skončila zaplavená dopisy, telefonáty a prosbami, které mě všude pronásledovaly. I tak jsem se snažila pomáhat ze všech sil.“

Odložila sklenici a vrátila se k oknu. „Nevšimla jsem si, že se na mě Jack začal dívat jinýma očima. Byli jsme milenci víc než rok, když se náš vztah začal rozpadat.

„Chodil s někým jiným. Cítila jsem ji, viděla ji. Pokaždé když přišel za mnou. Jednou jsem mu všechno řekla. Ale on to považoval za větší zradu než já. Rozlítil se. Prý jsem se opovážila vlézt mu do myšlenek. Jak by mohl mít vztah se ženou, která nerespektuje jeho soukromí?“

„Podařilo se mu obrátit to celé proti tobě. On přece podváděl, on se zachoval špatně.“ Cade zavrtěl hlavou. „Snad jsi to nepřijala?“

„Bylo mi sotva dvaadvacet. Byl moje první láska a já jsem opravdu, i když neúmyslně, narušila jeho soukromí. Jenže mi začal vyčítat i další věci - že se mu snažím ubírat zásluhy za jeho tvrdou práci na případech. Náš vztah se tak postupně změnil v něco moc bolestivého. A do toho přišel Jonah. Jonah Mansfield.“

Přitiskla si ruku na prsa a zavřela oči. „Ještě pořád se s tím nemůžu smířit. Bylo mu osm a unesla ho bývalá hospodyně jejich rodiny. Policie o tom věděla i o dvoumilionovém výkupném, které požadovali únosci. Jack dostal případ na starost, ale neradil se se mnou. To Mansfieldovi za mnou přišli. Řekla jsem jim, co vím. Ze chlapce drží v nějakém sklepe. Ale nevěděla jsem, jestli je to činžák nebo rodinný domek, jenom že je to za řekou. Jack zuřil. Ze prý jsem ho obešla a jednám za jeho zády. Oni prý chlapci neublíží, pokud se výkupné vyplatí včas. Jestli prý chci riskovat jeho život, jen abych dokázala, jak jsem skvělá? Tolik nahlodal moji sebedůvěru, že jsem si ničím nebyla jistá.“

Třaslavě vydechla. „Viděla jsem, že ta žena chce opravdu chlapce propustit. Znamenal pro ni jen peníze a trochu té pomsty Mansfieldovým, že ji vyhodili. Řekla jsem jim tedy, ať udělají, co chce policie. Ať zaplatí, že se jim pak syn v pořádku vrátí. Jenže jsem byla z Jacka tak zničená, že jsem se nesoustředila na ty dva muže, co s tou ženou spolupracovali.“

Hlas se jí zlomil. „Říkala jsem o nich Jackovi, ale tvrdil, že podle vyšetřování je jenom jeden komplic. A když jim pak rodiče zaplatili, udělali ti dva, co měli dávno v plánu. Zabili Jonaha i tu ženu.“

Zhluboka se nadechla. „Dověděla jsem se o tom až z televizních zpráv, kdy na mě reportéři začali ukazovat. Uzavřela jsem se do svého zoufalství, protože Jack se ode mě docela odvrátil.“

Nechápu, jak se z toho ti únosci chtěli dostat. Asi mysleli, že prostě ujedou někam na západ. To ta žena všechno pečlivě řídila a plánovala každý krok. Nakonec se s ní ale nechtěli dělit. Jenže policajti peníze vystopovali a už tam na ně čekali.

Při přestřelce zemřeli dva policajti a jeden z únosců. Mě už ale zajímalo jen to, že kvůli mé radě přišli rodiče o syna.“

„Ne, kvůli únoscům přišli o syna. A taky kvůli okolnostem, hamižnosti a strachu.“

„Nedokázala jsem ho zachránit. Nakonec jsem se s tím naučila žít, stejně jako s tím, že jsem nezachránila Hope. Ale docela mě to zlomilo. Strávila jsem týdny v nemocnici a roky na různých terapiích a nikdy jsem se s tím docela nesmířila. Nějaká vina přece jen zůstala na mně, Cadee, protože jsem se na ty lidi dost nesoustředila. Byla jsem tak závislá na Jackovi a snažila se ho udržet, že jsem se tím nechala rozptýlit. Jack mě přitom zavrhl a očerňoval v novinách. A já jsem se na něj ani nedokázala zlobit. Vlastně dodnes nedokážu.“

„Zajímal se víc o své ego než o tebe nebo o to dítě.“

„Nevím. Ale byla to těžká doba. Necítil se se mnou šťastný. Začala jsem ho unavovat.“

„Takže tě nechal houpat na provaze, který ti sám upletl. Tohle snad čekáš taky ode mě, Tory?“

„Napadlo mě to,“ odpověděla tiše. „V tuhle chvíli vlastně nevím co čekat. Chtěla jsem ti jenom říct, že chápu, jaké to pro tebe je.“

„Ne, myslím, že nechápeš. Protože on tě nemiloval. Já ano.“

Vydala cosi jako vzlyk, ale jinak se nepohnula. „Takže,“ řekl Cade po chvíli a vstal, „co s tím hodláš dělat?“

„Já...“ Hrdlo se jí sevřelo, ale uvědomila si, že necítí strach. Jen naději. Poddala se tomu pocitu a vběhla mu do náruče.

Brutální vražda probudila celé město z letargie. Faith ji s odstupem jedné noci začínala vnímat spíš jako nějaký film než skutečnost. Nehodlala proto zůstat zalezlá na Beaux Reves, když se venku mohla něco nového dovědět.

Lilah měla Faith dobře přečtenou, a tak jí rychle připravila seznam nákupů, aby tu zvědavost také nějak zužitkovala. Všude se samozřejmě mluvilo jen o vraždě. V drogerii se přikláněli k názoru, že to udělal Sherryin bývalý amant, který se v Progressu krátce objevil. Přesvědčoval ji, aby se vrátila, a pak s nepořízenou odjel. Taková hezká dívka přece musela nechat doma i víc než jednoho zhrzeného milence.

Na poště se o téhle verzi pochybovalo. Milence prý určitě měla. Ale nejspíš byl ženatý, to by o něm jinak všichni věděli, ne?

Tahle teorie vedla k názoru, že mu Sherry vyhrožovala, že půjde za jeho ženou, a pak se hádka zvrtila v násilí.

A tak se stal podezřelým každý ženatý muž ve městě mezi dvaceti a šedesáti, se zvláštním důrazem na učitele střední školy.

Ale Faith si dobře pamatovala, co říkala Tory před Sherryiným bytem. A myslela na Hope.

Rozhodla se zastavit také v Jižanském komfortu, aby zjistila, co si Tory myslí dnes.

Nejdříve ale musela na trh. Při vybírání banánů narazila na uslzenou Maxine. „Ahoj, Maxine, jsi v pořádku?“

Dívka zavrtěla hlavou a snažila se odehnat mrkáním čerstvé slzy. „Nedokážu vůbec fungovat. Wade mi dal den volna, ale stejně bych doma nevydržela.“

„Maxine, drahoušku.“

To už se k nim s košíkem hnala paní Boots a Faith mohla jen proklínat svoje instinkty, že ji nevarovaly včas.

Boots už podávala Maxine kapesník.

„Nedokážu na to přestat myslet,“ otírala si Maxine oči. „Řekla jsem mamince, že nakoupím zeleninu, ale dneska nezvládnou asi ani tohle.“

Boots chápavě přikývla. Jsi rozrušená kvůli chudince Sherry, že?“

„Nechápu, jak se to mohlo stát. Proč právě tady u nás?“

„Hm, je to hrozné,“ Faith jí soucitně třela rameno, „hodně lidí říká, že to udělal nějaký šílený milenec.“

„Ona nikoho neměla.“ Maxine zašátrala v kapse a vytáhla pomačkaný ubrousek. „S nikým nechodila. Jen na Wadea si trochu myslela.“

„Na Wadea?“ Faith celá ztuhla a přes Maxininu skloněnou hlavu upřela oči na Boots.

„Ráda s ním flirtovala a tahala ze mě informace,“ dodala Maxine a popotáhla, „jen tak přátelsky, se zájmem, rozumíte? Jestli je ženatý, jestli s někým chodí atak.“

Faith spustila ruku z jejího ramene. „Aha.“

„On tak dobře vypadá. Já sama jsem si na něj jeden čas myslela, takže se jí ani nedivím.“ Maxine se zarazila a po očku zašilhala na Boots. „Omlouvám se, ale Wade nikdy...“

„Jistě, chápu.“ Boots krátce Maxine poplácala. „Spíš bych si myslela, že je s vámi něco v nepořádku, kdyby se vám Wade aspoň trochu nelíbil.“ Zúžila oči a zadívala se na Faith. „Je to přece báječný muž.“

„To je, takže se na Sherry taky nezlobíte, že?“

Že ne, napadlo Faith? Určitě ne?

Jenže my jsme se s Sherry spřátelily,“ pokračovala Maxine podporovaná dvěma soucitnými pohledy, „pomáhala mi s učením a na konec semestru jsme plánovaly oslavu. Chtěly jsme si zajet do Charlestonu do nějakého klubu. Říkala, že jí začínají chybět kluci. Za studií jí to tolik nevadilo, ale teď si chtěla někoho najít. A brzy si přála mít rodinu.“ Maxine si otřela oči. „Mluvily jsme spolu o všem možném.“

„To je mi líto,“ promluvila Boots, „netušila jsem, že jste si byly blízké.“

„Ona byla tak *milá*. A chytrá. Měly jsme toho hodně společného. Ona také při škole pracovala, jako já. A milovala psy. Co asi teď bude s chudáčkem Mongem. Já bych si ho vzala, ale nemůžu.“

Maxine se znovu rozplakala, pro psa i ztracenou přítelkyni.

„Neber si to tak, Maxine.“ Faith si všimla, jak lidé okolo natahují uši. „Wade mu jistě najde nový domov. A to ostatní vyřeší policie.“

„Je mi z toho tak zle. Ještě včera jsme si spolu daly v parku oběd a tolik jsme se nasmály. Chtěla pracovat pro Tory Bodeenovou, těšila se na to. Měla hodně plánů. Je to hrozné. Jeden den je tak živá a najednou... Jsem z toho tak smutná a zmatená.“

„Já ti rozumím,“ těšila ji Faith, která dobře věděla, co v člověku po takové smrti zůstane. „Měla bys jít domů. Jestli chceš, odvezu tě.“

„Díky, ale radši se projdu. Pořád čekám, že ji někde na ulici uvidím, jak někam běží s Mongem. Pořád a pořád,“ zašeptala Maxine a s uslzenýma očima se vydala k východu.

„Já vím,“ zašeptala Faith a odvrátila se. Neuměla by popsat, o kolik horší je vidět mrtvou při každém pohledu do zrcadla.

„Tady,“ Boots vytáhla druhý kapesník.

„Jste připravená.“ Faith otrávená sama sebou si opatrně otřela oči.

„Pro tu mladou ženu mě bolí srdce, a to jsem ji sotva znala.“ Boots začala vybírat jablka. „Pro Maxine to musí být mnohem horší. Bylo od tebe hezké, žes ji chtěla odvézt domů.“

„Vyhnula bych se nakupování.“

Boots jí položila ruku na paži. „Bylo to laskavé gesto, povídám. A potěšilo mě u ženy, kterou si vybral můj Wade. I ta trocha žárlivosti mi udělala radost. A pozdravuj ode mě maminku a Lilah, ano?“

Boots odkráčela se svými jablky a nechala tam zamračenou Faith stát. „Vy vážně mluvíte, jako když másla ukrajuje, paní Boots,“ zamumlala si pro sebe. „To teda rozhodně.“

Pak rychle naházela zboží do košíku, aby už odsud byla pryč.

Jasně že žárlila. Oplácel Wade Sherry to flirtování? Určitě. Byl to jenom chlap. Kolikrát si asi představoval Sherry nahou nebo ještě něco horšího?

Proboha, co to vlastně provádí? Chce se snad zlobit na Wadea kvůli zavražděné ženě? Jak uboze a necitlivě se to chová?

„Faith?“

„Co?“ vyhrkla a našťavaně se otočila.

Dwight zvedl v obraně ruce a zasmál se. „Jejda! Omlouvám se.“

„Ne, já se omlouvám. Zamyslela jsem se.“ Pokusila se o přívětivý úsměv a sklonila se nad batoletem usazeným v košíku. „No, nejsi ty hezký kluk? Ty sis vyšel s tatkou na nákupy?“

Luke zvedl otevřený balíček s čokoládovými sušenkami. „Mám doblotu,“ oznámil jí a v jeho umazané tvářiče zazářily zoubky.

„To vidím.“

„Mamka nám ale vypráší kožich, jestli ho nejdřív nedám do pořádku.“

„Pusinka se umyje.“ Ale Faith se raději vzdálila z dosahu upatlaných ručiček. „Tak Lissy vás dnes poslala na trh?“

„Není jí po včerejšku dobře. Prý má strach vytáhnout paty z domu. A v noci jsem musel několikrát kontrolovat všechny zámky.“

To jí bylo podobné, napadlo Faith, všechno vztahovat jen na sebe. Ale soucitně pokývala hlavou. „Každý je z toho trochu nespůj.“

„No, mám o Lissy docela strach. Dítě se má narodit až za měsíc. Právě teď je u nás její matka.“ Podrbal Lukea ve vlasech. „Tak jsme se s mladým vypravili ven.“

„No, nejsi ty hodný taťka? A už víš něco o vyšetřování?“

„Carl D. si to nechává pro sebe. Výsledky pitvy asi přinesou něco víc. Carl D. je prima chlap, ale...“ Odmlčel se. „Na tohle asi není zvyklý. Nikdo z nás.“

„Už se to tu jednou stalo.“

Zadíval se na ni a oči se mu zamlžily. „Promiň, Faith, asi ti to vrací nepříjemné vzpomínky.“

„Ty nikdy nezmizíš. Jen doufám, že tentokrát ho chytanou, pověsí a uříznou mu...“

„Au,“ zkroutil rty do bolestného výrazu a kývl směrem k synkovi, „radši ne před ním.“

„Omlouvám se,“ řekla a dívala se, jak si Luke přilepil sušenku do štrapatých žlutých vlásků. „No, teď vás Lissy asi opravdu přetrhne.“

„Tak to musím aspoň donést ten nákup.“

„Tím to možná trochu napraviš, ale chtělo by to nějaký dárek.“

„No,“ Dwight se poškrábal ve vlasech, „vlastně mě napadlo, že jí koupím nějaký parfém.“

„Hm, tady nic zajímavého nemají. Jen voňavky pro staré babky. Zajdi radši pro nějaký šperk k Tory. Ten Lissy určitě rozveselí.“

Dwight se zadíval na Lukea, který právě potíral čokoládou madlo nákupního vozíku. „Myslíš, že tam vezmu tuhle malou katastrofu?“

„Hm, tak víš co,“ bleskl jí hlavou nápad, „dej mi peníze a já seženu něco pěkného, abys byl večer za hrdinu. Až ho někde umyješ, setkáme se před krámkem na chodníku.“

„Vážně? Nevadilo by ti to?“

„Stejně jsem tam chtěla jít,“ mávla rukou Faith.

„Ještě že jsem byl právě v bance pro hotovost.“ Dwight nadšeně zalovil v peněženke a vytáhl pár bankovek.

Faith se na něho uraženě podívala. „No tak, přitlač, nemůžeš být hrdinou za míň než dvě stě dolarů.“

„Dvě stovky? To už mi nic nezbyde.“

„Tak to budeš muset do banky znova.“ Usmála se a chňapla po penězích.

„A co tvůj nákup?“ volal za ní.

„Ale,“ trhla už na odchodu rameny, „vrátím se sem později.“

Dwight zhluboka vydechl a zastrčil si poloprázdnou peněženku zpátky do kapsy. „Tak mám dojem,“ řekl synkovi, „že jsme se nechali pěkně nachytat.“

To je skvělé, uvažovala Faith. Takhle může z Tory něco vytáhnout a zároveň udělá dobrý skutek. A pak to měla jen pár kroků k Wadeovi, kterého mohla trochu vytrestat za to, že se musela trápit představou, jak nadbíhá Sherry Bellowové.

Nejdřív ale zašla do auta pro Včelku. „Dneska budeš u tety Tory hodná, aby se zase nerozčílila, platí?“

„Neopovažuj se ji brát dovnitř.“ Tory okamžitě vyběhla Faith naproti a zastoupila jí cestu.

„No tak, nepřeháněj. Bude si tady pěkně hrát s kostičkou, podívej.“ Posadila štěně na zem a pro jistotu ho rychle zaměstnala hračkou. „A vůbec, co je to za přivítání, když ti zákazník nese peníze?“

„Jestli mi počurá podlahu...“

„To je pod její důstojnost. Jdu koupit pro Dwighta nějaký šperk ženušce.“ Usmála se a zamávala Tory pod nosem svazkem bankovek.

Tory si vzdychla a snažila se odhadnout jejich počet. „Tak se podíváme, co se dá dělat.“

„Dwight měl náhodou štěstí, že narazil na mě. Chlapi se v tomhle vůbec nevyznají a Lissyin vkus se dá snadno odhadnout.“ Faith se zastavila u vitríny a tázavě povytáhla obočí.

„To snad byl pohrdavý úšklebek?“

„To by zas bylo pod mojí důstojnost.“

„Tak co třeba ten náhrdelník s topasy a měsíčními kameny?“

„Ty se vyznáš.“

„To si piš. Ženská musí poznat, jestli jí někdo nechce odbýt olivínem místo smaragdu.“ Zvedla náhrdelník na světlo. „Je hezký, ale pro Lissy je na něm až moc kovu. Spíš můj styl.“

„To tvoje výprava skončí takhle?“

„Zvládnou i dvě věci najednou. Odlož mi ho zatím stranou.“ Popošla dál. „A jak se cítíš ty?“

„Dobře.“

„Tvoje přátelská konverzace mě překvapuje.“

Tory se zhluboka nadechla. „Tak dobře, už se cítím trochu líp než včera. A co ty?“

Faith s úsměvem vzhlédla. „Vidíš, že to šlo, a jazyk sis přitom neodřela, že ne? Já jsem v pohodě. Cestou sbírám různé klepy a netvař se, jako by tebe nezajímaly.“

„Já vím, co lidi říkají. Od rána se jich tu na mě byla podívat spousta. S tebou je to jiné, Faith, ty jsi jedna z nich. Já ne. A nechápu, jak jsem si mohla myslet něco jiného.“

„Já zas nechápu, proč o to tak strašně stojíš. Ale jestli vážně chceš tak zapadnout, dej tomu trochu času. Lidi si na tebe zvyknou. Zvykli by si i na jednookého trpaslíka s protézou, kdyby tu žil dost dlouho.“

„To je útěcha.“

„Co támhleten náhrdelník? Cade si na tebe přece zvykl rychlostí blesku.“

„Modrý a růžový topas ve stříbře.“

„Moc hezký a přesně pro Lissy. A tamty náušnice by se k němu hodily.“

„Že jí tak pečlivě vybíráš dárek, když ji vlastně nemáš ráda?“

„No, to se nedá říct.“ Faith našpulila rty. „Je jenom moc hloupá, abych plýtvala energií na nějakou nenávist. Ale Dwighta mám ráda, a když je s ní šťastný... Hezky mi to zabal. A ten druhý si vezmu pro sebe. Zvedne mi náladu.“

„Stává se z tebe má nejlepší zákaznice.“ Tory nesla šperky k pokladně. „Těžko uvěřit.“

„Máš tu prostě moc hezkých věcí.“ Včelka zatím na podlaze usnula s kostí v tlamičce. „A je s tebou šťastný Cade a toho mám ještě radši než Dwighta.“ Opřela se o pult, zatímco Tory balila dárky. „Ty spíš s mým bratrem a já zase s tvým bratrancem.“

„Tak to jsou z nás skoro milenky.“

Faith zamrkala a pak se nahlas rozesmála. „Bože, to je ale děsná představa. To já jsem si myslela, že by z nás mohly být jen kamarádky.“

„Další strašná představa.“

„Vid’? Včera večer, jak jsme tam spolu seděly, mě napadlo, že cítíme a uvažujeme podobně. A máme společné vzpomínky. To je dost silné pouto.“

Tory zavázala mašličku. „Díky, žes u mě včera zůstala. Často si říkám, že by mi bylo líp samotné. Ale někdy je to těžké. Moc těžké.“

„Já samotu nesnáším. Víc než co jiného. To pak totiž musím vydržet jen se sebou.“ Uchechtla se. „No vidíš, docela důvěrně si povídáme. Tady máš hotové peníze za Lissy, ale já zaplatím kartou.“

Tory ji ale chytla za ruku. To je divné, jak rychle se tady v Progressu naučila dotýkat lidí. „V životě jsem neměla jinou kamarádku než Hope. Ale lidi v dospělosti stejně prožívají přátelství jinak. Přítelkyně by se mi hodila.“

Faith na ni zaraženě zírala. „Nejsem si jistá, jestli to budu umět.“

„Já to taky neumím, takže na tom budeme stejně. A myslím, že tvého bratra miluju.“ Dlouze si povzdechla. „Jestli zjistím, že to tak je, chtěla bych, aby z nás dvou byly přítelkyně.“

„Já vím jistě, že ho miluju, i když mi často otravuje život. Osud s námi někdy divně žertuje,“ našla v kabelce kreditní kartu. „Zavíráš v šest?“

„Ano.“

„Tak co se pak někde sejít na skleničku?“

„Dobře. Kde?“

Faith se zablýsklo v očích. „Hopein památník by byl asi nejvhodnější.“

„Cože?“

„Na blatech přece.“

„Proboha, Faith!“

„Tys ho ještě neviděla, že? Tak to je nejvyšší čas. Třeba se tam dovíme, jestli nás to posune dál. Zvládneš to?“

Tory chňapla po kreditce. „Když ty, tak já taky.“

Lilah hned začala láteřit, že se Faith vrací tak pozdě domů. Ta se bránila, že příště už poslíčka dělat nebude.

„Když jíte, slečno, mohla byste jednou za uherský rok taky doplnit zásoby.“

„Uherský rok je tady poslední dobou nějak často.“ Faith vyndala dvě sklenice na čaj a usadila se s Lilah ke stolu, aby se podělila o nové informace.

„Tak co se povídá?“

„Většinou samé nesmysly. Že prý to udělal nějaký zavržený milenec, i když podle Maxine žádného neměla.“

Lilah vytáhla rtěnku a přikrášlila se. „Slyšela jsem ale, že ho musela pustit dovnitř, protože se tam nikdo nevloupal a pes neštěkal.“

„Pustit chlapa dovnitř ještě neznamená, že tě může znásilnit.“

„To ne, ale když ženská nějakého pustí dál, musí být zase připravená rychle ho vykopnout.“

„Ty jsi ale romantická, Lilah.“

„Náhodou jsem. Ale romantika se musí vyvažovat zdravým rozumem. To je přesně to, co vám chybí, slečno, aspoň co se týče mužských. Možná to chybělo i ubohé Sherry.“

„Já jsem přece dokázala vykopnout už spoustu obejdů.“

„Ale dva jste si musela hned vzít, že?“

Faith si s úsměvem zapálila. „Aspoň jsem nezůstala starou pannou.“

„Kdyby to manželství za něco stálo, vydrželo by vám dýl, slečno. Ale ta Sherry neměla žádného exmanžela, že ne?“

„Myslím, že ne.“

„Faith?“ Margaret s kamennou tváří stanula na prahu. „Potřebuju s tebou mluvit. Budu v salónu.“

„Jistě.“ Faith zvedla oči v sloup. „Asi jsem se měla ve městě zdržet ještě víc.“

„Měla byste se k matce chovat uctivě.“

„To by byl asi šok, kdybych po ní chtěla to samé, co?“

Do salónu se patřičně loudala. Matka tam už dávno seděla, ztuhlá jak sádrová figurína.

„Nelíbí se mi, že klábosíš se služebnictvem.“

„Neklábosím se služebnictvem, ale s Lilah.“

„Ten tón si vyprošuju. Lilah je možná váženým členem téhle domácnosti, ale vysedávání v kuchyni se pro tebe nehodí.“

„A poslouchat za dveřmi se hodí?“ Faith hupsla do křesla. „Je mi šestadvacet let, mami. Lekce ze slušného chování na mě nepůsobí.“

„Nepůsobily nikdy. Slyšela jsem, že tě včera viděli s tou Tory Bodeenovou. Prý jste společně volaly policii.“

„Přesně tak.“

„Považuji za nehorázné připlést se k takové záležitosti. Ale tvoje kontakty s Tory Bodeenovou tolerovat nebudu!“

„Neměla jsem být snad radši s tou, co znásilnili a zavraždili?“ Faith ztuhla, ale nedala nic znát.

„S tou ženskou se stýkat nebudeš!“

„Anebo?“ Faith se odmlčela. „Vidíš, na mě dnes už žádná anebo neplatí. Vždycky jsem si chodila, kam a s kým jsem chtěla, ale dřív jsi mi do toho ještě mohla mluvit.“

„Už z úcty ke své sestře bys měla přerušit kontakty se ženou, která je zodpovědná za její smrt.“

„Tys ji prostě nikdy nemohla vystát a já jsem to od tebe převzala,“ pokračovala nevzrušeně Faith. „Problém je v tom, žeš Hope neuměla nikdy nic zakázat.“

A i kdyby, stýkala by se s ní za tvými zády. V tomhle byla o moc chytřejší než já.“

„Takhle o mé dceři mluvit nebudeš!“

„Tak, o tvé dceři.“ Faith blýskla očima. „Což já jsem asi nikdy nebyla, že? Tory nemůže za Hopeinu smrt, ale možná že je klíčem ke všemu. Jestli ty se utěšuješ vzpomínkou na poupě utržené před rozpučením, já bych konečně chtěla zjistit, kdo a proč to udělal.“

„U ní odpověď rozhodně nenajdeš. Jen lži. Celý její život je postaven na lži.“

„No,“ Faith rozhodně vstala, „pak máme zase něco společného, ne?“ řekla a houpavým krokem odešla.

Margaret se okamžitě vydala do knihovny se štukovým stropem. Vytočila číslo a požádala soudce Purcella, aby ji ihned navštívil. Tušila, že do hodiny dorazí, a ten čas využila k prostudování náležitých dokumentů, které si našla v sejfě.

Pak nechala přinést na terasu ledový čaj a Geraldův oblíbený koláč. Sedla si pod slunečník a rozhlížela se po upravené zahradě. Tohle byl její

majetek. Její chlouba a pýcha. Byla pevně rozhodnutá ho chránit a bojovat za něj.

Ohlédla se ke dveřím na terasu, kterými vstoupil udýchaný Gerald. V tom obleku se musel děsně potit, napadlo ji, ale podala mu ruku na uvítanou.

„Jsi hodný, že jsi tak rychle přišel. Dáš si studený čaj?”

„Rád. Tvůj hlas zněl ustaraně, Margaret.“

„Mám starosti.“ Ale její ruce se při nalévání čaje nezachvěly. „Týká se to mých dětí. Byl jsi právníkem mého muže a dobře znáš naše rodinné i majetkové poměry.“

„Jistě.“ Usadil se ke stolku.

„Hlavní podíl ve farmě přešel na Cadea. To platí i o továrnách a mlýnu. Já mám dvacet procent a Faith deset.“

„Ano. Zisk se podle toho také dělí.“

„Rozumím. Podíly na nemovitostech nově budovaných a pronajímaných, včetně domku na blatech, jsou ale rovnocenné, správně?”

„Ano.“

„A jak by podle tvého názoru ovlivnilo Cadeovo hospodaření, kdybych se rozhodla použít svých dvaceti procent a vlivu na radu a donutit ho, aby se vrátil k tradičnějším metodám?”

„Způsobila bys mu jistě potíže. Ale jeho podíl je sedmdesátiprocentní a výsledky posledních let hovoří v jeho prospěch. Rada navíc může mluvit jen do vedení mlýna a továren.“

Přikývla. „Jenže mlýn a továrny udržují farmu v chodu. A kdybych přesvědčila Faith, aby mi svůj podíl prodala?”

„To bys měla v ruce silnější zbraň. Jistě.“ Zamyslel se nad šálkem čaje. „A mohu se zeptat, jako tvůj přítel a právník, jestli jsi s hospodařením svého syna tak nespokojená?”

„Nejsem spokojená s ním a myslím, by se měl zase soustředit na své dědictví a neplýtvat energií jinde. Jednoduše řečeno,“ řekla a mazala si preclík máslem, „chci dostat Victorii Bodeenovou z domku i z města. Faith zatím dělá potíže, ale ta jistě přijde k rozumu. Myslím, že ji přesvědčím, aby mi ten podíl prodala. Pak budu mít dvoutřetinovou většinu. Předpokládám, že Bodeenová má roční smlouvu na dům i obchod. Chci ty smlouvy zrušit.“

„Margaret,“ poplálal ji po ruce, „bylo by rozumnější nechat to tak.“

„Nestrpím, aby se dál stýkala s mým synem. Udělám všechno, abych tomu zabránila. Chci, abys sestavil novou závěť a vyloučil z ní Cadea i Faith.“

Pomyslel na ten skandál, právní tahanice a nehoráznou spoustu práce. „Margaret, neukvapuj se.“

„Nehodlám tu závěť použít, pokud nebude zbytí. Jen chci, aby Faith pochopila, že to myslím vážně.“ Margaret pevně stáhla rty. „Jsem si jistá, že začne spolupracovat, pokud jí bude hrozit ztráta tak velké sumy peněz. Chci vrátit řád do tohoto domu, Geralde. Udělej mi tu laskavost a najdi způsob jak zrušit ty smlouvy o pronájmu.“

„Páskuješ ale, že se syn obrátí proti tobě.“

„Pořád lepší, než kdyby vláčel bahnem poctivé jméno naší rodiny.“

24

Od dětství jsem si deník nevedla. Ale dětství se mi v myšlenkách stále vrací, a tak je snad vhodné zapsat si něco teď na místě, kde Hope tak brzy přišla o život.

Otec jí to tu upravil, vyzdobil květinami a sochou jako svatyni. Tohle místo jsem s Hope a její podivnou, zanedbanou kamarádkou nikdy nesdílela, ačkoliv jsem po tom tajně toužila.

Jsem dost obtížný člověk a někdy se mi to i líbí. Mám prostě v povaze protivit se světu a musím se s tím naučit žít.

Možná by všechno bylo jiné, kdyby ta noc nikdy nepřišla. Kdyby se Hope ráno probudila vedle v pokoji. Já bych si dál smutnila kvůli hádce u předchozí večeře. Hrášek dodnes nesnáším.

Trucovala jsem často. Asi proto, abych upoutala něčí pozornost. Čekala jsem, až si někdo dá práci mě z té nálady dostat.

Už tehdy jsem tušila, že jsem z nás tří až na posledním místě. Cade měl jako kluk a dědic majetku výhody, které jsem mu záviděla. Nějaký čas jsem se dokonce trápila, že nemám penis. Pak jsem samozřejmě zjistila, že si ho jako žena můžu půjčovat jinde, a dokonce si s ním užít neuvěřitelnou zábavu.

Ovšem v osmi letech mi byly záhady sexuálního života ještě utajeny. Cítila jsem pouze, že otec je na syna pyšný, ačkoli ho přísně vychovává, a že já nikdy nemohu být jeho syn.

Nemohla jsem být ani jeho andílek, jako malá Hope. Tu zbožňoval, ta si získala jeho srdce. Jako férový chlap měl rád i mě, avšak spíš jako bonus, přídavek ke svému miláčkovi.

Matka byla na Cadea také hrdá, ale z jiného důvodu. Porodila syna, jak se od ní čekalo, a rod Lavelleů tedy díky tomu nevymře. Jeho výchovu však ráda nechávala na otci. Co vlastně o chlapcích věděla, že? Jestli Cade její odtážitost pociťoval, nevím. Asi ano. I tak dokázal vyrůst v celistvého, obdivuhodného muže.

Nebo právě proto?

Hope matka považovala za svou odměnu. Dítě, které mohla tvarovat a nechat zářit, dovést až k vhodnému sňatku. Milovala ji pro její roztomilost a tiché kouzlo. Nikdy v ní neodhalila skrytého rebela. Kdyby Hope dospěla, jistě by dokázala žít podle svého a přitom matku přesvědčit, že je to i její vůle.

I s Tory se scházela za jejími zády. Dokázala by to i v jiných věcech.

Bože, jak mi chybí. Schází mi druhá polovina, ta světlejší, veselejší a dychtivější. Chybí mi zoufale.

Já jsem byla pro matku trestem. Říkala to tolikrát, že to musela být pravda. Měla jsem daleko do sladké Hope. Neustále jsem se vyptávala a hádala kvůli věcem, na kterých mi ani nezáleželo.

Všímejte si mě. Do háje s vámi všemi, všímejte si mě.

Jak smutné a ubohé.

Hope se sprátelila s Tory rok před tím osudným létem. Něco je k sobě silně a vzácně přitahovalo, že byly od první chvíle nerozlučitelné. Víc dvojčata, než já a moje sestra.

Jen proto se mi Victoria tolik ošklivila. Ohrnovala jsem nos nad jejíma špinavýma nohama, výslovností, ostražitýma očima i divnými rodiči. Ale jádrem všeho byl její vztah k Hope.

Snažila jsem se ji zesměšnit a najít skulinu v tom přátelství, abych je nahlodala, i když jsem si jich zdánlivě nevšímala. Ve skutečnosti jsem je sledovala jako ostrůž.

Toho dne si hrály na Beaux Reves, protože Hope do jejich domu nesměla. Ten zákaz samozřejmě obcházela, ale častěji pobývaly u nás nebo na blatech.

Matka o těch místech ani nevěděla, nedovolila by to. Otec nás tam pouštěl, ale s podmínkou být do setmění doma.

Před večerí hrála Hope školku na terase. Myslela jsem si, že ji vytrestám, když odmítnu hrát s ní. Ale jí to na náladě neubralo, a tak jsem se do večere zavřela v pokoji.

Při jídle jsem měla stále zlost, že se Hope tak snadno smířila s tím, že se na ni zlobím. Obrátila jsem vztek proti sobě a nakonec mě matka kvůli odmlouvání poslala od stolu.

Nesnášela jsem to. Nezáleželo mi na jídle. Ponižovalo mě to jako trest. Psycholog by nejspíš řekl, že mě taková výchova jen utvrzovala v přesvědčení, že mezi ně nepatřím. Že jsem outsider, který se na jedné straně v nezávislosti na rodině vyžívá a na druhé zoufale touží stát se její součástí.

Odešla jsem do svého pokoje, jako bych tam opravdu chtěla být. Trocha hrášku se jim zdála důležitější než já.

Lehla jsem si na postel, zírala do stropu a litovala se. Jednoho dne, říkala jsem si, si budu dělat, co budu chtít.

Stanu se krásnou, bohatou a slavnou, zatímco oni zůstanou trčet ve svých tradicích a zákazech na Beaux Reves.

Pomýšlela jsem i na útěk, třeba k tetičce Rosie, protože to by mou matku nejvíc zasáhlo. Tetu nepovažovala za nic jiného než za trapného člověka a černou ovci. Podobně jako mě.

Jenže já jsem nechtěla pryč. Toužila jsem po jejich lásce, a ta naléhavá, zoufalá potřeba se stala mým vězením.

O něco později jsem zaslechla z matčina pokoje hudbu. Nejspíš se věnovala psaní dopisů, pozvánek a jídelníčku. Otec byl jako obvykle zavřený ve své věži s papíry a sklenkou burbonu.

Lilah mi tajně donesla večeři bez hrášku. Neutěšovala mě, ale to gesto bylo konejšivé. A tak jsem jídlo poslušně snědla. Bůh žehnej naší Lilah, která zůstala dodnes stejně pevná a přívětivá.

Pak jsem tam ležela ve tmě a představovala si, jak matka češe Hope vlasy. Mně by je po koupeli také rozčesala, abych byla spravedlivá, ale asi bych nedokázala klidně sedět. Hope pak šla dát otci dobrou noc. A zatímco se navenek chovala tak vzorně, uvnitř plánovala svou malou rebelii.

Slyšela jsem, jak jde chodbou a zastavuje se před mými dveřmi. Proč jsem jen tehdy nevstala, neotevřela je a nepozvala ji dál. Slitovala by se nade mnou a možná mi i pověděla o svých plánech. Asi bych tentokrát šla s ní, už jenom matce pro zlost, a pak by nezůstala samotná.

Já jsem ale dál zarytě trucovala a nechala ji odejít.

Netušila jsem, že odešla z domu. Mohla jsem se náhodou podívat z okna a zahlédnout ji, ale nestalo se. Zírala jsem do tmy, dokud jsem neusnula.

A zatímco jsem spala, ona přišla o život.

Necítila jsem nic z toho, co prý dvojčata někdy cítí. Žádné přerušené spojení. Žádné předtuchy a zlé sny se nedostavily. Spala jsem dětsky hlubokým a bezstarostným spánkem, zatímco sestra, s kterou jsem sdílela lůno, o samotě zemřela.

To Tory poznala její strach a bolest, ona cítila její smrt. Nevěřila jsem tomu, nechtěla jsem. Hope byla moje sestra. Jak se ta holka opovažovala tvrdit, že je tak blízká něčemu, co bylo mé? Raději jsem jako ostatní připustila, že tam tu noc byla s ní a nakonec utekla a nechala ji té hrůze napospas.

Věřila jsem tomu i přesto, že jsem ji druhý den viděla. Dobelhala se k domu brzy ráno jako stařena, co s každým krokem sbírá odvalu. Otevíral jí Cade, ale já jsem tiše vyšla nad schody. Byla bledá jak smrt.

Řekla: „Hope je na blatech. Nemohla utéct a on jí ublížil. Musíte za ní.“

Myslím, že ji Cade pozval dál, ale ona odmítla. Stála tam, zatímco se běžel podívat do Hopeina pokoje. Pak už šlo všechno rychle. Cade volal otce. Přiběhla i matka. Mluvili všichni najednou. Matka trásla s Tory, křičela na ni, a ona jen stála jako hadrová panenka zvyklá na kopance.

Otec od ní matku odtáhl a poslal ji zavolat policii. Tory mu pověděla, jaký měly s Hope plán, ale že nemohla přijít, protože upadla a poranila se. Ale Hope tam dorazila a někdo ji sledoval. Mluvila dutým, tichým hlasem staré ženy. Nespouštěla oči z otcovy tváře a nakonec řekla, že ho za Hope zavede.

Později jsem se dověděla, že to tak skutečně bylo. Odvedla otce s Cadeem a policií na blata za Hope.

Život nás všech se od té chvíle změnil.

Faith položila notes a opřela se do lavičky. Skrze husté větve stromů k ní pronikalo tajemné světlo a vykouzlilo na tváři bílé sochy něžný úsměv.

Hope tu stála navěky mladá.

Jak to bylo otci podobné. Vždycky se snažil překrýt to zlé a ošklivé krásou. Možná šlo o přetvářku a možná jen o výraz jeho přání. Důkaz, že Hope žila a byla moje, napadlo ji.

Jestlipak sem někdy zavedl ženu, která ho odvedla od rodiny? Seděl tu někdy s ní a vzpomínal?

Proč jsem to nemohla být já místo ní? Proč ne já?

Faith se cítila zaskočená, když ucítila slzy. Netušila, že nějaké má. Plakala pro otce, pro Hope i pro sebe. Pro ztracené životy a sny.

Tory se zastavila na okraji květinového pole. Ten rozkvetlý park uprostřed blat ji docela šokoval. V hlavě se jí vracely vzpomínky na tmavé, divoké místo.

Pak uviděla Hope navzdýcky zachycenou v kameni a plačící Faith.

Sevřelo se jí srdce, ale vyšla ze stínu a posadila se k Faith na lavičku.

„Vůbec sem nechodím,“ hlesla Faith a vytáhla si kapesník. „Asi kvůli tomuhle. Ani nevím, jestli je to krásné, nebo hrozné místo. Nedokážu se rozhodnout.“

„To chce hodně odvahy přebudovat něco strašlivého na hezké.“

„Odvahy?“ Faith schovala kapesník a zapálila si. „Myslíš?“

„Ano. Já bych to nedokázala. Tvůj otec byl dobrý člověk. I na mě, dokonce i to ráno.“

„Po její smrti nás opustil.“

„Nevím, co na to říct. Nikdy jsme se nemusely vyrovnávat se smrtí svého dítěte, netušíme, jak bychom se zachovaly.“

„Já jsem ztratila sestru.“

„Já taky,“ odpověděla Tory tiše.

„Nelíbí se mi, že to říkáš. Ale ještě víc, že je to pravda.“

„Čekáš snad, že se na tebe kvůli tomu budu zlobit?“

„Nevím, co od tebe čekám.“ S povzdechem sáhla na zem a zvedla chladicí box. „Mám tady láhev plnou margarity. Dobré pití pro horký večer.“

Nalila nazelenalou tekutinu do dvou plastických pohárků a jeden nabídla Tory. „Řekla jsem, že půjdem na drink.“

„Já vím.“

„Takže na Hope,“ Faith ťukla do Toryina pohárku, „nabízí se to.“

„e to o dost ostřejší než limonáda, co jsme tady vždycky pily. Hope měla ráda limonádu.“

„Lilah jí vždycky připravila čerstvou.“

„Tu noc s sebou ale měla láhev teplé koly.“ Tory se zachvěla.

„Pořád to vidíš tak jasně?“

„Ano. Možná jsme sem neměly chodit. Asi jsem zbabělá, ale člověk musí přežít.“

„To bych neřekla. Lidi přikládají odvaze příliš velkou váhu. Já si radši žádné velké cíle nekladu, pak nejsem zklamaná. Vezmi si třeba ta moje manželství.“ Mávla rozšafně rukou. „Někdo by řekl, že jsem selhala. Já myslím, že jsem z nich vyvázla se zdravou kůží.“

„Bylas zamilovaná?“

„Ani jednou. Poprvé spíš jen okouzlená sexem. A tomu klukovi to šlo vážně dobře. Jinak to byl pěkný pitomec.“

„To sis ho nemusela rovnou brát.“

„Jenže takovým sňatkem jsem nejvíc vytrestala svoji matku.“ Rozesmála se. „To byl ale nápad. A podruhé jsem možná nevědomky dávala ťafku otci. Když mohl ničit rodinu on, já také. Můj druhý muž byl totiž ženatý, když jsme spolu začali chodit. Pak jsem ho omrzela, začal pít a podvádět mě. Mezitím se trochu proslavil na hudební scéně, takže jsem na rozvodu zaslouženě vydělala.“

Tory si vzpomněla, jak tu s Hope také tak sedávaly a vyprávěly si o životě. „A proč právě Wade?“

„Nevím.“ Faith si povzdechla a napila se z pohárku. „To je právě ta záhada i starost. A nedělám to nikomu na truc. On je prostě hezký a rozumíme si v posteli, ale proč právě městský veterinář? To jsem neměla v plánu. A on ještě všechno komplikuje tím, že se zamiloval. Zničím mu život.“ Nalila si další drink. „Jinak to nepůjde.“

„To je ale jeho problém.“

Faith se na Tory zaraženě podívala. „No, nečekala bych, že něco takového řekneš.“

„Je to dospělý muž a odpovídá za svá rozhodnutí. Možná tě zná ale líp, než si myslíš. Jenže já chlapům stejně nerozumím.“

„Na tom nic není.“ Dolila Tory pohárek. „Půlku času za ně myslí jejich penis a zbytek tráví uvažováním o svých hračkách.“

„To není moc laskavé od ženy, co má bratra a milence.“

„Proč? Já mám muže ráda. Možná až moc.“ Omluvně se usmála a Tory jí skoro záviděla.

„Vždycky jsem radši trávila čas v jejich společnosti. Ženy jsou nějak úskočnější a na jiné ženy se často dívají jako na sokyně. Muži vidí v jiných chlapech spíš soupeře, což je něco trochu jiného. Ale ty nejsi úskočná. I když mi dlouho trvalo, než jsem si to připustila.“

„A to je závěr tvého proslovu?“

„Znáš lepší?“ Faith pokrčila rameny a podala jí notes. „Nebo si přečti tohle.“

„Dobře.“

Faith vstala a s pitím a cigaretou v ruce začala přecházet kolem. Dnes už se napřemýšlela víc než jindy za celé měsíce. Sice nic nevyřešila, ale cítila se silnější.

Nebylo by to divné, kdyby ji právě Toryin návrat naučil smířit se s vlastním životem? Ohlédla se. Tory se zdála tak klidná a silná při emocích, které s ní často cloumaly. Je obdivuhodné, že se z ní za tím štítem nestala jedovatá, zahořklá ženština.

Možná strašidelná, pomyslela si Faith s úsměvem, ale ne jedovatá.

Taková byla jen její matka a Tory snad zabránila, aby se něco podobného nestalo i z ní, z Faith. Deformovaný, zrcadlový obraz matky.

Zašlápla oharek cigarety do jehličí.

„Asi bych se měla stát spisovatelkou,“ prohodila, „jsi z toho celá u vytržení.“

Tory se nechala vyrušit z proudu zábavných i smutných myšlenek, které právě četla. Najednou ale pocítila tu starou známou tíhu na prsou a srdce se jí prudce rozbušilo.

To je tím místem a vzpomínkami, napadlo ji. Nesmí se tomu poddávat.

Ale to už ji sevřel hrozivý chlad a okraje jejího zorného pole zčernaly.

Notes jí vypadl z ruky a vítr rozčechral jeho stránky. Něco ji stahovalo dolů.

„Někdo se dívá.“

„Hmmm? Tory, vždyť jsi vypila sotva dvě skleničky. To by byla dost levná opice.“

„Někdo nás sleduje.“ Popadla Faith za ruku a pevně ji stiskla. „Utíkej. Musíš utéct.“

„Krucí,“ Faith ji poplácala po tváři, „vrat' se zpátky. No tak, seber se.“

„On se dívá. Tam, ze stínu. Čeká na tebe. Uteč.“

„Vždyť jsme tu sami.“ Ale i ji zamrazilo v zádech. „Já jsem Faith, ne Hope.“

„Faith.“ Tory se snažila vidět jasněji. Oddělit realitu od vzpomínek. „Je támhle pod stromy. Cítím ho. Utíkej.“

Měla dojem, že také něco zaslechla. Slabé zašustění na konci mýtiny. Panika jí stáhla hrdlo.

„Vždyť jsme dvě, sakra.“ Vzpamatovala se a sáhla po kabelce. „Už nám není osm. Nejsme bezmocné děti.“

Vytáhla malý revolver a zvedla Tory na nohy. „Bože můj.“

„Prober se,“ nařídila jí Faith, „dostaneme ho.“

„Zbláznila ses?“

„Řekl si o to sám. Tak vylez, ty jeden parchantě impotentní!“

Zaslechla křupnutí větve a šustění listů a vyrazila kupředu. „Utíká!“

„Faith! Stůj!“ Ale ta už mizela mezi stromy. Tory nezbývalo než vyběhnout za ní.

Pěšina se začala ztrácet v hustém podrostu, vyplašení ptáci jim vzlétali nad hlavu.

„Myslím, že utíkal k řece. Asi ho nechytíme, ale aspoň tomu parchantovi naženeme strach.“ Zvedla pistoli k nebi a stiskla kohoutek.

Rány zesílené ozvěnou zavibrovaly Tory v hlavě. Faith zaslechla šplouchnutí a bláznivě se rozesmála. „Aligátoři budou mít večeri. Jdeme.“

Tory cítila pach řeky. Půda se jim začala bořit pod nohama. Faith se před ní klouzala jak na bruslích. „Pozor, ještě se zastřelíš.“

„Snad umím zacházet s malou pistolkou.“ Ale dech se jí krátil během i strachem. „Znáš to tady líp, Tory. Veď mě.“

„Tak zatáhni pojistku. Nechci skončit s dírou v zádech.“ Shrnula si vlasy z tváře. „Tudy je to kratší. Pozor na hady.“

„Proboha, já věděla, proč tohle místo nesnáším.“ Faith se najednou začala rozhlížet po všem, co leze. Ale hrdost ji přiměla běžet za Tory.

„Co se vám tady s Hope tak líbilo?“

„Je to tu krásné. A divoké.“ Zaslechla dupání a zvedla ruku. „Někdo sem běží. Od řeky.“

„Že by se vracel?“ Faith se rozkročila a zamířila dopředu. Jsem na něj připravená. Tak se ukaž, hajzle. Mám zbraň a hodlám ji použít.“

Uslyšely zuchnutí, jako by někdo spadl. „Proboha živého, nestřílejte!“

„Vylez a ukaž se. Hned!“

„Ještě mě trefíte. Propána, slečno Faith, jste to vy? Tady Piney. Piney Cobb.“

Vylezl z křoví a rozechvělé ruce držel nad hlavou.

„Co tady sakra hledáte, špehujete nás?“

„Ne ne. Přisahám. Nevěděl jsem, že tu jste. Slyšel jsem ty rány. Vyděsila jste mě k smrti. Chytil jsem žáby. Šéf mi to dovolil, jen se ho zeptejte.“

„A kdepak je máte?“

„Támhle v pytli. Upustil jsem ho, jak jsem se lekl. Připravila jste mě o deset let života, slečno.“

Tory z něho necítila nic než strach a paniku. A taky whisky a pot. „Ukažte ten pytel.“

„Dobrá. Támhle ho mám.“ Olízl si rty a ukázal za sebe.

„Tak jdem. Ale žádné prudké pohyby, Piney. Jsem dost nervózní a mohla bych omylem zmáčknout spoušť.“

Stále na něho mířila, zatímco Tory postoupila o pár kroků kupředu.

„Vidíte? Chytil jsem žáby, asi hodinku.“

Tory si dřepla. Z pytle na ni vykukovalo asi půl tuctu nešťastných stvoření. „Trochu chabý úlovek za hodinu, ne?“

„Taky jsem ten pytel dvakrát upustil. Utekly mi,“ dodal a začervenal se. „Málem jsem si nadělal do kalhot, když jste začala střílet. Slyšel jsem, jak tam vzadu někdo utíká. Ani jsem se nestačil divit, když to spustilo. Radši jsem se klidil pryč. Napadlo mě, že si tu někdo střílí do terče, jako kdysi Cade s kamarády. Nechtěl jsem chytit zbloudilou kulku. Chodím sem na žáby často. Jen se bratra zeptejte.“

„Co myslíš?“ zeptala se Faith Tory.

„Nevím. Žáby má...“

Už nebyl mladý, ale svaly měl zocelené prací na poli. A na blatech se vyznal. Nic se nedalo dokázat. „Je mi líto, že jsme vás vyděsily, ale někdo se za námi plížil na mýtinu.“

„Já teda ne.“ Zadíval se na pistoli a zase zpátky. „Slyšel jsem někoho utíkat, ale o pěkněj kus dál.“

Přikývla a poodstoupila. Piney si odkašlal a sehnul se pro pytel. „Takže asi půjdu.“

„Jo, jen běžte,“ řekla Faith, „a příště radši dejte předem vědět Cadeovi, kdy se sem zase vypravíte.“

„To si pište. To udělám.“ Rozladěně couval a sledoval pistoli, dokud nebyl bezpečně daleko.

25

Už téměř pětatřicet let chodívali J. R. a Carl D. v neděli na ryby. Když J. R. otec zemřel a Iris začala pracovat, najala si na hlídání dětí právě Carlovu matku. Funny Russová vařila jako bůh a měla železnou vůli, takže se ji J. R. rychle naučil oslovovat ‚madam‘. Zatímco Ku Klux Klan v padesátých letech řádl se svými hořícími kříži a barevní nesměli do bufetu na Market Street, jeden bílý a jeden černý kluk se tiše spřátelili.

Od té doby, neděli co neděli, sedávali na břehu řeky s udicí. A třebaže jim vlasy prořídly a pasy se zaoblily, jejich společná odpoledne měla stále stejný rytmus. Pár plechovek piva a nějaký ten koláč, tichý říční proud, a když měli štěstí i nějaká ta ryba na udici.

Jako by si tím solidní občané a živitelé rodin dokazovali, že jsou v něčem stejný jako před lety.

Občas se pouštěli do sporů o politiku. J. R. byl přesvědčený republikán a Carl D. stejně zarytý demokrat. Jindy je zajímal sport, ale nejčastěji se

dělili o rodinné a pracovní problémy, protože se mohli spolehnout, že co bylo vyřčeno tam, uslyší jen řeka.

Carl D. ale tentokrát začal opatrně.

„Ida-Mae bude mít zase brzo narozeniny,“ nadhodil a otevřel si druhé pivo. „S tou elektrickou pánví jsem loni zrovna neuspěl.“

„Říkal jsem ti to.“ J. R. si nabral ze sáčku, který ležel mezi nimi, hrst bramborových lupínků.

„No jo, ženská stejně vždycky touží po něčem neužitečném. Dlouho jsem si lámal hlavu, až mě napadlo, že by mi Tory mohla vybrat něco v tom svém fajnovém krámku.“

„Tím nemůžeš nic pokazit. Naše Tory má dobrý vkus.“

„Na tom obchodě udělala spoustu práce. Má to tam hezké.“

„Ona je dříc. Myslí jí to a drží se při zemi. Je to až divné, co zvládne, když pomyslíš, z čeho vyšla.“

To byla přesně ta narážka, na kterou Carl D. čekal. V klidu si ale rozbil žvýkačku. „Asi měla těžké dětství. Vzpomínám si, že vůbec nemluvila, jen se tak dívala kolem. Tvůj švagr měl asi moc těžkou ruku.“

„Jo,“ J. R. stiskl rty, „jsem rád, že to vím aspoň teď.“

„Hledáme ho, J.R., kvůli té záležitosti v Hartsvillu.“

„Docela rád ho uvidím za mřížemi. Sari si s ním život stejně dávno zkazila. Aspoň Tory bude moct klidně spát.“

„Jsem rád, že to říkáš, protože to může být i trochu horší. Možná že to poznamená i tvou rodinu.“

„O čem to mluvíš?“

„O tom, co se stalo Sherry Bellowové.“

„To je hrozná věc. Hrozná,“ opakoval a vážně kýval hlavou. „Myslel jsem, že se tohle může stát jen ve velkém městě.“ Najednou ztuhl a otočil se ke Carlovi. „Snad nechceš říct, že s tím má Hannibal něco společného?“

„Neměl bych o tom s tebou mluvit. Celou noc jsem o tom přemýšlel, ale nedokážu si to prostě nechat pro sebe. J. R., pravda je, že tvůj švagr je zatím jediný podezřelý.“

J. R. vyskočil a zastavil se těsně u vody. Chvilí zíral do vln. „To nedává smysl, Carle. Hannibal je mizera a tupec, nic lepšího o něm říct nedokážu. Ale vrah... Proboha, že by to děvče zabil? Ne, tomu nevěřím.“

„Dopouštěl se násilí na ženách.“

„Vím. Ale mezi hrubým zacházením a vraždou je přece jen velký rozdíl.“

„Ten rozdíl se zmenšuje, když je k tomu důvod.“

„A jaký?“ J. R. se vrátil a dřep l si před kamaráda. „Vždyť ji ani neznal.“

„Potkal ji v krámku tvé neteře. A jak to tak vypadá, Tory a ona byly jediné, kdo o něm věděly. Ale je toho víc,“ pokračoval Carl D., když J. R. vrtěl hlavou. „Je mi líto, že ti to ubližuje, ale tím se nesmím nechat ovlivnit.“

„Ani bych to po tobě nechtěl. Jen myslím, že se díváš nesprávným směrem.“

„To Tory mě na ten nápad přivedla.“

„Tory?“

„Vzal jsem ji s sebou na místo činu.“

„Cože?“ zděsil se J. R. „Proboha, jak jsi jí to mohl udělat?“

„Té Sherry se stalo něco ještě o moc horšího a já mám povinnost případ vyřešit. A využiju všechny možnosti.“

„Tory s tím nemá co dělat.“

„To se pleteš. Svým způsobem je s tím spojená. Ale nech mě chvíli mluvit, než se do mě pustíš. Bylo to těžké, ale dokázala se vžít do toho, co se tam stalo. Nikdy jsem nic takového neviděl a nikdy na to nezapomenu.“

„Nemáš právo ji takhle zneužívat.“

„Ty jsi to mrtvé děvče neviděl. Ani ti to nepřeju, ale pak bys mluvil jinak. Já už jsem ale něco podobného zažil. A kdybychom tenkrát Tory poslouchali, nemuselo se to stát.“

„Tady přece nikdy nikdo ženskou nezavraždil.“

„Ne, tehdy to bylo dítě.“ Všiml si, jak J. R. zbledl. „A Tory u toho byla taky. Přesně jako teď. A když mi tvrdí, že Sherry a malou Hope zabil stejný člověk, já jí věřím.“

J. R. vyschlo v ústech. „Hope Lavelleovou přece zabil nějaký vandrák.“

„Tak to stojí ve zprávě, to si myslel náčelník Tate. Ale já už tomu nevěřím. Tuhle vraždu na žádného tuláka svalovat nehodlám. A byly ještě další. Tory o nich ví. A FBI taky. Jsou na cestě sem a budou chtít mluvit s ní, s její matkou i s tebou. Hledají Hannibala.“

„Hannibal Bodeen.“ J. R. vzal hlavu do dlaní. „To Sarabeth zabije. Zabije ji to.“ Spustil ruce dolů. „On se tam ale vrátí. Proboha, Carle, on se k Sari vrátí, co když...“

„Mluvil jsem s místním šerifem. Nechal dům hlídat.“

„Musím tam zajet. Přemluvit ji, aby se mnou odjela.“

„Asi bych udělal to samé. Pojedu s tebou a dojednám ti to s hlídkou.“

„Zvládnou to sám.“

Carl D. začal balit. Doufal, že tenhle případ jejich celoživotní přátelství nenaruší. „Já vím, ale stejně pojedu. Chci si promluvit s tvou sestrou dřív než federálové.“

„To jedeš jako polda, nebo jako kamarád?“

„Obojí. Tvůj kamarád jsem ale o něco dýl.“ Zadíval se J. R. do očí. „Chci zůstat obojí. Jestli ti to nevadí, vezmem si moje auto. Budeme tam rychlej.“

J. R. se po vnitřním boji pokusil o úsměv. „Zvládli bychom to ještě rychleji, kdybys dal na střechu maják, pustil sirénu a nebál se na to šlápnout.“

Carl D. pocítil úlevu, jak mu spadl kámen ze srdce. „Tak to na chvíli zkusíme.“

Cade se snažil ovládnout své rozčilení z předešlého večera, kdy Tory s jeho sestrou tolik riskovaly. Kázání a přesvědčování by ale stejně nikam nevedlo. A on se chtěl dobrat k cíli tou nejlepší cestou. Jenom to nesměl uspěchat.

Nechal Tory nedělní ráno v klidu prospat. Pak je oba uvolnil poklidným milováním. Nakonec připravil pozdní snídani a snažil se jen tak konverzovat.

Když se pak rozhodla vyplít květinové záhonky, tiše ji pozoroval. Na tu práci se oblékla stejně jako jeho matka. Nezapomněla ani na široký slamák. Se stejnou zarputilostí likvidovala plevel, a třebaže se při každém zvuku nervózně ohlížela do lesa, emoce a obavy si nechávala pro sebe.

Ani Tory, ani Margaret by ale takové srovnání nepřipustily.

„Nejela bys se mnou na projížďku?“

„Kam?“

Zvedl ji ze záhonku. „Chtěl bych ti něco ukázat. Pojď.“

Nejdřív se jí v duchu ulevilo, že bude moci konečně o samotě přemýšlet. „Mám práci. Ale klidně si jed’.“

„Je neděle.“

„A zítra pondělí. Musím papírovat, protože přijdou nové zásilky, včetně jedné z tvé továrny.“

„To počká do zítřka,“ řekl přesvědčivě a stáhl jí pracovní rukavice.

„Cadee, neblázni, nemám ani kabelku.“

„Tu nebudeš potřebovat,“ namítl a táhl ji k autu.

„To může říct jen chlap,“ ucedila mezi zuby, když ji posadil do vozu. „Tak mě nech aspoň učesat.“

Sundal jí z hlavy klobouk a hodil ho na zadní sedadlo. „Když tě rozcuchá vítr, budeš moc sexy.“

Vzal si brýle a zařadil zpátečku. „Jo, a to taky může říct jen chlap, ale když se vztekáš, moc ti to sluší.“

„Tak to musím být právě teď úchvatná.“

„To jsi, miláčku. Ale mně se stejně líbíš vždycky. Jak dlouho se vlastně známe?“

Tory si pročesávala vlasy prsty. „Dohromady? Asi dvacet let. Proč?“

„Ne. Známe se dva a půl měsíce. Předtím jsme o sobě jen věděli, možná jeden o druhém občas přemýšleli, ale známe se jen ty dva měsíce. A víš, co jsem se o tobě za tu dobu dověděl?“

Nedokázala přesně odhadnout jeho náladu. Mluvil lehkým tónem, byl uvolněný, ale pod tím... „Co?“

„Tak například, že Victoria je velmi opatrná žena. Neříká hop, dokud neskočí. Nikomu extra nedůvěřuje, ani sobě ne.“

„Protože když řekneš hop dřív, nemusíš na zem dopadnout v celku.“

„A to je další věc. Logika. Victoria je opatrná, logicky uvažující žena. Někomu to může připadat obyčejné, ale když se k tomu přidá ještě cílevědomost, intelligence, vtip a laskavost? A to všechno je navíc tak nádherně zabalené.“

Zabočil na polní cestu.

„No, tomu říkám analýza.“

„Sotva jsem se dotkl povrchu. Jsi totiž úžasná a složitá ženská. Někdy obtížná, protože nic nechceš. S tím se mužské ego těžko vyrovnává.“

Mlčela, ale pevněji semkla ruce, protože v jeho hlase zaslechla hněv.

„Tady vystoupíme.“

Zastavil. Po obou stranách cesty se rozbíhaly lány zrající bavlny. Tory vystoupila z vozu a zmateně ho následovala mezi řádky mladých rostlin.

„Málo pršelo,“ řekl Cade, „přesto nemusíme tolik zavlažovat, protože půda bez chemikálií dokáže snáz udržet vodu. Už za pár měsíců se květy otevrou.“

Dřepl si, sundal brýle a zahákl je za kapsu. Pak uchopil jeden květ do rukou. „Můj otec by použil přípravek na zpomalení růstu a defoliant, aby opadaly listy. Tak se to dělávalo. Když člověk něco mění, ostatním se to nelíbí. Musíš je přesvědčit. Musíš chtít.“ Postavil se a zadíval se na ni. „Jak dlouho musím přesvědčovat tebe, Tory?“

„Nerozumím.“

„Mám dojem, že s tebou taky všichni zacházeli jedním způsobem. Nic jiného jsi neznala. Tak to prostě bylo. Říkal jsem, že já to budu dělat jinak.“

„Ty se na mě zlobíš.“

„Ano, zlobím. Ale teď chci vědět, co bys ode mě chtěla. Řekni, co by sis přála.“

„Já nechci nic, Cadee.“

„Krucí, ale to je špatná odpověď.“ Poodešel a ona vyběhla za ním.

„Proč? Proč bych měla něco chtít, když jsem takhle šťastná? Šťastnější, než jsem kdy byla.“

Zastavil se a otočil. „Tak. Ty tvrdíš, že jsi se mnou šťastná. Ale víš, v čem je problém? Já od tebe něco chci, ale nemůže to mezi námi fungovat, pokud to bude jednostranné. Ani jeden z nás by tak nebyl dlouho šťastný.“

Pocítila náhlou bolest u srdce. „Ty to chceš skončit. Já ale...“ Hlas se jí zlomil a oči zamlžily. „Nemůžeš přece...“ Nenacházela slova, a tak ztichla. „Omlouvám se.“

„To bys měla, že tě něco takového napadlo.“ Přimhouřil oči. „Říkal jsem přece, že tě miluju. Myslíš, že bych tak rychle přestal, protože je s tebou práce? Přivezl jsem tě sem, abys viděla, že vždycky dokončím, co začnu. Že se starám ze všech sil o to, co mi patří. A ty mi patříš.“ Vzal ji za paže a zvedl ji na špičky. „Už bys to konečně mohla pochopit. Záleží mi na tobě, Tory, ale taky čekám něco na oplátku. Zkus mi to dát.“

„Bojím se toho, co k tobě cítím. Copak to nechápeš, Cadee?“

„Možná, kdybych věděl, co to je.“

„Je toho moc.“ Zavřela oči. „Tolik, že si už neumím představit svůj život bez tebe. Nechci tě tak potřebovat.“

„A ostatní s tím mohou žít. Já tě taky potřebuju.“ Zatřásl s ní, aby otevřela oči. „Miluju tě a měl jsem z toho taky těžkou hlavu.“ Vtiskl jí polibek na čelo. „Ale nezměním to, ani kdybych chtěl.“

„O těchhle věcech musím uvažovat klidně.“ Položila mu hlavu na prsa a mírně se usmála, když zase odhodil brýle stranou.

„Proč myslíš, že by se o lásce mělo uvažovat klidně? Já se vůbec klidný necítím.“ Pohládl ji. „Miluješ mě, Tory?“

Nabrala dech. „Ano, řekla bych.“

„Tak ano.“ Zatahal ji za vlasy, až zvedla tvář. „Zůstaneme u ano,“ zašeptal a políbil ji na rty. „Zkus to říct ještě párkrát, abychom si na to zvykli. Miluješ mě?“

„Ano.“ Vzdychla si a objala ho kolem krku.

„To už je lepší. Miluješ mě, Tory?“

Tentokrát se zasmála. „Ano.“

„Skoro dokonalé.“ Líbal ji. „Vezmeš si mě, Tory?“

„Ano.“ Vtom otevřela oči a uskočila. „Cože?“

„Beru první odpověď.“ Zvedl ji do náruče a zaměstnával ji polibky, dokud nezačala lapat po dechu.

„Ne, postav mě, nech mě přemýšlet.“

„Promiň, ale řeklas hop, dřív než jsi přeskočila. Musíš se s tím nějak vyrovnat.“

„To byl ale podvod.“

„Manévr,“ opravil ji a nesl zpět k autu. „A moc povedený, jestli můžu hodnotit.“

„Cadee, o svatbě se přece nežertuje. Nato jsem ještě ani nepomyslela.“

„Tak to bys rychle měla. Pokud chceš velkou svatbu, můžeme počkat do podzimu, až bude po sklizni. Ale jestli dáváš přednost menší jako já, příští víkend by se mi hodil.“

„Přestaň. Hned toho nech. Já jsem se svatbou nesouhlasila.“

„Ale ano.“ Postavil ji vedle sebe. „Můžeš se vykrucovat, jak chceš, ale pravda je, že tě miluju a ty mě taky, takže svatba je nevyhnutelný závěr. Jsme už takoví. Chci s tebou žít a založit rodinu.“

„Rodinu...“ Zamrazilo ji v zádech. „Copak nechápeš, že právě proto... Proboha, Cadee.“

Uchopil její tvář do dlaní. „Naši rodinu, Tory. Tahle bude jen naše.“

„Ty víš, že to není tak jednoduché.“

„Jednoduché ne, ale správné.“

„Ještě na to není vhodná chvíle. Teď se toho kolem nás tolik děje.“

„Právě proto je ta nejlepší chvíle.“

„Promluvíme si o tom rozumně,“ pokračovala, „až se mi přestane točit hlava.“

„Fajn, můžeme mluvit donekonečna.“ Jeli zpátky po silnici, ale Cadee najednou na známém rozcestí odbočil. Tory okamžitě nadskočila.

„Kam to jedeš?“

„Na Beaux Reves. Něco tam musím vyřídit.“

„Tam já nejedu. To nemůžu.“

„Ale můžeš.“ Chytil ji za ruku. „Je to jenom dům, Tory, a je můj.“

Dlaně se jí orosily. „Nejsem připravená, a je to dům tvé matky. Nebude s tím souhlasit.“

„Je to můj domov,“ konstatoval Cadee chladně, „a bude i tvůj. Má matka se s tím musí smířit.“

A ty, miláčku, taky, doplnil v duchu.

Je to nádherný dům, pomyslela si Tory. Ne tak zdobně elegantní jako některé vily v Charlestonu, ale mohutný a jedinečný. V dětství v něm viděla kouzelný zámek, kde se vám splnil každý sen.

Sama do něj vstoupila jen zřídka a vždycky tam mluvila šepem jako v katedrále. Obvykle se ale příliš bála Margaretiných pohrdavých, nesouhlasných pohledů.

Ale stejně ten dům znala do detailů prostřednictvím Hope. Viděla a cítila ho skrze ni. Věděla, jak voní tatínkova pracovna, jak jsou zařízené místnosti, jak studí vydlážděná hala.

Ne, teď ho musí vidět svýma očima, očima dospělé ženy.

„Nezměnil se,“ zašeptala.

„Hmmm?“

„Ať se kolem nebo uvnitř děje cokoli, tenhle dům stojí dál. Je to skoro zázračné.“

Pocítil radost, že tak hezky mluví o jeho domově. „Moji předkové byli hrdí lidé se smyslem pro humor. Myslím, že je to na domě vidět.“ Zastavil na konci cesty a vypnul motor. „Jdeme dovnitř, Victorie.“

Její úsměv se okamžitě vytratil. „Říkáš si o malér.“

Vystoupil a šel jí otevřít dveře. „Jen chci svoji budoucí ženu pozvat do svého domu.“ Vzal ji za ruku a vytáhl ven. Uvědomila si znovu, jak je tvrdohlavý. „S maléry si nějak poradíme.“

„Opravdu ti na tom tak záleží?“

„Ano.“

Vyšli tedy po schodech na verandu. Tory si představila dvě malé opálené dívky, jak tam sedí s hlavami u sebe nad mapou své příští výpravy a sdělují si šepem tajemství, která stejně nikdo jiný neposlouchá.

„Dobrodružství,“ zašeptala, „to bylo naše heslo. Plánovaly jsme si tolik dobrodružství.“

„Teď je prožijeme spolu.“ Zvedl a políbil jí ruku. „To by se jí líbilo, ne?“

„Ano, myslím, že ano. I když o kluky moc nestála.“ Tory se zmohla na chabý úsměv, když Cade otevřel dveře. „Ty jsi tak nemožný.“ Srdce jí poskočilo, protože se před ní jak jáma lvová otevřela dlážděná hala.

„Důvěřuj mi,“ řekl a táhl ji dovnitř.

Uvnitř byl chládek. Vzpomněla si, jak úžasné jí to vždycky připadalo ve srovnání s dusným vedrem v jejich domku.

Přesně tady s Cadeem to ráno stála. „Byl jsi vysoký na svůj věk,“ prohodila. „Vysoký a hezký, jako princ ze zámku. Pořád mi tak připadáš. Jen málo se tu změnilo.“

„Tradice. To je na Beaux Reves něco jako náboženství. Občas pohodlná, občas svazující. Pojď do salónu, přinesu ti něco k pití.“

Tam přece nikdy nesměla, napadlo ji, ale mlčela. Mohla jen zadním vchodem do kuchyně, kde jí Lilah nalila limonádu a nabídla koláčky. A když pomohla se zametáním, dostala někdy i čtvrták.

Na překrásném stole v salónu spatřila pugét raných lilií a vedle dva svícny s dlouhými bílými svícemi, které dosud nikdo nezapálil. Zůstaly nedotčené a dokonalé.

Jako na fotografii, napadlo ji. Jako by tam tak stály beze změny celá desetiletí.

A ona teď vstupovala do obrazu.

Vtom se nad schodištěm objevila Margaret.

„Kincadee.“ Měla palčivě ostrý hlas. Ruce na zábradlí by se chvěly, kdyby jim to dovolila. S hlavou vztyčenou sešla o několik stupňů níž. „Chtěla bych s tebou mluvit.“

„Jistě.“ Ten tón a postoj dobře rozeznal a o zdvořilý úsměv se ani nesnažil. „Jen zavedu Tory do salónu. Můžeš se k nám připojit.“

„Ráda bych s tebou mluvila o samotě. Pojď, prosím, nahoru.“ Otočila se s jistotou, že ji bude následovat.

„Tak to bohužel musí počkat,“ odpověděl. „Mám hosta.“

S trhnutím se zastavila a otočila.

„Cadee, nedělej to.“ Tory bojovala s úzkostí, když ji vedl do salónu. „Nemá to smysl.“

„Má. Co si dáš? Čaj, nebo trochu vody?“

„Nechci nic. A nepoužívej mě jako zbraň. Není to fér.“

„Miláčku,“ políbil ji na čelo, „neboj se.“

„Jak se opovažuješ?!“ Margaret stála na prahu bledá ve tváři. „Jak se opovažuješ stavět se mi takhle na odpor? A s touhle ženou! Dala jsem ti jasně najevo, že ji v tomhle domě nestrpím!“

„Tak to jsem nejspíš nedal já jasně najevo svůj názor.“ Položil ruku Tory na rameno. „Tory je se mnou a je tady vítaná. A čekám, že se k mým hostům budou obyvatelé tohoto domu chovat s úctou.“

„Když trváš na tom, že tenhle rozhovor povedeme v její přítomnosti, nevím, proč bych měla předstírat nějakou úctu.“

Kostky jsou vrženy, pomyslela si Tory.

„Jsi dospělý a spíš si, s kým chceš. Nemůžu ti zabránit, aby ses s ní stýkal a špinil jméno naší rodiny. Ale svou děvku do mého domu vodit nebudeš!“

„Opatrně, matko,“ Cadeův hlas nebezpečně zesládl, „mluvíš o ženě, kterou si hodlám vzít.“

Margaret zavrávala, jako by ji uhodil. Pak začala rudnout ve tváři. „Přišel jsi o rozum?“

Co v téhle hře říkám já? napadlo Tory. Nějak jsem vypadla z role.

„Nežádám tě o souhlas. Je mi líto, že tě to rozčílilo, ale budeš se s tím muset smířit.“

„Cadee,“ promluvila Tory ochraptěle, „myslím, že by si tvá matka chtěla promluvit v soukromí.“

„Nesnažte se mluvit za mě,“ utrhla se na ni Margaret a obrátila se zpět ke Cadeovi. „Čekala jsem příliš dlouho. Jestli chceš takhle pokračovat, riskuješ Beaux Reves. Použiju svůj vliv a přesvědčím radu, aby tě odvolala z předsednické funkce v Cotton Lavelle.“

„Zkus to,“ odpověděl výhružně, „stejně neuspěješ. Budu se bránit a s výhodou. A i kdyby se ti podařilo podrýt moji pozici v továrně, o čemž pochybuju, na farmu stejně nemáš vliv.“

„Tohle je tvoje vděčnost? Ale za to může ona.“ Margaret vyrazila kupředu a Cade se postavil před Tory.

„Rozhodl jsem se sám. Jednej se mnou.“

„Ale, co to tu máme za párty?“ Do salónu vešla elegantní Faith s Včelkou v patách. Oči jí zaujatě těkaly a zlomyslně se usmívala. „Ahoj, Tory, tobě to ale sluší. Nedáš si trochu vína?“

„Dobrý nápad, Faith. Nalij Tory trochu vína, prosím. A ty jednej se mnou,“ obrátil se k Margaret.

„Špiníš rodinu a památku své sestry.“

„To ne já, ale ty. Je nechutné obviňovat jedno dítě ze smrti druhého. A jednat s nevinou ženou tak pohrdavě jen kvůli svému žalu a pocitu viny. Je mi líto, žeš skrze ně nikdy nedokázala vidět děti, co ti zbyly, a život mimo svoji skleněnou zeď.“

„Jak to se mnou mluvíš?“

„Zkoušel jsem to mnohokrát jinak. Pokud se chceš dál chovat stejně jako posledních osmnáct let, je to tvoje volba. Ale já a Faith máme vlastní život a já jsem se ho rozhodl žít s Tory.“

„No, tak to gratuluju.“ Faith pozvedla skleničku s vínem, které právě nalila, a sama ji vypila. „Ale mělo by se otevřít spíš šampaňské. Tory, dovol, abych tě jako první přivítala do naší šťastné rodinky.“

„Bud' zticha,“ zasyčela Margaret a v odpověď se dočkala jen trhnutí ramen. „Já dobře vím, proč to děláš,“ řekla pak Cadeovi. „Na truc. Abyš

mě potrestal za nějaké vymyšlené hříchy. Ale já jsem tvoje matka a od narození jsem se ti snažila dát jen to nejlepší.“

„To vím.“

„Hrozná představa, co?“ zašeptala Faith, ale Cade na ni jen pohlédl a zavrtěl hlavou.

„Nemám tě za co trestat, mami, a nedělám ti nic na truc. Chci to tak pro sebe. V mém životě se stal zázrak, protože se do něj vrátila Tory.“

Znovu našel její ruku, teď ledovou, a pomohl jí na nohy. „A zjistil jsem, že taky dokážu někoho milovat a bok po boku s ní budovat lepší život. Ona tomu ještě nevěří, ale já už to vím jistě. Nedám si to vzít.“

„Už zítra bude mít soudce Purcell přepsanou moji poslední vůli. Oba vás vyloučím z nároku na dědictví.“ Zuřivě pohlédla na Faith. „Nedostaneš ani cent, rozumíš, pokud se nepostavíš na mou stranu. Na téhle ženě ti přece nezáleží. Přijdeš i o podíl z prodeje domu na blatech a obchodu na Market Street.“

Faith se zamyslela. „Hmmm. A jak velký by ten podíl byl?“

„Okolo sta tisíc,“ odpověděl Cade. „Nevím, jaký by přesně byl ten můj, ale možná by se blížil sedmi cifrám.“

„Jů.“ Faith našpulila rty. „A to všechno by bylo moje, kdybych Cadea takřikajíc předhodila vlkům a udělala to, co řekneš ty?“ Počkala si. „Marně vzpomínám, jestli jsem tě vůbec někdy poslechla, mami.“

„Radím ti, aby ses chovala rozumně.“

„Další problém. Chovala jsem se vůbec někdy rozumně? Chceš taky víno, Cadee, nebo raději pivo?“

„Podruhé takovou nabídku neučiním,“ řekla Margaret chladně. „Jestli v téhle frašce chcete pokračovat, opustím tento dům a už si nebudeme mít co říct.“

„To je mi líto.“ Cadeův hlas zůstal klidný. „A doufám, že časem změníš názor.“

„Ty jí dáš přednost před svou rodinou? Před vlastní krví?“

„Bez váhání. A lituju, že tys nic takového k nikomu necítila, protože by ses nemohla takhle ptát.“

„Ona tě zničí.“ Margaret se s nenávistí zadívala na Tory. „Myslíte, že jste vyhrála, co? Ale to je omyl. Nakonec vás uvidí v pravém světle a nezbyde vám nic.“

Tory věděla, co musí říct. „On ale vidí, jaká jsem, paní Lavelleová, a to pro mě moc znamená. Prosím, nenut'te ho, aby se mezi námi rozhodoval. Abychom s tím všichni museli žít.“

„O jedno dítě už jsem kvůli vám přišla a teď chcete druhé. Začínám se okamžitě chystat k odjezdu,“ řekla pak Cadeovi, „měj aspoň tolik slušnosti a nevod’ mi ji do té doby na oči.“

„Tak, tak,“ Faith si nalila další sklenici, jakmile matka odešla z pokoje. „Nádhera, že?“

„Faith.“

„Nedívej se na mě tak,“ mávla rukou na Cadea. „Jestli vám dvěma to nepřišlo zábavné, tak mně ano. Bůhví, že si to zasloužila. Tady máš,“ vložila Tory sklenici do ruky. „Zdá se, že to potřebuješ.“

„Běž za ní, Cadee, takhle to nemůžeš nechat.“

„Jestli půjde, přijde o můj obdiv a uznání, které si teď vysloužil.“ Stoupla si na špičky a políbila bratra na tvář. „Zdá se, že nás nedokázala zničit oba.“

Vzal ji za ruku. „Díky.“

„Ale zlato, potěšení na mé straně.“ Spadla do křesla a s úsměvem vzala Včelku na klín. „Já rozhodně dneska budu slavit.“

„Co? Cadeovo oznámení, že si mě chce vzít, nebo matčinu prohru?“

Faith naklonila hlavu ke straně. „Já klidně obojí. Ale ty to zřejmě nedokážeš. Jsi moc citlivá. Málokdo je tak ctnostný jako vy dva. Že se k sobě ale hodíte.“

„Radši si ty řeči nech,“ zarazil ji Cade netrpělivě a sklonil se k Tory. „Jenom si pro něco zajdu do pracovny, ano?“

„Jdi za matkou.“

„Ne,“ lehce ji políbil. „Hned jsem zpátky.“

„Napij se,“ navrhla Faith, když odešel, „aspoň se ti vrátí barva do tváří.“

„Nechci víno.“ Tory zatoužila být venku, aby se mohla nadýchat čerstvého vzduchu.

„Jestli se budeš tvářit tak nešťastně, zkazíš Cadeovi radost. Udělal to, protože tě moc miluje.“

„A proč jsi to udělala ty?“

„Zajímavá otázka. Před rokem, možná ještě před měsícem, bych asi stála na její straně. Je to pořádný balík peněz.“

„Ne, ty by sis je nevzala nikdy. A já vím proč.“ Tory se na ni zadívala. „Jednak abys ji potrápila a pak proto, že Cadea miluješ.“

„Ano, a láska u nás byla vždycky vzácná. O to se matka postarala.“

„Všechno dáváš za vinu jen jí?“

„Ne, něco jsem si zpackala sama. Ale Cade ne. Nikdy neubližoval sobě, ani nikomu jinému, a za to ho moc miluju.“

Tory si s překvapením všimla, že Faith pláče.

„Ani tímhle nechtěl matce ublížit, říkal jen to, co je pravda. Jestli ji chceš litovat, můžeš, ale ode mě to nečekej. S tebou dostal novou šanci a já chci, aby mu to vyšlo.“

„A proč jsi mu to neřekla?“

„Říkám to tobě. Vidím, co k tobě cítí. Chtěla bych to taky zažít. Jenže...,“ zadívala se na svou sklenici, „...když ti na někom tolik záleží, taky mu musíš dát něco ze sebe, ne?“

„Ano, ale mám dojem, že ty už jsi něco takového taky poznala.“

„Hm, asi bych se nad tím měla zamyslet.“ Vzhledla, když se zase objevil Cade. „Tuším, že teď chcete být o samotě.“

„Ano.“

„Tak my s Včelkou půjdeme ven a asi tam zůstaneme, než se vzduch trochu pročistí. A vám radím to samé.“

„Ještě ne.“ Počkal, až za sestrou zaklapnou dveře. „Tohle bych chtěl udělat tady. Berme to tak, že se kruh uzavírá.“

„Cadee, tohle je pro tebe moc těžké. Já...“

„Ne, není. Už je po všem. Pro nás dva ale všechno začíná.“ Vytáhl z kapsy krabičku, a když ji otevřel, na světle se rozzářil velký diamant. „Tohle mám po babičce.“

Zaskočilo ji to. „Ne.“ Cukla rukou, ale držel ji pevně. „Dostal jsem ten prsten proto,“ pokračoval, „abych ho jednoho dne mohl dát ženě, s kterou se chci oženit. Nedal jsem ho Deborah, protože jsem tušil, že ještě čekám na někoho jiného. Podívej se na mě, Tory.“

„Myslím, že moc spěcháme.“

„Dvacet let nebo dva měsíce. Čas pro nás přece není důležitý. Jestli nevěříš tomu, co říkám, jestli tě to dost nepřesvědčilo, podívej se, co si myslím.“ Položil si její ruku na srdce. „Podívej se do mě, Tory.“

Nemohla odmítnout ani odolat. Jeho pocit ji zasáhl plnou silou. Vřelý, čistý, neochvějný. Cítila naději a důvěru. Důvěřoval jí celou svou bytostí. Další krok byl jenom na ní.

„Kéž by ses mohl podívat taky do mě, protože nevím, jak ti povědět, co cítím. Jsem vyděšená, protože se toho tolik děje. Nechtěla jsem se znova zamilovat. Jenže to jsem netušila, že to může být jiné. Že můžu mít tebe. Ty jsi tak stálý, Cadee,“ začala si pohrávat s jeho vlasy, „udržíš i mě.“

„Vezmeš si mě?“

„Pane bože,“ nadechla se a musela ještě jednou. „Ano.“ Navlékl jí prsten. „Je krásný. Úplně oslňuje.“

„Je ti velký.“ Pohládl palcem zlatou obroučku. „Máš tak křehké ruce. Necháme ho upravit.“

Ještě ne. Chci si na něj zvyknout.“ Sevřela ruku v pěst a povzdechla si. „Milovala ho.“ Oči měla zamlžené, když zase vzhledla. „Tvoje babička. Milovala ho. Jmenovala se Laura a byla šťastná.“

„To my budeme taky,“ slíbil.

Dovolila si mu uvěřit.

Carl D. svištěl po dálnici se zapnutou sirénou. Situace to nevyžadovala, ale aspoň se J. R. trochu rozptýlil.

Vypnul ji teprve před odbočkou. „Možná bychom to mohli dělat každou neděli místo rybaření.“

„Zvedne to náladu,“ souhlasil J. R. Člověk si nepřipadá jako starej prďola, když se takhle řítí po silnici.

„Komu říkáš starej prďola? Víš, jak to uděláme? Já tě hodím k sestře a dám ti čas s ní promluvit a zatím si zajedu za místním šerifem.“

„Dobře. Ona se mnou stejně nebude chtít jet. Ale zkusím ji přesvědčit, že Hannibal bude možná ještě někde blízko Progressu.“

„To by bohužel mohla být pravda. Nechám do vaší ulice postavit zvláštní hlídku. A možná bys měl nainstalovat i ten zámek, co Boots před pár lety koupila.“

„Ten už jsem dal na dveře, co jste našli Sherry.“ Zavřel oči a představil si svoje poklidné město a lidi, které znal. „Tohle se nemělo stát.“

„Ne. Některý změny člověk musí přežít, jako třeba když nám na bývalém hřišti postavili nové domy. Ale jiným věcem se člověk musí postavit.“

J. R. se usmál. „To byl ale proslov.“

„Že jo? Tady mám zahrnout?“

„Jo. Pozor, je tu špatná silnice. Mrzí mě, že musíš vidět, jak žije, Carle.“

„Nech to být. Na to se známe moc dlouho, ne?“ Auto nadskakovalo, a tak raději zpomalil. Najednou přimhouřil oči a naklonil se kupředu. „Co to sakra je? Bože. Něco se děje.“ Dupl na plyn a posledních pár metrů přeletěl.

Před domem stály dva policejní vozy. Celý dvorek byl obehnán žlutou páskou, a jakmile zastavili, přistoupil k nim policajt k uniformě.

„Jsem náčelník Russ z Progressu.“ Carl vyndal legitimaci. „Co se tady stalo?“

„Máme tu malér, náčelníku. Musím vás požádat, abyste zůstali na místě. Zavolám vám šerifa.“

„To je dům mojí sestry,“ J. R. popadl policajta za rukáv. „Kde je? Co je s ní?“

„Počkejte na šerifa. Zůstaňte za páskou, prosím,“ nařídil a vešel do domu.

„Sarabeth se něco stalo. Musím...“

Carl ho zadržel. „Klid. Stejně nemůžeš nic dělat. Vydrž.“

Sám si už všiml dvou tmavých skvrn na dvoře poblíž kurníku.

Šerif Bridger měl tvář ošlehanou větrem a zbrázděnou vráskami. Rozhlédl se po dvoře, setřel si z čela pot a pak se vydal k čekajícím mužům.

„Náčelník Russ?“

„Ano, šerife. Přivezl jsem pana Mooneyho za sestrou Sarabeth Bodeenovou. Co se tady stalo?“

Bridger se pomalu zadíval na J. R. „Vy jste bratr paní Bodeenové?“

„Ano. Kde je?“

„Bohužel vám musím oznámit, pane Mooney, že tu došlo k nehodě. Někdy brzy ráno. Vaše sestra je mrtvá.“

„Mrtvá? Jak to? Vždyť jsem s ní nedávno mluvil. Carl D. říkal, že tady bude hlídat policie!“

„To je pravda. Dnes ráno jsme přišli o jednoho muže. Otce malých dětí. Je mi to líto, pane Mooney.“

„J. R., sedni si, prosím tě. Chci, aby ses posadil, než se trochu vzpamatuješ.“ Carl otevřel auto a vtlačil přítele na sedadlo. J. R. povážlivě zčervenel a jeho velké tělo se začalo otřásat. „Nemohl by mu někdo přinést vodu, šerife?“

Bridger kývl na podřízeného. „Purty, doneste sem sklenici vody.“

„Vždyť jsem s ní mluvil,“ opakoval J. R. „v pátek večer. Mluvil jsem s ní.“

„Já vím. Dýchej zhluboka, hned se vrátím.“ Ustoupil z jeho doslechu. „Můžete mi říct, k čemu došlo?“

„Snažíme se to nějak poskládat. V noci tady měl hlídku Flint. Netušili jsme, že k něčemu došlo, dokud ho ráno nenašli támhle.“ Trhl hlavou směrem ke kurníku.

„Schytl to do zad. Ale byl mladý a silný a ještě se snažil doplazit k vysílačce. Pistoli měl v ruce. A pak mu někdo přiložil jinou ke spánku.“

„Bylo mu pouhých třiatřicet, náčelníku. Měl dvě děcka, která už se ho nedočkají, a já za to nesu plnou odpovědnost. Věděli jsme, že je Bodeen nebezpečný, ale ne, že je ozbrojený. Nikdy se pistolí neoháněl. Ten hajzl mi zastřelil muže zezadu!“

Carl D. si přejel rukou ústa. „A Sarabeth Bodeenová?“

„Podle mě musela vědět, že sem jede. Měla sbalený kufřík. A taky jsme našli v ložnici prázdnou plechovku, kam si asi schovávala peníze. Dveře nebyly otevřené násilím. Střelil ji dvakrát. Jednou do prsou a jednou zezadu do hlavy.“

Carl D. se rozhlédl. „Asi jste to tu už prohledali, že?“

„Jo. Nakonec jeden ze sousedů řekl, že možná slyšel něco podobného výstřelům asi o půl šesté ráno. Lidi si tady hledí svého. Nikdo si toho nevšímal.“

Bylo úmorné horko. Carl D. si otřel tvář kapesníkem. „Jak se sem kruci dostal?“

„Nevím. Možná stopem, mohl taky ukrást auto.“

„Kvůli pár dolarům z krabičky? To mi nesedí. A že měla sbaleno?“

„Jo, nějaké svoje i jeho oblečení. Věděla, že přijede. Kontrolujeme telefonní hovory. Nejspíš volal a ona mu vyložila, co tu na něj čeká. Tahle ženská s policií právě nespolupracovala.“

A proto jí dával za vinu, i když to sama odnesla, i smrt svého člověka.

„Bude pan Mooney schopný ji identifikovat?“

Jistě.“ Carl se podrbal ve vlasech. „Udělá to. Už jste informovali její matku?“

„Ne, chystám se jí volat z kanceláře.“

„Budu rád, když to necháte na mně, šerife. Nechci vám lézt do zelí, ale znám ji.“

„Dobře. V tomhle se právě nevyžívám.“

„Zajedeme k ní cestou odsud.“

„A jestli to vašeho přítele utěší, náčelníku, vyříd'te mu, že ten parchant daleko neuteče. Zabil policajta.“

„Dejte mi vědět, co je nového, šerife. Za mnou zítra nebo pozítří dorazí FBI a pak budou chtít asi mluvit i s vámi.“

„To můžou. Ale tohle je můj rajón a mýho chlapa odsud odnesli ráno v černém pytli.“ Bridger si odplivl. „Takže ať se Bodeen modlí ke svému Všemohoucímu, aby ho federálové dostali do rukou dřív než já.“

Pár desítek kilometrů dál se Hannibal Bodeen zakousl do vepřové kýty. Našel ji ještě se sýrem, chlebem a lahví Jima Beama v domě, kam se vloupal. Bylo to snadné, protože jeho obyvatelé právě vyrazili do kostela. Sledoval je, jak opouštějí dům a nastrojení do nedělních šatů nasedají do nablýskané dodávky. Pokrytci. Jedou do božího stánku předvádět své hmotné statky.

Však je Bůh potrestá, pomyslel si, jako všechnu ostatní zpučnost. Bůh se o ně postará, pokýval hlavou a dočista okousal vepřovou kost.

V domě měli naštěstí dost jídla i pití, aby to uspokojilo jeho tělo. Tohle putování v divočině považoval za svůj úděl, boží zkoušku.

Odhodil kost a zhluboka se napil z láhve.

Chvíli si zoufal. Za co jeho vlastně Bůh trestá? Pak se mu rozjasnilo. Je to zkouška. Musí svou bohabojnost dokázat. Bůh ho přece mnohokrát zkoušel, ale on pokušení párkrát podlehl. Ted' dostal novou šanci.

Satan žil v jeho domě, pod jeho střechou celých osmnáct let. On se ho snažil vypudit, ale selhal. To nesmí znova dovolit.

Zvedl láhev a cítil, jak ho whisky posiluje. Brzy, už brzy dokončí úkol, který mu byl svěřen. Ted' si odpočine a pomodlí se. Pak mu Bůh jistě ukáže cestu.

Zavřel oči a uložil se ke spánku. Bůh se postará, napadlo ho ještě, a rukou pevně sevřel zbraň.

27

Tory se dívala, jak vůz náčelníka Russe pomalu odjíždí polní cestou. Zůstala sedět na téže místě ve starém houpacím křesle, kde jí před chvílí strýc sdělil zprávu o její matce.

Její klid a mlčenlivost Cadea děsily.

„Tory, nechceš si jít na chvíli lehnout?“

„Nechci. Jsem v pořádku. I když to nechápu. Měla bych asi cítit něco víc. Ale tam, kde by měl být smutek, je jenom prázdno. Co jsem to zač? Vždyť mi zemřela matka.“

„Netrap sama sebe.“

„Kvůli Sherry jsem cítila větší zármutek. A to jsem ji potkala jen jednou. Cizí ženy mi bylo líto víc než mé vlastní matky. Strýček byl zdrcený, ale já pro ni nemám žádné slzy.“

„Možná proto, že už ses naplakala dost.“

„Něco ve mně chybí.“

„Ne, nechybí.“ Klekl si vedle ní. „Jen přestala být součástí tvého života. Je snazší plakat pro známého než pro někoho, kdo měl být s tebou, a nebyl.“

„Moje matka je mrtvá. Všichni věří, že ji zabil můj otec. A mě napadá jen jedna otázka. Proč bys chtěl někoho, kdo pochází z takovéhle rodiny?“

„Odpověď znáš. A jestli ti nestačí cit, ber to rozumem. Ty nejsi jako tví rodiče, stejně ani já ne. My budeme žít svůj život.“

„Měla bych od tebe odejít, Cadee. Asi by to bylo správné. Ale neudělám to. Potřebuju tě.“

„Miláčku, nedošla bys ani k brance.“

Unaveně se zasmála. „Já vím.“ Bylo tak snadné se ho dotýkat, hladit světlé konce jeho vlasů. „Myslíš, že bychom se dali dohromady, i kdyby byla Hope naživu? Kdyby se nic nestalo a my jsme prostě vyrostli jako normální lidi?“

„Ano.“

„Ta tvoje jistota mě uklidňuje.“ Postavila se k zábradlí a zadívala se do lesa. „Už podruhé někdo zemřel, co jsem zpátky. Podruhé, co jsem čekala, že si přijde pro mě. On se vrátí.“

„Nedostane se k tobě.“

Ano, opravdu uměl utěšit. „Přijde. On to zkusí.“ Otočila se. „Můžeš mi sehnat zbraň?“

„Tory...“

„Neříkej, že mě ochráníš nebo že ho policie najde. Možná že ano. Ale já vím naprosto jistě, že si pro mě přijde. Musím se umět bránit. A budu se bránit. Bez váhání. Je totiž příliš mnoho v sázce. Dnes už mám tebe.“

V žaludku pocítil svíravou nevolnost, ale přikývl. Mlčky zašel k vozu a v přihrádce našel revolver, který tam od Sherryiny smrti vozil.

Donesl jí ho. „Tohle je revolver, osmatřicítka.“

„Je menší, než jsem myslela.“

„Patřil mému otci.“ Převrátil starý Smith & Wesson v dlani. „Víš, jak ho použít?“

Stiskla rty. V jeho rukách vyhlížela zbraň náležitě a účinně. „Stisknu spoušť?“

„No, je toho přece jen trochu víc. A jsi si jistá, Tory?“

„Ano.“ Zhluboka vydechla. „Jsem.“

„Tak jdeme na dvůr. Vysvětlím ti to.“

Faith si cestou do schodů vesele prozpěvovala. Přitom vláčela těžké tašky s nákupem a do dveří Wadeova bytu musela strčit bokem. Včelka jí podeběhla pod nohama a hnala se k Mongovi, který ležel uprostřed obýváku s hlavou na předních tlapách.

„Ahoj, kamaráde. Už vypadáš o moc líp. Včelko, Mongo je nemocný, netahej ho za uši. Spolkne tě jako jednohubku.“ Ale Včelka už na něj něžně dorážela.

„No, vy dva byste se stejně měli víc seznámit. A kdepak máme doktora?“

Našla ho v kuchyni, jak zírá do hrnku s kávou. „Tady je.“ Odložila tašky na linku a šla ho zezadu obejmout. „Mám pro tebe překvapení, doktore. Dneska tě čeká domácí večeře, dezert a za odměnu možná i romantická noc.“

Odvedle se ozval zběsilý štěkot a Faith vyskočila. „Wadee, to musíš vidět! Oni si spolu hrají.“

Se smíchem se otočila, ale Wadeův výraz ji zaskočil. „Miláčku, co je ti? Stalo se snad něco s tím koněm u Hillů?“

„Ne ne. Ta klisna je v pořádku. Moje teta... tátova sestra... je mrtvá. Dnes ráno byla zavražděna.“

„Proboha, to je hrůza. Co se to tady děje?“ Posadila se proti němu a marně přemýšlela jak se zachovat. „Sestra tvého otce? Toryina maminka?“

„Ano. Neviděl jsem ji už strašně dlouho. Bože, už ani nevím, jak vypadala.“

„To bude dobré.“

„Ne, nebude. Moje rodina se rozpadá. Faith, oni si myslí, že ji zabil můj strýc!“

Vytřeštila oči. „On je špatný člověk, Wadee. Nebezpečný. Nemá s tebou nic společného. Je mi moc líto Tory. I tety a tvé rodiny, ale, a nezlob se na mě, to teta si ho vybrala, ona se rozhodla s ním zůstat. Možná je to taky láska, ale zvrácená.“

„Nemůžeme vědět, co se děje v životě jiných lidí.“

„Že ne? To se jen tak říká. Já jsem taky dobře věděla, jak žijí mí rodiče. Měli své manželství zachránit, anebo se rozejít. Místo toho se matka držela jména Lavelle, jako by to byla nějaká výhra, a otec si našel milenku. Dlouho jsem sváděla vinu jen na ni. Ale to otec s matkou se tak rozhodli žít. Ani teď se nedá říct, že za všechno může jen Hannibal Bodeen. Ale rozhodně na tom nemáš vinu ty, Tory nebo tvůj otec.“

Vstala od stolu. „Možná bych tě měla víc utěšovat, ale asi to neumím. Nejspíš bys chtěl jít ke svým rodičům, ne?“

„Ne.“ Nespouštěl z ní oči. „Bude jim teď líp samotným.“ Vztáhl ruku, přitáhl ji k sobě a zabořil jí hlavu do břicha. „Vždyť ty jsi řekla přesně to, co jsem potřeboval slyšet. Zůstaneš u mě?“

„Jistě.“ Pohládila ho po vlasech. Cítila se velmi podivně. „Budeme chvíli zticha.“

Držel se jí jako své kotvy. Překvapilo ho to. „Už tady sedím skoro hodinu, co otec telefonoval, a nevím, co bych měl udělat.“

„Přijdeš na to, až bude čas. Vždycky jsi to věděl. Mám ti uvařit další kafe?“

„Ne, díky. Musím zavolat babičce a Tory.“ Zavřel oči a zaposlouchal se do štěkotu odvedle. „Nechám si Monga.“

„Napadlo mě to.“

„Ta noha bude v pořádku. Ještě se to docela nezahojilo, ale bude chodit. Možná trochu kulhat. Snažil jsem se mu najít nový domov, ale... nějak nemůžu.“ Zarazil se. „Jak to, že tě to napadlo? Já přece psy nechovám.“

„Protože jsi ještě nenašel toho pravého.“

Přivřel oči a ve tvářích se mu objevily dolíčky. „Nejsi nějak moc chytrá na utěšitelku?“

„To je moje nové já. Docela se mi líbí.“

„A tvoje nové já i vaří?“

„Při vzácných příležitostech. Budou steaky s oblohou.“ Zašla k taškám a vytáhla dvě dlouhé svíčky. „Lucy z obchodáku se mě ptala, co chystám za oslavu.“

Wade s úsměvem vstal. „A co jsi na to Lucy řekla?“

„Že jen malou romantickou večeří pro mě a doktora Wadea Mooneyho. Hodně lidí kolem začalo napínat uši.“ Postavila svíce na stůl. „Doufám, že ti moje indiskrétnost nevadí. Protože odteď si o nás budou povídat i vrabci na střeše.“

„Ne, nevadí mi to.“ Pevně ji objal a schoval tvář do jejích vlasů.

„Lissy, miláčku, mně se to moc nelíbí.“

„Podívej, Dwighte, jedeme jenom slušně kondolovat svým přátelům.“ Lissy se snažila pohodlně usadit v autě. Jednou rukou si podepřela břicho. „Tory právě přišla o matku a určitě ocení, že s ní soucítíme.“

„Nebylo by to lepší zítra nebo pozítří?“ Dwight se zatvářil nešťastně.

„Proč? Myslíš, že dnes bude mít chuť něco vařit? Neseme jí přece zapékané kuře. Stejně je to hrůza.“

Ale tak fascinující, pomyslela si. Toryin otec zastřelil její matku. Jako z nějakého bulvárního plátku nebo z hollywoodského filmu. A protože Dwighta vytáhla z křesla už hodinu po tom, co se všechno dověděla, bude určitě první, kdo Tory navštíví.

Litovala ji, přirozeně. Vždyť jí přece nesla kastrolek s jídlem, které matka připravila pro ni. A jídlo se přece vždycky nosilo pozůstalým.

„Nebude mít na návštěvy náladu,“ bránil se Dwight.

„My ale nejsme cizí. Já jsem s ní přece chodila odmalička od školy. A navíc jsi starosta, a musíš se starat o své lidi. Proboha, pozor na ty výmoly. Už se mi chce zase čurat.“

„Ještě tě to rozruší a začneš rodit tady.“ Dwight uchopil ženu za ruku.

„Neboj se.“ Jeho starostlivost jí dělala dobře. „Ještě mám tři týdny čas. Bože, jak vypadám?“ napadlo ji najednou. Rychle si sklopila zrcátko. „Vyběhli jsme tak narychlo. Jsem jak velká tlustá bečka.“

„Jsi nádherná. Pořád nejhezčí holka v Progressu. A celá moje.“

„Ale jdi,“ začervenala se. „Jen si teď připadám tak nemožná, a Tory je tak hubená.“

„Kost a kůže. Moje žena má pěkné oblínky.“ Sáhł jí na ňadro, až zapištěla.

„Přestaň,“ s hihňáním ho plácla po ruce, „celou mě rozparádíš.“ Vklouzla mu rukou mezi stehna. „A sebe taky, co? Vzpomínáš, jak jsme tady blízko za mlada vždycky zaparkovali?“

„A já jsem tě nakonec dostal na zadní sedadlo...“

„Ani to nedalo moc práce, co? Byla jsem do tebe blázen.“ Hladila ho po stehně. „Až se to dítě narodí a já si zase spravím figuru, mohli bychom si sem zase zajet. Uvidíme, jestli mě na to zadní sedadlo ještě dostaneš.“

Odfoukl si. „Když budeš takhle mluvit, Lissy, nebudu moct vylézt z auta. Za chvíli tam budeme.“

„Tak zpomal, musím si aspoň namalovat pusu.“ Zašátrala v kabelce.

„Máma říkala, že si Lukea dneska nechá. Tak se stavíme ještě u Mooneyových. Pohřeb se bude konat někde u Florence. Ale musíme tam jít, samozřejmě, a taky poslat kytky. Nemám sice žádné černé těhotenské šaty, ale snad lidi pochopí, když budu v modrých...“

Tak švitořila, dokud nezajeli k Toryinu domku. Dwight už nebyl vzrušený, zato ho šíleně rozbolela hlava.

Patnáct minut, sliboval si. Dovolí Lissy utěšovat Tory čtvrt hodinky a pak ji odtáhne a doma si konečně na chvíli odpočine.

Pro Sarabeth Bodeenovou kromě její rodiny nikdo v Progressu plakat nebude. Tím si byl jistý. Nechtěl téhle věci věnovat víc času, než je nutné.

„Nechápu, jak někdo může žít v téhle pustině,“ pokračovala, když ji zvedal z auta. „Ale Tory byla vždycky divná. Jak dvouhlavá koza.“ Pak se ale významně zadívala na Cadeův vůz. „Ale jak se zdá, zase tak opuštěná tady nebude. Ti dva mi k sobě stejně nepasují. Nechápu, proč si chlap jako on líp nevybírá. Tory sice není škaredá, když se někomu líbí její typ, ale nedokáže mužského tak zahřát, jestli mi rozumíš.“

Dwight reagoval jen občasným „hmmm“ a „jasně, zlato“ a vrátil se do auta pro rendlík s jídlem. Už roky nemusel svou ženu skutečně poslouchat, když na ni přišlo to její klábosení. Podle rytmu a tónu řeči dobře poznal, kdy a jak zabručet, aniž by tušil, o čem vlastně mluvila.

A tenhle systém fungoval dobře.

„Ona ho ale jistě brzo omrzí a pak se rozejdou jako všichni lidi, co nespojuje tak silné pouto jako nás dva.“ Poplácala ho po ruce a on podle toho gesta pochopil, že se na ni má láskyplně zadívat.

„A pak vezmeme Cadea na večeři a pozveme třeba taky Crystal Beanovou. Možná i pro Tory bych našla někoho vhodnějšího. I když to dá asi spoustu práce. Nevím, kolik mužů by chtělo žít s tak divným stvořením. Někdy se na mě podívá a mně doslova naskočí husí kůže, jestli víš, co chci říct. Tory!“ vykřikla, když ji spatřila na verandě a ihned rozpráhla ruce. „Zlatíčko, je mi tak líto, co se stalo tvé mamince. Hned jsme se sem s Dwightem vydali. Chudinko malá. Proč neodpočíváš? Cade se o tebe určitě postará.“

Pevně se objaly. „Jsem v pořádku.“

„Já vím, že nejsi. Před starými přáteli nemusíš nic předstírat.“ Pohládila Tory po zádech a vedla ji do kuchyně. „Tak, jen si hezky sedni a já uvařím trochu čaje. Dwighte, přines sem to jídlo, ať ho můžu Tory ohřát.“

„To je od tebe moc milé, Lissy, ale...“

„Jsme přece kamarádky. Víím, jak ti asi je, ale my jsme tě přišli podržet, vid', miláčku?“

„Samozřejmě.“ Dwight se na Cadea bolestně zapitvořil, jakmile Lissy zmizela z dohledu. „Nemohl jsem ji udržet,“ zašeptal. „Myslí to dobře.“

„Ale jistě.“

„Je to hrozné. Prostě hrozné. Jak to Tory nese?“

„Jak se dá.“

„Povídá se, že to udělal Bodeen. Asi bys to měl vědět.“

„Víš snad něco bližšího o vyšetřování?“

„Ani ne. Russ mlčí jako hrob. Nic takového se tady nestalo od smrti tvé sestry.“ Zaváhal, přešlápl z nohy na nohu a pak Cadeovi podal rendlík. „Asi to probouzí ošklivé vzpomínky, co?“

„To nic. Ale řeknu ti, že se možná konečně vyřeší i ta stará záležitost. Vypadá to totiž, že Hannibal Bodeen zabil taky Hope.“

„Že zabil taky...“ Dwight se zhluboka nadechl a zadíval se směrem ke kuchyni. „Proboha, Cadee, ani nevím, co na to říct.“

„Já taky ne.“

„No tak, kde je to jídlo?“

„Už jdeme,“ zavolal Dwight. „Slibuju, že ji tu dlouho nenechám. Je mi jasné, že chcete být sami.“

„Díky. A neříkej prosím nikomu, ani Lissy, o tom podezření z vraždy Hope. Už tak je to pro Tory dost těžké.“

„Spolehni se. A kdybys ode mě něco potřeboval, stačí říct. Ty, já a Wade, vždyť víš - známe se dlouho.“

Vtom zaslechl z kuchyně Lissyin výkřik a okamžitě se tam vrhl. Lissy pištěla a držela Tory za ruku.

„Zasnoubení! To je teda něco. Dwighte, jen se koukni, co má Tory na ruce, a neřeknou ani slovo.“ A ona se to dověděla první! „Co tomu říkáš?“

Dwight se zadíval na prsten a pak na Toryinu unavenou, lehce otrávenou tvář. „Skvělé. Doufám, že budete šťastní.“

„Jistěže budou.“ Doběhla ke Cadeovi, aby ho objala. „To se dělá? Takový tajnůstkář. Ale to se musí oslavit. Připijeme si, ne?“ Vtom se zarazila. „Co blázním? Vždyť se to nehodí.“ Obrátila se na Tory. „Musí ti z toho být všelijak. Zasnoubení a pak mamčinina smrt. Ale život jde dál, nezapomeň.“

Tory raději nevzdychla. „Díky, Lissy. Ale musím ještě zavolat babičce a zařídit spoustu věcí.“

„Ale jistě. My už půjdeme, ale určitě se ozvi. Na nás se můžeš spolehnout, když budeš něco potřebovat. Vid', Dwighte?“

„Samozřejmě.“ Objal ženu kolem pasu a vedl ji ke dveřím. „Ne, nevstávej. Vyprovodíme se sami.“

„Nashle a díky.“

„No jen si to představ!“ Lissy ani nečekala, až vyjdou ze dveří. „Takový obrovský diamant. A to v den, kdy její táta zabil její matku. Ona chce zařizovat svatbu a pohřeb zároveň. Říkala jsem, že je divná.“

„Říkala, miláčku,“ zabručel a vtačil ji do vozu, „já vím, že říkala.“

Cade s Tory seděli vevnitř u stolu a dívali se na sebe.

„Promiň,“ prolomil Cade ticho.

„Co?“

„Dwight je můj kamarád a přivedl ji sem.“

„Je to jednoduchá holka, nijak zvlášť zlá, jenom žije ze záležitostí jiných lidí. Dobrých i zlých. V tuhle chvíli vůbec neví co si myslet. Victoria Bodeenová z takové skandální rodiny a zasnoubí se s nejžádanějším mužem v okolí. Myšlenky jí o sebe v hlavě naráží jako kamínky, protože jim nic jiného nestojí v cestě.“

Cade se ušklíbl. „To si myslíš, nebo ses tam dívala?“

„Není třeba. Lissy je všechno hned vidět na tváři. Dwight by jí odsud nikdy nedostal tak rychle, kdyby už netoužila posadit se k telefonu a roztrubovat to dál.“

„A to ti vadí?“

„Ano.“ Vstala od stolu a zadívala se z okna. „Počítala jsem s tím, že tady budu jako pod mikroskopem. A všechny ty řeči jsem se rozhodla využít jako obchodnice. Možná je to chladnokrevné.“

„Není, je to odvážné a chytré.“

Otočila se k němu. „Ale nikdy jsem nepočítala s tebou, Cadee. Ani nevím, co si se vším tím citem mám počít.“

Vstal a shrnul jí vlasy z čela. „Ty na to přijdeš.“

„Pro tebe je to snadné?“

„Mám dojem, že jsem na tebe čekal.“

„Cadee, můj otec... Něco z něho ve mně přece musí být. Měl bys to zvážít.“

„Vážně?“ Zamyšleně se na ni zadíval a odváděl ji směrem k ložnici. „Možná ano. Ale pak bys ty měla zvážít, že jsem měl prapradědečka Horace. Ten se totiž kdysi zapletl do vášnivé aférky s bratrem svojí ženy. A když to zjistila a pohrozila, že to zveřejní, Horace se švagrem ji rozřezali na kusy a aligátoři měli pár dnů co žrát.“

„To sis vymyslel.“

„Ne ne.“ Stáhl ji k sobě na postel. „Jen to s těmi aligátory je rodinná legenda. Prý je taky možné, že se praděd uklidil do ústranní a dožil se požehnaného věku. V každém případě se tím Lavelleovic rodina zrovna chlubit nemůže.“

Tory si položila hlavu na Cadeovo rameno. „Pak je dobře, že já žádného bratra nemám.“

„Tak, trochu se vyspi, Tory. Teď jsme tu jen my dva. A všechno záleží na nás.“

Zatímco spala, ležel Cade vedle ní a naslouchal zvukům noci.

28

„No tak, pojd’.“

Tory se zadívala na obrysy sídla Beaux Reves, které se nad ní tyčilo. „Už zase mě chceš stavět mezi sebe a svou matku?“

„Ne. Ale musím si s ní promluvit a tebe nenechám jet do města samotnou.“

„Tak počkám tady v autě.“

„Ne, uděláme kompromis.“

„Ty už jsi to slovo zařadil do svého slovníku?“

Mírně se usmál. „Můžeš jít zadem a počkat s Lilah v kuchyni. Tam matka chodí jen zřídka.“

Byla příliš unavená, aby protestovala. A tak se nechala vést pěšinou mezi záhony k zadnímu vchodu.

Nádherně udržovaná zahrada ožívá květy kamélií, růží a azalek ji znovu uchvátila. Margaretin dokonalý svět, uvědomila si. Opatrovala ho s láskou a péčí a doufala, že se nikdy nezmění.

„Ty své matce nerozumíš, Cadee.“

Zaujatě se na ni podíval. „Tvrdil jsem snad někdy něco jiného?“

„Tohle je celý její život. Dům, zahrada, výhled z oken. I před Hopeinou smrtí pro ni dům hodně znamenal. Neměl bys jí ho brát.“

„To nechci.“ Vzal ji za bradu. „Ale taky nedovolím, aby ho zneužívala proti mně a vyhrožovala mi, pokud ji ve všem neposlechnu. Nemůžu jí nabídnout víc, než jsem udělal. Ani kvůli tobě.“

„Musí být nějaký kompromis, jak jsi řekl.“

„Od některých lidí můžeš chtít jen jasné ano, nebo ne.“ Políbil ji na čelo. „Netrap se tím, Tory. Nechtěj po mně, abych naše štěstí vyměnil za její souhlas. Ona se mnou stejně nikdy v ničem nesouhlasila.“

Najednou si uvědomila, že ačkoli vyrostl v krásném zámku, marně toužil po laskavém slově stejně jako ona. „Pořád tě to bolí, vid’?“

„To už jsou staré rány.“ I když ještě občas krvácí, pomyslel si.

Tory se znovu rozhlédla. Ta dokonalá zahrada se jí zdála prázdná. Někde by tu přece měly běhat rozesmáté děti. Trhat květiny, plést věnečky, zkoumat vleže na břiše ještěrku nebo žabku.

„Chci mít děti.“

Cade se překvapeně zastavil. „Vážně?“

Jak ji to tak najednou napadlo? „Ano, už jsem unavená z těch prázdných dvorů a dokonale uklizených pokojů. Jestli tady budeme žít, chci hluk, drobký na podlaze a talíře ve dřezu. Zkrátka aby ten dům obživil.“

Usmál se. Vzpomněl si na malého chlapce, který kdysi toužil po bunkru z prken a lepenky.

„To je ale náhoda. Já uvažoval o dvou anebo třech dětech.“

„Prima.“ Oddechla si. „Mohlo mě napadnout, že už to máš promyšlené.“

„Jsem farmář. Ten musí plánovat. A doufat, že mi osud bude nakloněn.“ Utrhl ze záhonku snítku majoránky. „To abys nezapomněla. Naplánujeme si bláznivý a hlučný život přesně podle našich představ.“

Zavedl ji do kuchyně, kde pracovitá Lilah zase cosi myla u dřezu.

„Na snídani je už pozdě,“ řekla na uvítanou. „Máte štěstí, že mám dobrou náladu.“ Posledních pár minut je pozorovala oknem a moc se jí spolu líbili. Přála si pro Cadea někoho, kdo by se k němu dobře hodil.

„Má matka je nahoře?“

„Ano a soudce si chladí paty v salónu.“ Lilah už vytahovala šálky na kávu. „Ale dneska jsem s ní nemluvila. Pořád jen visí na telefonu. A vaše sestra se ani neobtěžovala přijít na noc domů.“

Cadeovi se sevřel žaludek. „Cože?“

„Není třeba se bát. Je s doktorem Wadeem. Včera tam odjela a řekla, že neví, kdy se vrátí. Poslední dobou tady nikdo nespí ve své posteli, až na mě. Tak si sedněte a jezte.“

„Musím si promluvit s matkou. Nakrm zatím Tory,“ nařídil.

„Nejsem štěně,“ zamumlala, když odešel. „Nedělejte si se mnou starosti, Lilah.“

„Jen si sedněte a netvařte se jako boží umučení. S Margaret si hlavu nelamte, to je Cadeova starost. A pěkně sníte, co vám naložím.“

„Tak se mi zdá, že je Cade spíš po vás.“

„A proč by nebyl? Vždyť jsem ho vlastně vychovala sama. Nic proti paní Margaret, ale některé ženy se na mateřství prostě nehodí. Ale nejsou proto o nic horší.“

Vytáhla z lednice mísu a podržela ji pod paží. „Je mi moc líto, co stalo vaší mamince.“

„Díky.“

Lilah se na Tory soucitně zahleděla. „Některé ženy,“ opakovala, „se na mateřství prostě nehodí. Jako v té písničce: Bůh žehná osamělým dětem. A to vy jste taky byla, zlatíčko. Vždycky.“

Poprvé od chvíle, kdy se dověděla o matčině smrti, se Tory rozplakala.

Cade se nejprve zastavil v salónu. Vychování by mu nedovolilo obejít rodinného přítele bez pozdravu. „Pane soudce.“

Gerald se nechal vytrhnout ze zamyšlení. „Doufal jsem, že tě tu dnes potkám, Cadee. Můžeš mi věnovat pár minut?“

„Jistě.“ Cade vešel dovnitř a usadil se v křesle. „Jak se máte?“

„Trochu mě zlobí artróza, ale to je stářím. Jednoho rána se člověk probudí a nechápe, kdo je ten stařec, co na něho kouká ze zrcadla. Taky mě to potkalo. No,“ Gerald si položil dlaně na stehna, „znám tě už od narození.“

„Takže můžeme mluvit rovnou k věci,“ dokončil větu Cade. „Vím o tom, že vás matka požádala o změnu závěti.“

„Je to hrdá žena, Cadee, a má o tebe starost.“

„Vážně?“ zatvářil se překvapeně. „To nemusí. Je mi dobře. A pokud se bojí o Beaux Reves, to je taky zbytečné. Letos budeme mít větší výnosy než loni.“

Gerald si odkašlal. „Cadee, byl jsem přítelem tvého otce a doufám, že už proto si vyslechněš mou radu. Myslím, že bys měl své plány ještě jednou zvážit. Že by tvé momentální touhy a potřeby neměly převážet nad povinnostmi, zdravým rozumem a rodinou.“

„Požádal jsem Tory o ruku. Matčino ani vaše požehnání k tomu nepotřebuju, i když je mi líto, že je nemáme.“

„Cadee, jsi mladý a máš život před sebou. Počkej s tím ještě chvíli. Zvláště teď to není vhodné, když do Toryina života zasáhla ta tragédie. Hotová tragédie,“ opakoval, „která ale jasně vypovídá o tom, odkud to děvče vzešlo. Byl jsi ještě malý kluk a nemohl jsi vědět o horších stránkách jejího života.“

„A jaké stránky to podle vás jsou?“

Gerald si povzdechl. „Hannibal Bodeen je nebezpečný a nemocný člověk. Takové vlastnosti se přece dědí. Mám s tou dívkou soucit, nemysli si, ale na věci to nic nemění.“

„Chtěl jste říct, že jablko nepadá daleko od stromu, anebo jak je stromek ohnutý, tak i vyrosté?“

Na soudcově tváři byla znát podrážděnost. „Obojí se hodí. Victoria Bodeenová byla pod vlivem svého otce natolik dlouho, že ji to muselo ovlivnit.“

„Pod vlivem otce?“

„Jistě. A bohužel víc než to. Před mnoha lety za mnou přišla Iris Mooneyová, Toryina babička, a chtěla se s rodinou soudit o právo na výchovu dítěte. Že prý ji Bodeen bije.“

„Ona si vás chtěla najmout?“

„Udělala to. Jenže jsme neměli žádný důkaz. Nepochyboval jsem, že mluví pravdu, ale...“

„Tak vy jste to věděl,“ zašeptal Cade. „Věděl jste, že ji fyzicky týrá, ale neudělal jste nic.“

„Podle zákona...“

„Kašlu vám na zákon,“ řekl chladně a vstal. „Iris k vám přišla pro pomoc, protože chtěla dítě dostat z toho očištění, a vy jste neudělal nic.“

„Nemohl jsem zasahovat do rodinných vztahů, když byl ten případ postavený na vodě.“ Gerald také vstal. Na pohrdavé pohledy a otázky nebyl zvyklý. „Neměl jsem k dispozici policejní protokoly ani zprávy sociálního odboru, jen výpověď babičky. Kdybych se případu ujal, stejně bych ničeho nedosáhl.“

„To už se ale jistě nedovíme, že? Protože jste se o to ani nepokusil.“

„To nebyla moje věc.“

„Byla. To je věcí každého člověka. Ale ona to překonala i bez vás, vlastně docela sama. A teď, když mě omluvíte, mám ještě jiné povinnosti.“

Rychle vyběhl do patra a zaklepal na matčiny dveře. Uvědomil si, že v jejich domě byly příliš často dveře zavřené. Správné chování mělo přednost před důvěrností.

To se musí změnit, slíbil si. Jejich děti už nebudou muset čekat za dveřmi jako cizí lidé, až jim na klepání někdo odpoví.

„Dále.“ Margaret pokračovala v balení. Viděla, jak Cade přijíždí, a očekávala ho. Jistě ji požádá, aby si všechno rozmyslela a zůstala doma. Vždycky se snažil dohodnout, jako jeho otec. Ale ona mu tu radost neudělá. Všechny jeho nabídky byla připravená odmítnout.

„Omlouvám se, že ruším,“ řekl automaticky jako pokaždé. „A je mi líto, že se na mě zlobíš.“

Nenamáhala se ani ohlédnout. „Dnes odpoledne na odvezou některá zavazadla. Doufám, že to ostatní za mnou necháš poslat. Sestavila jsem seznam svých soukromých věcí, kterých je za ta léta v domě poměrně dost.“

„Jistě. Už ses rozhodla, kde chceš bydlet?“

Ta chladná otázka ji zaskočila. Ohlédla se. „Nic stálého ještě nemám. Musím se dobře rozmyslet.“

„Napadlo mě, že bys mohla být spokojená ve vlastním domě někde tady blízko, protože máš k městu jistě vazby. Na rohu Main Street vlastníme dvoupodlažní vilu s dobře rozvrženou zahradou. Je zatím pronajatá, ale smlouva nájemníkům končí za dva měsíce. Jestli tě to zajímá, dám jim vědět.“

Zaraženě na něho zírala. „Jak snadno se mě dokážeš zbavit.“

„Nechci se tě zbavit. Vybrala sis sama. Tohle je tvůj domov a může být i dál. Jenom to bude taky Toryin domov.“

„Ty ji nakonec prokoukneš, ale už bude pozdě. Její matka patřila ke spodině a otec je dokonce vrah. A ona sama vypočítavá a slizká jako had. Zapomněla, kde je její místo.“

„Její místo je tady vedle mě. A jestli se s tím nesmíříš, musíš si své místo hledat někde jinde.“

Pro některé lidi prostě neexistoval kompromis.

„Ten dům na Main Street můžeš mít. Ale pokud si vybereš jiný, zajistíme ti ho.“

„Z pocitu viny?“

„Ne, mami. Necítím vinu proto, že chci žít se ženou, kterou uznávám a obdivuji.“

„Uznáváš?“ vyprskla. „Ty tady mluvíš o respektu?“

„Ano. Neznám člověka, kterého bych respektoval víc. Ale postarám se, abys měla pohodlný domov.“

„Nic od tebe nechci. Mám vlastní úspory.“

„Já vím. Přece jen s rozhodnutím nespěchej, a ať se rozhodneš jakkoli, doufám, že budeš spokojená.“ Zavřel oči a snažil se zachovat chladnou hlavu. „Lituju, že mezi námi není víc než tohle. A nechápu, proč nikdy nebylo. Jsme jeden pro druhého zklamáním. Je mi to moc líto.“

Stiskla rty, protože se začínaly třást. „Jestli z tohoto domu odejdu, budeš pro mě mrtvý.“

Pocítil bolest, oči se mu zamlžily, ale překonal to. „Ano, já vím.“

Vyšel ven a potichu mezi nimi zavřel dveře.

Margaret o samotě dosedla na postel a poslouchala, jak se kolem rozléhá ticho.

Cade vložil do kufríku dokumenty, které pro příští dny potřeboval, a poslechl si záznamník. Musel zajít za Pineym, do továrny, za některými nájemníky, jen jednání rady mohl odložit. Schůzku s účetním ale rozhodně ne. Potřeboval Tory na několik hodin ukrýt někam do bezpečí.

Podíval se na hodinky a zvedl sluchátko. Na druhém konci se ozval ospalý Faithin hlas. „Kde je Wade?“

„Dole s nějakým kokršpanělem nebo co. Kolik je hodin?“

„Devět pryč.“

„Tak ahoj, já spím.“

„Jedeme s Tory do města. Chce se stavit v obchodě, i když nemá otevřeno, asi aby se zabavila. Potřebuju, abys na ni dohlédla.“

„Asi´s nerozuměl. Spím.“

„Tak se probud'. Za chvíli jsme tam.“

„Ty jako dneska ve městě velíš?“

„Ani jedna z vás nebude o samotě, dokud Bodeena nechytne. Zůstaneš s ní, rozumíš? Já se vrátím co nejdřív.“

„A co jako máme dělat?“

„Ty už něco vymyslíš. Vstávej,“ nařídil a zavěsil. Pak spokojeně seběhl dolů.

Nejdříve si všiml, že Tory vyjedla celý talíř a pak jejích uplakaných očí.

„Co je? Cos jí řekla?“

„Jen klid.“ Lilah mávla rukou. „Trochu si poplakala a už se cítí líp. Že je to tak, zlatíčko?“

„Ano. Díky. Ale jíst už nemůžu.“

Lilah spokojeně přikývla. „Stačí.“ Pohlédla na Cadea. „Bude dnes vaše paní matka snídat?“

„Asi ne. Odjíždí už odpoledne.“

„Takže si to nerozmyslí?“

„Ne. A ty bys tu neměla zůstávat sama, Lilah. Nechceš si třeba na pár dnů zajet za sestrou?“

„Uvidím. A pro paní bude lepší, když se odstěhuje. Osvobodí se od tohoto domu a nakonec se bude cítit líp.“

„Doufám, že máš pravdu. Stavíme se později.“ Vzal Tory za ruku a chtěl ji odvést ven.

Tory ještě zaváhala a pak šla obejmout a políbit Lilah. „Mockrát děkuju.“

„Jste hodné děvče. Jen si dál stůjte za svým.“

„Pokusím se.“

Když pak projížděli dubovou alejí, ještě jednou se ohlédla zpět k domu. „Nechci mít velkou svatbu.“

Cade zvedl obočí. „Dobře.“

„A klidně to může být...“

„No?“

Podívala se směrem k hustému lesu, kde začínala blata. „Co nejdřív.“

„Proč?“

„Protože chci začít žít náš společný život.“

„Zítra vyřídím papíry. Vyhovuje ti to?“

„Ano.“ Dotkla se jeho ruky. „Vyhovuje.“ Usmívala se na něho a necítila, co na ni čeká na blatech.

Faith přicházela k Toryinu obchodu právě ve chvíli, kdy Cade zastavil u chodníku. S úsměvem ho vzala pod paží. „Tady jste. To je dobře, že jsi nezapomněl.“

„Na co?“

„Že mi dnes půjčuješ auto.“ Vložila mu do ruky klíče od svého vozu a šibalsky zamrkala. „To je ale sladký bráška, co, Tory? Ví, že mám slabost pro jeho kabriolet, a tak rád mi ho půjčuje.“

Vytáhla mu klíčky z ruky a s mlasknutím ho políbila. „S Wadeem je dneska otrava, má moc práce. Půjdu s tebou do obchodu a koupím něco pěkného do bytu. Třeba tu velkou těžkou svíci, co tam máš.“

Ležérně přehodila ruku z bratra na Tory. „Když tam teď budu trávit víc času, musím mu ten kutloch trochu zařídit. Auto najdeš u Wadeova bytu,“ zavolala ještě na Cadea, „a nemá benzín.“

Ignorovala jeho otrávený výraz a vedla Tory k obchodu.

„To auto má být úplatek?“

„Ne. On se ani nenamáhal mě něčím uplácet,“ odpověděla Faith, když zavírala dveře. „Prostě mě ráno vzbudil a musí za to zaplatit. Chce, abychom se navzájem hlídaly.“

„A kde máš psa?“

„Hraje si u Wadea s Mongem. Najde se tady něco k pití? Je tam vedro k zalknutí.“

„Podívej se vzadu do lednice.“

„A ty dnes neotvíráš?“

„Ne. Dneska nemám na lidi náladu.“

Faith přinesla ze skladu dvě láhve koly. Tory mezitím pustila hudbu a začala utírat prach. „Tak mi dej taky nějakou práci, nebo umřu nudou.“

Tory jí podala prachovku. „Tohle bys mohla zvládnout. Já mám spoustu práce vzadu. Jen sem nikoho nepouštěj. Říkej, že máme zavřeno.“

Faith trhla rameny a nechala Tory odejít. Pak se bavila přerovnáváním zboží a úvahami, jestli by ji vedení obchodu taky nezajímalo.

Příliš práce a potíží, rozhodla se nakonec. Našla klíče od vitríny se šperky a začala si zkoušet různé náušnice a náhrdelníky.

Když někdo zaklepal na sklo ve dveřích, provinile sebou trhla a vitrínu zavřela.

Tváře těch lidí nepoznala. Venku stáli muž a žena a zkoumavě si ji prohlíželi. Škoda že nemá otvírat, uvědomila si, se zákazníky by aspoň byla zábava.

Vstřícně se usmála a klepla na cedulku s nápisem ZAVŘENO. Zena vytáhla průkaz.

„Jůůů.“ Tak FBI, pomyslela si Faith. Ještě lepší zábava. Odemkla.

„Slečna Bodeenová?“

„Ne, ta je vzadu.“ Dobře si je prohlédla. Žena byla vysoká a tvářila se chladně. Měla krátké černé vlasy a pronikavé oči. Mladý muž s ostře

řezanou tváří vypadal mnohem přitažlivěji. Vyzkoušela na něj svůdný úsměv, ale téměř to s ním nehnulo. „S agenty FBI jsem se ještě nesetkala. Je to docela vzrušující.“

„Mohla byste požádat slečnu Bodeenovou, aby sem přišla?“ promluvila žena.

„Jistě. Ale počkejte tady.“

Spěchala dozadu a zavřela za sebou dveře skladu. „Je tu FBI.“

Tory sebou trhla. „Tady?“

„Chlap a ženská, ale těm z televize se moc nepodobají. On není tak špatný, ale ona je navlečená do kostýmu, ve kterém bych se nedala ani pohrbit. Ona je asi šéf.“

„Proboha, co chtějí?“ Postavila se, ale nohy se jí roztřáslly.

Než se stačila uklidnit, ozvalo se klepání a dveře se otevřely. „Slečna Bodeenová?“

„Ano, já... Ano.“

„Jsem zvláštní agent Tatia Lynn Williamsová.“ Zena znovu zvedla průkaz. „A tohle zvláštní agent Marks. Chceme s vámi mluvit.“

„Našli jste mého otce?“

„Ještě ne. Kontaktoval vás?“

„Ne. Ví, že bych mu nepomohla.“

„Chceme vám položit pár otázek.“ Williamsová se významně zadívala na Faith.

Faith okamžitě přiskočila k Tory a vzala ji kolem ramen. „Tory je snoubenkou mého bratra. Slíbila jsem mu, že se od ní nehnu.“

Marks vytáhl notes a zalistoval v něm. „Takže vy budete...?“

„Faith Lavelleová. Tory prochází velmi těžkým obdobím. Zůstanu tady.“

„Znáte Hannibala Bodeena?“

„Ano. A věřím, že moji sestru před osmnácti lety zabil on.“

„Na to nejsou žádné důkazy,“ odpověděla suše Williamsová. „Slečno Bodeenová, kdy jste naposled viděla svou matku?“

„V dubnu. Jeli jsme za ní se strýcem. Jinak se s rodiči už léta nestýkám. Otec se před pár dny objevil tady v obchodě.“

„To už jste věděla, že je na útěku?“

„Ano.“

„Ale dala jste mu peníze.“

„Vzal si je sám,“ opravila ji Tory. „Ale i tak bych mu je dala, aby zase odešel.“

„Váš otec vám fyzicky ubližoval?“

„Celý život.“ Tory se unaveně posadila ke stolu.

„A vaší matce?“

„Ne, ani ne, dokud jsem s nimi bydlela. Možná že později ano, ale to bych jen spekulovala.“

Williamsová do ní zabodla pohled. „Slyšela jsem, že vy spekulovat nemusíte. Tvrdíte, že jste senzibil.“

„Nic netvrdím.“

„Před lety jste se účastnila vyšetřování několika únosů.“

„Co to má společného s vraždou mé matky?“

„Přátelila jste se s Hope Lavelleovou, že?“ zapojil se Marks do hovoru a usadil se na druhé židli, zatímco žena zůstala stát.

„Ano.“

„A po vraždě jste vedla policii na místo činu.“

„Ano, to jistě všechno dávno víte a já k tomu nemám co dodat.“

„Tvrdila jste, že jste tu vraždu viděla.“ Když Tory mlčela, naklonil se Marks blíž. „Nedávno jste požádala právníčku Lawrencovou z Charlestonu o informace o dalších sexuálně motivovaných vraždách. Proč?“

„Protože všechny spáchal stejný člověk. Ten, který zabil taky Hope. V každé oběti totiž viděl Hope různého věku.“

„To jste... vycítila?“ zeptala se Williamsová a zjednala si tak Toryinu pozornost.

„To vím. Ale nečekám, že mi uvěříte.“

„Když to víte,“ pokračovala agentka, „proč jste se neozvala policii?“

„Proč? Aby se mi lidé jako vy vysmívali? Aby mi zase někdo vyčítal smrt Jonaha Mansfielda? Vy o mně jistě víte všechno, agentko Williamsová.“

Marks vytáhl z kapsy igelitový pytlík a hodil ho na stůl. Byla v něm jednoduchá zlatá náušnice. „Co nám můžete říct o tomhle?“

Tory držela ruce v klíně. „Že je to náušnice.“

„Víme o vás mimo jiné, že se pod tlakem chováte chladně.“ Williamsová přistoupila blíž. „Ty vraždy vás natolik zajímaly, že jste začala shánět informace. Co můžete zjistit tady z toho, vás už nezajímá?“

„O svém otci už jsem řekla všechno. Udělám cokoli, abyste ho našli.“

„Tak začněte s tímhle.“ Marks znovu zvedl pytlík.

„Bylo to snad mé matky?“ Tory bez rozmyšlení vytáhla náušnici a sevřela ji v prstech.

Otevřela se svým pocitům. Zoufale se snažila soustředit. Pak se zachvěla a upustila náušnici na stůl. „Druhou máte v kapse,“ obrátila se na Williamsovou. „Sundala jste si je cestou do města a jednu vložila do sáčku.“ Chladněji pohlédla do očí. „Nejsem tu pro vaše rozptýlení.“

„Omlouvám se.“ Williamsová si vzala náušnici a strčila ji do kapsy. „Vím toho o vás už dost, slečno Bodeenová. Studovala jsem všechny ty případy z New Yorku. Měli vám tehdy důvěřovat.“ Pohlédla na svého partnera. „Já rozhodně budu.“

„Nic víc vám stejně říct nemůžu.“ Tory vstala. „Faith, mohla bys je prosím vyprovodit?“

„Jistě.“

Williamsová našla vizitku s telefonem, položila ji na stůl a odešla. Faith za nimi zavřela, vzala si další kolu a usadila se na židli, kterou uvolnil Marks.

„Tak ty dokážeš tolik uhodnout, jen když se něčeho dotkneš?“

„Mám moc práce, Faith.“

„Neber se tak vážně.“ Faith se dlouze napila. „Přisahám, že neznám nikoho, kdo by nad vším tak dumal. Měly bysme si spíš koupit los nebo sázet na koně. Neříkej, že bys to neuměla taky.“

„Proboha.“

„No, proč ne? Aspoň by byla nějaká legrace. Nemusí jít vždycky o depresivní věci. Ne, už to mám! Žádné dostihy. Pojedeme do Las Vegas a rozbijeme bank v každém kasinu.“

„Tímhle se nedá vydělávat.“

„Proč ne? Aha, já zapomněla. Protože jsi to ty. Ty se tím radši budeš užírat. Já chudinka malá senzibilka,“ Faith si osušovala oči neviditelným kapesníčkem, „proč jen musím takhle trpět?“

Byla to urážka, ale Tory se musela usmát. „Já se neužívám.“

„Ale ano, vždycky když dostaneš šanci. Na to jsi totiž expert.“ Posadila se na stůl. „No, tak půjdem třeba za Wadeem a ty mi zjistiš, co si o mně doopravdy myslí.“

„To neudělám.“

„Buď kamarádka.“

„Ne.“

„Jsi pěkná potvora.“

„Přesně tak. A teď běž a vrať ten náhrdelník na své místo.“

„Jasně, stejně to není můj styl.“ Na odchodu se otočila. „A co si myslím teď?“

Tory vzhledla a rty se jí zachvěly. „Políbit si vlastní zadek je anatomicky nemožné. Ale díky, Faith.“

„Za co?“

„Ze mě naschvál štveš, abych se neužírala.“

„Á není zač. To je totiž dost snadné.“

29

„Wadee, kocourku?“ Faith si vložila sluchátko mezi ucho a rameno a zadívala se ke skladu, kde si Tory celé hodiny hrála s počítačem. „Pracuješ?“

„Ne, jen si tady pro zábavu pitvám jednoho jezevčíka.“

„Uf. Radši už nic neříkej. A jak se má můj miláček?“

„Já se mám dobře a ty?“

„Myslela jsem Včelku.“

„Spíš Kalamity Jane.“ Wade si pro formu povzdechl. „Ta si báječně užívá. Určitě ti to bude všechno vypravovat.“

„Já taky pracuju, představ si.“ Faith se zadívala na dokonale vyleštěné sklo vitríny. „A kdy myslíš, že tam budeš hotový?“

„Kolem půl šesté bych to mohl zabalit. Co plánuješ?“

„Mám tady Cadeův kabriolet. Myslela jsem na projížďku. Venku je tak horko a dusno. Tak jsem si pod ty červené šaty radši zase nic nevzala.“ Ovinula si pramen vlasů kolem prstu a mazlivě se usmála. „Pamatuješ si ty červené šaty, vid', zlato?“

Dlouze se odmlčel. „Chceš mě umučit?“

Spokojeně se rozesmála. „Poslední dobou jsme si jen povídali. Tak jsem chtěla mít jistotu, že tuhle stránku našeho vztahu nebudem zanedbávat.“

„To bychom neměli.“

„Tak co si zajet třeba do nějakého motelu a zahrát si na obchodní cestující?“

„A co máš na prodej?“

Tentokrát se zasmála sytým, hrdelným smíchem. „Miláčku, důvěřuj mi. Udělám ti dobrou cenu.“

„Tak platí. Ale dřív než večer to nepůjde.“

„Dobře.“ Začínala si na to jeho plánování zvykat. „Wadee?“

„Hm?“

„Vzpomínáš, jak jsi říkal, že mě miluješ?“

„Matně.“

„No, myslím, že já tebe taky. A víš co? Není to tak špatný pocit.“

Tentokrát se odmlčel na dlouho. „Možná bych mohl skončit i ve čtvrt na šest.“

„Vyzvednu tě.“ Zavěsila a obtančila pult. „Tory, vylez už. Tohle není vězení,“ zavolala a otevřela dveře do skladu.

Tory sotva vzhlédla od seznamu objednávek. „Je vidět, žeš nikdy opravdu nepracovala.“

„A co bych z toho měla? Stačí mi dědictví.“

„Naplnění, sebeuspokojení, pocit splněného úkolu.“

„Dobrá, dobrá, budu pracovat s tebou.“

„V pekle se snad propouštělo?“

„Ne, vážně, mohla by to být legrace. Ale to probereme potom. Teď si musím pro něco zajet domů.“

„Jen jed’.“

„Ne ne, slíbila jsem Cadeovi, že se od tebe nehnu. A tady jsme strávily už...“ podívala se na hodinky a vykulila oči, „... skoro čtyři hodiny.“

„Ještě jsem neskončila.“

„Jenže já ano. A když tady budeš trčet celý den, agenti z FBI se zase vrátí.“

„Tak dobře.“ Tory odložila tužku. „Ale slíbila jsem, že se v pět stavím u Mooneyových.“

„Prima, hodím tě tam cestou k Wadeovi. A vezmi s sebou ještě nějakou kolu, mám děsnou žízeň.“ Odskočila si k jednomu z vystavených zrcadel opravit rtěnku.

„Odkdy se tvůj obličej odráží v zrcadle?“ dobírala si ji Tory.

S Faith to nahnulo. „Jsi protivná, protože se málo dostaneš ven. Počkej, až tě povozím v Cadeově autíčku. Aspoň ti vítr trochu načechrá vlasy, abys nevypadala jak stará panna z knihovny.“

„Nech toho,“ Tory se usmála a vrazila Faith láhve do ruky. „Ale tys tady všechno pomíchala,“ všimla si před odchodem.

Naše Tory má očka jako ostříž, napadlo Faith. „A co ty na to?“

Tory si chtěla začít stěžovat, ale pak poctivě přiznala: „Není to špatné.“

„Promiň, ale z té přehnané chvály se mi udělalo trochu mdlo.“

„V tom případě budu řídit já.“

„Tak to ne.“ Faith se smíchem vyběhla ven.

Tory si uvědomila, jak se s Faith dobře baví.

Zapnuly si pás, nasadily sluneční brýle. Faith nastartovala a spiklenecky se usmála. „Co ještě trochu náladové muziky?“ Pustila rádio, kde právě vykřikoval Pete Seeger. „Á, klasika, výborně. A teď se ukáže, jestli máš pro strach uděláno, Victorie.“

Tory se opřela do sedadla. „To se neboj.“

„Hmm.“ Faith si počkala na mezeru mezi auty, dupla na plyn a s kvílením pneumatik vůz na místě obrátila. Křižovatkou na náměstí se přehнала těsně předtím, než padla červená.

„Policajti tě zastaví dřív, než vyjedeš z města.“

„Ti mají dneska plnou hlavu federálů, neboj. Bože, já tohle auto zbožňuju.“

„Tak proč si nekoupíš vlastní?“

„To bych přišla o potěšení dohadovat se o něj s Cadeem.“

Vyrazily za město. Vítr je bičoval do tváří, čuchal jim vlasy a čeřil krev. Dobrodružství, napadlo Tory, když auto kvílelo v zatáčkách. Už tak dávno nezažila pocit, že se účastní nějaké rozkošné lumpárny.

Hope také milovala rychlou jízdu. Na kole se pouštěla řidítek, zvedala ruce do výšky, pokoušela osud. Žila okamžikem.

Tory teď udělala to samé. Zaklonila hlavu a nechala se unášet rychlostí a hudbou. „Támhle je Cade!“

„Cože?“ Tory otevřela oči.

„Tam,“ Faith mávla k lánu zelené bavlny, kde stáli dva muži. Zatroubila a rozesmála se. „Teď mě bude proklínat a vysvětlovat Pineymu, jakou má bláznivou a nezodpovědnou sestru. Ale buď v klidu,“ dodala, „bude si jistý, že se tě snažím zkazit.“

„Jsem v klidu. Je mi moc dobře.“

Vtom přes cestu vyrazil zajíc. „Do háje!“ Faith dupla na brzy, dostala smyk, ale pak auto vyrovнала.

„Strašně nerada něco porážím. I když mám někdy pocit, že chtějí spáchat sebevraždu.“ Zmlkla, když se podívala na Tory. Chtěla vyprsknout smíchy, ale pak si raději jen odkašlala. „Jejda.“

Tory se podívala na svou halenku, na níž skončil obsah láhve s kolou, kterou držela v ruce. Vzala mokrou látku do prstů a odtáhla si ji od kůže. Věnovala Faith dlouhý, vyčítavý pohled.

„No co, senzibilko, nemohla jsem toho králíčka převálcovat, nebo jo?“

„Udělej mi laskavost a hod' mě domů, ať se můžu převléknout.“

Faith prosvištěla zatáčkou a před domkem na blatech rozvířila šterk a prach. Se smíchem vyskočila z auta a vběhla do domu. „Přeperu to ve studené vodě a ty se běž zatím umýt.“

Následovala Tory do ložnice a okamžitě se tam chovala jako doma. Otevřela šatník a nakoukla dovnitř. „Tady ty věci ale vůbec nejsou tak hrozné.“

„Neopovažuj se sahat na moje šaty.“

„Tohle je hezká barva,“ Faith už držela v ruce modrou hedbávnou halenku a stavěla se k zrcadlu, „zvýraznila by mi oči.“

Tory se svlékla do podprsenky, vytrhla Faith blůzu a hodila po ní potřísněnou košili. „Bud' radši trochu užitečná.“

Faith obrátila oči v sloup, ale poslušně mazala do koupelny. „Ale tu modrou bys mi mohla zítra půjčit,“ volala. „Uděláme si s Wadeem doma hezký večer. Takže ji stejně nebudu mít dlouho na sobě.“

„Pak je úplně jedno, co si oblékneš, ne?“

„Je vidět, že mě opravdu potřebuješ.“ Faith máchala halenku pod proudem vody. „Ženská se musí obléknout podle toho, jak chce, aby mužský reagoval.“

Tory se natáhla do skříně pro bavlněnou košili, pak se podívala zpátky na elegantní halenku. Zaváhala. Ale co, proč by ne?

Oblékla si ji a šla se k zrcadlu učesat. Dnes opravdu nebyl čas na rozvířené účesy. Musí u strýce utěšit babičku a postarat se o pohřeb.

Zvedla ruce a začala vlasy splétat do úhledného uzlu. Ty známé pohyby a monotónní zvuk větráku ji uklidňovaly. Přivřela oči a zasněně se usmívala.

Spatřila králíka, který se mihnul před autem. Hnědý vystrašený uzlík. Na útěku před pachem člověka.

Někdo se blíží. Někdo ji sleduje.

Ruce jí ztuhly nad hlavou a strach sevřel srdce. Vzduch ztěžkl a zhoustl. Ucítila slabý pach whisky a pak jeho.

Jako oběť lovce.

Jedním skokem byla u nočního stolku, kam schovala Cadeovu zbraň. Vyběhla z pokoje a na chodbě narazila na Faith.

„Nechala jsem to máčet. Potom to ještě trochu...“ Nejdřív spatřila revolver, pak Toryin výraz. „Proboha,“ řekla jen, ale to už ji Tory chňapla za ruku.

„Poslouchej a na nic se neptej. Není čas. Utíkej ven, skoč do auta a přivolej pomoc. Rychle. Já ho zastavím, když bude třeba.“

„Pojď taky. Se mnou.“

„Ne.“ Tory vyrazila ke kuchyni. „Už jde. Běž!“

Zamířila do zadní části domu, aby Faith dala šanci uprchnout. Čekala na svého otce.

Rozkopl zadní dveře a dral se dovnitř. Měl špinavé šaty a do krve poškrábané ruce. Trochu vrávorál, ale do tváře své dcery se zaryl nehybným pohledem. V jedné ruce měl prázdnou láhev, ve druhé zbraň.

„Čekal jsem na tebe.“

Tory sevřela pistoli silněji. „Já vím.“

„Kde je ta Lavelleovic čubka?“

„Pryč. V bezpečí. Jsem tady sama.“

„Prolhaná malá bestie. Nehneš se bez ní ani na krok. Chci si s ní promluvit.“ Zazubil se. „Chci mluvit s oběma.“

„Hope je mrtvá. Jsem tady jen já.“

„Přesně tak.“ Zvedl láhev, a když zjistil, že je prázdná, mrštil s ní o zeď. „Nechala se zaškrtit. Říkala si o to. Obě jste dostaly, co jste si zasloužily. Za lhaní, podvádění a ty vaše nemravné doteky.“

„Byly jsme tehdy nevinné děti.“ Tory doufala, že zaslechne zvuk Cadeova motoru, ale neslyšela nic.

„Myslíš, že jsem to neviděl?“ Zamával zbraní, ale Tory se nepohnula. Jak jste se koupaly nahé a cákaly na sebe?“

Zvedl se jí žaludek, když tak špinil obyčejné dětské radosti. „Bylo nám osm roků. Ale tys byl dospělý. V tobě byl ten hřích. Vždycky. Ne, nehýbej se!“ Zvedla ruku se zbraní a ucítila, jak se chvěje od ramene až k prstům. „Už mi neublížíš. Ani nikomu jinému. To ti matka nedala dost peněz? Anebo jen včas neuhnula? Protos to udělal?“

„Na tvou matku jsem ruku nevztáhl, pokud to nepotřebovala. Bůh učinil muže pánem ve svém domě. Polož to a dej mi napít.“

„Policie je na cestě sem. Hledají tě. Kvůli Hope, kvůli matce i těm ostatním.“ Pistole jí v ruce poskočila, jak se Hannibal přiblížil. V hlavě slyšela praskání jeho řemene.

„Stůj, nebo se jich nedočkáš. Ukončím to hned!“

„Myslíš, že se bojím? Na to nemáš dost odvahy.“

„To se o mně tvrdit nedá,“ promluvila Faith za Toryinými zády. V ruce svírala svůj malý revolver. „Jestli tě nezastřelí ona, udělám to já.“

„Řeklas, že je mrtvá. Řeklas to.“ Hannibal ve vzteku i v panice skočil po Tory a přirazil ji ke zdi. Ozvala se rána a ona ucítila krev.

Ustoupila k Faith, zatímco Hannibal zavyl a vyběhl rozbitými dveřmi ven.

„Říkala jsem, že máš zmizet.“ Tory cvakaly zuby. Svezla se na kolena.

„No, tak jsem neposlechla.“ Faith se musela opřít o zeď. „Cade má v autě telefon. Zavolala jsem policii.“

„Vrátila ses.“

„Jo.“ Faith přerývaně dýchala. Předklonila se a bojovala s nevolností.

„Kde je ta krev? Cítila jsem krev.“ Tory vyskočila a snažila se Faith narovnat. „Jsi zraněná? Trefil tě?“

„Ne, to ty. Tys ho střelila, Tory.“

Zadívala se na ruku, v níž držela pistoli. V šoku zalapala po dechu a pustila ji na podlahu. „Střelila jsem ho?“

„Ta rána vyšla, jak do tebe strčil. Myslím. Stalo se to rychle. Ale měl krev na košili, určitě, já jsem nevystřelila. Asi se přece jen pozvracím. Sirény.“ Faith se znovu opřela o stěnu. „Chválabohu.“

Pak zaslechla řev motoru a nadskočila. „Cadeovo auto. Bože můj, zapomněla jsem tam klíče!“

Než ji Tory mohla zastavit, vyběhla na verandu. To už auto mizelo v zatáčce. „Ne. Cade mě zabije.“

Tory se hystericky rozesmála. „Právě jsme vyhnaly nebezpečného šílence a ty máš strach z velkého bráchy. To jsi celá ty.“

„Cade umí být někdy pěkně zlý.“ Faith vzala Tory kolem ramen, ta si na ni položila hlavu a zavřela oči.

Ohlušilo ji kvílení sirén. Před sebou na volantu viděla ruce. Otcovy ruce s hlubokými šrámy. Cítila pohyb auta, jeho rychlost.

Jedou za tebou. Dohání tě. Dupeš na plyn. Rádio burácí. V zrcátku se odráží jejich majáky. Strach, vztek, nenávist.

Z rány na ruce ti kape krev. Ale dostaneš se z toho. Bůh bude stát při tobě. Nabídl ti to auto. Rychle.

To je jen další zkouška. Musíš jim utéct. A pak se pro ni vrátíš. Jasně, za tohle ti zaplatí.

Krev se lepí na ruce. Volant klouže. Svět se zbláznil, otáčí se.

Křičíš. To křičíš ty?

„Tory! Proboha, Tory. Nech toho. Prober se.“

Ležela na okraji silnice, tváří k zemi. Její tělo sebou škubalo a v hlavě doznívaly výkřiky.

„Přestaň, já nevím, co mám dělat.“

„Už je mi dobře.“ Tory se převrátila na záda a zaclonila si rukou oči. „Nech mě jen chvílku vydechnout.“

„Že je ti dobře? Vyběhla jsi na silnici, právě když jeli kolem. Myslela jsem, že se chceš vrhnout pod kola. Pak se ti obrátily oči a sesunula ses na zem.“ Faith vzala hlavu do dlaní. „To je na mě moc. To už je moc.“

„Už je dobře. Skončilo to. Je mrtvý.“

„To mě taky napadlo. Koukni.“ Ukázala do dálky, kde k nebi stoupal dým a plameny a slunce se odráželo od shluku policejních aut.

„Slyšela jsem ránu a něco jako výbuch.“

„Smrt v ohni,“ zašeptala Tory, „přivolala jsem ji na něho.“

„Přivolal si ji sám. Já chci Wadea. Bože, kde je?“

„Necháme ho zavolat.“ Tory opatrně vstala a podala Faith ruku.
„Půjdem kus po silnici a někoho zastavíme.“

„Dobře. Cítím se jako opilý.“

„Já taky. Tak se mě chyt’.“

Vzaly jedna druhou kolem pasu a vydaly se na cestu. Slunce pálilo do asfaltu. V dálce Tory viděla záblesky ohně, policejních majáček a běžová auta federální policie.

„Podívej, kde se naboural,“ zašeptala. „Naproti Hope. Docela blízko toho místa, kde se to stalo.“

Když za sebou zaslechly motor auta, otočily se.

Vyskočil z něho Cade a běžel je obě sevřít do náruče. „Jste v pořádku!? Jste v pořádku. Viděl jsem ten oheň a policajty, myslel jsem..., napadlo mě...“

„Nic se nám nestalo.“ Cadeova vůně zaplnila její smysly. Tak známá. Její. „Je mrtvý. Cítila jsem, jak zemřel.“

„Šš. Nemluv. Zavezu vás domů.“

„Já chci Wadea.“

Políbil sestru do vlasů. „Seženeme ho, zlato. Zatím se drž mě.“

„Vzal si tvoje auto, Cadee.“ Faith zavřela oči a přitiskla se tváří na bratrovu hrud’. „Nezlob se.“

Cade jen zavrtěl hlavou a přitáhl ji blíž. „Tím se netrap.“

Posadil je do vozu, ale po pár metrech je zastavila agentka Williamsová.

„Slečno Bodeenová, můžete identifikovat svého otce?“ mávla směrem k požáru. „Byl to Hannibal Bodeen, kdo řídil ten vůz?“

„Ano. Je mrtvý.“

„Musím vám položit pár otázek.“

„Ne tady a ne teď.“ Cade znovu nastartoval. „Až tady skončíte, stavte se na Beaux Reves. Vezu je domů.“

„Jste v pořádku?“ naklonila se agentka ještě do vozu, „nejste zraněná?“

„Už ne.“

Cítila se tak otupělá, že ani nevnímala, jak ji Cade nese do schodů. Pak ji položil na nějakou postel. Po chvíli se probírala, když ucítila chladný obklad na hlavě. Otevřela oči. „Jsem jen unavená.“

„Přinesl jsem ti Faithin župan.“

„Díky,“ sedla si a objala ho, „už je mi líp.“

Pohlídl ji, přitáhl ji pevně k sobě a schoval si tvář do jejích vlasů. „Potřebuju jen minutku.“

„Já taky. Spoustu minut. Nepouštěj mě.“

„Nepustím. Viděl jsem vás jet kolem. Faith řídila jak maniak.“

„Dělala to schválně. Ráda tě rozčiluje.“

„To umí dobře. Běžel jsem přes pole a Piney se mi smál jako idiot. Pak jsem zaslechl výstřel a úplně se mi zastavilo srdce. Začal jsem utíkat, ale silnice byla pořád daleko. Pak kolem projela policie, viděl jsem tu explozi. Myslel jsem, že jsem tě ztratil.“ Začal s ní houpat. „Že jsem o tebe přišel, Tory.“

„Byla jsem s ním v tom autě, v představách. Asi abych věděla přesně, kdy to skončí.“

„Už ti nikdy neublíží.“

„Ne, nikomu z nás už neublíží.“ Položila si hlavu na jeho pevné rameno.

„Kde je Faith?“

„Dole, s Wadeem. Nevydrží v klidu.“ Zaklonil se a prohlížel šiji. „Bude pobíhat, dokud se nezhroutí. Ale on pak bude s ní.“

„Vrátila se ke mně. Neopustila mě. Přesně, jak jsi chtěl.“ Vzdychna si. „Musím ještě za babičkou.“

„Už je na cestě sem. Volal jsem jí. Tohle je teď tvůj domov, Tory. Věci z domku ti odvezeme později.“

„To zní moc dobře.“

Za soumraku se procházela s babičkou po zahradě.

„Proč tady s Cecilem nemůžete zůstat?“

„J. R. mě potřebuje. Přišel o sestru, kterou nedokázal ochránit před ní samotnou. A já o dítě.“ Hlas se jí zlomil. „Ztratila jsem ji už dávno, ale pořád tu byla ta hloupá naděje, že se to ještě spraví. Teď je pryč.“

„Nevím, co bych pro tebe mohla udělat.“

„Už to děláš. Jsi naživu a jsi šťastná.“ Držela se Tory za ruku, jako by ji nikdy nechtěla pustit.

„Všichni se s tím musíme nějak smířit.“ Třaslavě vydechla. „Pohřbíme ji tady v Progressu. Snad tu zažila pár šťastných dní, a J. R. si to navíc přeje. Pozítří ráno. Nechci ale obřad v kostele, na tom trvám. Ať kněz pronese krátkou řeč nad hrobem. A nebudu se zlobit, když se tam neobjevíš.“

„Jistěže přijdu.“

„To je dobře.“ Posadila se na lavičku. „Pohřby jsou tu stejně hlavně pro živé. Aby pomohly zacetit prázdné místo. Bude ti pak líp.“ Stáhla Tory vedle sebe. „Najednou se cítím na svůj věk, děvenko.“

„Neříkej to.“

„Ale to přejde. Nesnesla bych to. Jenže dnes se cítím moc stará a unavená. Rodiče by prý neměli přežít své dítě, ale osud někdy rozhodne

jinak. Musíme to prostě přetrpět, Tory. A ty hlavně ber plnými hrstmi, co se nabízí, a drž se toho.“

„Budu se snažit. Hopeina sestra ví, jak na to. Ona mě to naučí.“

„Ta dívka se mi vždycky líbila. Ona si chce vzít našeho Wadea?“

„Myslím, že on si chce vzít ji, ale nějak už ji přesvědčí, že to byl její nápad.“

„Chytrý hoch. A stálý. On jí dá rád, ale takový, aby si neporanila ta svoje křídla. Nakonec budou obě moje vnoučata šťastná. A toho se držím, Tory, toho se držím.“

30

Wade bojoval s uzlem na kravatě. Kravaty nesnášel. Pokaždé si vzpomněl, jak ho matka v šesti letech poprvé nacpala do světlemodrého obleku a přiškrtila kravatou. To ho nejspíš poznamenalo na celý život. Ještě že neměl zaměstnání, které by vyžadovalo oblek. Za hodinu ale pohřbívali jeho tetu a kravatě se tedy nevyhnul.

Venku lilo jako z konve. Mizerné počasí snad k pohřbům patří stejně jako černé oblečení a nasládlý pach květin, napadlo ho.

„Maxine řekla, že nám psy ráda pohlídá.“ Faith vstoupila do pokoje v nejdůstojnějších černých šatech, jaké doma našla. „Ale Wadee, cos to udělal s tou vázankou?“

„Co by, zavázal jsem ji.“

„Spíš zamotal. Ukaž.“

Hbitými prsty převázala uzal. „Takhle je to lepší.“

„Nech to být, Faith.“ Odvrátil se a oblékl si sako. „A nemá smysl, abys tam v tomhle počasí chodila se mnou. Už jsi toho prožila dost.“

Odložila kabelku. „Tak ty mě s sebou nechceš?“

„Měla bys jít domů.“

Rozhlédla se kolem. „To je legrační. Myslela jsem, že jsem doma tady. Nebo se pletu?“

Zastrčil si do kapsy peněženku. „Pohřeb mé tety je to poslední místo, kde by ses měla objevit.“

„A pročpak?“

„Proboha, Faith. Moje teta byla provdaná za chlapa, který zavraždil tvou sestru. A především mohl ublížit i tobě. Jestlis na to zapomněla, tak já ne.“

„Ale nezapomněla.“ Otočila se k zrcadlu a se zdánlivým klidem si pročísala vlasy kartáčem. „Víš, hodně lidí si asi myslí, že nemám víc rozumu než hlávka květáku.“ Odložila hřeben. „Ale od tebe bych čekala něco jiného. Vlastně doufám, že mě vidíš v lepším světle než já sama sebe.“

„Vím, že nejsi hloupá.“

„Vážně?“ Zadívala se na něho v zrcadle. „A přesto bys mě chtěl jen tak poslat pryč? Asi bych si měla dojít k holiči, zatímco ty přetrpíš ten pohřeb? A při podobné události půjdu nakupovat.“ Její hlas ztvrdl. „A při další už budu pryč, takže to nebudeš muset řešit.“

„Tady jde o něco jiného.“

„To doufám. Ale jestli mě s sebou dnes nechceš nebo nevěříš, že to zvládnou, můžu se začít chovat jako dřív.“

Bylo vidět, jak je rozčilený. „Copak nechápeš, že je mi z toho zle? Otec se zhroutil, vaše rodina se rozpadá a ta moje na tom má svůj podíl. Když pomyslím, co ti Bodeen mohl udělat...“

„Chápu. Mně z toho bylo taky špatně. Ale jednu věc nevíš. Když to skončilo, chtěla jsem být jen s tebou. Věděla jsem, že budeš stát při mně a všechno se dá zase do pořádku. Jestli ty mě ale takhle nepotřebuješ, můžu se vrátit na Beaux Reves a už nikdy se tady neobjevím.“

„Ty bys to určitě dokázala,“ zašeptal. „Ani nevím, proč tě za to tak obdivuju.“ Zavrtěl hlavou a přistoupil blíž. „Jsi ta nejsilnější ženská, co znám. Zůstaň u mě.“ Opřel si o ni hlavu. „Zůstaň.“

„To taky chci.“ Přejela mu rukou po zádech. „Naučils mě to. Vydržel jsi se mnou tak dlouho, dokud jsem se nezamílovala.“

Cítila, jak se o ni opřel. Líbilo se jí to. Ještě nikdo se o ni nechtěl opřít. „Tak jdeme,“ řekla rychle a líbla ho na tvář. „Nebo přijdeme pozdě.“

„A máš deštník?“

„Ne.“

„Tak já nějaký najdu.“

Když prohledával komoru, naklonila hlavu ke straně a zadívala se na něho. „Wadee? Až se zasnoubíme, vid’ že mi koupíš safír místo diamantu?“

Zaraženě sebou trhnul. „My se zasnoubíme?“

„Hezky broušený, ani velký, ani malý. Ten první mizera se na prsten nezamohl a ten druhý koupil diamant podobný obyčejnému sklíčku. Sice jsem si pak za něj dva týdny užívala v jednom lázeňském apartmá, ale teď bych konečně chtěla krásný safír.“

Vylezl z komory s deštníkem v ruce. „Ty mě snad žádáš o ruku, Faith?“

„Jistěže ne.“ Posadila si na hlavu elegantní černý slamák se širokou krempou. „Tím, že naznačuju, jaká bude odpověď, se z toho ještě nevykroutiš. Čekám, že budeš postupovat podle tradice, i s kleknutím najedno koleno.“

„To bych si asi měl někam poznamenat.“

„To klidně udělej.“ Vztáhla k němu ruku. „Připravený?“

„Myslel jsem, že ano.“ Pevně si s ní propletl prsty. „Ale na tebe nemůže být připravený nikdo.“

Matku pohřbívali za bouřky a přívalu deště. Tory to připomnělo zuřivost a násilí, s kterými Sarabeth každý den žila a kvůli nimž zemřela.

Útěšná slova kněze téměř nevnímala. Přemýšlela o tom, že tu ženu ve zmáčené rakvi nikdy dobře neznala, nechápala a nemohla se o ni opřít. Nejvíce ze všeho teď pociťovala to prázdno ve svém životě a doufala, že obřad brzy skončí.

V černém hloučku stálo víc lidí, než čekala. Mooneyovi s babičkou a Cecilem, Cade a Faith s Wadeem. Dwight opodál z titulu starosty města. Lilah, pevná jako skála, co šepem opakovala slova kněze. A překvapivě i tetička Rosie v černé róbě se závojem.

Objevila se už večer předem s kufrem a zprávou, že u ní nějaký čas bude bydlet Margaret. Z toho vyplývalo, že se Rosie rozhodla dočasně bydlet jinde.

Nabídla Tory svatební šaty po své mamince, zažloutlé a čpící naftalínem. Pak se do nich sama na celý večer oblékla.

Když rakev konečně ukládali do čerstvě vykopaného hrobu, přistoupil J. R. blíž. „Měla těžší život a smrt, než si zasloužila.“ Odkáshal si. „Mír s tebou, Sari. Jako malá jsi měla moc ráda žluté sedmikrásky.“ Políbil květ, který držel v ruce, a vhodil ho do hrobu. Pak se obrátil ke své ženě.

„Udělal by pro ni víc,“ zašeptala Iris, „jen kdyby mu to dovolila. Zůstanu ještě chvíli u něho. Pak pojedeme domů.“ Chytila Tory za ramena a políbila ji na tvář. „Ale na tebe jsem moc pyšná. A ty, Kincadee, se o ni hezky starej.“

„Jistě. A určitě se u nás stavte, až zase přijedete do Progressu.“

Cecil ji také přišel políbit. „O Iris se postarám já, nebojte.“

„Já vím.“ Pak se otočila, aby přijala další kondolence. Tetičce Rosie jiskřily za závojem oči. „Moc hezký obřad. Krátký a důstojný.“

„Děkuju vám.“

„Příbuzné si člověk nevybírá, ale je jenom na něm, jak žije vlastní život.“ Zadívala se na synovce. „Dobře sis vybral, hochu. A Margaret časem

přijde k rozumu. A kdyby ne, netrap se tím. Ted' ale musím za Iris, abych zjistila, kdo je ten vysoký muž, co s ní přijel.“

Vyběhla do deště v drahé róbě o podkolenkách. Tory nevěděla, zda se smát, nebo plakat. „Prosím tě, Cade, dones jí ten deštník. Já se bez něj obejdu.“

„Dobře.“

„Upřímnou soustrast, Tory.“ Dwight jí pevně stiskl ruku a při polibku ji zakryl svým deštníkem. „Lissy chtěla přijít taky, ale přece jen v tomhle počasí...“

„To nic. Jsem ráda, že jsi přišel ty.“

„Známe se už celou věčnost a Wade je můj dobrý kamarád. Můžu pro tebe něco udělat?“

„Ne, děkuju. Jen se vrat' zpátky k Lissy. Ještě se zajdu podívat na Hope.“

„Tak si vezmi tohle.“ Podal jí svoje paraple. „A nezůstávej dlouho na dešti.“

Tory se pomalu brouzdala mokrou trávou mezi náhrobky. Děšť smáčel tvář bílého andílka jako slzy. Růže na hrobě se pod tíhou vody ohýbaly a kuň ve skleněné kouli pokračoval v letu.

„Tak už je po všem, i když se to nezdá,“ povzdechla si Tory. „Ještě jsem se nezbavila té tíhy, ale těch událostí je tolik najednou...“

„Sem květiny nikdy nenosím,“ promluvila Faith, „ani nevím proč.“

„Má tu přece růže.“

„Ale ty nejsou ode mě.“

Tory se posunula, aby jí stála po boku. „Necítím jí tady. Možná, že ty taky ne.“

„Já se rozhodně nedám pohřbít do země. Spíš rozptýlit do moře. Moře, pláž - tam by mě Wade mohl požádat o ruku. Ona by to třeba chtěla taky tak. Jenom by si nejspíš vybrala řeku a blata. To bylo její místo.“

„Ano.“ Tory vzala Faith za ruku a pevně ji stiskla. „Na Beaux Reves je ale hodně květin, které měla ráda. Možná bychom je tam mohly zanést, až skončí bouřka. K řece na blata. Je asi lepší házet květiny do vody než je nechat vadnout na hrobech. Půjdeš se mnou?“

„Kdysi jsem se o ní s tebou nechtěla dělit,“ Faith zavřela na chvíli oči. „Ale už mi to nevadí. Odpoledne bude hezky. Řeknu to Wadeovi.“ Měla se k odchodu, ale otočila se. „Tory, ale když tam budeš první...“

„Počkám na tebe.“

Dívala se za ní, jak odchází mlžným oparem ke skupině lidí u matčina hrobu. Viděla babičku s Cecilem za zády, Rosie, které Lilah přidržovala

deštník nad hlavou. J. R. se ještě skláněl nad rakví sestry, kterou nejspíš miloval víc, než tušil.

A pak tam na ni čekal Cade s přáteli.

Vydala se za ním a všimla si, jak déšť řídne. Mlhou začínaly pronikat první paprsky vodnatého slunce.

„Chápeš, proč to musím udělat?“

„Asi ano.“

Tory se usmála a setřásla vodu ze snítek levandule, kterou právě trhala. „Ale trochu tě mrzí, že tam nechci jít s tebou.“

„Trochu. Vyvází to ale dobrý pocit z toho, že se z tebe a Faith stávají přítelkyně. Jenže já tady zůstanu sám na pospas tetě Rosie. Má pro mě dárek a už jsem ho viděl. Vysoký cylindr, prý si ho mám vzít na svatbu.“

„Ten se bude hezky hodit k těm šatům prožraným od molů, co mi přivezla. Ale mám nápad. Oblékneme se do toho a poprosíme Lilah, aby nás vyfotila. Tu fotku necháme pro Rosie zarámovat a ty věci pak rychle někam schováme.“

„Hm, že si ale беру chytrou ženu. Jenom to musíme stihnout dnes večer, protože svatba bude zítra.“

„Cože? Zítra?“

„Tady,“ pokračoval a vtáhl si ji do náruče, „na zahradě. Něco jsem už zařídil a zbytek zvládnou dneska odpoledne.“

„Ale moje babička...“

„Neboj, ví o tom, ještě tu s Cecilem zůstanou.“

„Neměla jsem ani čas koupit si šaty.“

„Iris doufá, že si ráda půjčíš ty, ve kterých si brala tvého dědečka. Už pro ně do Florence vyrazila. Prý by to pro ni byla čest.“

„Ty myslíš prostě na všechno, co?“

„Ano, vadí ti to snad?“

„To budeme probírat příštích padesát nebo šedesát let. Ale v tuhle chvíli? Ne, nevadí.“

„Prima. Lilah už peče dort a J. R. dostal na starost bednu šampaňského. Docela mu to zvedlo náladu.“

„Díky.“

„Když tak hezky souhlasíš, musím dodat, že Rosie se chystá zpívat.“

„Proboha.“ Odtáhla se. „Radši si nebudeme kazit odpoledne. Když všichni se vším souhlasí, jak bych si mohla dovolit něco namítat, ne? Svatební cestu jsi už taky zařídil?“ Když se zatvářil provinile, zakoulela očima. „Cadee, tak vážně...“

„Máš snad něco proti výletu do Paříže? Určitě ne.“ Rychle ji políbil. „Obchod bys mohla na pár dní zavřít, ale Boots bude prý s radostí prodávat. A Faith má taky nějaké nápady.“

„Bože, ne.“

„Ale to je na tobě.“

„Děkuju pěkně.“ Prohrábla si vlasy. „Točí se mi z toho hlava. Radši to probereme, až se vrátím.“

„Jistě, já jsem přizpůsobivý.“

„Houby!“ zabručela. „Jen se tak tváříš.“ Zdvihla košík s květinami a podala mu nůžky. „A ne abys začal vybírat jména pro naše děti, až tu nebudu.“

Strašný chlap, pomyslela si, když nasedla do auta a koš s květinami postavila vedle sebe. Plánuje svatbu za jejími zády, a přesně takovou, jakou si přála.

Jak děsné a jak nádherné, že ji tak dobře zná.

Proč tedy ještě cítí takovou úzkost? Vyjela na silnici a zakroužila rameny. Jako by se té tíhy nedokázala docela zbavit. Ale to bylo přirozené, uklidňovala se. Po všech těch hrůzách. A hned vzápětí se měla vdávat?

Ano, chtěla co nejdříve začít žít. Zavřít za sebou dveře a otevřít nové. Zadívala se na koš s květinami. Možná že se blíží k cíli.

Zabočila na stezku, kde si kdysi Hope schovala kolo. Vystoupila a přeběhla můstek na blata. Pak se vydala po stezce, kterou tehdy v noci šla i její přítelkyně.

Hope Lavelleová, malá špionka.

Z deštěm nasáklé půdy stoupala pára. Vzduch byl těžký, plný vody a pachu hniјících květin. Jako by chtěl prozradit nějaké tajemství.

Tory se blížila k mýtině a zalitovala, že nemá trochu suchého dřeva na oheň. Bláznivý nápad v takovém horku, ale přece jen chtěla udělat co tehdy Hope.

Už při té vzpomínce ucítila dým.

Pak ji uviděla. Malou, úhlednou hranici, kterou olizovaly syčící plamínky. Vedle ležely ostré klacíky, jakoby připravené na opékání ibiškového kořene.

Tory několikrát mrkla, aby odehnala představy, ale oheň plápolal dál. Jako omámená vstoupila na mýtinu. Košík v rozechvělých rukou se naklonil a na zem dopadlo několik květin.

„Hope?“ Přitiskla si ruku na srdce, aby zjistila, zda nepřestalo bít. Ale socha dívky stála mlčenlivě uprostřed záhonů.

Uchopila jeden klacek a všimla si, že zářezy na hrotu jsou čerstvé.

Žádný sen ani vzpomínka. Je tady a teď. Je to skutečnost.

To ne Hope. Už nikdy Hope.

Tlak na jejích prsou zesílil. Dolehla na ni tíha hrůzy a poznání. Ve křoví cosi zašustilo.

Prudce se otočila. *Heslo*, napadlo ji. Ale ne, ona není Hope. Není jí osm. Kriste Ježíši, ještě není všemu konec.

Cade se právě rozhodoval, kam rozmístí stoly na svatební hostinu, když u domu zastavil policejní vůz. „Dobře že jsi doma,“ volal na něho náčelník Russ. „Mám něco, co bys měl vědět.“

„Tak pojd'te na chvíli do chládku.“

„Ne, musím se hned vrátit, ale tohle jsem chtěl vyřídit osobně. Mám zprávu z balistiky. Zbraň, kterou byla zavražděna paní Bodeenová, měla jiný kalibr než ta, co měl Bodeen u sebe.“

Cadeovi se sevřelo hrdlo. „Já to asi nechápu.“

„Ukázalo se, že se Bodeen vloupal do jednoho domu asi patnáct kilometrů odsud. A to kolem desáté toho dne, kdy jeho žena zemřela. Odtamtud měl pistoli, kterou pak ohrožoval Tory a vaši sestru.“

„Jak to?“

„Bud' musel mít křídla, aby se tak rychle dostal až sem, anebo paní Sarabeth zastřelil někdo jiný“

Carl D. si protřel unavené oči. „Snažím se poskládat dohromady i to, co říkali federálové. Bodeenové někdo telefonoval ve dvě ráno, ale odsud. Z budky u Winn-Dixie klubu. Kdyby to byl Bodeen, jak jsme si mysleli, vůbec to časově nesedí.“

„To ale musel volat Bodeen. Proč by si jinak balila věci?“

„Těžko říct. Ale jak by se dostal odsud domů, pak zase zpátky sem a ještě na jih do toho domu, kde vzal revolver, jídlo a pití? Proč by takhle pendloval sem a tam?“

„Byl to blázen.“

„To nepochybuju, jenže to asi nestačí na rychlostní rekordy. Zvlášť když to vypadá, že neměl auto. Neříkám, že to není možné. Jenom to nedává smysl.“

„Kdo jiný by ale mohl zavraždit Toryinu matku?!“

„Na to neumím odpovědět. Jisté je, že měl jinou zbraň a žádné auto. No, třeba ještě něco najdeme.“

Vytáhl kapesník a otřel si zpocený zátylek. „Jen mě tak napadá, že jestli Bodeen svou ženu nezabil, nezabil asi nikoho. Pak by byl vrah pořád na svobodě. Chtěl jsem si o tom promluvit se slečnou Tory.“

„Není tady. Ona...“ Plamen bílé hrůzy mu olízl vnitřnosti. „Odešla za Hope.“

Tory se snažila otevřít, vycítit, kdo to je. Ale viděla jen tmu. Studenou, prázdnou tmu. Zvuk kroků ji obtáčel stále v těsnějším kruhu. Stavěla se k němu čelem, i když strachy sotva dýchala.

„Kterou z nás vlastně dneska chceš? Nebo na tom nezáleží?“

„Tebe jsem nikdy nechtěl. Proč taky? Ona byla krásná.“

„Byla ještě dítě.“

„Byla.“ Na mýtinu vyšel Dwight. „Ale já taky.“

Zlomilo jí to srdce. Na dvě poloviny. „Kamarádil jsi s Cadeem.“

„Jistě. Cade a Wade, sami skoro dvojčata. Bohatí a krásní. A já jejich přívažek. Tlustých Dwight. Ale převezl jsem je, co?“

Bylo mu tehdy dvanáct, uvědomila si s pohledem na jeho nenucený úsměv. Sotva dvanáct let. „Proč?“

„Nazval bych to zasvěcovacím obřadem. Oni byli ve všem první, jeden nebo druhý, ve všem. Já jsem zas měl jako první holku.“

Bavil se. To nemohlo být nic jiného než pobavený pohled. „I když jsem se tím nemohl chlubit. Byl jsem spíš jako Batman.“

„Proboha, Dwighte.“

„To jako ženská těžko pochopíš. Měl jsem děsný svrbění. Proč bych ho nemohl ukojit na drahé sestřičce dobráka Cadea?“

Mluvil tak klidně, vyrovnaně, a ptáci nepřestali zpívat. Jejich trylky se jen podobaly slzám.

„Nevěděl jsem, že ji zabiju. Prostě se to... stalo. Sebral jsem tátovi nějakou whisky. Jako správnej chlap, chápeš? Měl jsem trochu v hlavě.“

„Bylo ti teprv dvanáct. Jak jsi mohl něco takového chtít?“

Obcházel mýtinu. Nepřiblížoval se, jen vyčkával, jako kočka sledující myš. „Chodil jsem se na vás dívat. Jak se koupete nahaté nebo si tady špitáte nějaká tajemství. Přesně jako tvůj táta,“ zazubil se. „Dá se říct, že mě inspiroval. Chtěl tě. Tvůj fotr ti to chtěl udělat, ale neměl na to kuráž. Jenže já jsem byl lepší. Lepší než oni všichni. Tu noc jsem to dokázal. Tu noc jsem byl chlap.“

Starosta města, pyšný otec, oddaný manžel, věrný kamarád. Jaké šílenství se mohlo tak dobře maskovat?

„Znásilnil a zavraždil jsi dítě. To z tebe udělalo chlapa?“

„Celý život jsem poslouchal: ‚Buď chlap, Dwighte, buď chlap.‘ „ Jeho úsměv se vytratil a oči ztvrdly. „Copak je panic chlap? A k tomu o něj

žádná holka okem nezavadí. Ale já to dal do pořádku. Tu noc jsem změnil celý svůj život. Podívej se na mě teď!“

Rozpřáhl ruce a přistoupil blíž. „Sebevědomý, pohledný, s nejhezčí ženou v Progressu. Lidi mě respektují. Mám krásného kluka a slušné postavení. To všechno začalo tu noc.“

„Všechny ty dívky.

„Proč ne? Ty si neumíš představit, jaké to je - anebo možná umíš. Jo, asi umíš. Ty dokážeš cítit ten strach, že? Jejich strach. Když se to děje, jsem pro ně nejdůležitější člověk na světě. Já jsem celý jejich svět. A to je děsně vzrušující.“

Pomyslela na útek. Jen krátce jí to blesklo hlavou. Pochopila, že on na nic jiného nečeká. Snažila se dýchat zhluboka a vžít se do jeho myšlenek. Zase spatřila tu prázdnotu jak bezednou jámu a na jejích okrajích cosi jako ohavný hlad.

Předvídavost teď byla její jediná zbraň. „Vždyť jsi je ani neznal, Dwighte.“

„Představoval jsem si Hope a znova jsem prožíval tu první noc. Stejně to byly jen štetky a coury, dokud jsem z nich neudělal ji.“

„Ale co Sherry?“

„Nechtělo se mi čekat.“ Trhl rameny. „Lissy teď nemá o sex zájem. Docela ji chápu. Ale ta malá učitelka to chtěla. Sice od Wadea, čubka hloupá. No, dostala to ode mě. Nebyla tak docela ta pravá. Zato Faith bude.“

Všiml si, jak sebou škubla. „No jo, hodně jste se sblížily, co? Já se s ní taky hodlám sblížit. Chtěl jsem si počkat až do srpna. Na svůj malý rituál, však víš, ale musím sebou trochu hodit. A, ona přijde později. Poslal jsem k ní totiž Lissy na návštěvu. A jak znám svoji děvenku, určitě Faith hezky zdrží.“

„Tentokrát tě ale chytanou, Dwighte. Už to nebude na koho shodit.“

„Že tvůj taťka ale hezky spolupracoval, co? Už jsem ti vyprávěl, jak jsem zastřelil matinku? Zavolal jsem jí, jako dobrý přítel pana Bodeena, že si pro ni manžel jede. To byla jen taková snadná odbočka, aby se mu poldové drželi za zadkem a já to mohl v klidu pozorovat starostlivým okem starosty.“

„Nic pro tebe neznamenal.“

„To žádná z nich. Kromě Hope. A o mě se nestrachuj. Já jsem úctyhodný občan, na mě nikdo ukazovat nebude. Právě teď vybírám hračku pro svoje nové děťátko. Velkého žlutého medvěda. Lissy se určitě zalíbí.“

„Nikdy jsem si tě nedokázala vybavit,“ zašeptala, „protože ani nebylo co. Jsi uvnitř skoro prázdný.“

„Taky mě to překvapilo. Trochu jsem se tě bál. Dneska jsem ti podal ruku, jen tak na zkoušku. Nic jsi necítila. Ale počkej, brzo mě ucítíš. Proč neutíkáš, jako kdysi ona? Víš přece, jak utíkala a volala. Dám ti šanci.“

„Ne, vezmu si ji sama.“ Bez váhání švihla ostrým klackem a zamířila mu do oka.

Když zaječel, dala se na útěk, jako Hope.

Nohy se jí bořily a klouzaly po vlhkém mechu. Teď ona prožívala hrůzu jako kdysi její kamarádka. Slyšela tytéž kroky za sebou, stejné praskání větví.

Zuřivý vztek ji donutil zastavit se. Konečně pochopila, co musí udělat. Zaryl se do něho zuby nehty.

Šokovaný náhlým útokem, napůl oslepený krví se svalil na zem a vzápětí zavyl, jak se mu zahryzla do ramene. Dal jí ránu, cítil, jak tvrdě dopadla, ale nepustila se. Ještě mu zaryl nehty do tváří.

Žádná s ním nedokázala bojovat, ale ona bude. Bože, ona musí!

Já jsem Tory. Ta slova jí zněla v hlavě jak válečný pokřik. Ona je Tory a bude se bránit.

Nepřestala, ani když se jí rukama dostal k hrdlu. Zrak se jí zamlžoval, lapala po dechu, ale bušila do něho pěstmi.

Někdo zoufale volal její jméno, ozývalo se jí v hlavě jako z velké dálky. Ze všech sil zaryl nehty do těch rukou na svém krku, dokud stisk nepovolil. Dávila se.

„Teď tě cítím... jasně... ty parchante. Bolest a strach... Už to znáš. Teď už to znáš.“

Něco ji zvedlo a ona dál slepě bojovala s pohledem upřeným na jeho obličej. Oko mu krvácelo a tvář měl rozdrápanou.

„Už to znáš. Už to cítíš taky.“

„Přestaň, Tory. Dost. Dost! Podívej se na mě.“

Cade zpocený a bílý v obličejí s ní cloumal, dokud neviděla jasněji.

„On ji zabil. Celou dobu to byl on. Nikdy jsem ho neviděla. Tak hrozně tě nenáviděl. Všechny vás nenáviděl.“

„Jsi zraněná.“

„Ne ne. To je jeho krev.“

„Cadee, pomoc, ona se zbláznila.“ Sténající Dwight se převálil na bok a pokoušel se vstát. Měl dojem, že krvácí z mnoha ran najednou, a oko ho páliло jak žhavý uhel, ale mysl mu chladně pracovala. „Myslela si, že jsem její otec.“

„Lžeš!“ Zuřivost ji znovu přiměla vyrazit proti němu. „Zavraždil Hope a teď tady čekal na mě.“

„Hope?“ Z roztrženého rtu mu kapala krev. Svezl se zpátky na kolena. „To už je skoro dvacet let. Je to blázen, Cadee. Je nemocná. To přece pozná každý. Ježíši, moje oko. Pomoz mi.“

Vstával, ale nohy ho nechtěly poslechnout. „Pane bože, Cadee, zavolej sanitku, nebo přijdu o to zatracené oko.“

„Tys věděl, že se sem chystají.“ Cade držel Tory za ruku a nespouštěl oči z poničené tváře starého přítele. „Věděls, že tady budou. Řekl jsem ti to. Společně jsme se tomu smáli.“

„Co to sem pleteš?“ Dwight zakoulel zdravým okem, protože k nim kdosi běžel. Z křoví se vynořil zadýchaný Russ. „Díkybohu, náčelníku, volejte ambulanci. Tory měla nějaký záchvat. Podívejte, co mi udělala.“

„Ježkovy voči,“ zamumlal Carl D. a vrhl se k Dwightovi.

„Chtěl, abych utíkala. Ale já jsem se zastavila.“ Tory se snažila zklidnit. Držela se Cadea za ruku, zatímco Russ tiskl kapesník na Dwightovo zraněné oko. „Zabil Hope i ty ostatní. A taky moji matku.“

„Vidíte, že je šílená,“ křičel Dwight. Nic neviděl. Sakra, on na to oko nevidí. Začaly mu cvakat zuby. „Nedokáže se smířit s tím, co udělal její otec.“

„Dostaneme vás do nemocnice, Dwighte, pak to nějak vyřešíme.“ Ohlédl se na Tory. Jste zraněná?“

„Ne. Vy mi nevěříte. Nechcete věřit, že někdo takový mohl žít celou dobu vedle vás. Ale je to tak. Dokázal si to zařídit.“

Zadívala se na Cadea. „Je mi to líto.“

„Ani já tomu nechci věřit. Ale musím.“

„Já vím.“ Posílená jeho důvěrou začala vstávat. „Pistoli, kterou zabil moji matku, má schovanou na půdě. Za trámem na jižní straně domu.“ Přejela si dlaní po krku, kde jeho vražedné ruce zanechaly stopu. „Udělal jsi chybu, Dwighte, že sis mě pustil tak blízko k tělu. Měl jsi být opatrnější na svoje myšlenky.“

„Ona lže. Dala ji tam sama. Je to blázen.“ Zavrával, jak ho náčelník postavil na nohy. „Cadee, jsme přece celý život kamarádi, musíš mi věřit.“

„Člověk by měl něčemu věřit,“ odpověděl Cade. „Tak mi věř, že kdybych sem dorazil dřív, byl bys už mrtvý. To mi můžeš věřit. A pamatuj si to.“

„Budete muset jít se mnou, Dwighte.“ Carl D. mu nasadil pouta.

„Co to děláte? Co to sakra děláte? Chcete věřit bláznivý ženský místo mně?“

„Jestli tu pistoli nenajdeme nebo nebude shodná se zbraní, co zabila mladého policistu a bezbrannou ženskou, hluboce se vám omluvím. A teď jdeme. Slečno Tory, taky byste si měla zajet do nemocnice.“

„Ne.“ Hřbetem ruky si setřela z tváře krev. Ještě jsem neudělala to, proč jsem přišla.“

„Tak dobře,“ pokynul jim Carl D., „až tohle vyřídím, zastavím se u vás.“

„Je šílená,“ ječel Dwight, když ho Russ táhl pryč, „dočista se zbláznila!“

„Cítí se uražený.“ Tory se třaslavě zasmála a přitiskla si ruce na oči. „To je teď jeho hlavní myšlenka. Dotčenost, že s ním někdo zachází jako se zločincem. Je to dokonce silnější než jeho nenávist a strach.“

„Nech ho být,“ požádal ji Cade. „Nedívej se do něho.“

„Máš pravdu, Cadee.“

„Už podruhé jsem o tebe mohl přijít. Už se mi to nikdy nesmí stát.“

„Uvěřils mi,“ zašeptala. „Cítila jsem, jak tě to bolí, ale věřil jsi mi. Ani nevíš, co to pro mě znamená.“ Pevně ho objala. „Měl jsi ho rád. Je mi to líto.“

„Vůbec jsem ho neznal.“ Pocítil smutek. „Kdybych to tak mohl vrátit...“

„To nejde. Taky jsem se s tím dlouho smířovala.“

„Máš poškrábaný obličej.“ Políbil ji.

„Ale on víc.“ Opřela se o něho a společně vyšli na cestu. „Utíkala jsem. Ale pak se ve mně něco vzbouřilo. Celý můj život. On nesměl vyhrát, nesměl mě honit jako liška zajíce. Chtěla jsem, aby to taky poznal. Aby to poznal na vlastní kůži.“

Ten obraz už nikdy nevyžene z hlavy, pochopil Cade. Jak Dwight škrtí Tory a ona bojuje ze všech sil.

„Bude to popírat,“ promluvil. „Najme si právníky, ale nakonec mu to stejně nebude nic platné.“

„Ne. Myslím, že se můžeme spolehnout na agentku Williamsovou. Ale chudák Lissy,“ vzdychla si, „co si s tím počne?“

Tory se zastavila na mýtině a začala sbírat rozházené květiny. Oheň skomíral a skrze stromy prosvítaly vodnaté sluneční paprsky. „S Faith si sem zajdeme někdy jindy. Teď je to jen pro nás dva.“ Pak společně došli na břeh řeky.

„Milovali jsme ji a nikdy na ni nezapomeneme.“ Vhodila květiny do vody. „Ale už je po všem. Konečně. Tak dlouho jsem čekala, než se s ní budu moci rozloučit.“

Tory plakala, ale slzy byly tiché a hojivé. Třpytily se jí na tváři, když se obrátila ke Cadeovi. „Chci si tě zítra vzít na naší zahradě a obléknu si babiččiny šaty.“

Vzal ji za ruku. „Ano?“

„Ano. Moc to chci. A pojedu s tebou do Paříže, kde budeme pít víno a milovat se už za svítání. Pak se vrátíme sem a začneme si budovat nový život.“

„Už jsme přece začali.“

Přitáhl ji blíž k sobě. Slunce se třpytilo v kapkách vody uvízlých na mechu a pestré květiny tiše odplouvaly po řece.